

Tiểu Nam Phong

Contents

Tiểu Nam Phong	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	8
4. Chương 3	10
5. Chương 4	14
6. Chương 5	17
7. Chương 6	21
8. Chương 7	23
9. Chương 8	27
10. Chương 9	30
11. Chương 10	33
12. Chương 11	37
13. Chương 12	41
14. Chương 13	44
15. Chương 14	48
16. Chương 15	52
17. Chương 16	56
18. Chương 17	59
19. Chương 18	64
20. Chương 19	69
21. Chương 20	74
22. Chương 21	78
23. Chương 22	81
24. Chương 23	85
25. Chương 24	88
26. Chương 25	92
27. Chương 26	97
28. Chương 27	101
29. Chương 28	105
30. Chương 29	109
31. Chương 30	112
32. Chương 31	116
33. Chương 32	121
34. Chương 33	125
35. Chương 34	127
36. Chương 35	131
37. Chương 36	135
38. Chương 37	140
39. Chương 38	144
40. Chương 39	149
41. Chương 40	152

“Lạc đây hả con!” Ông bà Chu là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ thế cục rối rắm, những bước chân tiến về phía Chu Lạc vừa run lại vừa sợ.

Bữa tiệc náo nhiệt trở lại.

“Ôi, Chu Lạc đã về rồi!”

“Không nhận ra nữa, càng ngày càng đẹp trai!”

“Cô là cô Lưu, còn nhận ra cô không, khi đi học cháu có quan hệ tốt nhất với Trần Quân nhà cô đó!”

“Cháu ở bên ngoài có tiền đồ rộng mở, còn có công ty lớn, dù bận rộn thế nào cũng phải trở về thăm nhà nhé.”

Về mặt Chu Lạc hồ hững, cố gắng nhiều lần cũng không thể nở một nụ cười có lệ trên mặt. Khả năng ứng biến trong kinh doanh dường như không có chút tác dụng nào ở đây.

Chu Lạc nói mệt mỏi, quay về tầng hai nằm nghỉ ngơi. Trong sân tiếng chén bát tiếng cười nói vang lên, tới tận tối mới dần yên tĩnh.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của Lâm Quế Hương, thử thăm dò tới gần, không gõ cửa, Chu Lạc cũng không đáp lại, giả vờ mình còn đang ngủ.

Tầng hai chỉ có phòng của Chu Lạc, phần còn lại là sân thượng không mái che, cầu thang bên ngoài thông xuống sân nhà, sau lưng là rừng cây.

Nhớ đến mùa hè năm ấy, phòng cậu nóng như lò hấp. Thời niên thiếu cậu nằm trên chiếc giường này, mỗi đêm đều nghĩ tới Nam Nhã, Nam Nhã mặc sườn xám, Nam Nhã bị lột sạch quần áo.

Gió đêm lay động ngoài phòng, tiếng thông reo ca, cậu dần buồn ngủ, như tỉnh như mơ, hoảng hốt trở lại khoảnh khắc buổi chiều đứng ở cửa nhà, cậu đối mặt với người xa lạ trong sân, bị nhìn chằm chằm. Lúc đó, Nam Nhã cũng đứng ở giữa bọn họ, mặc bộ sườn xám màu trắng sữa, quay đầu lại nhìn cậu, dịu dàng cười. Giống như ngày cuối cùng nói, “Cậu hết giá trị lợi dụng rồi.”

Đột nhiên Chu Lạc choàng tỉnh, giống như rất nhiều buổi đêm thời niên thiếu, trước mắt chỉ có quạt trần chuyển động trên trần nhà.

Năm đó, cậu 17 tuổi.

Người phụ nữ ấy vô tình.

Tối đêm khuya, Chu Lạc xuống nhà tìm đồ ăn, Lâm Quế Hương khoác áo đi ra, thấy Chu Lạc đang ăn cơm rang nói: “Để mẹ hâm nóng cho con.”

“Không cần.” Chu Lạc nghiêng người ngăn tay bà, đứng ăn bên cạnh bếp.

Lâm Quế Hương cũng không kiên trì, ung dung tựa bên cạnh cửa: “Cô Lưu của con nói đúng, càng lớn càng đẹp trai.”

Chu Lạc đang ăn cơm, ậm ừ đáp: “Mẹ không nhận ra người ta đang tăng bốc à, lời xã giao mà cũng tin.”

Cậu nói ra câu này, mơ hồ còn thấy được hình bóng của chàng trai kiêu ngạo, giận dỗi thời niên thiếu.

“Thế nào lại là lời xã giao?” Lâm Quế Hương cười khanh khách, “Đã nhiều năm, ở trần này không có ai có tiền đồ bằng con.”

Chu Lạc không lên tiếng.

“Lần này trở về ở thêm một thời gian đi, cũng nên đi gặp mặt một số bạn bè thời trung học. Đầu năm nay Trần Quân vừa kết hôn, cũng sắp sinh con đầu lòng rồi.” Lâm Quế Hương căn nhắc liên miên một trận, nhưng con trai cũng không nói tiếng nào, dần dần bà không nói nữa, một lát sau, cũng thử dò hỏi, “Sự nghiệp thì phải dốc sức làm, nhưng hai lăm hai sáu rồi, cũng nên cân nhắc tới vấn đề tương lai. Con xem

bằng tuổi mình, người ta đã làm cha rồi đấy, cũng không cần gấp, nhưng có ưng ý cô gái nào cũng nên lưu tâm đi.”

Chu Lạc buông thìa.

Thấy sắc mặt con trai thay đổi, Lâm Quế Hương cũng không dễ chịu, trong lòng hai mẹ con đều rõ không nên đề cập tới cái nhọt này, Lâm Quế Hương nói: “Ăn xong để bát vào bồn rửa, mẹ đi ngủ trước đây.” Bà khép áo, xoay người đi.

“Nam Nhã thế nào rồi?” Cuối cùng cậu vẫn hỏi.

“Con...” Lâm Quế Hương dừng bước, giơ tay đập một cái lên gáy cậu, “Vừa về đến nhà đã hỏi ngay đến cô ta!”

Chu Lạc không nhúc nhích.

“Mấy chuyện xấu xa cô ta gây ra cho con năm đó, mẹ và cha con phải mất rất nhiều công sức mới bưng bít được. Con có biết người ở trần đều bàn tán sau lưng con là kẻ đồng lõa giết người không? Uống công con đọc bao nhiêu sách, muốn để cho mẹ tìm chỗ chết sao?” Lâm Quế Hương tức giận, lại vung tay tát một phát vào mặt cậu.

Chu Lạc vẫn không cử động.

Im lặng chính là đổ thêm dầu vào lửa, Lâm Quế Hương lại đập vào lưng con khóc rống lên: “Con với cái, sao không chịu mở mắt ra mà nhìn! Đồ bất hiếu, vừa về đã khiến mẹ tức chết. Sao con còn chưa hiểu, nếu cô ta thích con, thì khi con nằm chờ chết ở bệnh viện, có sao không quay đầu lại? Bao nhiêu năm nay còn bật vô âm tín? Cô ta là đồ không biết xấu hổ, quyến rũ trẻ vị thành niên, cô ta nên chết đi. Con đã lớn thế này rồi, sao còn nhìn không rõ ràng gì cả?”

Vẫn không thay đổi.

Tám năm, nên tha thứ, không nên tha thứ, vẫn không thay đổi.

2. Chương 1-2

Năm 1999, Chu Lạc học lớp 12.

Rất nhiều năm sau đó, mỗi khi Chu Lạc nhớ lại khoảng thời gian này đều cảm thấy khó tin. Nam Nhã là người phụ nữ đẹp nhất trong trần, nhưng đến tận kì nghỉ hè trước khi lên lớp 12, Chu Lạc mới để ý đến cô.

Đó là một buổi chiều ánh nắng rực rỡ.

Chu Lạc trông coi cửa hàng tạp hóa nhà mình, giữa thời gian ngủ trưa, trời nóng như lò lửa, trên đường không một bóng người.

Chàng thiếu niên ngồi trên quầy hàng ngủ gà ngủ gật, dần dần ngủ đến mức cả người toát mồ hôi, mơ màng nghĩ thấy một mùi hương giống như đóa tường vi mềm mại nào đó thoảng qua. Cậu mở mắt, một bàn tay mảnh khảnh phất qua trước mặt cậu giống như một cánh bướm trắng chập chờn. Cậu tưởng mình đang nằm mơ, nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ lại ập đến. Cậu gục đầu xuống, thế là mũi đập vào tủ bày hàng, lập tức vì đau mà tỉnh.

Vừa tỉnh lại bỗng thấy bối rối, ngẩng đầu chỉ thấy một người con gái trẻ tuổi đứng trước mặt cậu, đôi mắt mở to, đáng vẻ hốt hoảng kinh ngạc. Một tay cô cầm que kem, tay kia vẫn còn giơ ra trước mặt cậu.

Cô vội thu tay lại, dịu dàng nở nụ cười.

Chu Lạc nhanh chóng ngồi thẳng dậy, lau mồ hôi trên cổ, thở hồng hộc: “Chị mua gì?”

“Ừ, cái này.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, giơ que kem trong tay lên, lại chỉ vào tiền trên tủ kính, “Tiền ở đây.”

Chu Lạc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vội cầm lấy tiền luống cuống gạt đầu: “À, vâng.”

Cô không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn cậu.

Chu Lạc ngơ ngác nhìn cô, phát hiện cô có đôi mắt hoa đào sâu thẳm đưa tình, khiến người ta không tự giác bị hút vào.

Qua một lúc, cô khẽ cười với cậu, hồn Chu Lạc phiêu diêu lạc lối, vẫn còn ngao du chưa kịp về với cơ thể, không kịp phản ứng, cô đã xoay người rời đi. Lúc này Chu Lạc mới phát hiện cô mặc một chiếc sườn xám màu lam nhạt, dáng người tinh tế thướt tha, nhấp nhô như những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, nhu tình như ẩn như hiện khó nói thành lời.

Quạt điện trên tường thổi qua, vạt sườn xám bay phất phơ, cảnh xuân chợt lộ ra. Đôi chân thon dài cân xứng, trắng nõn lại mềm mại như đậu hũ non.

Chu Lạc ngây người trong chốc lát, chợt nhận ra, người con gái này là Nam Nhã.

Trần này chỉ có một cô gái luôn mặc sườn xám, không nhanh không chậm bước đi khoan thai bằng qua những ngõ nhỏ trong thị trấn Thanh Thủy, thu hút những ánh mắt và suy nghĩ vẩn vơ của đám đàn ông, còn phụ nữ thì luôn miệt mài khinh miệt chữ rủa.

Quả là cảnh xuân di động, tơ tằm gấm vóc ở trên người cô như đang nở hoa.

Chu Lạc ngây ngốc một hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Nhắc đến Nam Nhã, Chu Lạc không hề cảm thấy xa lạ, cả thị trấn cũng không có ai không biết Nam Nhã.

Thời cô còn đi học, đám thanh niên mới lớn thường đứng ở ven đường huýt sáo trên ghẹo cô, vì cô mà đánh nhau gây gỗ thì nhiều không kể hết. Sau đó, năm Nam Nhã 20 tuổi thì lập gia đình, trên trấn cũng sống yên bình lặng được một thời gian, nhưng thời gian gần đây lại bắt đầu nổi lên.

Lúc đó Chu Lạc học lớp 12, là lúc cần chuyên tâm học hành, không giống với đám bạn cùng trang lứa, cũng không quan tâm cái gì gọi là sự xuất hiện của Nam Nhã, nhưng vẫn nghe thấy không ít chuyện.

Khi Chu Lạc đến cửa hàng tạp hóa đưa cơm cho Lâm Quế Hương có thể nghe thấy mấy bà hàng xóm bàn tán, nói quần áo trong cửa hàng Nam Nhã thời trang, nhìn rất đẹp, nhưng đắt đỏ, còn nói sườn xám cô may ra không ai mua, đều đem đi bán cho đám gái phong trần trên thành phố để mời chào khách làng chơi, nói chỉ có đàn ông mới vào cửa tiệm của cô mua đồ, bên trong tất có điều mờ ám. Họ kể ra những người đàn ông nào có tình ý với cô. Thời chưa lấy chồng thì chẳng khác nào yêu tinh, cứ nghĩ cô lấy chồng sinh con rồi sẽ an phận, ai ngờ lại chẳng chịu tuân thủ nữ tắc, không chừng là thông dâm với ai đó.

Nhưng tất cả đều chỉ là nói sau lưng, khi chạm mặt nhau, ai cũng tươi cười niềm nở chào hỏi cô.

Chu Lạc cảm thấy đám người lớn này thật dối trá, nhưng chuyện cũng không liên quan đến cậu.

Thời tiết quý quái này thật là nóng đến phát điên.

Chu Lạc nhét hai đồng vào ngăn kéo, uể oải đứng dậy đi lấy kem ăn, mở cánh cửa tủ lạnh, chọn một que kem đậu xanh, lúc này mới có phản ứng, vỗ mạnh vào trán, kem đậu xanh Nam Nhã mua chỉ mất một đồng, cậu quên trả lại tiền lẻ cho cô rồi.

Nhà Nam Nhã cách cửa hàng không xa, nhưng hiện tại trời nóng như lửa, cậu không rảnh vì một đồng mà đi ra ngoài.

Cậu vừa ăn xong, Lâm Quế Hương đã trở lại, vừa vào cửa đã thở dài: “Đúng là nghiệp chướng.”

Chu Lạc vẫn còn ngậm que kem trong miệng, thuận miệng hỏi: “Sao vậy mẹ?”

Cả người bà Lâm Quế Hương đầy mồ hôi, bật quạt điện lên số lớn nhất, xoa eo đứng ở đầu gió nói: “Chết ở nơi đó đúng thật là nghiệp chướng.”

Chu Lạc nhướn mày lên: “Ai chết cơ?”

Lâm Quế Hương: “Anh trai Nam Nhã.”

Chu Lạc nhìn trần nhà suy nghĩ, nhớ tới Nam Nhã có một người anh kế, hơi kinh ngạc: “Hồ Lập Phàm đã chết ư? Hôm trước con mới thấy anh ta xong.”

Lâm Quế Hương: “Chết tối hôm qua, trong hố ủ phân trên núi.”

Chu Lạc nhú mày: “Hố ủ phân?”

Lâm Quế Hương không đành lòng: “Là hố khí mê-tan nhé...Nghe nói người vào vớt thi thể còn chịu không nổi, nôn ra mật xanh mật vàng, cũng không biết sao nó lại chạy lên núi vào buổi tối, có lẽ không thấy rõ đường nên rơi vào.”

Chu Lạc cảm thấy khó hiểu cười một tiếng: “Cho dù không nhìn rõ, nhưng hiện tại là mùa hè, hố phân lớn lại có mùi thối như vậy, anh ta không ngửi thấy sao?”

Lâm Quế Hương sửng sốt: “Haizzz, ai biết sao lại như vậy chứ. Hiện tại mẹ nó đang khóc đến chết đi sống lại, đang cãi nhau với chủ hố phân kia kìa.”

Chu Lạc: “Theo lý thuyết, bên cạnh hố phân phải có đồ vật che đậy chứ.”

Lâm Quế Hương: “Nói là có đồ che đậy, có lẽ bị động vật trên núi đâm vào nên rơi xuống. Haizzz, con nói xem, có phải do con bé Nam Nhã kia làm việc không đàng hoàng không?”

Chu Lạc nhả que kem trong miệng ra hỏi: “Liên quan gì đến cô ấy?”

Lâm Quế Hương chắc một tiếng: “Lúc cô ta đó mười tuổi, mẹ ruột uống thuốc độc chết; mười lăm tuổi, vào đêm đông cha cô ta say rượu chết rét trong tuyết; hiện tại anh trai nó cũng đột nhiên rơi vào trong hố phân chết.”

Chu Lạc không biết nói gì: “Hồ Lập Phàm cũng không phải anh ruột cô ấy. Sao mẹ lại giống mấy bà tám kia thế?”

Lâm Quế Hương kêu oan: “Mẹ cũng không buôn chuyện trước mặt người khác.”

Chu Lạc tựa vào ghế: “Cũng đúng.”

Lâm Quế Hương: “Này, giọng điệu của con. Aiz, mẹ nói thẳng bé này, lại tựa vào ghế rồi. Tựa đến mức não sau cũng trở nên ngốc rồi.”

Chu Lạc đứng lên dứt khoát: “Con có ngốc cũng sẽ không làm liên lụy đến cha mẹ, tự mình tìm hố phân mà ngã vào. Mẹ và cha sẽ sinh thêm một em thông minh hơn con sao?” Lại mặt dày cười, “Bà Chu, bà còn có thể sinh được sao?”

Lâm Quế Hương đập lên đầu cậu: “Con là đồ không có phép tắc.”

Hai tay Chu Lạc đút vào túi, lách đầu gối và khuỷu tay thoát khỏi bàn tay bà, đứng dậy chạy đi, cười: “Bà Chu, mẹ ra tay quá chậm rồi. Con đi đây.”

Lâm Quế Hương: “Đi đâu?”

Chu Lạc uể oải đáp: “Đi về nhà làm bài.”

Chu Lạc ra khỏi cửa hàng híp mắt nhìn ánh mặt trời chói lọi, trước mắt hiện lên bóng dáng mặc sườn xám kia, còn vạt sườn xám xẻ dài phất phơ theo gió.

Hoàng hôn hôm đó, Chu Lạc hẹn Trần Quân chơi bóng, không nghĩ lại nhắc tới Nam Nhã.

Hai người chơi đến mức mồ hôi đầm đìa, ôm bóng đi về, Trần Quân đột nhiên thốt ra một câu: “Phụ nữ mặc sườn xám thật là đẹp.”

“Ai vậy?” Chu Lạc vừa đi vừa đập bóng. Trần Thanh Thủy được xây dựng trong núi, tất cả ngõ đều có độ dốc, vừa đi vừa không chế bóng cần phải có kỹ thuật. Học sinh nam tuổi này đều thích khoe khoang kỹ thuật chơi bóng trong ngõ.

“Hôm nay đi mua quần áo với chị tớ, đến cửa hàng Nam Nhã, chị tớ mặc sườn xám đẹp hơn rất nhiều so với khi mặc những bộ quần áo khác.” Dáng người chị gái Trần Quân đầy đặn, mặc sườn xám càng không giấu được sự yêu kiều.

“Mua chứ?”

“Không, mua một bộ váy.” Trần Quân nói, “Chị tớ bảo phụ nữ mặc sườn xám là lãng lơ từ trong xương cốt.”

Chu Lạc hừ lạnh cười, im lặng.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Nam Nhã nhìn ngon thật, dáng người uyển chuyển, thướt tha, tính tình lại dịu dàng, giọng nói cũng trầm ấm, khe khẽ, say lòng người.” Trần Quân chặc lưỡi, “Anh Từ Nghị thật may mắn, về sau tớ cũng muốn lấy được người vợ như vậy.”

Chu Lạc đáp lại không suy nghĩ, liếc cậu ta nói: “Xác suất đội nón xanh cao gấp ba lần.”

Nói ra Chu Lạc cảm thấy mình hơi vô liêm sỉ, không có căn cứ đã chửi bới nhân cách người khác, cậu lại nói như thể là lẽ dĩ nhiên. Bóng rổ mất không chế, Chu Lạc vội đuổi theo.

Trần Quân vẫn chưa phát hiện ra sự không ổn, sâu xa cười mấy tiếng, hùa theo nói: “Đúng vậy. Tìm bạn gái nên an phận thủ thường thì tốt hơn. Người giống như Nam Nhã không biết trêu chọc bao nhiêu người. Chị tớ nói nhân phẩm của chị ta cũng chẳng tốt đẹp gì.”

Không hiểu sao Chu Lạc cảm thấy tâm trạng như bị mây đen bao phủ.

Tới trước nhà Trần Quân, Chu Lạc buồn bực đập bóng rổ, đi tắt theo dây cây ngô, ra khỏi đó đến ngô bên khe suối, cậu phát hiện hình như nhà Nam Nhã ở gần đây.

Chu Lạc ôm lấy bóng rổ, sờ túi quần một chút, đúng lúc có một đồng.

Chu Lạc lau kỹ đồng tiền, lại cảm thấy hành vi của mình thật ngốc nghếch.

Cậu không nói thẳng về nhân phẩm của cô, hơn nữa, người dân trấn nhỏ thật thà, thanh danh của cô không tốt cũng là chuyện thật. Một đồng này chờ lần sau cô lại đến mua đồ rồi nói sau.

Chu Lạc nghĩ vài giây rồi thông suốt, xoay người bước đi.

Đột nhiên có một tiếng tát vang dội vọng vào tai cậu.

Cậu cau mày quay đầu lại, tiếng loảng xoảng trong phòng, hình như có người ngã sấp xuống.

Lập tức tiếng mắng chửi ầm ĩ vang lên: “Mày cố tình làm ông đây khó chịu phải không! Có phải nó lại đến thăm mày? Nó làm mày sướng rồi hả?”

Chu Lạc hoảng hốt, chạy tới bên cửa sổ, nơi có cảnh hoa phượng vĩ đang nở rộ.

Chiếc bàn đã gãy ra từng mảnh, Nam Nhã tóc tai tán loạn, quỳ rạp trên mặt đất. Sườn xám bị xé rách, bộ ngực trắng nõn lộ ra khỏi cổ áo màu xanh lam, không ngừng đung đưa.

Người đàn ông nắm tóc Nam Nhã nhấc đầu cô lên, tiếp tục xé áo, hai bầu vú lộ ra ngoài, điểm đỏ tươi ướt át trên bộ ngực trắng nõn nhìn vô cùng nổi bật.

Mặt Chu Lạc đỏ bừng, nhìn đến ngây người.

Người đàn ông xé nốt vạt áo trên người cô, cô gái gầy yếu mảnh mai vùng vẫy chống cự, người đàn ông vùng tay lên tát mạnh một cái lên má cô, lúc này Nam Nhã mới không còn phản ứng gì nữa.

Sườn xám bị xé rách nát đã không nhìn ra hình thù, cơ thể Nam Nhã giống như hạt gạo trắng ngần lộ khỏi vỏ trấu, người đàn ông hung hăng kéo xoạc hai chân cô ra, chui người vào giữa, đâm mạnh.

Máu toàn thân Chu Lạc sôi lên sùng sục, vật đáng thẹn giữa hai chân cậu đã cương cứng.

3. Chương 2

Chu Lạc chạy thẳng một mạch về nhà, phóng lên tầng hai, đập cửa, giống như một kẻ ngốc đứng trong căn phòng oi bức.

Tim cậu đập dồn dập, máu nóng bốc thẳng lên não, cúi đầu nhìn xuống, thằng nhỏ đã dựng đứng, đẩy chiếc quần chơi bóng rổ lên cao, tạo thành một chiếc lều nhỏ, khẽ run rẩy.

Chu Lạc vừa vội vừa thẹn, phóng nhanh ra sân sau, mức nước giếng lạnh lẽo, gội từ đầu đến chân, liên tục mấy thùng nước. Ngọn lửa nóng bỏng phía dưới giống như bị nước lạnh kích thích, càng cháy càng lớn.

Chu Lạc tức giận ném thùng nước, nghẹn một bụng trở về phòng, rút một đồng giấy vệ sinh, bắt đầu di chuyển. Cậu nhớ đến cơ thể trắng nõn của Nam Nhã, khoái cảm cực cực khiến cậu thiếu niên run lên bần bật trên chiếu, suy nghĩ đã sớm bay lên chín tầng mây.

Sau khi xong việc, Chu Lạc chán nản nằm xuống chiếu, nhìn trần nhà ảm đạm, lúng túng mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, cậu mới nhớ tới chuyện xảy ra ở nhà Nam Nhã. Cậu không nên làm như không thấy, nhưng cậu có thể làm thế nào đây. Từ Nghị là chồng cô, cậu thậm chí còn chả quen biết gì bọn họ, không có tư cách để xen vào.

Chu Lạc bực bội không nói nên lời, đứng dậy cởi quần áo ra chuẩn bị đi tắm, một đồng tiền bất ngờ rơi ra, suy nghĩ nửa giây, cậu mặc lại quần áo, nhanh chóng xuống lầu.

Trần Thanh Thủy xây dựng dựa sát núi, địa hình giống như một cái bát lớn, khu cửa hàng bên bờ sông nằm ở đáy bát, nơi dân cư ở là lòng bát, ruộng đồng đường đi chằng chịt, các con ngõ rải rác khắp nơi như mạng nhện.

Chu Lạc vượt qua bảy tám bờ ruộng và con đường quanh co gập ghềnh, khi chạy đến nhà Nam Nhã thì thấy cửa đã khóa rồi.

Chu Lạc xuyên qua cửa sổ nhìn lướt vào bên trong, bàn ghế đã được sắp xếp ngay ngắn, không có ai cả, dường như hình ảnh cậu nhìn thấy trước đó chưa từng xảy ra.

Chu Lạc đi quanh căn nhà một vòng, xác định bên trong không có ai, mới giận dữ rời đi.

Trước ngày khai giảng cấp ba, tâm trạng của Chu Lạc vẫn chưa phục hồi được.

Qua mấy ngày, ban đêm cậu luôn mơ thấy Nam Nhã, buổi sáng tỉnh lại, quần lót ẩm ướt, dính dính, sền sệt, khiến cậu vừa khó chịu vừa xấu hổ.

Lần đầu tiên Chu Lạc mộng tinh là vào hai năm trước, sáng hôm đó, cậu nhìn chằm chằm vào quần lót của mình, cảm thấy giống như nằm mơ, nhưng rất tốt. Cậu lén tra trong sách, phát hiện đây chỉ là chuyện bình thường, chứng tỏ cậu là một thằng đàn ông.

Nhưng lần này thì khác.

Chu Lạc mở sách sinh học ra, vừa khéo lại lật đến trang miêu tả bộ phận sinh dục nữ, cậu hơi sững sốt, “bộp” một tiếng đóng sách lại, bất đắc dĩ thở dài.

Đứng ngoài hành lang, cô bạn cùng lớp Trương Thanh Lý quay đầu qua trêu chọc: “Chu Lạc, mới khai giảng đã thở dài, không giống cậu nha.”

Chu Lạc nói: “Làm phải bộ đề khó quá.”

Trương Thanh Lý: “Ngay cả cậu cũng thấy khó, thì trường này ai làm được.”

Chu Lạc cảm thấy cuộc trò chuyện này thật vô nghĩa, chẳng giải quyết được gì, chỉ cười không tiếp chuyện nữa.

Trương Thanh Lý lại hỏi Trần Quân: “Này, tối đó ba cậu có ở đồn cảnh sát không, Từ Nghị và Nam Nhã đánh nhau đó.”

Chu Lạc sững sốt, khó trách khi cậu quay lại không thấy ai, hóa ra là đến đồn cảnh sát.

Trần Quân: “Năm đó ba tớ theo ngành cảnh sát chính là để giải quyết mâu thuẫn vợ chồng cho trấn Thanh Thủy.”

Trương Thanh Lý cười khúc khích: “Sau đó giải quyết thế nào?”

“Còn có thể làm thế nào nữa, đương nhiên là hòa giải.” Nhắc đến chuyện này, Trần Quân cũng chọc Chu Lạc một cái nói, “Vẫn là cậu nói đúng, không thể lấy loại phụ nữ này.”

Chu Lạc a một tiếng: “Liên quan gì đến tớ chứ.”

Trần Quân: “Chỉ đánh nhau thôi đã ầm ĩ đến đồn cảnh sát, muốn bắt chồng mình ngồi tù, có độc ác không cơ chứ?”

Trương Thanh Lý không phục: “Phụ nữ sao đánh thắng được đàn ông? Hơn nữa, đàn ông đánh phụ nữ là không đúng.”

Chu Lạc hơi bất ngờ, liếc cô bạn một cái: “Nhìn không ra cậu có tư tưởng tiến bộ như vậy.”

Trương Thanh Lý dắc ý cười: “Hôm nay cậu mới nhận ra à.”

Trần Quân thấy hai bạn họ đứng cùng một chiến tuyến, bất mãn: “Theo như cậu nói, nếu gia đình mâu thuẫn thì nên ly hôn? Hơn nữa, phụ nữ cấm sừng đàn ông không đáng bị đánh? Là đàn ông đều phải đánh. Anh Từ Nghị cũng là buộc phải nóng nảy thôi, tính cách anh ấy thế nào mọi người trong trấn đều biết cả.”

Trương Thanh Lý chép miệng: “Trước kia chị cậu từng thăm mền anh Từ Nghị, ngay cả cậu cũng thân với anh ấy.”

Trần Quân nhú mày: “Chị tớ đã kết hôn rồi, cậu nói cái quái gì thế. Không phải tớ nói, thì cái cô Nam Nhã kia cũng chẳng phải hạng đàn bà con gái tốt đẹp gì. Cậu có biết tối qua ở đồn cảnh sát chị ta đã nói gì không? Chị ta tố cáo anh Từ Nghị cưỡng bức, bắt anh ấy ngồi tù. Chồng quan hệ với vợ là điều hiển nhiên. Cậu nói xem có nực cười không?”

Chu Lạc quay bút không lên tiếng.

Tim đập thình thịch, mồ hôi chảy ròng ròng, cậu đã nhìn thấy toàn bộ chuyện hôm đó.

Trưa hè nóng bức, lũ ve sầu kêu inh ỏi, cậu trốn ở dưới bóng mát hoa phượng vĩ bên ngoài cửa sổ, lần đầu tiên trong đời điên cuồng nhìn trộm cơ thể trần truồng của người con gái, sau đó là chuyện nguyên thủy nhất nhưng lại tà ác nhất của nam nữ. Những kích thích thị giác, thính giác tác động đến dây thần kinh, tạo thành kíp nổ vào mùa hè này, cậu thiếu niên đã bao lần ảo tưởng mình trở thành người đàn ông nằm trên cơ thể Nam Nhã. Những suy nghĩ xấu xa ấy đã thiêu sạch toàn bộ lí trí và cảm giác xấu hổ của cậu học sinh ngoan thành tro bụi, sau đó phiêu tán mất dạng theo làn gió.

Chu Lạc chạy thẳng một mạch về nhà, phóng lên tầng hai, đập cửa, giống như một kẻ ngốc đứng trong căn phòng oi bức.

Tim cậu đập dồn dập, máu nóng bốc thẳng lên não, cúi đầu nhìn xuống, thằng nhỏ đã dựng đứng, đẩy chiếc quần chơi bóng rổ lên cao, tạo thành một chiếc lều nhỏ, khe run rẩy.

Chu Lạc vừa vội vừa thẹn, phóng nhanh ra sân sau, múc nước giếng lạnh lẽo, gội từ đầu đến chân, liên tục mấy thùng nước. Ngọn lửa nóng bỏng phía dưới giống như bị nước lạnh kích thích, càng cháy càng lớn.

Chu Lạc tức giận ném thùng nước, nện một bụng trở về phòng, rút một đồng giấy vệ sinh, bắt đầu di chuyển. Cậu nhớ đến cơ thể trắng nõn của Nam Nhã, khoái cảm cùng cực khiến cậu thiếu niên run lên bần bật trên chiếu, suy nghĩ đã sớm bay lên chín tầng mây.

Sau khi xong việc, Chu Lạc chán nản nằm xuống chiếu, nhìn trần nhà ảm đạm, lúng túng mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, cậu mới nhớ tới chuyện xảy ra ở nhà Nam Nhã. Cậu không nên làm như không thấy, nhưng cậu có thể làm thế nào đây. Từ Nghị là chồng cô, cậu thậm chí còn chả quen biết gì bọn họ, không có tư cách để xen vào.

Chu Lạc bực bội không nói nên lời, đứng dậy cởi quần áo ra chuẩn bị đi tắm, một đồng tiền bất ngờ rơi ra, suy nghĩ nửa giây, cậu mặc lại quần áo, nhanh chóng xuống lầu.

Trần Thanh Thủy xây dựng dựa sát núi, địa hình giống như một cái bát lớn, khu cửa hàng bên bờ sông nằm ở đáy bát, nơi dân cư ở là lòng bát, ruộng đồng đường đi chằng chịt, các con ngõ rải rác khắp nơi như mạng nhện.

Chu Lạc vượt qua bảy tám bờ ruộng và con đường quanh co gập ghềnh, khi chạy đến nhà Nam Nhã thì thấy cửa đã khóa rồi.

Chu Lạc xuyên qua cửa sổ nhìn lướt vào bên trong, bàn ghế đã được sắp xếp ngay ngắn, không có ai cả, dường như hình ảnh cậu nhìn thấy trước đó chưa từng xảy ra.

Chu Lạc đi quanh căn nhà một vòng, xác định bên trong không có ai, mới giận dữ rời đi.

Trước ngày khai giảng cấp ba, tâm trạng của Chu Lạc vẫn chưa phục hồi được.

Qua mấy ngày, ban đêm cậu luôn mơ thấy Nam Nhã, buổi sáng tỉnh lại, quần lót ẩm ướt, dính dính, sền sệt, khiến cậu vừa khó chịu vừa xấu hổ.

Lần đầu tiên Chu Lạc mộng tỉnh là vào hai năm trước, sáng hôm đó, cậu nhìn chằm chằm vào quần lót của mình, cảm thấy giống như nằm mơ, nhưng rất tốt. Cậu lén tra trong sách, phát hiện đây chỉ là chuyện bình thường, chứng tỏ cậu là một thằng đàn ông.

Nhưng lần này thì khác.

Chu Lạc mở sách sinh học ra, vừa khéo lại lật đến trang miêu tả bộ phận sinh dục nữ, cậu hơi sững sốt, “bộp” một tiếng đóng sách lại, bất đắc dĩ thở dài.

Đứng ngoài hành lang, cô bạn cùng lớp Trương Thanh Lý quay đầu qua trêu chọc: “Chu Lạc, mới khai giảng đã thở dài, không giống cậu nha.”

4. Chương 3

Nam Nhã ở nhà nấu cơm, hơi bất ngờ khi nhìn thấy Chu Lạc dẫn Uyển Loan xuất hiện ở trước mặt. Cô nhanh chóng hiểu ra, cảm ơn Chu Lạc, ánh mắt hơi nghiêm khắc nhìn về phía Uyển Loan.

Uyển Loan lập tức ôm lấy chân cô, như chú gấu kaola nhỏ ôm cành cây, nũng nịu gọi: “Mẹ...”

Nam Nhã nói khẽ: “Làm nũng cũng vô ích.”

Uyển Loan xoa xoa, vùi mặt vào chân cô: “Có mà, con yêu mẹ nhất.”

Nam Nhã khẽ trừng cô bé, nói lời cảm ơn Chu Lạc, lại dịu dàng cười một chút với cậu.

Chu Lạc thở phào, quay đầu, chuẩn bị rời đi, rồi lại đứng yên.

Mấy giây im lặng trong cảm giác kì lạ, Nam Nhã hơi rù mắt, lướt qua trên dưới người Chu Lạc, sau đó ánh mắt dừng lại trong mắt Chu Lạc.

Trái tim Chu Lạc đập thành thịch, cứng nhắc lấy ra một đồng tiền đưa cho cô, trả lại cho lần trước.

Nam Nhã nhận lấy, đồng tiền nhăn nhúm lại hơi hăm, cô cong khóe môi: “Cảm ơn.”

Đưa đứa trẻ về, tiền cũng đã trả lại, hơn nữa cũng đã nói rồi đi, Chu Lạc nghĩ vậy đành nói: “Nhà có nước uống không?”

Nam Nhã đứng đưa lưng về phía Chu Lạc, rửa rau, bóc vỏ tôm, thái thịt, nắm hương, nôi, thớt gỗ vang lên tiếng lách cách.

Cô búi tóc lên cao, được cố định bằng chiếc đũa, chỉ mặc một chiếc sườn xám ngắn màu trắng thanh, không có tay lộ ra bờ vai trắng trẻo, thắt lưng chỉ cần cúi xuống sẽ lộ ra, mỗi lần lắc lư vạt áo trước đầu gối lại bay lên, đôi chân thon dài thẳng tắp như ẩn như hiện.

Bởi vì đang nấu ăn, bóng dáng của cô khẽ đung đưa, tóc cũng hơi lay động.

Chu Lạc không chút kiêng nể ngắm nhìn bóng lưng của cô, không hề chớp mắt.

Cậu nhớ rõ phong cảnh mê đắm bên dưới lớp vải kia, không kiềm chế được tư tưởng lại nghĩ tới cơ thể trần truồng lồ lộ của cô ngày đó bên ngoài cửa sổ.

Nóng!

Trong bếp chỉ có một chiếc quạt để thông khí, cửa sổ dính đầy khói dầu, các ô cửa đã bị bôi đen.

Nước trong nôi sôi sùng sục, làn hơi nước bốc mờ mờ. Nguyên liệu nấu ăn vừa được băm xong, viên thịt còn chưa nặn xong, Nam Nhã luống cuống tay chân, thìa, thớt gỗ, bát đũa lần lượt rung rung.

Chu Lạc thấy tóc cô ướt nhẹp, mồ hôi chảy xuống cổ.

Cô xoay người lấy gia vị, cậu nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, mồ hôi nhễ nhại.

Cô đi ra mở then cài trên cửa sổ, muốn đẩy cửa ra để thông khí, tay hơi run run, làn váy bị nhấc lên cao.

Chu Lạc cảm thấy nôi nước đã hun nóng cả phòng bếp, cậu dựng cổ áo lên phe phẩy, nhưng vẫn thấy nóng. Cậu không rên tiếng nào đứng dậy, đi đến phía sau Nam Nhã, cúi đầu nói: “Để tôi mở cho.”

Giọng nói của Chu Lạc đã qua thời kì vỡ giọng, hơi trầm khàn.

Cậu dễ dàng mở then cài cửa ra.

“Ăn gì mà cao như vậy.” Nam Nhã lùi về phía sau, lau mồ hôi ẩm ướt bên tai, khuỷu tay chạm nhẹ vào ngực Chu Lạc.

Chân cậu khẽ run lên, trong nháy mắt lại nổi lên phản ứng sinh lý.

Chết tiệt!

Chu Lạc cắn chặt răng, nghiêng người che đi thân dưới.

Trên đầu cậu toát ra mồ hôi lạnh, vừa khấn trương vừa sợ hãi, nhưng lại càng kích thích ham muốn đè cô ra bàn, điên cuồng nhào nặn một phen.

Đáng chết!

Cậu chặt vật quay lưng về phía cô, cố gắng kiềm chế bản thân.

Chu Lạc đẩy cửa sổ ra, ánh mặt trời thiêu đốt và gió tiến vào, trên tay cậu dính đầy mỡ.

Nam Nhã ở phía sau nói: “Tôi đi lấy nước cho cậu rửa.”

Chu Lạc: “Chị đang bận, để tôi tự đi.”

Nói xong cậu chạy trốn chết.

Nhà họ cũng giống nhà Chu Lạc, rửa bát ở sân sau, trên tảng đá bên ống nước đặt chai nước rửa.

Cả người Chu Lạc đầy mồ hôi, mệt mỏi rã rời.

Cậu ngây ngô nhìn khu rừng sau núi, ngẩn người một lúc, thằng nhỏ mới dần dần mềm xuống được.

Cậu lấy nước lạnh rửa sạch tay, vẫn rất nóng, bèn hắt nước rửa cả tay và chân một lần.

Nước chảy ào ào, hình như cậu nghe thấy tiếng bát đĩa vỡ, cậu lập tức khóa vòi nước, nghiêng tai lắng nghe, trong phòng bếp vang lên tiếng loảng xoảng.

Chu Lạc lật đật chạy về, nghe thấy giọng nói cảnh cáo cực thấp của Nam Nhã: “Uyển Loan ở nhà, anh đừng có làm loạn.”

Chu Lạc đứng ở sát cửa phòng bếp, Nam Nhã đã xoay người thả ba viên thịt vào trong nồi, vẻ mặt lãnh đạm giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tuy vậy trong phòng bếp vẫn tràn đầy mùi thuốc súng.

Từ Nghị và Chu Lạc bốn mắt nhìn nhau.

Người trong trấn Thanh Thủy vốn ít, do đó hầu hết ai cũng thấy quen mắt, Chu Lạc đã chạm mặt mấy lần với Từ Nghị, Từ Nghị nhìn cũng có hình có dạng, ấn tượng ban đầu anh ta mang lại khá tốt, cậu cũng nghe mấy người trong cửa hàng tạp hóa buôn chuyện, cũng là người phóng khoáng hiểu chuyện, lễ độ.

Từ Nghị cũng cảm thấy Chu Lạc quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra, liếc mắt nhìn cậu mặc đồng phục mới lên tiếng: “Học sinh trung học?”

“Phải.”

“Cậu...”

Làm gì ở nhà tôi?

“Uyển Loan đến nhà tôi mua kẹo, mẹ tôi sợ cô bé đi đường bị tai nạn nên bảo tôi đưa về.” Chu Lạc ứng đối tự nhiên, nói dối không chớp mắt.

“Chẳng trách thấy quen mắt, hóa ra là con chị Quế Hương.” Từ Nghị nói, nhưng trên mặt không hề dụ đi, liếc mắt nhìn Nam Nhã, người phía sau làm như hai người không hề tồn tại.

“Cám ơn.” Từ Nghị nói, rồi nhìn Chu Lạc, ý là cậu có thể đi rồi.

Sau đó Chu Lạc vẫn không hiểu mình nghĩ thế nào mà làm vậy trong khoảnh khắc ấy, cậu vô cùng lưu loát nói: “Hôm nay cha tôi tặng ca, mẹ tôi phải để ý cửa hàng, cho tôi ăn nhờ một bữa ở đây nhé.”

Lần này Nam Nhã quay đầu lại, hơi giật mình nhìn cậu, ánh mắt cô cực kỳ phức tạp, phảng phất như đang nói: Đây cậu, chúng ta rất thân sao?

Ra khỏi nhà Nam Nhã sau khi cơm nước xong, trong lòng Chu Lạc thoải mái hẳn, mang theo dáng vẻ anh hùng chiến thắng trở về.

Cậu đã cứu Nam Nhã.

Khi ăn cơm, sắc mặt Từ Nghị không tốt lắm, vẻ mặt Chu Lạc ôn hòa lôi kéo anh ta trò chuyện, hỏi anh ta chuyện công việc, bóng đá, bóng rổ, còn nhắc đến tình hình kinh tế quốc gia, thế giới, một bữa cơm sôi nổi cứ như vậy trôi qua.

Khi Chu Lạc ra cửa, Từ Nghị còn chủ động vỗ vai cậu, hình như tâm trạng của anh ta cũng không tồi, có lẽ sẽ không đánh nhau.

Trong lòng cậu trai trẻ tràn đầy cảm giác thành tựu, cậu tựa vào tường bên ngoài đợi thật lâu, vuốt cằm nghĩ đến bát canh ngon miệng có ba viên thịt kia.

Đợi một lát, thấy trong nhà Nam Nhã vẫn yên lặng, không cãi nhau cũng không đánh nhau. Dần dần truyền đến tiếng Uyển Loan hát ê a, trong radio phát “Trước đầu cây cầu lớn, một đám vịt bơi qua, mau tới đêm đi nào, hai bốn sáu bảy tám...”

Mọi thứ đều rất yên bình.

Chu Lạc yên tâm, rảo bước trên dốc ngô đá, cảm thấy trong gió đêm thổi tới mùi lúa thơm ngát ngây ngất từ trong ruộng, đi được mấy bước không nhin được quay đầu lại, có chút mắt mắt không nói nên lời.

Nghĩ mà xem tình cảm của bọn họ tốt như vậy, cậu chỉ làm điều thừa thãi, ngu xuẩn, nhầm chán thôi.

Bờ vai hạ xuống, cậu trai trẻ cúi đầu đi trong ngô, lắc đầu.

Mấy ngày tiếp theo, tâm trạng Chu Lạc sa sút, vẫn học tập chăm chỉ, nhưng khi rảnh rỗi khó tránh khỏi cảm thấy ngột ngạt.

Trước đây gặp phải chuyện gì không thoải mái còn có thể nói một chút với Trần Quân, chơi bóng rổ một chút là hết, nhưng lần này, chính cậu cũng không thể nói rõ nguyên nhân là gì.

Điều thay đổi chính là cậu sẽ chú ý khi xung quanh có người nhắc đến cái tên đó.

“Lần này đúng là hại chết tôi rồi.” Chị Thập Hương đến cửa hàng tạp hóa mua đồ, khổ tâm kể lể với nhóm hàng xóm, “Ngã chảy máu, Hồ Lập Phàm chết tôi cũng có thoải mái gì cho cam, nhưng Hồ Tú không thể dựa vào có đó khiến tôi bị thương. Có tấm ván gỗ ngăn cản bên cạnh hố, chính cậu ta va vào rồi rơi xuống, chứ có phải tôi đẩy cậu ta xuống vào tới đó đâu.”

“Có người đẩy hay không thì không biết, nhưng ba tôi phát hiện có chút kì lạ.” Trần Linh nói.

Mấy người phụ nữ trong cửa hàng đều nhìn hết về phía đó.

Mặc dù Trần Linh là người trẻ tuổi trong đám người này, nhưng gia cảnh tốt, cha là cảnh sát, mẹ là giáo viên nhân dân, chồng là Phó chủ nhiệm khoa ngoại bệnh viện trong trấn, còn bản thân chị ta là y tá trưởng trong bệnh viện, khi đó là nghề nghiệp vừa có thể diện vừa nhận được sự kính trọng. Trước mặt người khác, chị ta tự nhiên có dáng vẻ rất uy tín, cho dù không coi ai ra gì, khoe khoang, chèn ép người, nhưng cũng không ai dám nói gì đến chị ta.

Trần Linh hạ thấp giọng, xây dựng cảm giác thần bí: “Lúc Hồ Lập Phàm chết, trong tay còn cầm một miếng vải hoa mới nguyên hình chữ nhật. Trong hố ủ phân sao lại có vải hoa mới tinh chứ? Mọi người nói xem tối như vậy, anh ta cầm lấy vải hoa làm gì?”

Có người run cầm cập: “Chắc chắn là trùng tà.”

Mấy người phụ nữ bắt đầu bàn luận. Chu Lạc ngồi xổm trước cửa ăn kem, cũng cảm thấy kì lạ, nhưng cậu không có chút hứng thú nào với cái chết của Hồ Lập Phàm.

“Tôi thấy là bị Hồ Tú khắc chết.” Chị Thập Hương nhỏ giọng oán giận, “Hai ông chồng lần lượt qua đời, hiện tại đứa con cũng mất. Nam Nhã đã lấy chồng, nếu không cũng bị chị ta khắc chết. Hừ, lại còn trong hố nhà tôi nữa chứ.”

“Chị cho là Nam Nhã bình thường?” Trần Linh giả giọng xem thường, “Trong sách nói người có bộ dạng như Nam Nhã là hồng nhan họa thủy.”

“Vậy hai người đó ai khắc ai?”

“Cứ chờ xem vậy, dù sao bệnh tim của thím Hồ Tú cũng đang chuyển biến xấu, phải nằm viện dài ngày.”

Chu Lạc nhíu mày, bệnh tình của thím Hồ Tú đột nhiên chuyển biến xấu là bởi vì đứa con đột nhiên qua đời, liên quan quái gì đến Nam Nhã. Cậu chưa bao giờ cảm thấy khó chịu, phản cảm với mấy người phụ nữ này như hiện tại, không có việc gì cứ nhàn rỗi là nói Nam Nhã lẳng lơ không đứng đắn, không dễ gì mới có chuyện để họ bàn tán, không có liên quan gì cũng gọi hồn Nam Nhã.

Ba cái thứ xàm xí linh tinh!

Chu Lạc không nghe nổi nữa, mắt hứng ném kem que bỏ dờ ra xa, đứng dậy rời đi.

5. Chương 4

Trong lòng cậu khó chịu, đột nhiên muốn mua thứ gì đó, nhưng cậu rất ít khi đi mua đồ bởi vì nhà cậu bán tạp hóa, quy mô không nhỏ, cũng tương đương với siêu thị mấy năm sau, muốn gì đều lấy ở nhà, ngày thường không có chỗ để tiêu tiền, mà trong trấn cũng chẳng có nơi nào để giải trí, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có mỗi cửa hàng băng đĩa.

Khi Chu Lạc chạy tới cửa hàng băng đĩa phát hiện tiệm đang thanh lý. Trong cửa hàng chỉ còn một giá hàng, đồng băng nhạc ở bên trên đang đợi xử lý, đã lâu không có người mua, vỏ ngoài cũng đã ố vàng cũ kỹ.

Chu Lạc nhặt mấy cuốn băng lên nhìn, tay dính đầy bụi.

Cửa hàng này đúng là nên đóng cửa rồi, băng nhạc ít, ca sĩ cũng ít, quanh đi quẩn lại chỉ có Tứ Đại Thiên Vương, khi cậu đang oán thầm thì nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên.

Cách giá hàng, cậu nhìn thấy vật sừng xám màu xanh nhạt, bên trên thêu hoa văn cây trúc mảnh dẻ.

Ông chủ vừa rồi còn lạnh nhạt với Chu Lạc lại nhiệt tình tiếp đón: “Cô Nam lại đến rồi, hôm nay đang thanh lý, một đồng một băng nhạc, mua nhiều còn có thể mặc cả.”

“Cám ơn, để tôi xem trước đã.” Nam Nhã dịu dàng nói.

Chu Lạc đứng sau giá hàng, không hề dễ chịu lắc cổ.

Cậu không biết sao lại rút mạnh một băng nhạc từ trong giá ra, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của phụ nữ, khi hoàn hồn Nam Nhã đã đứng trước mặt cậu, khóe miệng có một nụ cười nhạt, khẽ hỏi: “Tôi có thể xem cuộn băng kia không?”

“Vâng, chị xem đi.”

Chu Lạc lui ra sau mấy bước, liếc Nam Nhã một cái, cô cũng nhìn cậu, ánh mắt bình thản. Trong lòng Chu Lạc hiểu rõ rất hưởng thụ. Cô cũng hiểu rõ chuyện tối đó cậu ở lại nhà cô ăn cơm.

Sự ăn ý không cần ngôn ngữ này, khiến khóe môi Chu Lạc hơi cong lên.

Nam Nhã lấy băng nhạc ra, là Beyond (*), cô cầm vào trong tay.

(*)Beyond là ban nhạc rock của Hồng Kông thập niên 80, nổi tiếng cùng thời với các ban nhạc rock nổi tiếng khác của Hồng Kông: Đạt Minh Nhất Phái () (Tat Ming Pair), Tiểu Đảo (), Thái Cực () (Taichi), Phù Thế Hội (), Phàm Phong (), Blue Jeans, Radas, Fundamental, Citybeat... Những ban nhạc này là những ban đi tiên phong phát triển hình thành sắc thái, phong cách riêng cho thể loại nhạc Rock Hồng Kông, trong thể giới nhạc Pop Hoa ngữ chỉ toàn ca sĩ hát nhạc Pop. (wiki)

Chu Lạc bất ngờ: “Chị thích Beyond?”

Nam Nhã quay đầu lại, lông mày khẽ nhíu lên: “Ừ.”

Chu Lạc nháy mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Nam Nhã: “Sao vậy?”

Giọng Chu Lạc thay đổi: “Chị ở thế hệ kia mà cũng thích Beyond?”

Nam Nhã: “...”

Chu Lạc nhìn cô á khẩu không trả lời được, trong lòng dắc ý.

Cô chợt mỉm cười, khẽ nói: “Beyond là thời đại của tôi, không phải thời đại của cậu.”

Chu Lạc: “Sao không phải thời đại của tôi chứ? Người tầm tuổi tôi đều nghe, nhưng có rất ít người đã làm mẹ rồi còn nghe.”

Nam Nhã: “Có loại phân biệt đối xử này sao?”

“Không.” Chu Lạc chuyển đề tài, “Điều đó chứng tỏ chị còn trẻ.”

Nam Nhã không nhin được cười nói: “Cậu thấy trước thì cuộn băng này cho cậu.”

Cuộn băng đã được đưa tới trong tay cậu, Chu Lạc lại giống như người lớn, khiêm nhường hào phóng nói: “Tặng cho chị, chị là phụ nữ.”

Nam Nhã lại không nhận, dứt khoát: “Cậu là trẻ con.”

Chu Lạc cảm thấy bị một cây gậy phủ đầu, muốn nói gì đó để chứng minh mình không phải trẻ con, nhưng Nam Nhã đã xoay người đi rồi.

Sau đó khi tính tiền, ông chủ nhìn cậu chỉ mua một cuộn băng, vẻ ghét bỏ xem thường lên đến tận trời.

Chu Lạc chán nản thất vọng đi về nhà, đi được nửa đường chợt nhớ tới Trần Quân, lại cảm thấy may mà mình cao, còn có khí khái đàn ông, giúp Nam Nhã đẩy cửa sổ ra. Lùn tịt như Trần Quân, chỉ sợ phải đứng lên ghế mới làm được, thật sự là một đứa trẻ vất mũi chưa sạch trước mặt Nam Nhã.

Tuy rằng có lỗi với Trần Quân, nhưng sau khi nghĩ như vậy, Chu Lạc cảm thấy lại vui vẻ một chút.

Cậu đi con đường tắt trong ruộng, vượt qua những cây ngô xanh tươi, bất ngờ thấy Từ Nghị ở phía trước. Từ Nghị làm buôn bán, bình thường rất bận, hơi một tí là phải chạy vào trong thành phố, lúc này lại xuất hiện ở đây quả thật là kì quái, Chu Lạc đang suy nghĩ, có nên chạy đến chào hỏi hay không, thì thấy có một người phụ nữ xuất hiện từ trong bụi ngô.

Chu Lạc không chút nghĩ ngợi, chạy nhanh trốn sang một bên.

Mấy giây sau, người phụ nữ thò đầu ra, vấy đầy nếp nhăn, tóc dính đầy lá khô, sải chân chạy trên bờ ruộng.

Chỉ cần nhìn bóng dáng là Chu Lạc lập tức nhận ra.

Là Trần Linh!

Ngay cả chiếc váy đồng phục y tá, cô ta còn chưa thay ra.

Cậu trừng lớn mắt, gần từng tiếng: “Oh! Shit!”

Chu Lạc ngắt cây cỏ đuôi chó ngậm vào miệng, ngồi xổm ở bờ ruộng nhìn trời, khóe miệng đột nhiên cong lên, nở nụ cười.

Không lẩn lộn trên đất với cô nào, nhưng trong lòng cậu lại sáng khoái vô cùng.

Khi ăn cơm tối, Chu Lạc thuận miệng hỏi: “Hình như không phải lần đầu tiên Từ Nghị đánh Nam Nhã? Trước đó sao họ lại ở bên cạnh nhau?”

Lâm Quế Hương: “Thằng nhóc này, vợ chồng cãi nhau đánh nhau là chuyện bình thường, cái gì mà gọi là Từ Nghị đánh cô ta?”

Chu Lạc bất mãn, nhíu mày.

Lâm Quế Hương: “Nhân phẩm của Từ Nghị rất tốt, có tiền lại có sự nghiệp, bộ dạng lại đẹp trai, lúc trước có rất nhiều người theo đuổi Nam Nhã, rất nhiều người không có việc làm tử tế, mấy thành phần trí thức lại không có điều kiện bằng cậu ta, cậu ta là người nổi bật nhất, yêu đương với Nam Nhã nửa năm rồi kết hôn. Nghe mẹ nói này, người phụ nữ như Nam Nhã không thích hợp lấy làm vợ, xinh thì có xinh, nhưng đẹp quá thì không an phận. Dựa vào điều kiện của Từ Nghị lấy vợ hiền lành thế nào chả được, lúc Nam Nhã chưa lấy chồng thanh danh rất kém, còn có người nói cô ta và anh trai...”

Ông Chu lấy đũa gõ bát: “Không được bàn chuyện gia đình người khác.”

Lâm Quế Hương nói thầm một câu: “Vậy ông nói xem trước khi họ kết hôn, chuyện Từ Nghị và Hồ Lập Phàm đánh nhau là như thế nào?”

Ông Chu: “Người trẻ tuổi đánh nhau thôi cũng bị mấy người thêm mắm dặm muối. Lắm mồm!”

Chu Lạc còn muốn nghe chuyện, nhưng bị ông Chu ngăn lại, Lâm Quế Hương cũng không nói nữa, lại bàn đến chuyện cửa hàng kim khí bên cửa hàng tạp hóa sắp rời đi, mấy ngày nay bà đang cân nhắc xem sau này

sẽ dùng cửa hàng đó làm gì, một nửa dùng để mở rộng cửa hàng tạp hóa, một nửa giữ lại mở cửa hàng gì đây.

Chu Lạc cân nhắc, lập tức lên tiếng: “Bà chủ Chu, cửa hàng băng đĩa.” Bà Lâm Quế Hương cũng cảm thấy làm được, nhanh chóng bắt tay vào làm.

Một tuần sau, cửa hàng băng đĩa khai trương. Hàng xóm đều đến góp vui, nhất là học sinh trung học. Bà Lâm Quế Hương sinh ra là để buôn bán, đặc biệt điều tra sở thích về ca sĩ ca khúc mà đám học sinh thích nghe, trong nước, Đài Loan, Nhật Hàn, Âu Mỹ, đa dạng đủ thể loại, còn bán cả radio, máy nghe băng, sản phẩm nhập khẩu chất lượng, ai thích gì đều có thể tìm thấy.

Cửa hàng băng đĩa bán đủ loại bài hát “Liên minh mặt trận thất tình”, “Hoa tâm”, “Yêu như thủy triều”, có khi là của cả nước ngoài SES, Elvis, giai điệu yêu hận tình thù, từ bờ sông Thanh Thủy đến các cửa hàng trong phố đều nghe thấy.

Tại thời kì không có KTV, rạp chiếu phim, khu trò chơi, cửa hàng băng đĩa của bà Lâm Quế Hương gần như trở thành món ăn tinh thần trong trấn. Có một số học sinh sau khi tan học chạy đến xem có album mới của ca sĩ mới không.

Nam Nhã cũng đến đây.

Đó là một hôm nhá nhem tối, ngoài cửa hàng phát bài hát “Mối tình đầu” của Lưu Tiểu Tuệ.

Chu Lạc đang ngồi trong cửa hàng viết bài, bút thoăn thoắt chuyển động trên ngón tay.

Vào lúc đó, cậu vô tình nghĩ tới Nam Nhã. Cậu chưa bao giờ ngừng sự tò mò về Nam Nhã, người ta càng bàn tán nhiều về cô, cậu càng muốn tìm hiểu sự thật, nhưng dường như lạc trong sương mù, làm cho người ta không thấy rõ được.

Khi cậu còn đang nghĩ ngợi.

“Ở trong này học bài mà không bị phân tâm sao?” Nam Nhã đi vào trong cửa hàng.

Chu Lạc ngẩng đầu, chiếc bút đang quay từ trong tay rơi xuống: “Chị đến à?” Nói xong lập tức sửa lời: “Chị muốn mua gì?”

Nam Nhã: “Máy cassette của tôi bị hỏng.” Ánh mắt đảo một vòng, “...Trong cửa hàng cậu có người sửa không?”

“Đưa cho tôi xem.” Chu Lạc ngồi sau quầy, giơ tay về phía cô.

Nam Nhã đưa máy cho cậu, hơi nghi ngờ: “Cậu biết sửa?”

Chu Lạc nói: “TV vi tính còn sửa được. Hộp băng hoạt động bình thường chứ?”

Nam Nhã nói: “Thỉnh thoảng bị kẹt. Thỉnh thoảng không nghe được thì dừng lại cho nó nghỉ ngơi, nhưng lần này thì hỏng rồi.”

Mở nắp máy ra, băng bị kẹt bên trong, dải băng màu nâu xoắn vào trục, cuộn loạn tùng phèo.

Chu Lạc kéo một chút dải băng ra, sau đó ép cuộn băng, dùng sức giật mạnh ra.

“A!” Nam Nhã hơi giật mình.

Cuộn băng đã được lôi ra, Chu Lạc ngược mắt nhìn cô.

Nam Nhã: “...”

Chu Lạc nói: “Chị ngồi đi.”

Nam Nhã kéo ghế xuống ngồi đối diện với quầy.

Băng đã ra, nhưng dải băng vẫn bị mắc kẹt bên trong, Chu Lạc bật đèn bàn, gỡ dải băng, khi tập trung làm việc gì đó cậu quên hơi nhúm mày. Nam Nhã ngồi trên, theo dõi tay cậu, hơi thở của hai người đều rất khê.

“A?” Chu Lạc chợt nói, “Bài hát chị thích này.”

Nam Nhã khó hiểu, ngược mắt nhìn cậu, cậu nhú mày sửa máy, tiếng nhạc trong cửa hàng đột nhiên không còn, im lặng một giây, khúc nhạc dạo “Năm tháng rực rỡ” vang lên.

Nam Nhã ngẩn người, âm đậm cười.

Ánh đèn bàn rất nóng, cảm giác bóng râm dần dần truyền tới làn da.

Chu Lạc biết Nam Nhã cách mình rất gần, ban đầu còn cố gắng chống đỡ, sau đó không chống đỡ được lại phân tâm, vừa ngược mắt lên, đã thấy Nam Nhã gần ngay trước mắt, khuôn mặt ửng đỏ tươi mát như mặt đào được lột vỏ.

Nhìn thấy quý rồi!

Thân thể chàng trai trẻ dồi dào sức sống lại bắt đầu rực rạch đứng lên, còn lý trí thì không cách nào khắc chế được bản năng nguyên thủy kia. Xúc động quen thuộc lại lần nữa nổi lên, cậu muốn vùng lên cắn cô một cái thật mạnh.

6. Chương 5

Cô dường như cảm nhận được gì đó, ngược mắt lên, Chu Lạc nhanh chóng hạ tầm mắt xuống.

Kính hôn bật vĩa, đối diện chỉ là một người phụ nữ mà còn như vậy.

Sau khi tỉnh táo lại, cậu lại nghĩ tới chuyện nhìn thấy trong bụi ngô, nhưng đắn đo đã lâu, cuối cùng không nói gì hết. Đột nhiên hỏi: “Nam Nhã...”

Nam Nhã lại ngược mắt lên, nhìn cậu, không hiểu sao Chu Lạc cảm thấy căng thẳng, nói nhanh như gió: “...Chị.”

“Chị Nam Nhã.” Chu Lạc nói, “Gần đây chị có ổn không?”

Nam Nhã hơi khó hiểu: “Sao vậy?”

Chu Lạc gãi đầu: “Gần đây nhà chị có khá nhiều chuyện.”

Nam Nhã nghiêng đầu hỏi: “Cậu thấy tôi có ổn hay không?”

Tim Chu Lạc đập nhanh trong lồng ngực, đối mặt với đôi mắt hoa đào kia nửa giây, vội vàng nói: “Rất ổn.”

Nói xong lại vui đầu vào làm việc.

Dải băng thuận lợi lấy ra, Chu Lạc đưa cuộn băng cho cô, nói: “Chị cầm băng đi, tôi xem nốt lấy của máy.”

Nam Nhã thực sự nghe theo, ngón tay chọc vào bánh răng, quay một lúc lâu dải băng vẫn chỉ đi vào được một ít.

Chu Lạc khẽ cười ra tiếng, lại muốn nhin xuống, không ngừng sờ mũi.

Nam Nhã ngẩng đầu nhìn cậu.

Chu Lạc cầm lấy bút chì lắc lắc với cô, cười càng lớn hơn: “Chị dùng cái này đi.”

Cậu lấy cuộn băng lại, cầm bút chì vào trong bánh răng, dải băng nhanh chóng cuốn vào.

“Haha...” Cậu vẫn còn đang cười.

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã nhận lấy bút chì và cuộn băng, lúc này nhanh chóng cuốn xong cuộn băng.

Chu Lạc mở lấy máy ra kiểm tra.

Nam Nhã nhìn một lát hỏi: “Chỗ cậu có băng nước ngoài không?”

“Có chứ, của ai?”

“The Beatles, Rolling Stones, Jackson, Elvis Presley đều được.” Nam Nhã thần nhiên nói.

Chu Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt kì lạ giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Sao vậy?”

“Chị thích Rock and roll?” Chu Lạc không thể tin được.

“Lại muốn lấy lý luận gì nữa đây? Chẳng lẽ chỉ có trẻ vị thành niên mới được thích sao?” Cô hỏi lại.

“Chỉ là hơi bất ngờ thôi. Nhìn chị không giống lắm.”

Đâu chỉ là hơi, nếu trong đầu Chu Lạc có người tí hon, chỉ sợ lúc này cầm cậu ta cũng rớt ra.

Cô đứng trước giá hàng, khẽ cười hỏi: “Vậy tôi có cần phải đổi gu nhạc không?”

“Không cần.” Chu Lạc nói, “Chị cứ coi như tôi không tồn tại đi.”

“À, được.” Không ngờ cô lại thích trêu cậu, “Vậy cậu cũng không nói với người khác chứ?”

Chu Lạc khẽ cười, lại hỏi: “Chị còn thích ca sĩ nào nữa?”

Nam Nhã: “Rất nhiều, Rolling Stones, MJ, Eagle...”

Giống y cậu.

Chu Lạc từ từ cúi đầu, nhú mào, im lặng mở to miệng “Oa”.

Chu Lạc sửa được giữa chừng lại có suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn Nam Nhã, cô đang chọn băng, cậu híp mắt, vắn một linh kiện, sau đó để lấy y nguyên trả lại.

“Sửa xong rồi, nếu hộp băng có vấn đề cứ đến tìm tôi.”

“Cám ơn.” Nam Nhã nhận lại máy, muốn đưa tiền ra trả.

“Bỏ đi, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Nam Nhã cũng không cố chấp, mua thêm mấy cuộn băng.

Sau khi Nam Nhã đi, Chu Lạc tựa vào ghế quay bút, nghĩ đến sau này cô sẽ thường xuyên cầm hộp băng đến tìm cậu, cậu không nhịn được cười khúc khích.

Tuy vậy sự việc cũng không tiến triển theo kế hoạch của Chu Lạc, Nam Nhã không mang máy nghe băng đến tìm cậu sửa chữa. Chuyện này khiến Chu Lạc trầm tư khó hiểu, ngấm ngấm buồn bực, nhận ra được sự bực dọc này càng khiến cậu khó chịu hơn.

Trước kì thi tháng, Chu Lạc đến thư viện ôn tập, Trương Thanh Lí và Trần Quân cũng chạy tới góp vui.

Trên đường đi Trần Quân nói với Chu Lạc: “Tớ hỏi ba rồi, mấy tháng trước Hồ Lập Phàm bị viêm mũi nghiêm trọng, sau đó không ngửi thấy mùi nữa.”

Chu Lạc hơi bất ngờ: “Không nghe nói đến chuyện này.”

Trần Quân nói: “Không phải bệnh nặng, cũng chỉ có bạn bè và người thân biết, người ngoài làm sao biết được.”

Trương Thanh Lí lại gần hỏi: “Này, hiện tại trong trần truyền thứ tà khí là vải hoa, thật hay giả đấy?”

Trần Quân nói: “Thật đấy. Trong tay Hồ Lập Phàm cầm một miếng vải hoa mới tinh, đã hỏi mấy cửa hàng may quần áo và đồ dùng cho giường ngủ, không ai nhận ra miếng vải đó.”

Trương Thanh Lí hỏi: “Anh ta cầm lấy miếng vải đó làm gì nhỉ?”

Trần Quân nói: “Ai biết được?”

Chu Lạc cũng cân nhắc hỏi: “Hiện tại chứng cứ này coi như là ngoài ý muốn?”

Trần Quân nói: “Ừ. Đem anh ta chết, bạn bè và người thân cũng không có hện với anh ta, cũng không ai có mặt ở đó để chứng minh thời gian tử vong. Do đó chuyện mới bất ngờ trở nên âm ỉ như vậy.”

Nhanh chóng đi đến trường học, những lời này đành phải dừng lại.

Chỉ một buổi sáng Chu Lạc đã làm được ba đề thi, Trương Thanh Lí chưa làm xong đề nào, Trần Quân lại càng không phải nói, chỉ ngồi đọc truyện tranh.

Trương Thanh Lí khâm phục: “Tốc độ của cậu nhanh thật.”

Chu Lạc cau mày, không quá vừa lòng: “Chắc phải mua thêm mấy đề trắc nghiệm nữa, đề này quá đơn giản, lãng phí thời gian.”

“Chắc chắn chắc, thành tích của cậu tốt. Như này còn kêu đơn giản thì chúng tớ làm sao sống được.”

Giọng nói của cô bạn chưa ngoa, Chu Lạc cũng lười đáp lại.

Trương Thanh Lí thấy cậu lại cúi đầu im lặng tiếp tục làm bài, nhanh chóng thay đổi đề tài nói: “Đừng làm bài nữa, dù sao cũng đang ở thư viện, đi tìm sách hay mà đọc.”

Chu Lạc không có hứng thú: “Đều toàn là sách cũ, có gì hay để đọc chứ?”

Trương Thanh Lí: “Có phòng đọc sách của đàn anh, bên trong đều là những quyển sách do học sinh quyên góp mà họ thích nhất, có rất nhiều quyển sách thú vị. Đúng không, Trần Quân?”

Trần Quân ngẩng đầu: “Lần trước tớ còn nhìn thấy trong đó có một quyển Bách khoa toàn thư Britannica (*).”

(*)Quyển bách khoa toàn thư tiếng Anh lâu đời nhất.

Chu Lạc gấp đề thi lại: “Đi thôi.”

Quyển sách kia đã bị mượn mất rồi.

Chu Lạc đi dạo quanh giá sách một vòng, tình cờ thấy một quyển sách rất nhỏ rất mỏng, Chu Lạc rút ra nhìn thấy đề tên “Tập thi”.

Mở ra phát hiện là một tập thơ, giấy đã ố vàng, liếc lời mở đầu, bao gồm một số nhà thơ và bài thơ ít được quan tâm, lật thêm một tờ cậu lại thấy...

“Nam Nhã 1993.”

Oa, thật trùng hợp!

Chu Lạc chợt dạ quay đầu, Trương Thanh Lí và Trần Quân vẫn ở bên kia đọc sách không chú ý tới cậu.

Chu Lạc tiện tay mở thêm một tờ, bỗng cảm thấy như rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Ban đêm tiến gần về phía trước, anh muốn làm tình với em.”

Cậu kinh ngạc, hồi hộp, tò mò, hưng phấn, ánh mắt nhanh chóng quét xuống.

”Em mở rộng, anh ra lệnh cho em,

Mở rộng, càng tiến sâu hơn.

Anh bí mật tấn công, bất ngờ đẩy mạnh.

Ấm ướt, nộ hân cuồng nhiệt.

Khi thân thể va chạm mạnh mẽ,

Em như bay lên đỉnh cao.”

Ve kêu râm ran như diên loạn ngoài cửa sổ, tai Chu Lạc nóng lên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động ở phía sau, vội đóng tập thơ lại, rút một quyển sách khác che.

“Sao mặt cậu đỏ như vậy?” Trương Thanh Lí khó hiểu, “Lỡ tai cũng đỏ lên cả rồi.”

“Nóng.” Chu Lạc cầm chặt quyển sách, phe phẩy cổ áo sơ mi, “Thời tiết quái quỷ.”

Ông trời vô tội đột nhiên bị mắng.

“Đúng là thời tiết quái quỷ.” Trương Thanh Lí cũng nói theo, “Đã tháng chín rồi, sao còn nóng như vậy chứ?”

“Nắng cuối thu mà.” Trần Quân nói, “Đến giữa tháng mười sẽ tốt hơn.”

Chu Lạc như đứng trên mũi kim, không có lòng dạ nào để trò chuyện, giả vờ đi đến đầu khác tìm sách, vừa muốn nhìn xem tập thơ kia rốt cuộc có thứ quỷ quái gì, vừa tiếc hờn hôm nay không có cách nào để mượn về.

Trương Thanh Lí và Trần Quân đều ở đây, Chu Lạc không muốn để cho họ biết, nghĩ đến lần sau một mình đến chỉ sợ đã bị người khác mượn mất, đành phải tìm mấy quyển sách nhảm chán làm lá chắn, rồi nhét tập thơ kia vào một khe không ai nhìn thấy mới thôi.

Buổi trưa Chu Lạc không có khẩu vị gì, ăn qua loa mấy miếng rồi lên gác. Ông Chu nghĩ cậu gặp chuyện khó khăn trong học tập nên không dám hỏi.

Chu Lạc nằm trên chiếu nhìn quạt trần quay vù vù, suy nghĩ đến tập thơ ố vàng phóng đăng dâm dật kia.

Nam Nhã ơi Nam Nhã!

Sao cô lại xem loại thơ này chứ? Cô còn có bao nhiêu khuôn mặt mà không ai biết đến?

Cậu cảm thấy nóng bức khó ngủ, như cá rần nằm lặn lộn trên giường hơn mười lần cũng không ngủ được, đẩy cửa ra thấy bên ngoài trời nắng chói chang. Chu Lạc mặc tạm một bộ quần áo, từ cửa sổ nhảy ra sân phơi, hai ba bước đã xuống nhà đi ra ngoài.

Chu Lạc cảm thấy rất nóng, đứng trong cửa hàng ăn bốn que kem đậu xanh mới nghĩ ra lí do đến cửa hàng cuối phố tìm Nam Nhã.

Không nghĩ đến kết quả nhận được là một tin tức trí mạng, mấy ngày trước khi Chu Lạc đi học, Nam Nhã đã đến cửa hàng mua chiếc máy nghe băng mới, nói là chiếc kia mới sửa đã lại hỏng, nên cô đã ném đi.

Khi Lâm Quế Hương nói, Chu Lạc cố gắng kiềm chế xúc động muốn bóp chết mình, không nói được lời nào.

Một đám phụ nữ mua dưa hấu trong cửa hàng, tán gẫu chuyện linh tinh, nói kiểu tóc mới của ai đẹp, quần áo mới của ai đẹp, cũng không biết tại sao lại tự nhiên cãi nhau.

Trần Linh nói chuyện không nề nang ai, thể hiện sự ghét bỏ cách ăn mặc xuề xòa của A Xuân bà chủ cửa hàng gạo, A Xuân vô cùng tức giận, lời nói mang đầy sự châm biếm: “Tôi không giống cô, suy nghĩ đều đặt hết vào cuộc sống, chứ không phải mỗi ngày lên sân khấu hát hí khúc cho ai xem.”

Từ trước đến nay Trần Linh luôn tự cho là mình cao hơn người, làm sao chịu được người khác cãi lại chứ, lập tức đáp trả: “A, thành một thiếu phụ luống tuổi có chồng, lên sân khấu diễn cũng chả có ma nào xem, nếu không sao chồng chị cả ngày cứ nhìn chăm chăm Nam Nhã, nghĩ cách đi qua cửa hàng cô ta.”

Không sống yên ổn được mất!

Chu Lạc đứng dậy đi ra ngoài.

7. Chương 6

Buổi trưa trời nóng như thiêu đốt, cả người Chu Lạc đều bực tức, lại không muốn về nhà, vì thế tìm Trần Quân, rủ cậu ta ra khe suối bơi lội.

Lúc đầu chỉ có hai người bọn họ, ai ngờ lại gặp bạn học trong ngõ, truyền tới truyền lui, mọi người lại rủ rê nhau, cuối cùng có hơn mười người.

Nhóm thiếu niên mười sáu mười bảy ăm ỉ, trêu đùa, nói tục, cởi hết quần áo chỉ mặc mỗi quần đùi, giống như sủi cỏ thả mình vào trong nước suối.

Trương Thanh Lí, Khương Bằng Bằng chờ mấy học sinh nữ đến, sự xuất hiện của nhóm học sinh nữ, làm cho không khí trong ngọn núi tràn ngập hơi thở mập mờ ám muội. Nam sinh thì để trần nửa người, nữ sinh thì áo ngắn quần đùi, hơi mỏng dính sát trên người, trong nước suối trong veo lộ ra những cơ thể tuổi trẻ.

Ngây thơ, thăm dò, nguy hiểm.

Chỉ có Chu Lạc vô cùng tỉnh táo.

Dường như sau khi thấy Nam Nhã, cậu đã trưởng thành, lối đời, chỉ trong một đêm đó cậu thiếu niên ngây thơ không biết gì về tình dục đã hoàn toàn biến mất.

Cậu lấy phong thái của một người đàn ông trưởng thành nhìn đám bạn học, giống như một đám thú nhỏ đang trong thời kì động dục, cậu ngửi thấy mùi hoóc-môn trong không khí, nhưng không giống như cậu đối với người kia.

Cậu thêm khát thân thể nở rộ bị vây trong bộ sườn xám ấy.

Các học sinh nam nữ vui đùa ăm ỉ, che chở, vuốt ve cơ thể, va chạm; cậu chỉ cảm thấy tê nhạt vô vị, buồn chán, ngay từ đầu không nên gọi Trần Quân, một mình là tốt nhất, hiện tại cậu chỉ muốn ở một mình.

Cậu rời khỏi mọi người, đi ra một chỗ khác trong dòng suối.

Cậu đi đến phía sau một tảng đá, từ trong hốc đá lấy ra một gói thuốc lá và diêm. Đây là nơi cậu giấu đồ từ nhỏ, từ khi lên trung học cơ sở, cậu thường chạy tới nơi này hút thuốc, để thỏa mãn khát vọng nổi loạn trong tâm khảm.

Khát vọng kia chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Chu Lạc chỉ mặc một chiếc quần đùi, nằm nửa người trên tảng đá hút thuốc, chợt nghe thấy tiếng chân bước đến gần tảng đá, giầy tiếp theo, Trương Thanh Lí đã xuất hiện trong tầm mắt, quần áo và tóc đều ướt đầm nước, nhìn cậu không chớp mắt.

Chu Lạc từ từ nhả một ngụm khói, cách làn khói trắng, cậu không kiêng nể gì, mặt không thay đổi quét qua người Trương Thanh Lí. Áo phong trắng, quần đùi trong suốt dán sát vào cơ thể cô gái, ngây ngô, gầy gò, ngay cả hai bầu ngực cũng như trái trứng gà chưa chín trên cây vào mùa hè.

Mặt Trương Thanh Lí lúc đỏ lúc trắng, run rẩy từ từ khụy gối xuống bên cạnh cậu, cúi xuống ôm lấy phần thân trên để trần của cậu.

Chu Lạc ngừng hút thuốc, sau một lúc lâu hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Trương Thanh Lí không biết nói ra như thế nào, vẻ mặt đỏ bừng, đợi một lúc thấy cậu cũng không đẩy mình, ấp úng nói: “Cậu không muốn làm gì sao?”

Lời này khiến Chu Lạc thấy khó xử.

Cậu không muốn làm gì sao?

Muốn chứ, cậu rất muốn làm tình với Nam Nhã.

Chu Lạc luồn tay vào trong quần cô bạn, thẳng sâu vào bên trong, nhanh chóng chạm vào nơi ẩm ướt.

“Ưm!” Trương Thanh Lí khẽ hô lên, gương mặt nóng bừng dán sát vào cổ cậu.

Chu Lạc bị dọa bởi tiếng kêu của cô bạn, sau khi tỉnh táo lại, suy nghĩ một lúc hỏi: “Đây là nơi đó ở trong bức tranh sách sinh học.”

Trương Thanh Lí xấu hổ không thể mở miệng nổi, cả cơ thể bám vào người cậu, chờ cậu tiếp tục, nhưng cậu rút tay lại, đẩy Trương Thanh Lí ra.

Trương Thanh Lí đỡ người, vẫn chưa tỉnh táo lại, Chu Lạc đã đứng dậy, bỏ chiếc áo phong ẩm ướt ra rồi đi.

Chu Lạc lặn trong nước một lát, rồi ngoi lên. Gió núi thổi khiến cậu tỉnh táo lại.

Cậu chán nản, không nên luồn tay vào trong quần Trương Thanh Lí, sợ đến mức ngay cả làm bạn học cũng không thể, xót xa hơn là khi tự tay chạm vào nơi riêng tư của bạn học nữ, không cảm thấy mất hồn chút nào khi so với ảo tưởng đối với Nam Nhã.

Chu Lạc vô cùng phiền não, cảm thấy mình đã rơi vào một cái bẫy đau khổ.

Nam Nhã còn khó giải hơn với đề toán khó nhất.

Đang suy nghĩ thì từ đầu kia suối truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Trần Quân, cậu ta va phải một tảng đá trong nước, trên đùi xuất hiện vết thương lớn, máu chảy ròng ròng. Chu Lạc đặt cậu ta lên lưng, nhanh chóng công xuống bệnh viện dưới núi.

Bác sĩ băng bó vết thương cho Trần Quân, Chu Lạc đi nộp tiền, chưa tới quầy thanh toán, từ xa đã thấy bộ xương xám màu tím nhạt xuất hiện, Chu Lạc lập tức chạy tới trước cửa sổ hỏi: “Chị Nam Nhã đến bệnh viện làm gì vậy? Bị ốm sao?”

“Không, thím Hồ Tú xuất viện.”

Chu Lạc đưa tờ hóa đơn qua nói: “Trần Quân bị thương, bọn em không mang theo tiền, nên đưa tờ hóa đơn này cho bác sĩ Giang.”

Đối phương biết Trần Quân là em vợ của Chủ nhiệm Giang nên vui vẻ tiếp nhận.

Chu Lạc đuổi theo Nam Nhã, đi tìm kiếm trong bệnh viện một lúc, tình cờ nhìn thấy cô ra khỏi phòng bệnh phía trước, Chu Lạc chạy tới ngó vào trong phòng bệnh, thím Hồ Tú đang thay quần áo bệnh nhân, chuẩn bị xuất viện, còn Nam Nhã đang đẩy cửa bước vào phòng cấp cứu.

Cô đến chỗ đó làm gì nhỉ?

Xuyên qua cánh cửa khép hờ, Chu Lạc nhìn thấy một người đàn ông tướng mạo堂堂 hoàng. Lâm Phương Lộ, sinh viên đầu tiên của trấn, năm đó thi trường cảnh sát, vô cùng nỗ lực, Chu Lạc không hiểu tại sao anh ta lại quay về đây.

“Hiện tại anh đang đi theo cha Trần Quân làm việc. Cần giúp đỡ gì, em cứ nói với anh, đều là bạn học cũ, đừng khách sáo.”

Chu Lạc ở ngoài cửa nghe thấy hơi mở trừng mắt. Không có việc gì lại xum xoe nịnh bợ, không phải kẻ gian cũng phường trộm cắp! Anh ta không biết Nam Nhã đã kết hôn rồi sao? Ai cho phép anh ta tới dụ dỗ chứ?

Lúc này chính cậu cũng đã quên chuyện Nam Nhã kết hôn cũng chả có liên quan gì đến mình.

Nam Nhã nói: “Cám ơn. Nhưng từ trước tới nay em chưa gặp phải chuyện gì không tự mình giải quyết được.”

Tâm trạng Chu Lạc cũng trở nên tốt hơn, khóe môi khẽ nhếch lên.

Lâm Phương Lộ nói: “Vậy thì tốt. Đúng rồi, Lão Trần bảo anh chuyển lời, nói ra cũng thật có lỗi. Lần trước bọn anh tìm Từ Nghị, hỏi đêm Hồ Lập Phàm tử vong, anh ta ở đâu, anh ta nói ở nhà...”

“Anh ấy thực sự ở nhà. Nam Nhã nói, ”Mẹ anh ấy từ trong thành phố đến thăm Uyển Loan, đêm đó chúng em vẫn ở bên cạnh nhau.”

Lâm Phương Lộ nói: “Được, bọn anh sẽ xác minh, không thành vấn đề. Tuy nói là hỏi cho có lệ, nhưng cũng phải hỏi những người có quan hệ với Hồ Lập Phàm, ngay cả em cũng vậy. Song khi Từ Nghị nghe nhắc đến Hồ Lập Phàm mặt liền biến sắc, Lão Trần sợ hai người lại đánh nhau.”

Nam Nhã nói: “Không có. Hôm đó sau khi anh ta bị hỏi cung trở về, trong nhà có khách.”

Chu Lạc nhớ tới hôm cậu ăn tiệc cơm, nghe thấy Nam Nhã nhắc đến lần nữa, trong lòng cậu không khỏi có chút hụt hẫng.

Nam Nhã nói: “Em đi trước đây, dì em còn đang chờ.”

Chu Lạc hơi hoảng, tìm kiếm xung quanh một chỗ để trốn, lại nghe thấy Lâm Phương Lộ nói: “Em thật tốt. Bà ta đối xử với em không ra gì, em còn hiếu thuận như vậy. Anh nhớ lúc còn đi học, bà ta suốt ngày đánh em. Em còn nói cái chết của cha em... Khi đó anh không nói gì.”

Nam Nhã nói: “Em nhớ khi đó nói với anh, cái chết của cha em thật kì lạ, khuya như vậy chỉ mặc một chiếc áo mỏng chạy đi nằm trên tuyết, người làm vợ sao lại không biết được chứ?” Cô dừng lại một chút, thoáng cười, “Nhưng khi đó còn quá nhỏ, suy nghĩ còn quá ngây thơ.”

Chu Lạc nghiêng đầu nhìn qua khe cửa vào trong phòng, Lâm Phương Lộ nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chu Lạc còn muốn biết họ nói gì, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy có y tá nhìn về phía mình, cậu sợ dẫn người đến đây, lại bị truyền thành Nam Nhã hẹn hò với đàn ông. Cậu cũng không muốn gây ra phiền phức cho Nam Nhã, đành phải nhanh chóng chạy đi.

Vừa chạy đi lại vừa nghĩ đến hình ảnh Nam Nhã ôn chuyện với Lâm Phương Lộ, cậu lại cảm thấy khó chịu, vì thế bắt chước giọng phụ nữ, giọng nói the thé: “Chị Hồ Tú...”

Nam Nhã nhanh chóng rời khỏi căn phòng kia đi về phòng bệnh, lúc này cậu mới tươi cười, đắc ý rời đi.

8. Chương 7

Tuy kì thi tháng mất nửa ngày, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Chu Lạc, cậu vẫn làm bài ổn định như bình thường.

Thi xong lại được nghỉ, cuối cùng đã có thời gian thư giãn, Chu Lạc tổng hợp lại những thông tin từng nghe về Nam Nhã qua những lời đồn.

Mẹ Nam Nhã là thanh niên trí thức, xinh đẹp có khí chất, thích đọc sách, yêu văn học thơ ca. Năm đó cha Nam Nhã vừa ý bà, nhưng bà muốn trở về quê hương, vào một buổi tối uống rượu say mang thai, cuối cùng đành phải ở lại trấn Thanh Thủy. Mẹ Nam Nhã thích đọc thơ, may quần áo, là một thợ may có tay nghề trong trấn, kĩ thuật may sườn xám của bà được truyền từ bà ngoại Nam Nhã từ thời dân quốc. Trong trấn không có mấy ai tin, đều cho rằng đây là tàn dư của sự phong hóa (*) luôn giấu cọt chuyện này.

(*) Phong tục và giáo hóa

Cha Nam Nhã vốn ham uống rượu, cứ say rượu là đánh người, đừng nói là vợ, ngay cả Nam Nhã cũng không tránh được. Sau một lần ngược đãi, mẹ Nam Nhã tự sát. Cha cô nhanh chóng mang theo cô tiến vào gia đình Hồ Tú, nhưng chỉ được mấy năm, cha Nam Nhã lại chết cồng trong tuyết, khi đó Nam Nhã đang học trung học.

Nam Nhã giống mẹ thích văn học nghệ thuật, thành tích năm đó vô cùng tốt, ai cũng nghĩ rằng cô sẽ là sinh viên đầu tiên của trấn Thanh Thủy, song Hồ Tú chiếm lấy tiền cha Nam Nhã để lại, không nộp học phí, cô buộc phải nghỉ học. Khi đó có người nói, Hồ Tú muốn giữ Nam Nhã lại làm vợ cho thằng lưu manh không học vẫn không nghề nghiệp nào đó.

Trước kia Chu Lạc chẳng bao giờ để tâm đến chuyện này, hiện tại nghĩ lại phát hiện mình đã nghe được rất nhiều chuyện liên quan đến cô, cảm giác này thật kì lạ.

Chu Lạc nằm trên chiếu, nhìn quạt trần chuyển động vù vù, nghĩ đến Nam Nhã mặc sườn xám, trong lòng cảm thấy phức tạp.

Lúc này cậu muốn gặp Nam Nhã đến phát điên, nhưng lại không có lí do nào, cũng không thể chạy tới cửa hàng cô nói muốn mua sườn xám. Có thể nghe thấy cô nói hay không, cho dù là lời nói bậy cũng tốt.

Nghĩ như vậy, Chu Lạc bật dậy xoay người xuống giường, chạy tới cửa hàng tạp hóa. Trên đường cậu chạy rất chậm, nghĩ đến mình bất chấp trời nắng vui vẻ chạy tới nghe đám phụ nữ kia buôn chuyện, không khỏi mắng thầm mình đúng là bụng đói ăn quàng.

Đau nhất là ông trời cũng không thỏa mãn cho chút hi vọng nhỏ bé ấy.

Trong cửa hàng hôm nay không có hội buôn chuyện, Chu Lạc đi một chuyến tay không, khỏi phải nói cảm thấy mất mát thế nào.

Lâm Quế Hương kì quái: “Sao con lại chạy tới vào lúc này?”

Chu Lạc chờ người mở tủ lạnh ra nói: “Nóng, con muốn ăn que kem.”

“Từ trong nhà chạy tới ăn kem ư? ”Lâm Quế Hương cảm thấy quái lạ, “Đọc sách cho lắm nên ngu cả người rồi, tủ lạnh trong nhà có mà.”

“Con ăn hết rồi.” Chu Lạc đối phó, thầm nghĩ chiều nay phải ăn hết sạch kem trong nhà.

Lâm Quế Hương kinh ngạc: “Hôm trước mẹ mới mang về hai mươi cái, đã ăn hết rồi ư?”

Chu Lạc: “...”

Chu Lạc hít một hơi: “Bạn đến nhà ăn hết rồi.”

Lúc này Lâm Quế Hương mới thôi không hỏi nữa.

Chu Lạc cảm thấy chán nản, quyết định trở về tiêu diệt sạch kem, lúc này, bà Lâm Quế Hương từ phía sau quây xách ra một túi lớn màu đen, oán giận: “Đã nói với cô ta hôm nay đồ đến, vậy mà không tự giác tới lấy gì cả.”

“Ai vậy?”

“Cô Nam kia chứ còn ai?”

“Đồ gì vậy mẹ?”

“Hạt châu, sợi tơ bán buôn và mấy thứ, ôi trời, ai lại làm quần áo cho đồ chơi chứ.”

Chu Lạc lè mề đứng dậy: “Đúng lúc con đi tìm bạn học, tiện đường mang đi.”

“Trưa nắng thế này còn chạy ra ngoài. Đừng chơi bóng rổ nữa, phơi nắng lại bị cảm đấy.”

“Không chơi bóng rổ, chơi game.” Chu Lạc nhận lấy túi trong tay bà vắt lên vai, đi tới cửa lại xoay người nhón lấy hai quả quýt trong sạp hàng.

“Chỉ biết ăn sạp tiệm mẹ thôi.” Bà Lâm Quế Hương nhìn bóng dáng cậu đã đi xa vắng, nhưng trong lòng thực sự hãnh diện.

Đời trước đúng là bà đã tích đức, nên mới sinh ra được đứa con trai không thua kém ai, bộ dạng không cần phải nói, học tập cũng không khiến cha mẹ bận tâm. Ở trong trấn Thanh Thủy, bà Lâm Quế Hương cũng có tư cách ngẩng cao đầu y Lão Cao.

Mấy năm trở lại đây ở trong trấn mở cái gì “Quán cafe Internet”, mấy cái màn hình TV nhỏ gọi là máy tính, chính là tai họa, mấy đứa học sinh mãi chơi không dứt ra được, thành tích tuột dốc không phanh, lại còn không chịu hối hận. Bà Lâm Quế Hương lo lắng sợ ngày nào đó đứa con bảo bối của mình cũng bị cuốn vào.

Đúng là Chu Lạc từng đến đó một lần, khi bà Lâm Quế Hương nghe mẹ Trần Quân nói bị dọa đến sốc, không thèm quan tâm đến cửa hàng, lập tức đến quán cafe Internet tìm Chu Lạc.

Ai ngờ đi được nửa đường lại thấy Chu Lạc đang đi về nhà, nói là hơi thú vị, nhưng cũng không quá hấp dẫn.

Bà Lâm Quế Hương vẫn không tin, nhưng một năm rưỡi trôi qua, tuy thỉnh thoảng Chu Lạc cũng đến đó chơi, nhưng chưa bao giờ mê mết, vô cùng có chừng mực, nên bà cũng yên tâm.

Chu Lạc bước đi thoải mái, một tay cầm túi, một tay cầm hai quả quýt đến cửa hàng trang phục của Nam Nhã, lại thấy một người đàn ông ở trong cửa hàng, đang cười sờ cánh tay lộ ra bên ngoài của Nam Nhã.

Chu Lạc không hề nghĩ ngợi, trốn sang một bên, cậu bị hoa mắt sao? Anh rể Giang Tú của Trần Quân? Bác sĩ Giang? Chủ nhiệm Giang? Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo, Chu Lạc phần nộ cười.

Cậu cảm giận người đàn ông Giang Tú này ra vẻ đạo mạo, vừa tức tới người phụ nữ Nam Nhã này trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng suy nghĩ một chút, cũng chẳng tới lượt cậu tức giận, cũng không phải là vợ của cậu. Suy nghĩ này khiến Chu Lạc hoảng hốt, ủ rũ lại nản lòng, nhưng nghĩ lại, đợi đã, cậu có thể tức thay Từ Nghị mà, vì thế lại quang minh chính đại nén giận, nhưng suy nghĩ lại thay đổi, không đúng, Từ Nghị và Trần Linh còn thậm thụt trong bụi ngô mà, anh ta cũng chẳng tốt đẹp gì.

Suy nghĩ mấy giây, trong lòng Chu Lạc cứ lặp đi lặp lại điều ấy.

Từ Nghị với Trần Linh.

Nam Nhã với Giang Tú.

Rốt cuộc đám người trưởng thành này đang đùa cái quỷ gì thế, cậu vẫn còn là thiếu niên nên không hiểu nổi!

Hơn nữa lúc này cậu cũng chẳng cần phải trốn làm gì.

Cậu ngẩng đầu lên, đường đường chính chính đi ra ngoài, đúng lúc ấy khuôn mặt Giang Tú tươi tắn ra khỏi cửa hàng, nhìn thấy Chu Lạc còn nhiệt tình chào hỏi.

Chu Lạc đáp lại một câu cho có lệ, nhìn về phía Nam Nhã, cô vô cùng bình thản, không hoảng hốt cũng không vội vàng, không có bộ dáng làm chuyện trái với lương tâm.

Nam Nhã thấy Chu Lạc đến thì hơi bất ngờ, tiếp đó nhìn thấy một túi màu đen to trong tay cậu, mới phản ứng lại, có lỗi nói: “Mấy ngày nay trong cửa hàng bận quá, tôi quên mất. Phiền cậu phải đi một chuyến rồi.”

“Chỉ có mấy bước thôi mà, phiền gì đâu. Để chỗ nào?”

“Đưa cho tôi.”

Chu Lạc cảm nhận được tay cô khẽ chạm vào cậu một chút, nhiệt độ cơ thể cô lạnh lạnh, giống như một ngọn lửa không tên “xèo xèo” rồi lại tắt.

Cậu nhìn chăm chăm mặt cô, muốn xem cô cố ý hay vô tình, nhưng cô đã xoay người đi vừa sắp xếp hàng hóa, vừa nói: “Không phải cậu đang học cấp ba sao? Thời gian rất quý giá.”

Chu Lạc hơi bất ngờ, lại có chút vui mừng: “Chị biết tôi học cấp ba sao?”

Nam Nhã nói: “Mẹ cậu từng nói thành tích của cậu rất tốt, đứng đầu toàn trấn, hơn người thứ hai tận hơn một trăm điểm.”

Chu Lạc chắc một tiếng: “Mẹ tôi đúng là thích buôn chuyện, gặp ai cũng khoe.”

Nam Nhã hỏi: “Đứng đầu không phải là giả chứ?”

Chu Lạc cong khóe môi: “Cái đó là thật.”

Nam Nhã lại hỏi: “Hơn một trăm điểm cũng không phải là giả?”

Chu Lạc đáp: “Là thật.”

Nam Nhã nói: “Mẹ cậu không nói thì người trong trấn cũng biết, họ thường xuyên nhắc tới mà.”

“Á? Còn có ai vậy?” Chu Lạc nhân tiện ngồi luôn xuống ghế, tư thế nói chuyện phiếm không chịu đi.

Nam Nhã: “Trần Linh cũng từng nói.”

Chu Lạc thuận theo hỏi: “Vừa rồi anh Giang Tú đến làm gì vậy?”

Nam Nhã dừng một lát nói: “...Hỏi về bộ quần áo lần trước Trần Linh đến xem.”

Về mặt cô tự nhiên, nhưng trong lòng Chu Lạc vẫn không yên, tiếp tục thử: “Anh Giang Tú cũng thích bộ này à, chắc là chị Trần Linh không nỡ mua, nên anh ấy mới lên mua về chẳng?”

Nam Nhã nói: “Ừ.”

Vẫn không thể tìm ra nguyên nhân, Chu Lạc cũng không hỏi kỹ thêm nữa, cậu không muốn hai người xấu hổ, càng không muốn truy đuổi đến cùng, dàn xếp bằng cách nở nụ cười, đưa quýt cho cô: “Mẹ bảo tôi mang tới.”

“Cám ơn.” Nam Nhã hơi bất ngờ, lặng lẽ nhận lấy, nói: “Trời vẫn còn nóng quá.”

“Ánh nắng thiêu đốt.” Chu Lạc nói.

“Ừ.” Cô nói.

Nam Nhã ở trước mắt là bộ dáng bình thường, dịu dàng nhưng không thể nắm bắt được, không diêm dā mà cũng không hằn lạnh lùng, không thân cận lại không xa cách, không biết dùng từ gì để hình dung dáng vẻ của cô lúc này.

Chu Lạc vẫn muốn nghe cô nói, không muốn chạy đi, lại nhìn xung quanh, chỉ vào một mảnh gỗ trên quầy hỏi: “Đó là cái gì?”

“Làm con rối gỗ giật dây cho Uyển Loan.”

“Rối gỗ?” Chu Lạc đứng dậy nhìn, mảnh gỗ đã được cưa thành đoạn khá thú vị, dùng sợi tơ để làm thành hình người. Chu Lạc cầm lấy sợi dây chuyển động cánh tay và chân, tò mò giống như một đứa trẻ: “Chơi như vậy sao?”

“Ừ.”

“Như này là hoàn thành rồi?”

“Còn chưa mặc quần áo.”

Chu Lạc nghe xong, ngẩng đầu nhìn bốn phía: “Nghe nói tất cả sườn xám trong cửa hàng đều là do chị may.”

“Ừ.”

“Nhưng trong trấn có rất ít người mua.”

Chu Lạc nói thẳng như vậy, nhưng Nam Nhã cũng không ngại, thẳng thắn đáp: “Đều là người ở huyện khác đến lấy hàng.”

“Xem ra chị là nhà thiết kế thời trang.”

Nam Nhã sững sờ, nụ cười thoáng qua, lông mi rủ xuống như chiếc quạt nhỏ, Chu Lạc nhìn chăm chăm, ngây ngẩn cả người.

“Cho cậu xem này.”

9. Chương 8

Nam Nhã xoay người đi đến phía sau chiếc tủ, mở ngăn kéo ra, lấy ra bốn năm con rối, đây mới là sản phẩm hoàn chỉnh, mắt hạnh mày ngài, búi tóc màu đen, dáng vẻ khác nhau, nhưng đều mặc những bộ sườn xám giống nhau.

Chu Lạc cầm lấy sợi dây, con rối lập tức vỗ tay, một lát sau lại nhảy múa.

Cậu mê mẩn chơi: “Cái này có thể bán được.”

Nam Nhã lắc đầu: “Chỉ làm cho Uyển Loan chơi thôi.”

Chu Lạc ngẩng đầu liếc Nam Nhã, thấy cô đang nhìn cơ thể mình, ánh mắt lại dời đi ngay, lại nhìn mặt cậu nói: “Áo cậu rách rồi.”

“Hả?” Chu Lạc cúi đầu nhìn, phần áo bên sườn đã rách, qua lỗ hổng có thể nhìn thấy “xương sườn” của cậu.
“...”

Chu Lạc buông tay xuống, khép tay che đi: “Thế mà tôi lại không biết.”

Nam Nhã mỉm cười: “Bên trong có máy may, để tôi may lại cho, chỉ mất một phút thôi.”

Chu Lạc ngẩn người, cô bảo cậu cởi áo ra?

Ánh mắt cậu tỏa sáng, khó kìm nén được sự hưng phấn: “Tôi đã nghĩ phải bỏ đi rồi.”

“Quá lãng phí.” Nam Nhã vén rèm lên đi vào căn phòng phía sau, nói: “Đưa áo cho tôi.”

Chu Lạc vui vẻ theo vào, cởi áo đưa cho cô.

Nam Nhã quay đầu lại nhìn thấy phần cơ thể trần trụi của cậu, lúc này mới hơi sững sốt, ánh mắt tránh đi, giọng nói cũng nhỏ hơn: “Cậu ra bên ngoài chờ đi, tôi làm xong ngay.”

Làm sao Chu Lạc chịu đi ra chứ, uất ức nói: “Sao tôi lại không mặc gì ngồi bên ngoài được chứ? Người khác lại tưởng tôi biến thái nghiện khóa thân.”

Nam Nhã cúi đầu, hình như đang nghĩ làm thế nào cũng không được, nhưng không nói gì, đi đến ngồi xuống bên cạnh máy may.

Không gian chưa đến hai mét vuông, chật hẹp oi bức, Nam Nhã mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, ngồi trước máy may. Ánh mắt trời chiếu vào tấm rèm khép hờ khiến cho một bên mặt cô hơi đỏ.

Tiếng máy may kêu.

Ánh mắt Chu Lạc không rời khỏi cô.

Cậu nhìn thấy cúc áo cô hơi nới lỏng ra, lộ ra da thịt trắng nõn. Vừa rồi chỉ có thể nhìn thấy xương quai xanh mơ hồ, lúc này từ trên cao nhìn xuống, nhìn không sót một chút gì, bộ ngực phập phồng nhấp nhô, một giọt mồ hôi long lanh tinh tế đọng lại trước ngực cô, rồi rơi xuống khe rãnh sâu hút không thấy đâu nữa.

Trong lòng Chu Lạc hơi ngứa ngáy, suýt nữa không kiềm chế được sự run rẩy.

Có phải cô có tình ý với cậu không? Chu Lạc suy nghĩ vẩn vơ.

Hay là...cô chính là loại phụ nữ lẳng lơ như lời đồn, cho nên vô ý thức là...?

Nam Nhã vẫn đang may áo, sườn xám dán sát vào ngực, ngẩng đầu lên đúng lúc chạm vào ánh mắt đầy khao khát dục vọng của Chu Lạc.

Ánh mắt Nam Nhã sắc bén, cúi đầu tiếp tục may áo.

Một giây, hai giây,...

Cô gơ tay cài lại cúc trên cổ áo.

Chu Lạc cảm thấy then thùng, trái tim tan nát.

Cô cài lại cúc áo, động tác ấy giống như một cái tát vô hình khiến tai cậu đỏ lên, kích thích mạnh mẽ cả tinh thần và phần bên dưới vô cùng nhạy cảm mãnh liệt, giống như con ngựa hoang đứt cương. Đầu cậu bốc hỏa, nghĩ đến trong đầu cô cất giấu tập thơ kia, nghĩ đến bác sĩ Giang ve vãn cô, trong lòng bốc lên sự oán hận và bất bình nổi loạn.

Cô dựa vào cái gì chứ?

Nam Nhã nhanh nhẹn cắt đứt chỉ, trả lại áo cho cậu, Chu Lạc chết lặng nhận lấy.

Đường như cô không muốn nhìn vào mắt cậu nữa, cũng không muốn nhìn thấy cậu mặc áo, xoay người sang chỗ khác thu dọn lại phần chỉ còn sót trên máy may.

Sườn xám bằng tơ lụa bao bọc lấy cơ thể mảnh khảnh cân đối của cô, đường cong mềm mại nhấp nhô, nhìn không sót thứ gì. Cô quay lưng về phía cậu, khom người, sườn xám hơi rộng lại bó sát căng chặt, xương trên sống lưng hiện lên trên lụa, giống như một chuỗi ngọc chuyển động, men theo xương sống đi xuống, chất vải xanh nhạt bao lấy hông cô, nhìn rất đầy đặn, mượt mà mềm mại.

Chu Lạc dịch người, đứng ngay sau lưng cô.

Cậu nhìn bóng lưng hơi lay động của cô, giống như nhìn thấy sinh mệnh của mình vừa được khai sáng, dục vọng nguyên thủy nhất, bí mật khó bộc lộ nhất, ham muốn cùng niềm tưởng đang quay cuồng khuấy động ở chỗ sâu nhất trong cơ thể, chực chờ trỗi dậy.

Chu Lạc muốn vuốt ve chuỗi hạt trên lưng cô, đi thẳng xuống một đường, xâm nhập khe rãnh.

Ma xui quỷ khiến, cậu lại thực sự làm như vậy.

Giống như một giọt nước rơi xuống đôi môi khô, cả người Chu Lạc dâng lên một sự kích động quỷ dị.

Nam Nhã giống như bị điện giật, đột nhiên quay người lại, máy may rung dữ dội, cả người cô nổi da gà, trợn to mắt nhìn cậu, giống như đang trừng một tên lưu manh.

Chu Lạc như bị giáng một gậy vào đầu, không chế được thân dưới, suy nghĩ trở nên tỉnh táo, lập tức sợ đến mức cả người toát mồ hôi lạnh, tuyệt vọng nhìn cô.

Trong một giây Nam Nhã tỉnh táo lại, lườm cậu, vẻ mặt nhanh chóng trở nên lạnh lùng, nói: “Đi ra ngoài.”

Lòng tự trọng của Chu Lạc vỡ thành từng mảnh, vừa nhục nhã lại vô cùng xấu hổ, nhưng cậu đang ở trong thời kì thiếu niên kiêu ngạo, nên sự xấu hổ nhanh chóng biến thành phần nộ. Trong đầu cậu điên cuồng, độc ác thốt ra một câu: “Chị còn giả vờ gì chứ?”

Nam Nhã hơi trở mắt.

Chu Lạc thấy cô không lên tiếng, sự ác độc như lửa bùng cháy, nhanh chóng chiếm thế thượng phong: “Giang Tú tới xem quần áo ư? Tôi thấy là tới xem chị ấy, tay đã sờ cả rồi còn mua quần áo gì chứ? Cúc áo của chị cũng chẳng phải do tôi cởi ra, không muốn tôi nhìn sao? Cũng là chị bảo may lại áo cho tôi, không muốn tôi cởi áo ra ư, lừa ai chứ? Hay là chị muốn dán sát vào người tôi khâu lại áo? Tóm lại là chị phóng đảng, nên người khác mới tìm tới cửa. Còn nữa tôi thấy chị giấu cuốn sách do mình sưu tập trong thư viện trường. Ôi mấy bài thơ tình tứ nhuộm đầy mùi dục vọng! Người xem loại thơ này chắc chắn cũng chẳng đứng đắn gì cho cam, chẳng trách mọi người trong trấn nói chị lăng lơ không biết kiềm chế!”

Ánh mắt Nam Nhã dần trở nên lạnh lùng, nhìn thẳng vào cậu, Chu Lạc bị ánh mắt của cô làm cho hoảng hốt, lạnh cả sống lưng, nhưng cô không nói lời nào, vén rèm lên đi ra ngoài.

Chu Lạc đầm lên tấm vải, cảm giác thắng lợi vừa rồi trở thành thất bại. Cậu bực bội mặc lại áo, vén rèm lên, không nhìn cô, chạy thẳng ra ngoài.

Dù sao cậu mới chỉ mười bảy tuổi làm sao nhịn được chứ, chạy được hơn mười mét, thật sự không nuốt xuống được cục tức này, lại chạy về cửa hàng, đến trước mặt Nam Nhã dương oai: “Sao chứ? Tôi nói đúng hết, nên chị không phản đối được chứ gì?”

Nam Nhã đang cắt vải, cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói vô cùng bình thản: “Sau này tôi không muốn nói thêm lời nào với cậu nữa.”

Ngực Chu Lạc như bị mũi tên đâm thủng, cậu trở nên ngây người, ngơ ngác đứng trước mặt cô, còn cô hoàn toàn không muốn ngẩng đầu liếc nhìn cậu cái nào.

“Hừ, ai thêm chứ?” Cậu cười lạnh, cậu mạnh không quên để lại một câu độc ác: “Giữ lại để nói với thằng khác đi.”

Nam Nhã ngoảnh mặt làm ngơ.

Chu Lạc oán hận rời đi.

Ra khỏi cửa hàng, cậu cảm thấy trái tim mình tan nát.

Cậu nhảy xuống khe núi, đi dọc theo ruộng lúa bên bờ sông Thanh Thủy, ánh nắng chói chang khiến người ta không mở mắt nổi, ánh mắt trời xen lẫn trong dòng suối, cả người cậu mồ hôi nhễ nhại, nhưng vô cùng buồn chán, đi được nửa đường lại bắt đầu cảm giận chiếc áo phông trên người mình.

Cậu cởi áo phông ra ném vào trong nước: “Đều tại mày!” Cậu phẫn nộ hét lên: “Vốn dĩ không có việc gì, đều tại mày hết! Ai bảo mày đột nhiên rách chứ! Tao vốn không hề muốn nói những lời đó! Đều tại mày hết!”

Mất thấy dòng suối đang cuốn nó đi xa hơn, cậu lại nghĩ tới hình ảnh Nam Nhã may nó trên máy may, lại luyến tiếc, cuống quýt đuổi theo mang chiếc áo ướt về.

Chu Lạc hơi lão đạo trong nước, chân đập vào tảng đá, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Cậu cố gắng bắt chiếc áo về, ôm chân ngồi xuống bên dòng suối, lại tùy tiện mặc áo phông vào. Chiếc áo lạnh buốt dán vào da thịt, gió núi không ngừng thổi, cả người cậu run rẩy. Xấu hổ và giận dữ, không cam lòng, căm ghét, các loại tình cảm mãnh liệt bị gió cuốn đi trở thành hư vô, trong tim cậu trai trẻ chỉ còn là một cái động lớn, trống rỗng.

Nghĩ đến giọng nói và ánh mắt ăn ý chạm vào nhau trong cửa hàng, máy nghe băng đã sửa xong, thân thiết lấy rồi gõ cho cậu xem, toàn bộ trở thành tấm gương vỡ nát, đã không còn quay trở lại được nữa.

Cô nói rất rõ ràng, sau này không muốn nói thêm với cậu câu nào nữa.

Nếu vừa rồi quay lại cửa hàng giải thích thì xong rồi, nếu không nói những lời vô liêm sỉ có phải tốt biết mấy, nhưng hiện tại không còn kịp nữa rồi.

Cảm giác khó chịu phủ hết vào mặt cậu.

Cậu nản lòng, nằm xuống cỏ, vén áo phông lên che kín đầu.

Chu Lạc ngồi trên núi, quan sát trấn Thanh Thủy giống như một cái bát nhỏ, những ngôi nhà màu đỏ màu trắng thấp thoáng trong rừng cây rậm rạp; từng khoảng ruộng bậc thang, vàng là gạo, xanh là rau cải; màu bạc giống như gương là ao cá.

Cậu đi dọc theo con đường quanh núi đến tận buổi chiều, dần dần không còn sức nữa mới đi xuống núi, đi qua một ngõ nhỏ lát đá xanh, đi qua một nhà trong sân nở đầy hoa rực rỡ. Ma xui quỷ khiến lại đi đến ngõ nhỏ bên khe suối.

Cậu đi tới gần nhà Nam Nhã.

Nhà Nam Nhã vô cùng yên tĩnh, hoa phượng vĩ trước đó đã rơi kín bao trùm một màu đỏ dưới tàng cây.

Thời tiết vẫn khô nóng như cũ, cây cối đã biết mùa thu sắp đến.

10. Chương 9

Đêm hôm đó, Chu Lạc lại nằm mơ.

Trong mơ cậu thấy mình đi lang thang trên núi vào buổi đêm, bậc thang chằng chịt, khúc khuỷu, trong nháy mắt đó cậu ở trong bóng đêm mờ ảo nhìn thấy Nam Nhã.

Cô mặc một bộ sườn xám màu phấn, lười nhác tựa vào tường gạch đỏ, nghiêng đầu hờ hững, đôi mắt hoa đào chứa đầy xuân tình, khuôn mặt sâu xa nhìn cậu, khẽ nhếch môi cười.

Ánh trăng như nước.

Hoa Paulownia trắng nở đầy trên tường gạch đỏ, cô dựa vào tường, cơ thể thư thái thả lỏng, tay cầm điều thuốc là, nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, bộ ngực mềm mại phập phồng, từ đôi môi đỏ thắm phả ra một làn khói trắng, ánh mắt dịu dàng ma mị.

Chu Lạc thờ người ra, cảm giác nghẹt thở lại ủa tới.

Cô đi về phía cậu, cơ thể chao đảo không kiểm soát được, cậu đón được cô. Cơ thể mềm mại của cô thoáng chốc nằm trong lồng ngực cậu.

Cảm giác ấy điên đảo thần hồn, cuối cùng cậu không còn kìm chế được nữa, xé sườn xám của cô ra, ánh trăng mơn man da thịt, phản chiếu lên tấm thân trắng nõn của cô.

Đêm khuya khi Chu Lạc tỉnh lại, quần lót đã ướt đầm một mảng, cậu vùi mặt vào đầu gối, uể oải, khổ sở, nhục nhã, hận không thể lật úp chiếc giường.

Cậu nên làm thế nào đây?

Người trong mộng kia không bao giờ để ý đến cậu nữa.

Cậu không cố ý, nhưng cô không hiểu được.

Tình hình của cậu và cô giống y như trong mộng.

Cô ở dưới ánh trăng, cậu ở dưới bóng cây, dưới màn đêm, cô làm sao có thể thấy được cậu trai trẻ say mê cô trong bóng tối chứ?

Trong hai ngày nghỉ này, Trần Quân mấy lần đến rủ Chu Lạc đi chơi, lúc thì đến ao cá bắt cá nướng, lúc thì ăn trộm khoai và ngô nướng trên lõi ngô, nhưng Chu Lạc chỉ vui đùa vào sách vở, lần nào cũng từ chối. Nhưng thật ra lần đầu khi Trần Quân đến, Chu Lạc có đưa cho cậu ta hai mươi que kem không giải thích lời nào, đẩy cậu ta ra khỏi cửa. Trần Quân ngỡ ngàng ôm một đồng que kem đứng ngoài cửa.

Chu Lạc đang thực sự giải đề toán, trước cửa sổ đột nhiên hiện lên một cái bóng, đến quyển bài tập của cậu vẫn không biến mất, cậu ngẩng đầu nhìn là Trương Thanh Lí đang đứng ngoài cửa sổ. Chu Lạc giải được một nửa đề, đầu óc đang tập trung cao độ, không nghĩ ngợi gì cúi đầu tiếp tục viết.

Trương Thanh Lí không nhịn được lên tiếng: “Cậu đang trốn tớ sao?”

“Không có.” Chu Lạc đặt bút máy lên tờ giấy nháp đang sột soạt.

“Không tránh tớ thì sao Trần Quân tìm cậu nhiều lần như vậy mà không chịu ra ngoài chơi.” Trong giọng nói của Trương Thanh Lí có ý oán giận.

“Muốn ôn tập.” Chu Lạc cũng không ngẩng đầu lên.

“Vừa thi tháng xong đã ôn tập, không giống cậu chút nào. Trần Quân nói vậy đấy.”

Chu Lạc ngừng một chút, ngẩng đầu, lại quen tay bắt đầu quay bút: “Giờ cậu đến tìm tớ làm gì?”

“...”

“Cậu muốn vào kiểm tra bài tập của tớ sao?” Chu Lạc hỏi.

Trương Thanh Lí liếc nhìn chồng bài thi cao ngất trên bàn cậu, lắc đầu.

Chu Lạc lại cúi đầu tiếp tục giải toán.

Bầu không khí trở nên gượng gạo, Trương Thanh Lí tìm chuyện nói: “Này, cậu có biết không thím Hồ Tú lại nhập viện đấy.”

“À...làm sao vậy?”

“Hình như cảnh sát điều tra chuyện cha chị Nam Nhã mất năm ấy, không biết sao để người ở trấn biết, rồi người ta lờ ra tiếng vào, thím Hồ Tú đi đường nghe thấy người ta chỉ trỏ, lại phát bệnh rồi.”

“À.” Chu Lạc nói.

Bầu không khí lại lâm vào bế tắc.

Trương Thanh Lí đứng một lát, để cho giọng nói thoải mái hơn một chút: “Chu Lạc, chuyện ngày đó coi như chưa từng xảy ra, chúng ta vẫn giống như trước đây nhé.”

Chu Lạc ngừng một chút, một giây sau, “ừ” một tiếng, tiếp tục làm bài.

Trương Thanh Lí cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy ngày đó mình quá chủ động, không biết xấu hổ, nhưng cô bé lại nhanh chóng trở nên phiền não, Chu Lạc lúc nào cũng vậy, khi cô bé hỏi bài cậu sẽ kiên nhẫn giải thích, kể chuyện hài cậu cũng sẽ cười, nhưng không thân thiết hay bắt hòa với bạn học nào; từ sau khi xảy ra chuyện kia, cậu cũng không hề thân thiết, thái độ đối với cô bé cũng không thay đổi chút nào. Rốt cuộc cậu thích dạng kiểu con gái như thế nào chứ?

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân ục ục, Khương Băng Băng còn chưa chạy đến ban công, thì giọng nói đã truyền đến: “Trần Quân bảo tớ đến rủ cậu, Thanh Lí cậu còn làm gì vậy, chúng tớ đợi nửa tiếng rồi!”

Cô bạn chạy đến bên cửa sổ, thẳng thắn nói: “Sao lâu vậy, không biết còn tưởng hai cậu đang hôn nhau đấy.”

Trương Thanh Lí tức giận, trừng mắt với Khương Băng Băng.

Chu Lạc làm như không nghe thấy.

Khương Băng Băng lè lưỡi, cười: “Chu Lạc, có đi không?”

“Đi đâu?”

“Đánh bóng bàn.” Khương Băng Băng buồn bực, “Thanh Lí, cậu không nói với cậu ấy à, cậu lên lầu như vậy nói gì thế?”

“Không đi. Bàn bóng bàn bẩn muốn chết.” Chu Lạc nói.

“Có một quán mới mở đối diện chéch với cửa hàng sườn xám, rất sạch sẽ, bàn và vợt đều mới tinh.” Khương Băng Băng nói, “Trần Quân phái hai bọn tớ đến mời cậu, vậy mà còn không mời được nha.”

Chỉ cần mấy chữ “Cửa hàng sườn xám”, tất cả công thức toán học hình học trong đầu Chu Lạc đã âm ỉ nổ thành từng mảnh nhỏ. Trước tiên cậu không hề lên tiếng, đợi viết xong đầu vào đây mấy bước tính toán theo công thức cuối cùng, mới ném bút nói: “Đi chứ, đi chứ, được rồi đi thì đi. Từng người đến giục một, các cậu phiền chết đi được.”

Khi Chu Lạc, Trương Thanh Lí và Khương Băng Băng đến quán bóng bàn thì mấy bạn học đã bắt đầu chơi rồi.

Trần Quân đang chờ đối thủ, nhìn thấy Chu Lạc tiến vào, cười xấu xa: “Xem ra chỉ có mỹ nữ mới mời được cậu thôi.”

Chu Lạc không phản bác, nhìn xung quanh nói: “Nơi này mới thật, vừa khai trương đã bị cậu tìm được.”

Trần Quân nói: “Anh rề rở phát hiện ra đấy.”

Chu Lạc nghe thấy lập tức cau mày. Nếu không phải do sự xuất hiện của Giang Tú hôm đó làm rối loạn phán đoán thì cậu cũng sẽ không làm ra chuyện vô liêm sỉ, nhưng chỉ là lấy cớ mà thôi, sai đều là do bản thân mình.

Lúc này khi nghĩ đến Giang Tú và Nam Nhã, Chu Lạc lại nghĩ đến cái liếc mắt mờ ám giữa họ, chỉ sợ khi người khác liếc mắt thấy cậu vuốt ve lưng Nam Nhã cũng sẽ nghĩ như vậy.

Đâu phải lúc nào nhìn bằng mắt cũng là thật chứ?

Khương Băng Băng ở phía sau gọi cậu: “Chu Lạc, ba người chúng ta cùng đánh đi, tớ và Trương Thanh Lí cùng một đội.”

Chu Lạc vốn không hề muốn chơi bóng bàn, cũng không để tâm, cầm lấy vợt bóng nói: “Tớ chơi bóng nhỏ.”

Chu Lạc đánh bóng vừa nhanh vừa chuẩn, Khương Băng Băng và Trương Thanh Lí quan sát một lúc lâu, Chu Lạc cũng không giục hai cô gái, lúc rảnh, cậu sẽ nhìn lướt qua cửa hàng sườn xám chếch đối diện mấy lần. Tiếc là quầy hàng nằm ở góc chết, nên Chu Lạc chỉ có thể nhìn thấy sườn xám và quần áo đẹp để treo trên tường, cả một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng Nam Nhã, cho đến khi có khách hàng vào ngắm quần áo, lúc này Nam Nhã mới xuất hiện.

Chu Lạc cách một con đường nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, có cảm giác không nói nên lời.

Bên tai vang lên một loạt tiếng huýt sáo.

Các bạn học cũng thấy Nam Nhã, tuổi này là lúc đen tối nhất, có người huýt sáo, những người khác đồng loạt huýt sang đường bên kia.

Còn trêu chọc hét to: “Ai! Nam Nhã!”

Người qua đường đều ngoảnh lại.

Chu Lạc thờ ơ nhìn.

Nam Nhã không hề quay đầu lại, làm như tai điếc, cũng không hề liếc mắt nhìn sang bên này chút nào, lại bước vào bên trong cửa hàng.

Khương Băng Băng không hề ngại ngùng: “Chú ý văn minh một chút, đùa lưu manh gì chứ.”

Cậu học sinh nam cầm đầu không vui: “Thối còi chào hỏi sao gọi là đùa lưu manh được chứ?”

Khương Băng Băng trợn mắt: “Chào hỏi? Người ta quen cậu sao? Ngay cả liếc mắt cũng lười.”

“Đều là giả vờ đấy, chưa từng nghe đàn bà lăng lơ đều thích giả vờ thuần khiết sao? Mẹ kiếp!” Đầu cậu ta bị cây vợt Trần Quân trượt tay đập vào, cậu ta đau đến mức ôm đầu giậm chân.

Trần Quân choáng váng, quay đầu nhìn Chu Lạc.

Chu Lạc vẫn đang đánh bóng bàn ở bên cạnh, quay đầu một chút, thản nhiên nói: “Xin lỗi, chặt quá nên đụng vào cậu.”

Nói xong lại tiếp tục đánh.

Trần Quân phóng khoáng giải thích với bạn học, người kia đành âm thầm chịu đựng, bỏ qua.

Trương Thanh Lí thấy toàn bộ sự việc, nghĩ đến Chu Lạc trút giận thay Khương Băng Băng, nghĩ đến Khương Băng Băng lên tiếng Chu Lạc mới đến đây, trong nháy mắt trái tim trở nên lạnh giá.

Chu Lạc đánh bóng sang thấy cô bạn không phản ứng, lấy vợt gõ vào bên cạnh bàn, nói: “Ngây người ra đấy làm gì, đến cậu đấy.”

Trương Thanh Lí hoàn hồn: “Ừ.”

Chu Lạc nhường hai cô gái, mỗi lần cậu giao bóng đều để cho hai cô gái có cơ hội đỡ được, nhưng cho dù đã nhường đến nước này, thì bóng nhỏ chỉ còn một, bóng lớn lại còn đến những năm quả.

Chu Lạc tiếp tục nhường nói: “Tớ đi mua kem, trước khi tớ trở về hai cậu đánh được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu.”

Đi tới cửa, mới chợt nhớ ra: “Các cậu muốn ăn vị gì?”

“Cà phê.”

“Đậu xanh.”

Chu Lạc ra khỏi quán bóng bàn, chạy một hơi băng qua đường. Cậu kiên trì bước nhanh qua cửa hàng của Nam Nhã, ánh mắt quét qua, bên trong cửa hàng không có khách, Nam Nhã cúi đầu ngồi trước quầy, dường như đang nghĩ gì đó, không nhìn bên ngoài, nên cũng không biết cậu đang đi ngang qua lúc này.

Chu Lạc hơi mất mát đi qua cửa hàng cô.

Nếu không thì quay trở lại, chạy ào vào giải thích với cô là được.

Chu Lạc nắm chặt tay, xoay người quay trở lại, vừa đến gần lại thấy trong cửa hàng có người, cậu hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi quay đầu chạy đi.

Nhớ tới người nọ hơi giống Lâm Phương Lộ, thì lại đến gần cửa hàng.

“Xin lỗi, bọn anh chỉ hỏi thím Hồ Tú chuyện quá khứ thôi, ai ngờ người khác lại biết, nói linh tinh khiến cho thím ấy lại phải nhập viện.”

Nam Nhã nói: “Không phải lỗi của các anh. Bác sĩ nói dì em bị hoảng sợ, nhưng nguyên nhân cụ thể thì em cũng không rõ.”

Lâm Phương Lộ hỏi: “Hoảng sợ? Đúng rồi, em còn nhớ chuyện năm đó không?”

Nam Nhã nói: “Nhớ chứ. Buổi sáng em thức dậy đi học, thấy cha chỉ mặc một chiếc áo mỏng ngã trên tuyết. Đêm trước, ông ấy uống rất nhiều rượu, có lẽ là ra ngoài đi vệ sinh, trượt chân bất tỉnh nhân sự. Khi đó em còn làm bản ghi chép mà.”

Lâm Phương Lộ nói: “Ừ. Thím Hồ Tú nói đêm đó thím ấy bị cảm nặng, uống thuốc cảm xong lăn ra ngủ, không để ý người bên cạnh không trở về.”

Nam Nhã hơi ngần người: “Cảm ư?”

Lâm Phương Lộ hỏi: “Không bị cảm sao?”

Nam Nhã nghi ngờ nói: “Trong ấn tượng của em thì hình như là không.”

Chu Lạc nghe thấy hai người bọn họ toàn nói chuyện công, lại sợ bạn học bên đường nhìn thấy thì không hay, nên nhanh chóng rời đi.

11. Chương 10

Trương Thanh Lí cũng không thích chơi bóng bàn, chỉ muốn nhân cơ hội ở riêng với Chu Lạc một lát. Cậu vừa đi, cô bé đã suy sụp nửa tinh thần.

Khương Băng Băng cười cô bé: “Sao không đi cùng cậu ấy?”

Trương Thanh Lí lườm cô ấy xem như trả lời.

Cô bé hơi rối bời hỏi: “Băng Băng, cậu và Tô Lạc chỉ là bạn cùng lớp thôi sao?”

“Á?”

“Cậu ấy...” Trương Thanh Lí cũng chưa nghĩ ra mình muốn hỏi gì.

Khương Băng Băng cũng tinh ý: “Cậu ấy chưa từng thích người nào, ngay cả tớ cũng không thấy có ai. Các cô gái đều thầm mến cậu ấy, nhưng cậu ấy không biết đâu. Hoặc là giả vờ không biết mà thôi. Cậu thầm mến vô ích như vậy, chi bằng trực tiếp theo đuổi đi. Chu Lạc chắc chắn sẽ thi được trường rất tốt, nếu không theo đuổi, sau này muốn cũng chả có cơ hội.”

Trương Thanh Lí nghĩ đến ánh mắt thờ ơ của cậu bên dòng suối ngày hôm đó, hơi nôn nóng: “Vậy phải làm thế nào? Tớ không biết cậu ấy có hứng thú với dạng con gái như thế nào?”

Lần này đến lượt Khương Băng Băng lúng túng, cô bé nhú mày nhìn về phía xa suy nghĩ, ánh mắt từ từ nhìn thấy Nam Nhã tiễn khách ra cửa.

Người phụ nữ kia đẹp thật, đẹp từ đầu đến chân.

“Tớ cảm thấy chị ấy rất quyến rũ.” Trương Thanh Lí nói.

Khương Băng Băng cũng cảm thán: “Đàn ông trong trấn đều có hứng thú với phụ nữ như vậy.”

Lời vừa thốt ra cả hai đều trở nên ngẩn người.

Chu Lạc xách theo một túi đồ ăn vặt trở về, thấy Trương Thanh Lí và Khương Băng Băng đang đi về phía mình, thấy hai cô gái sắp đến cửa hàng của Nam Nhã, cậu hơi sững sốt, dừng lại, cách mặt tiền cửa hàng sườn xám, thấp giọng hỏi: “Sao hai cậu lại chạy tới đây?”

Trương Thanh Lí nói: “Quần áo chỗ này đẹp, tớ muốn mua quần áo.”

Chu Lạc lại sững sốt, đang nghĩ nên đối đáp thế nào.

Khương Băng Băng kéo Trương Thanh Lí đến cửa hàng sườn xám, đứng trước mặt cậu hỏi: “Đây là đồ cậu mua?”

“Ừ.” Chu Lạc hơi mất hồn vía, tuy không nhìn thấy nhưng Nam Nhã chắc chắn nghe thấy cuộc đối thoại bên ngoài.

Cậu đưa túi cho Khương Băng Băng, cô bé nhận lấy chia đồ cho Trương Thanh Lí.

“Cậu không cần sao?”

“Không cần.” Chu Lạc nói, sau lưng đã hơi đổ mồ hôi: “Vậy... các cậu đi mua quần áo đi.”

Khương Băng Băng chạy đến kéo Chu Lạc: “Cậu vào chọn cùng bọn tớ đi, tiện thể cho luôn nhận xét.”

Chu Lạc theo đuổi hai người, chậm rãi bước vào cửa tiệm.

Nam Nhã ở sau quầy ngẩng đầu nhìn hai cô khách hàng, khẽ nở nụ cười: “Từ từ xem.”

Nói xong, cô cúi đầu tiếp tục làm chuyện của mình. Phí công cho Chu Lạc vừa vào cửa ánh mắt đã không rời khỏi cô, nhưng cô không hề liếc cậu một cái, thậm chí tầm mắt cũng chẳng quét qua phía cậu.

Quả nhiên là tuyệt tình.

Trương Thanh Lí và Khương Băng Băng chọn quần áo, hình như thích rất nhiều bộ không rời ra được.

“Trước kia sao lại không tới đây chứ?” Khương Băng Băng khẽ nói với Trương Thanh Lí, có cảm giác hận vì gặp quá muộn.

“Đúng vậy.” Trương Thanh Lí nói với Nam Nhã: “Chị Nam Nhã, quần áo trong cửa hàng chị đều rất đẹp.”

Nam Nhã nghe xong, ngẩng đầu cười: “Cám ơn.”

“Nên không biết chọn bộ nào hết.”

“Có thể thử mà.” Nam Nhã nói, “Quần áo phải mặc trên người mới ngắm được.”

Khương Băng Băng cảm thấy sườn xám đẹp, nên đề cử Trương Thanh Lí thử sườn xám, nhưng Trương Thanh Lí hơi ngại, chỉ xem quần áo đang thịnh hành: “Em muốn thử cái váy ngắn này.”

“Được.” Nam Nhã đứng lên lấy xuống, “Chiếc áo sơ mi bên trên kia là cùng một bộ, có muốn thử không?”

“Vâng.”

Nam Nhã lấy váy ngắn xuống đưa cho Trương Thanh Lí, lại kiễng chân lên để lấy áo sơ mi ở trên cao. Người cô như căng ra, sườn xám cũng bó sát lại, làm nổi bật đường cong quyến rũ của cơ thể.

Ánh mắt thiếu nam thiếu nữ đều tập trung vào một chỗ.

Khương Băng Băng đẩy Trương Thanh Lí, bày ra vẻ mặt “nhìn đi”.

Trương Thanh Lí khẽ than, nhận lấy áo sơ mi Nam Nhã gỡ xuống, lại do dự. Nam Nhã nhìn ra suy nghĩ của cô bé, hỏi: “Muốn thử bộ khác sao?”

Trương Thanh Lí lè lưỡi.

“Không sao. Em cứ nhìn đi.” Nói xong lại treo quần áo lên.

Hai cô gái vui vẻ chạy tới xem sườn xám.

Chu Lạc tranh thủ nhìn thẳng Nam Nhã, nhưng vẻ mặt cô lãnh đạm trái ngược với bầu không khí, treo xong quần áo, xoay người bước đi.

Chu Lạc cắn môi, sự ngọt ngào lớn vồn trong ngực.

Trương Thanh Lí chọn một chiếc sườn xám màu hồng nhạt, đi vào phòng thử đồ với Khương Băng Băng.

Bên ngoài chỉ còn lại Chu Lạc và Nam Nhã.

Nam Nhã ngồi bên cạnh quầy, cúi đầu cắt vải.

Dù sao Chu Lạc cũng không muốn làm tổn thương cô, khẽ cắn môi đi qua, thấp giọng chịu thua: “Này, chị đừng giận nữa.”

Nam Nhã không phản ứng.

Chu Lạc phiền não cào tóc, xoay người sang chỗ khác, hơi thẹn thùng, đỏ mặt nhăm nhăm nói: “Tôi sai rồi, xin lỗi.”

Cô vẫn không hề có phản ứng.

Chu Lạc sốt ruột, quay đầu lại lập tức sững sốt.

Nam Nhã vẫn đang cắt vải, trong lỗ tai đeo tai nghe của máy cassette.

Chu Lạc bị nghẹn trong cổ họng.

“Này!” Cậu tiến lên bỏ tai nghe của cô xuống, tiếng nhạc ồn ào phát ra.

Nam Nhã ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng.

Đồng thời bên cạnh truyền đến tiếng mở cửa phòng thay đồ.

Chu Lạc nhanh chóng buông tay xuống, lui về phía sau một bước.

Cửa phòng thay đồ mở ra, Khương Băng Băng chạy ra trước, cánh tay làm một động tác giới thiệu khoa trương, hưng phấn nói: “Tèn tén ten...”

Trương Thanh Lí uốn ngực, vẻ mặt đỏ bừng, hơi do dự đi ra.

Cô gái ngây thơ xinh xắn, hoa đào nở rộ trên bộ sườn xám hồng nhạt, vô cùng trẻ trung xinh đẹp.

Chu Lạc ngẩn ngơ, thất vọng mất mát, hoa đào trên sườn xám, từng đường kim mũi chỉ đều được làm tinh tế, nhưng cậu lại nghĩ đến đôi mắt hoa đào kia, như thần nhiên mỉm cười lại như lúng liếng đưa tình.

Tại sao gần như vậy lại xa đến thế?

Nam Nhã đứng dậy chỉnh lại quần áo cho Trương Thanh Lí.

“Chu Lạc, Thanh Lí mặc bộ này đẹp không?”

Khương Băng Băng gọi cậu, Chu Lạc hồi hồn, đáp có lệ: “Cũng được.”

Không bằng được Nam Nhã, xa không thể sánh bằng.

Nét ửng đỏ trên khuôn mặt Trương Thanh Lí nhạt dần, Khương Băng Băng không chịu buông tha nói: “Đẹp thì nói là đẹp, không đẹp là không đẹp, còn nói cái gì mà cũng được.”

“Cậu ấy quá gò bó, không thoải mái. Cậu nhìn chị ấy đi.” Nói xong, Chu Lạc không kiêng nể chỉ vào Nam Nhã.

Đến thế này rồi mà Nam Nhã vẫn không nhìn cậu, chỉ chú ý chỉnh lại sườn xám cho Trương Thanh Lí.

Chu Lạc lập tức nản lòng nói: “Hai cậu từ từ chọn nhé, tớ đi đây.”

Khương Băng Băng không kịp giữ lại, Chu Lạc đã nhanh chóng ra khỏi cửa hàng, giống như cậu sẽ chết nếu ở lại thêm một giây nữa.

Trương Thanh Lí hơi xấu hổ nắm chặt quần áo, nhỏ giọng hỏi: “Có phải không đẹp không?”

Khương Băng Băng nói: “Tớ cảm thấy đẹp lắm mà. Vừa rồi không nên gọi cậu ta, bọn con trai không có kiên nhẫn đi mua sắm, cậu xem chúng ta chọn quần áo, thay quần áo, cậu ta đều chả làm gì hết. Đúng không?”

Khương Băng Băng nháy mắt mấy cái với Nam Nhã.

Nam Nhã khẽ cười nói: “Tôi thấy một mình cậu ta đứng ở đây cũng rất buồn chán.”

Trương Thanh Lí đồng ý, cô bé đứng trước gương ngắm mình mặc sườn xám thật lâu, rất thích nhưng lại cảm thấy không dám mặc ra ngoài, cuối cùng đành mua áo sơ mi và váy ngắn.

Tuy nhiên tối tầm chạng vạng khi Nam Nhã chuẩn bị đóng cửa, Trương Thanh Lí lại tới, muốn mua bộ sườn xám kia.

Trương Thanh Lí ngượng ngùng cười: “Vẫn rất thích, về sau sẽ có cơ hội mặc.”

Nam Nhã tháo sườn xám xuống gấp lại, bỏ vào túi.

Trương Thanh Lí đứng ở bên cạnh quan sát, cảm thấy mỗi động tác của cô đều thanh nhã thông dong, không nhịn được nói: “Chị Nam Nhã, em muốn hỏi chị chuyện này?”

“Chuyện gì?”

“Tại sao chị hay mặc sườn xám vậy?”

“Thích.” Nam Nhã nói.

“Thích?” Đáp án này khiến Trương Thanh Lí bất ngờ, nói: “Em lại cho rằng chị không thích.”

Nam Nhã liếc cô bé.

Trương Thanh Lí nói: “Bởi vì...người trong trần hình như cảm thấy như vậy không tốt, cho nên không thích chị.”

Nam Nhã khẽ cười: “Thứ bọn họ ghét không phải là sườn xám mà là chị. Sườn xám chỉ là dán một cái có cho chị thôi, không có nó, thì cũng sẽ có cái khác.”

Trương Thanh Lí còn đang đoán ý tứ trong những lời này, Nam Nhã đã đưa túi cho cô bé, mỉm cười nói: “Chị phải đi đón con gái, không giữ em lại được.”

Trương Thanh Lí mang theo chiếc túi bị “đuối” ra khỏi cửa, nghĩ ngay cả bán quần áo cũng là một người phụ nữ rất có cá tính.

Lại nghĩ đến việc buôn bán trong vùng lân cận, hoàn cảnh gia đình chị ấy tốt nhất, rõ ràng có thể làm phu nhân giàu có, nhưng vẫn ra ngoài làm việc. Trương Thanh Lí nghĩ sau này mình cũng cá tính như vậy thì thật tốt.

Từ khi ra khỏi cửa hàng của Nam Nhã, Chu Lạc vô cùng chán nản.

Nam Nhã kiên quyết mặc cậu ở bên ngoài, cậu không có cách nào cả. Tâm trạng bất lực cứ kéo dài, từ lúc cậu đi học, làm xong hết đề thi này đến đề thi khác, dồn hết tổn thương vào bài tập để giầy vò tình cảm của mình. Điểm thi tháng đã có, Chu Lạc đạt được điểm cao nhất trong lịch sử, hơn người thứ hai những một trăm năm mươi điểm. Ông bà Chu đã sớm quen với chuyện này, nhưng vẫn thưởng cho Chu Lạc năm mươi đồng, Chu Lạc cầm tiền trong tay, song trong lòng không hề vui vẻ.

Mỗi ngày khi tan học cậu đều đến cửa hàng băng đĩa, nhưng Nam Nhã vẫn không hề đến.

Chỉ cần cậu ở trong cửa hàng, thì không ngừng bật đi bật lại ca khúc bi thương “Vẫn cứ thích em”, một bộ dạng thảm thương muốn sống muốn chết. Song không ai hiểu được sự đau khổ này, mọi người tới cửa hàng vẫn nói cười ha ha, kể chuyện trời đất.

Mỗi khi đến chạng vạng, những người lớn gần đó sẽ mang con nhỏ quây bàn ghế lại trước cửa hàng tạp hóa xem TV, Uyển Loan và Nam Nhã chưa bao giờ đến, bởi vì nhà họ có TV.

Chu Lạc nghĩ nếu TV nhà họ bị trộm thì tốt biết mấy, nghĩ xong lại cảm thấy vô nghĩa. Cho dù có bị trộm mất, Nam Nhã cũng sẽ mua một cái mới.

Thời gian này, Chu Lạc cũng nghe được tin tức về Nam Nhã một lần.

Có một tối mưa, Chu Lạc đi đón Lâm Quế Hương, hai người che ô đi về nhà, Lâm Quế Hương kể chuyện kì lạ xảy ra vào ban ngày.

Chạng vạng một đám phụ nữ ngồi cửa hàng tạp hóa buôn chuyện, bà chủ cửa hàng phân bón hóa học buôn chuyện về Nam Nhã, là loại chuyện không thể chấp nhận được. Nói cô là loại đàn bà lẳng lơ hư hỏng, bà ta thấy ông chủ cửa hàng kim khí đưa bà xã đi mua quần áo, Nam Nhã lợi dụng khi người vợ đang xem quần áo lên sờ soạng người đàn ông kia. Nói sinh động như thật, đúng lúc Nam Nhã đến mua quýt. Song Nam Nhã không nói lời nào, mua quýt xong rồi đi luôn. Có lẽ cũng chẳng để ý đến lời đồn nhảm, nhưng lúc đi tay hơi run, rơi mất mấy quả quýt, bối rối lắm mới nhặt lên được.

Mọi người bàn tán thêm một lát, sau đó có nhiều người đến xem TV nên tản ra. Ai ngờ bà chủ nói xấu người khác khi đứng dậy không biết thế nào vấy bên dưới bị tụt xuống, lộ hết cả đùi, đồ người đứng trước mặt một đám người lớn và trẻ con.

Chu Lạc hừ một tiếng cười, khoái chí nói: “Đáng đời.”

Lâm Quế Hương trừng cậu: “Bà ta cũng đủ mất mặt rồi. Đúng là quái lạ, sao vấy của bà ta lại đột nhiên bị tụt xuống chứ?”

Chu Lạc nhếch mày.

Nếu có người dựa vào việc nhặt quýt, để vấy móc vào đỉnh trên ghế thì quả thực dễ dàng.

Chu Lạc càng muốn gặp Nam Nhã hơn, nhưng gặp rồi thì có tác dụng gì chứ.

Cậu nghĩ Nam Nhã sẽ không xuất hiện nữa, nhưng chưa được một tuần lại xảy ra chuyện.

12. Chương 11

Hôm đó, Chu Lạc ăn xong cơm tối, mang cặp lồng ra cửa hàng tạp hóa đưa cơm, trong đầu cậu nhét đầy công thức vật lý và phân tử hóa học, nghĩ cách thức giải đề, không để ý dưới chân, đụng vào một vật nhỏ

trước cửa hàng tạp hóa.

Chu Lạc hoảng sợ nhảy dựng lên, hồn phách trở về, cúi đầu nhìn thấy Uyển Loan mặc sườn xám thất tha thất thểu suýt ngã sắp xuống, cậu nhanh chóng đỡ lấy.

Uyển Loan ngẩng đầu nhìn, ngoan ngoãn nói: “Chào anh Chu Lạc.”

“Xin lỗi, anh không phát hiện ra em. Có đụng vào em không?” Chu Lạc đặt cặp lồng lên quầy, khom lưng xoa trán cô bé.

“Không sao ạ.” Cô bé lắc đầu.

“Con đó, đi đường nghĩ gì vậy?” Lâm Quế Hương mở cặp lồng ra, chắc một tiếng: “Đũa cũng không mang theo.”

“Không phải trong cửa hàng có đũa dùng một lần sao?”

Lâm Quế Hương lườm cậu, xoay người đi lấy đũa.

Chu Lạc ngồi xổm xuống: “Uyển Loan, muốn mua gì vậy? Kẹo que à?”

Uyển Loan gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Kẹo que, còn cả long nhãn nữa.”

Chu Lạc sững sốt, trong lòng mềm nhũn, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ cho em tới à?”

Uyển Loan gật đầu.

Cô ấy không tức giận? Chu Lạc vui vẻ, nhưng lại lập tức cảm thấy bất thường, ngay cả cửa hàng tạp hóa cô còn không đến, vậy không phải càng giận hơn sao? Vui vẻ đến chán nản chỉ trong một khoảnh khắc. Cậu là một kẻ ngu ngốc tâm tình bất định.

Lâm Quế Hương đưa cho Uyển Loan một túi long nhãn và hai que kẹo.

“Tạm biệt bác, tạm biệt anh.”

Chu Lạc thấy phương hướng Uyển Loan đi không đúng, xoay cơ thể của cô bé lại nói: “Nhà em ở bên kia.”

Uyển Loan ngọt ngào nói: “Em đi thăm bà ngoại.” Vội vàng thở ra, tiếp tục nói: “Mẹ nói chỉ có một mình bà ngoại ở bệnh viện, rất cô đơn, muốn em mang long nhãn đến cho bà ngoại ăn.”

Chu Lạc nói: “Đi đi.”

Uyển Loan ăn kẹo que ôm túi long nhãn, chậm chạp nuốt, rồi đi giống như chú ốc sên nhỏ. Chu Lạc nhìn bóng dáng của cô bé, lúc đầu còn khẽ mỉm cười, đột nhiên trong lòng xuất hiện dự cảm xấu.

“Mẹ! Mau đi báo cảnh sát. Nhà Nam Nhã xảy ra chuyện rồi!” Chu Lạc nhanh chóng chạy đi.

Trên đường chạy như điên đến nhà Nam Nhã, vừa đến sân đã nghe thấy tiếng ném bàn và cốc vỡ, cùng với đó là tiếng gào thét của đàn ông: “Hắn từng thích cô phải không? Tại sao lại trở về? Có phải bởi vì cô hay không? Tại sao cô không nói lời nào? Nói!”

Lập tức là một tiếng bốp nặng nề chát chúa, hình như là đầu ai đó đập vào tường.

Chu Lạc sồn hết gai ốc, vọt vào cửa, trong nhà bừa bãi, ghế đã nát thành mấy mảnh, Nam Nhã ngã sắp bên cạnh tường, trên trán chảy đầy máu, nhưng cô không nói tiếng nào, chống cánh tay mảnh khảnh xuống mặt đất, muốn đứng lên.

Ánh mắt Chu Lạc thoáng đỏ ửng.

“Con mẹ nó cô có nói không! Cô rồi à?” Người đàn ông cầm ghế lên ném qua.

Chu Lạc nhào đến ôm chặt lấy Nam Nhã, ghé đập vào lưng khiến cậu đau đến mức quỳ rạp xuống đất.

Từ Nghị càng giận hơn, tiến lên đẩy Chu Lạc, kéo Nam Nhã khỏi cậu, giống như xách một con búp bê vải đã bị phá hỏng. Mắt thấy một cái tát sắp giáng xuống, Chu Lạc xông lên bắt lấy tay anh ta, hét lên: “Thả chị ấy ra!”

Tuy chiều cao của hai người tương đương, nhưng dù sao chàng trai trẻ cũng không thể độ lại sức với người đàn ông trưởng thành, Chu Lạc dùng hết sức cũng chỉ giữ được trạng thái giằng co với anh ta, Nam Nhã bị kẹp giữa hai người, kéo qua kéo lại.

“Tao đánh vợ tao, ai cần mày quan tâm chứ?”

“Thả chị ấy ra!” Chu Lạc hét lên, đá vào bụng Từ Nghị.

Anh ta lão đảo lù về sau mấy bước, dẫm lên mảnh ghế vỡ, trượt ngã xuống đất.

Mẹ Chu Lạc cũng đã gọi được cảnh sát đến.

Từ Nghị ngã trên đất, miệng không ngừng chửi bới: “Thằng oắt con vất mũi chưa sạch mà dám đánh tao à? Mẹ kiếp, mày giỏi lắm!” Sau đó lại quay sang chửi Nam Nhã: “Học sinh trung học cũng che chở cho cô, mẹ nó cô có bản lĩnh! Cô và nó có quan hệ gì mà nó phải liều mạng với tôi như vậy? Các người gian dối với nhau từ khi nào? Hôm nay dám đến đây nổi loạn, tình chàng ý thiếp trước mặt tôi?”

“Anh câm miệng cho tôi!” Máu Chu Lạc đã bốc lên, gân xanh trên trán dữ dội, một đá xông thẳng lên muốn đập vào ngực anh ta, bị ba Trần Quân ôm lại từ phía sau, nhưng sự bùng nổ của Chu Lạc chỉ như một chú nghé con, nên không thoát ra được. Thật uổng công cho cậu học tập hơn mười năm, gặp phải dân du côn, lời nói tục tĩu như vậy lại không thể đánh trả, mặt đỏ lên, đành phải chửi thề tục hơn.

“Anh câm con mẹ nó miệng lại cho tôi! Đồ cặn bã! Fuck! Đánh phụ nữ, tôi nhổ vào mặt anh! Anh không phải con người, anh còn không bằng cả con chó!”

Lâm Quế Hương chưa từng nghe thấy con nói tục như vậy, ngây người đứng tại chỗ.

Lâm Quế Hương đi đến trước mặt Chu Lạc, cậu sững sốt, nhắm mắt lại.

Người cảnh sát thả Chu Lạc ra, cậu sa sầm mặt, thở hổn hển, không lên tiếng.

Lâm Quế Hương liếc mắt một cái đã thấy vết thương trên cánh tay Chu Lạc, đột nhiên xoay người cậu, vén áo lên, trên lưng cậu xuất hiện hai vết máu rõ ràng.

Nam Nhã liếc qua rồi lại cúi đầu xuống.

Lâm Quế Hương từ từ bỏ áo xuống, run rẩy hít một hơi hỏi: “Ai đánh con trai tôi?”

Chu Lạc im lặng, Từ Nghị cũng không lên tiếng.

Bà Lâm Quế Hương nhìn về phía Từ Nghị, bước lên “chát” một cái vào mặt anh ta: “Không quản được vợ mình, hắt nước bẩn lên người con bà? Nó mới bao nhiêu tuổi chứ, các người không biết xấu hổ sao?”

Ba Trần Quân và Lâm Phương Lộ nhanh chóng ngăn lại: “Chị Lâm đừng kích động, bọn tôi sẽ xử lý chuyện này.”

“Ai còn dám đụng đến một ngón tay của con bà, bà sẽ liều mạng với nó! Nói con bà có chút thị phi nào, bà sẽ xé rách miệng nó!” Lâm Quế Hương quay đầu còn muốn trách móc Nam Nhã, thấy sắc mặt cô tái nhợt, cả người đều bị thương, cuối cùng không nói ra lời, chỉ trừng một cái, không nói gì nữa ép Chu Lạc về nhà.

Khi rời đi Chu Lạc nghe thấy Nam Nhã ở bên trong nói với ba Trần Quân: “Cám ơn mọi người lại tới.”

Ba Trần Quân vội nói: “Không cần cảm ơn, nên làm mà.”

Nam Nhã: “Phải cảm ơn chứ, còn phải cảm ơn lần sau mọi người mau đến nhặt xác cho tôi.”

Ba Trần Quân bị ghen, sau đó không nói được lời nào.

Trở về bôi thuốc, Chu Lạc ghé vào giường đau đến mức kêu gào thảm thiết, khiến Lâm Quế Hương lại đau lòng, tức giận mắng: “Người ta đánh nhau, con xen vào làm gì?”

“Chẳng lẽ con nhìn chị ấy bị đánh chết.”

Con trai không hề ăn năn, Lâm Quế Hương tức gần chết: “Nghĩ mình là đại anh hùng sao? Người ta là vợ chồng đầu giường đánh nhau, cuối giường làm hòa, hôm nay cãi nhau ngày mai hòa thuận. Con tính gì đấy, bị đánh thì không nói làm gì, còn rước lấy phiền phức.”

Chu Lạc vừa nghe lại bốc hỏa: “Những lời khốn khiếp Từ Nghị nói mẹ cũng để ý à.”

“Con còn cậy mạnh! Mấy năm nay Từ Nghị cũng bị ngột ngạt nên nhiễm thói hư, từ thô tục nào cũng nói ra miệng. Sau này con ít để ý chuyện của bọn họ thôi.”

Chu Lạc: “Cái gì gọi là anh ta bị ngột ngạt nên nhiễm thói hư chứ?”

“Nhiều người đàn ông có suy nghĩ bậy bạ với cô ta như vậy, người nào làm chồng mà không ngột ngạt chứ?”

Chu Lạc cảm thấy không thể nói rõ với bà được, oán hận cúi đầu, một lúc sau lại đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Không phải bọn họ đã đòi ly hôn mấy lần rồi sao, năm ngoái còn đến tòa án, tại sao lại không thành?”

“Từ Nghị không chịu ly hôn, Nam Nhã nói cậu ta đánh người, Từ Nghị nói Nam Nhã nói dối, nói cô ta và người anh họ của Từ Nghị ở thành phố thông đồng với nhau, nếu ly hôn Nam Nhã không có tư cách nuôi Uyển Loan.”

“Anh ta nói dối!” Chu Lạc kêu lên.

“Anh họ của Từ Nghị cũng ra mặt thừa nhận. Loại chuyện này ai dám thừa nhận chứ, chắc chắn là giúp cậu ta trói chặt vợ và con. Dù sao truyền ra chuyện này, tất cả mọi người đều chỉ biết mắng phụ nữ. Không ngờ cậu ta cũng nghĩ ra được.”

Chu Lạc vô cùng bức bối, muốn nói Từ Nghị không sạch sẽ, lại nhịn xuống. Vừa rồi khi đánh nhau cậu đã nhịn, chẳng qua là lo cho Nam Nhã. Nếu chuyện này lộ ra, mọi người lại nói là lỗi của Nam Nhã, vậy quả thực...

Lâm Quế Hương hỏi: “Đúng rồi, sao con biết nhà cô ta xảy ra chuyện?”

“Chuyện này mà cũng cần phải nghĩ sao? Uyển Loan còn bé như vậy mà Nam Nhã bảo con bé một mình đến bệnh viện sao? Hơn nữa thím Hồ Tú là mẹ kế cũng không gần gũi với Nam Nhã. Chắc chắn là Nam Nhã không muốn Uyển Loan nhìn thấy chị ấy bị đánh, nên bảo con bé đi.” Chu Lạc nói xong, nhất thời cảm thấy hơi chua xót.

Lâm Quế Hương cũng không nhẫn tâm, thở dài, chuyển đề tài nói: “Dù sao về mặt đó Nam Nhã cũng là người phụ nữ tốt. Chồng cô ta có tiền như vậy, cô ta cũng không dựa vào cậu ta nuôi, dựa vào tay nghề của mình mở cửa hàng, tự lực cánh sinh. Nghe nói khi mở cửa hàng cô ta cũng không lấy chút tiền nào của Từ Nghị, tất cả đều là tiền tích góp may quần áo cho người trong thành phố, nếu không hai người bọn họ suốt ngày âm ỉ như vậy thì Từ Nghị đã sớm phá nát cửa hàng sườn xám kia rồi.”

Chu Lạc im lặng, cũng không tỏ thái độ, chỉ nói: “Mẹ đang khen chị ấy hay chính mình vậy?”

Lâm Quế Hương trừng cậu, nói tiếp: “Nhưng ở trong mắt người khác đều nói người có phúc không biết hưởng, là trời sinh thích huênh hoang xuất đầu lộ diện.”

Chu Lạc không lên tiếng, vô cùng khó chịu. Cậu nhịn một lúc, nhưng vẫn nôn nóng muốn biết tình hình bên kia, liền đẩy Lâm Quế Hương: “Mẹ đừng nói nữa, mẹ mau đi đi.”

“Aiz, thuốc còn chưa bôi xong đâu.”

“Mẹ còn muốn bôi thế nào nữa, định quét kín tường sao?” Chu Lạc nhảy dựng lên, bộ dạng vô cùng đau đớn: “Hôm nay đã lãng phí nhiều thời gian rồi, con phải đi làm bài tập đây.”

Chu Lạc đẩy Lâm Quế Hương ra cửa, lúc sau, bản thân cậu cũng muốn chuẩn bị, nhưng nghĩ lại, lại trở về phòng, lấy một ít nước thuốc bôi lên vai, chỉ cần soi gương một cái thấy ngay chỗ bị thương. Lúc này cậu mới rón rén chuẩn bị từ cầu thang xuống sân, dựa vào bóng cây lên ra ngoài.

Chu Lạc chạy tới đồn cảnh sát, không thấy người lại chạy tới nhà Nam Nhã, trong nhà không có ai, cửa khóa chặt.

Chu Lạc nghĩ hay là Nam Nhã đi đón Uyển Loan, đang suy nghĩ trong ngõ truyền đến giọng nói dịu dàng của Nam Nhã: “Con nói xem?”

Chu Lạc quay đầu đi lên phía sườn dốc nghe ngóng.

Nắng chiều chiếu xuống ngõ đá, hoa Paulownia nở trắng xóa trên tường, cô mặc một bộ sườn xám xanh màu nước, bước đi từ từ, ánh mắt nhìn cô bé mặc sườn xám dưới chân.

Giọng nói của Uyển Loan nũng nịu, vui vẻ xòe ra ba ngón tay: “Mẹ biểu hiện rất tốt, tặng mẹ ba bông hoa hồng nhỏ.”

“Cám ơn Uyển Loan.” Nam Nhã nói.

Chu Lạc nhìn trán Nam Nhã đã được dán băng và Uyển Loan hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng lại chưa xốt.

Uyển Loan tinh mắt, nhìn thấy Chu Lạc đứng ở cửa, vẫy tay với cậu, giọng nói trong trẻo: “Anh Chu Lạc!”

Chu Lạc cười gật đầu.

Nam Nhã dắt tay Uyển Loan đi lướt qua cậu. Đáy lòng Chu Lạc chợt lạnh, nụ cười trên mặt cứng lại.

“Này! Nam Nhã.”

Chu Lạc chạy tới ngăn cản lối đi của cô. Cậu ra vẻ bộ dáng đại ân nhân, trợn mắt, rồi lại hơi nhút nhát nhìn cô. Nam Nhã ngược mắt lên, ánh mắt lạnh đậm, trong lòng Chu Lạc lập tức run rẩy, nhưng lại không chịu yếu thế trợn to mắt hơn, miệng hùm gan sứa đối mặt với cô.

Uyển Loan ngẩng đầu, cười với cậu: “Anh Chu Lạc, anh muốn tới nhà em chơi à?”

Chu Lạc khom lưng xoa đầu cô bé: “Uyển Loan ngoan, anh có chuyện muốn nói với mẹ em, em sang bên kia chơi được không?”

“Vâng ạ.” Uyển Loan bỏ tay Nam Nhã ra, vui vẻ chạy tới cưỡi ngựa gỗ dưới tàng cây.

Cậu nhìn Uyển Loan chạy đi, đứng thẳng, cúi đầu, khẽ nói: “Xin lỗi chị, em sai rồi!”

13. Chương 12

Nam Nhã thản nhiên nhìn cậu, Chu Lạc không nhìn ra bất cứ suy nghĩ nào của cô, nhất thời hơi hoảng sợ, đầu cậu lại cúi thấp hơn một chút, cố gắng nhìn thẳng vào mắt cô, cố gắng hi vọng cô có thể nhìn thấy thành ý trong mắt cậu: “Những lời đó không phải là suy nghĩ thật của em, xin lỗi, thực sự xin lỗi chị.”

Nam Nhã dường như không muốn nhìn cậu, ánh mắt buông xuống, dừng trên vai cậu, nhìn thấy vết thuốc, lại nhanh chóng dời đi.

Chu Lạc trông thấy, nhanh chóng bắt lấy cơ hội, đáng thương nói: “Chị xem!” Cậu quay lưng cho cô xem, “Trên lưng em còn bị thương đây, nói như thế nào cũng là vì chị. Chúng ta hòa nhau, có được không?”

“Là tôi gọi cậu tới để bị đánh sao?” Nam Nhã lên tiếng.

“Chị không gọi em, là em tự chạy tới để bị đánh. Nhưng dù thế nào em cũng đã bị đánh trúng rồi, đau muốn chết, thực sự đau muốn chết đấy. Chuyện này coi như là trừng phạt đối với em được chưa? Chúng ta hòa nhau có được không?” Cậu chờ mong nhìn cô, “Chị nhìn em đi, em còn chưa bôi thuốc xong đã chạy tới giải thích với chị rồi.”

“Tại sao cậu phải tới cứu tôi chứ?” Nam Nhã ngược mắt hỏi: “Nếu tôi là người đàn bà hư hỏng, tại sao phải chạy tới bị đánh thay tôi? Là do việc làm và lời nói của tôi không đồng nhất, hay là do các người thích đi sâu vào?”

Gò má Chu Lạc nóng bừng, im lặng.

Nam Nhã thấy cậu không còn lời nào để nói, khẽ nhếch khóe môi, nhưng vẻ mặt không hề có chút gì là tươi cười: “Tôi thích nhạc giống cậu, cho nên cậu nhận định tôi là đồng loại, là tri kỷ, là người phụ nữ cậu muốn thân cận và lôi kéo. Tôi thích thơ không giống cậu, cho nên cậu nhận định tôi là kẻ thù, là phía đối lập, là người phụ nữ hư hỏng cậu nên bài trừ và bắt nạt. Tôi nói có đúng hay không?”

Chu Lạc sững sốt, muốn phủ nhận nhưng lại không có cách nào phản bác lại.

Nam Nhã nói: “Kéo bè kết phái, chèn ép phía đối lập, người trưởng thành đều thường phạm sai lầm, rất khắc nghiệt khi nói với một cậu nhóc. Vì vậy tôi cũng không hề giận cậu. Thật đấy. Trở về bồi thuốc đi.”

Trong lời nói thể hiện không có việc gì, nhưng lại không có chút tin tưởng nào, Chu Lạc vẫn bất an, nhỏ giọng xác nhận một chút: “Vậy chị...Chúng ta làm hòa sao?”

Nam Nhã mỉm cười với cậu, rồi khẽ lắc đầu.

Chu Lạc đột nhiên cảm thấy sợ hãi, trái tim phát run lạnh như băng, cậu cảm thấy khó chịu: “Chị không tin những lời em vừa nói sao?”

Nam Nhã hỏi: “Nói gì chứ?”

Chu Lạc nóng nảy đến mức cau mày lại: “Em thật sự biết sai rồi. Những lời đó không phải là suy nghĩ thật của em. Chị không phải là người như vậy, lúc ấy là em tức chị, cố ý nói như vậy. Em biết mình nói sai rồi, chị không tin sao?”

Nam Nhã nói: “Tôi tin mà.”

Chu Lạc lập tức nói: “Đúng vậy! Chị tin là tốt rồi! Em hoàn toàn nói mà không suy nghĩ! Thuận miệng nói ra! Em thu lại những lời đó, thu lại toàn bộ có được không?”

Nam Nhã không đáp, hơi hột cười: “Chu Lạc, sang năm, cậu sẽ thi vào đại học đúng không?”

Chu Lạc e dè gật đầu: “À...sao vậy?”

Nam Nhã nói: “Cậu không nghĩ gì viết đại một đáp án vào bài thi, sau khi nộp bài, cậu biết mình sai, hối hận muốn chết, cậu còn có cơ hội lần thứ hai viết lại đáp án vào bài thi không?”

Trái tim Chu Lạc chùng xuống, lạnh như băng, vô cùng oan ức. Cô tát cậu một cái rơi thẳng xuống biển sâu. Đây là hoàn cảnh khó khăn cậu chưa bao giờ gặp qua, cô biết cậu đau đớn, hối hận biết bao, nhưng vẫn khẳng định không cho cậu cơ hội, sao cô có thể tàn nhẫn như vậy? Cậu nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch dưới ánh nắng chiều, cậu run rẩy, hít thở sâu một hơi.

Nam Nhã hỏi: “Hiện tại cảm thấy tôi rất quá đáng sao?”

Chu Lạc nghiêng răng, suýt chút nữa chảy nước mắt: “Đúng!”

Nam Nhã lại hỏi: “Vừa rồi tôi không chửi, không sỉ nhục cậu, cho dù như vậy, cậu cũng cảm thấy rất đau sao?”

Chu Lạc oán hận nói: “Đúng! Đau muốn chết!”

Nam Nhã nói: “Đao kiếm thương thân, ngôn ngữ thương tâm. Trước giờ làm gì có nguyên tắc lời đã nói ra còn thu lại được. Cậu giống y như mấy người ở trong trấn, cho rằng bản thân không cố ý, chỉ là thuận miệng nói ra phát biểu ý kiến mà thôi. Miệng sinh ra ở trên người mình, làm việc thiện, ác, thích dùng như thế nào là tự do của mọi người. Nhưng coi như là tôi mang thù, được không?”

Nam Nhã nhìn thẳng vào cậu.

“Không có lời nào để nói? Cảm thấy bất ngờ sao? Cảm thấy tôi nên là loại người bị tát, bị mắng phóng túng bao nhiêu lần cũng sẽ cười bỏ qua. Cảm thấy tôi là người phụ nữ chỉ cần giải thích là cho dù trước đó có không thích cậu cũng không so đo, lại cười với cậu sao? Tôi mỉm cười với cậu, cậu nói tôi lỗ mãng; tôi thân thiện với cậu, cậu nói tôi phóng túng; tôi thật lòng với cậu, cậu nói tôi tự rước lấy nhục. Hiện tại phát

hiện tôi cũng không phải là người dễ thương lượng như vậy, cậu lại muốn nói tôi hà khắc, không chịu tha thứ cho cậu sao?”

Cô đều đã trút hết ra, Chu Lạc đột nhiên kích động, vội vàng biện bạch: “Không phải em, thật đấy! Là mọi người trong trấn nói như vậy...”

Nam Nhã mỉm cười: “Đều nói tôi là người đàn bà hư hỏng, cho nên ngay cả một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch cũng có thể giẫm lên tôi?”

Trong lòng Chu Lạc lạnh giá vì hành động mình đã làm, cậu có khác gì với những con người mà cậu chán ghét, xem thường kia?

“Cậu tin những gì mình nhìn thấy nghe thấy, cần gì phải nghe tôi giải thích cơ chứ? Hôm đó, trước khi rời khỏi cửa hàng, bác sĩ Giang đột nhiên chụp cánh tay tôi, không đợi tôi phản ứng, anh ta đã rời đi rồi, cậu nhìn thấy và phán tôi phóng đảng. Hôm đó cậu chạm vào lưng tôi, nếu tôi nói ra, người khác sẽ cho rằng tôi dụ dỗ cậu. Thời tiết quá nóng, cho dù chết tôi cũng không được cởi cúc áo đầu tiên trên cổ áo, có đúng hay không? Đã nói hết rồi, cũng phải cảm ơn cậu. Trong trấn Thanh Thủy này, cậu là người đầu tiên đưa Uyển Loan về nhà, người đầu tiên thấy vẻ mặt của Từ Nghị khác lạ, sợ tôi bị đánh nên không đi, người đầu tiên giúp tôi sửa máy mà không động tay động chân muốn có được báo đáp, tôi...”

Cô cúi đầu, khẽ lắc đầu, giống như đang nói một chuyện vô cùng hoang đường.

“Tôi vốn tưởng rằng cậu không giống bọn họ.”

Trên đường trở về, cả người Chu Lạc như ở trong biển lửa.

Câu “không giống” như một cây đao quấy nhiễu lòng cậu. Trong khoảnh khắc nghe được câu đó cậu đã kích động hưng phấn bao nhiêu, sau đó lại tuyệt vọng hối hận bấy nhiêu. Đúng vậy, cậu có khác gì những người cậu khinh thường nhập bọn đâu. Cậu xấu xa y như bọn họ.

Cậu vốn không giống như vậy, nhưng hiện tại cậu đã trở nên giống họ, khiến cô không thềm liếc mắt một cái.

Thực ra cô là người tốt, ai cho cô một chút ơn huệ, cô sẽ ghi tạc trong lòng.

Nhưng cậu không xứng. Cậu làm sao không cầu báo đáp chứ?

Hơn nữa cậu luôn nghe những lời đồn đại và sự thật về cô thay đổi không ngừng trên phố, cậu chưa từng thực sự hoàn toàn tin tưởng hành vi của cô, cậu làm sao có tư cách cho rằng cậu có ơn với cô, làm sao có tư cách làm hòa với cô chứ?

Tại nghe chưa chắc đã là thật, mắt thấy cũng chưa chắc đã là thật. Tại sao phải cho đến tận tối nay cậu mới hiểu được?

Cậu thiếu niên phải áp chế tình cảm giống như nhọt độc, khoét cũng không xong, đành phải chịu đựng cái nhọt ấy sinh trưởng, hi vọng có thể giống như trong sách từng nói thời gian có thể chữa lành mọi vết thương. Nhưng thời gian này, sao con mẹ nó lại chậm như vậy!

Chu Lạc ngồi bên sân bóng rổ, liếc nhìn bầu trời thu trên cao. Theo như lời Trần Quân, qua giữa tháng mười, thời tiết sẽ đột nhiên chuyển lạnh, lạnh đến mức Chu Lạc không có tâm tư thay đổi đồng phục bóng rổ để chơi bóng.

Trường học ở trên sườn núi, quan sát được trấn Thanh Thủy, thấy dòng sông Thanh Thủy, cửa hàng của Nam Nhã ở ven sông, không biết mấy ngày nay cô sống thế nào.

Sau hôm đó, Chu Lạc lại nghe thấy, bởi vì sự kiên trì của Nam Nhã nên Từ Nghị bị giam lại, gây ra một trận sóng to gió lớn trong trấn Thanh Thủy. Nam Nhã lại đưa ra đơn ly hôn, Từ Nghị vẫn không chịu, nói tình cảm của vợ chồng rất tốt, mặc dù thỉnh thoảng đánh nhau nhưng không hề rạn nứt, nhân viên dân chính cũng đau đầu, Nam Nhã kiện ra tòa, nghe nói còn đang điều tra.

Còn rất nhiều tin tức khác mà Chu Lạc không biết được.

Chu Lạc nhìn bầu trời thở dài.

Trần Quân đến gần, đập bả vai cậu: “Gần đây không bình thường nha, tương từ à?”

“Tớ làm chuyện không biết xấu hổ vậy ư?” Chu Lạc tiu nghỉu nói.

“Không phải là sở trường của cậu sao?”

Chu Lạc lườm cậu ta, vô cùng giả dối nở nụ cười.

Trần Quân thấy cậu thực sự buồn rầu, vội hỏi: “Sao vậy? Nói ra xem tớ có thể giúp cậu được không?”

Chu Lạc không thể nói thật, chỉ cảm thán một cậu: “Không sai, chỉ là mộng xuân thôi.”

Trần Quân nghe xong lập tức phấn khởi: “Này, có phải khi nằm mơ, cậu mơ thấy người quen không?”

Chu Lạc không tập trung, phản ứng cũng chậm chạp: “Ai nằm mơ thấy người quen chứ?”

“Này, vừa rồi không phải nói mộng xuân sao?”

Chu Lạc kéo dài nửa giây, liếc cậu ta: “Mơ thấy ai?”

“Nam Nhã.”

Chu Lạc từ từ liếm răng, một lúc sau nở nụ cười.

Tiếng chuông tan học vang lên, cậu đứng dậy đi xuống bậc thang, quay về phòng học.

Cậu tức chết đi được, lại không thể nhảy vào giấc mơ của Trần Quân chém giết bốn phương, bắt lấy Nam Nhã.

Đành phải nuốt cơn tức này xuống, hậm hực bỏ đi.

14. Chương 13

Chu Lạc trở lại phòng học, một đám học sinh nữ đang đứng bên bảng đen làm báo tường, chào đón Macao trở về (*).

(*) Bồ Đào Nha chuyển giao chủ quyền với Macao cho Trung Quốc vào ngày 20 tháng 12 năm 1999.

“Chu Lạc!” Trương Thanh Lí gọi cậu, các học sinh nữ bên cạnh trao đổi ánh mắt.

“Sao vậy?” Trương Thanh Lí đưa giấy cho cậu: “Chữ cậu rất đẹp, giúp chép lời bài hát ”Thất tử chi ca” lên bảng đen đi.”

Chu Lạc không có tâm trạng: “Tự cậu viết đi.”

Trương Thanh Lí nhìn mấy bạn nữ cùng lớp, khuôn mặt lúng túng, khẽ nói: “Cậu giúp tớ đi, tớ phải viết một đoạn khác.”

Vẫn cầm tờ giấy ở trước mặt cậu.

Chu Lạc liếc cô bạn, nhận lấy giấy: “Viết ở chỗ nào?”

“Chỗ ấy!” Trương Thanh Lí chỉ vào góc trái bảng.

Chu Lạc cầm phần chép. Trương Thanh Lí chép lịch sử Macao bên góc phải bảng. Tốc độ chép của hai người không bằng nhau, khó tránh khỏi va chạm.

Chu Lạc thờ ơ nói: “Đợi cậu viết xong rồi tớ viết.”

Trương Thanh Lí hơi bối rối nói: “Cậu viết đi, tớ kê ô ở bên cạnh.”

Nói xong cầm thước thẳng ở bên cạnh lên kể. Hai người cùng làm, nhưng không ai liên quan đến ai.

Những bạn nữ khác thỉnh thoảng chạm vào Trương Thanh Lí, người sau lại liên tục đụng vào Chu Lạc, lúc thì Trương Thanh Lí phải giải thích với Chu Lạc, lúc thì đỏ mặt đuổi đánh bạn học.

Chu Lạc vẫn luôn im lặng.

Đám học sinh nữ kia cũng không biết nhìn sắc mặt, không biết kiềm chế, lại để Trương Thanh Lí đụng vào người Chu Lạc.

Chu Lạc lên tiếng giọng nói đã không còn kiên nhẫn: “Còn làm loạn thì không viết nữa.”

Trương Thanh Lí đỏ mặt, hét lên: “Khương Băng Băng, các cậu đừng làm loạn nữa.”

Lần này là tức thật.

“Có làm loạn đâu, là nhiều người nên không cần thận đụng vào thôi.”

Cuối cùng đã yên tĩnh, nhưng chỉ được một phút lại có người đụng vào Trương Thanh Lí, cô bé lại đụng vào người Chu Lạc.

“Cạch” Chu Lạc ném phấn vào bảng, một vết trắng hiện lên, còn phấn viết đã bắn đi rất xa.

Trương Thanh Lí hoảng sợ, các bạn nữ còn lại đều im lặng.

Chu Lạc đen mặt ra khỏi phòng học.

Các cô gái giúp đỡ Trương Thanh Lí như vậy chỉ có đồ ngốc mới không nhìn ra được. Thích một người chính là như vậy, chỉ cần chạm một chút vào cơ thể, trong lòng đã có thể nở hoa. Nhưng không hề biết nếu đối phương không có tâm ý, thì chỉ cảm thấy khó chịu bực mình.

Chu Lạc chẳng có tình cảm với Trương Thanh Lí, cũng chẳng có ý tứ với bất cứ ai trong trường này.

Không bằng Nam Nhã!

Đó là suy nghĩ đầu tiên của Chu Lạc khi ra khỏi lớp.

Chu Lạc nghĩ đến Nam Nhã lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Cậu nghĩ đến vẻ dịu dàng, sự lạnh lùng, mềm mại, sắc bén của cô; cũng nghĩ đến dòng nhạc Rock and Roll, tập thơ nhỏ, chiếc sườn xám của cô; thậm chí nghĩ đến chuyện cô không tha thứ; cảm thấy người phụ nữ như vậy mới được xem là thú vị, nhưng cậu không thể chạm vào được chút nào.

Chu Lạc đến thư viện, tìm được tập thơ giấu trong góc, mượn về.

Tiện tay lật, nhìn thấy nhà thơ Tây Ban Nha, Angel Gonzalez viết bài “Đó là yêu”.

”Tôi nói với nàng:

-Đôi mắt của em khiến anh xúc động say mê.

Nàng nói:

-Anh thích đôi mắt này hay là hàng lông mi quanh nó?

-Đôi mắt.

Tôi không do dự trả lời.

Nàng cũng chẳng chút đắn đo đặt đôi mắt của mình lên trên đĩa đưa cho tôi, sau đó mờ mịt rời đi.”

Mấy chữ ngắn ngủi khiến sống lưng Chu Lạc lạnh toát.

Yêu là gì? Chàng trai cô gái mười sáu mười bảy tuổi thường tự hỏi nhưng không bao giờ giải được câu đố này.

Là ánh mắt khi truyền qua trang giấy, hay là câu nói cổ lên khi chơi bóng rổ? Là một nụ cười tôi dành cho bạn, hay là khi bạn lén nắm tay tôi? Là Elizabeth và Mr. Darcy, hay là Romeo và Juliet? Là ngày qua ngày bình lặng yên ả, nước chảy đá mòn? Hay là điên cuồng chiếm đoạt, sống chết vì yêu?

Đáp án bài thơ đưa ra lại đơn giản như thế.

Chính là lấy bộ phận trên cơ thể ta mà người yêu nhất, đem tặng cho người. Phần còn lại vẫn thuộc về chính ta.

Nhìn lại bài thơ đọc ngày hôm đó, nữ nhà thơ người Italy, Patrizia Valduga – “Sự cảm dỗ.”

Tất cả tập thơ này đều là như vậy, thẳng thắn, trần trụi, chấn động, xé rách lớp mặt nạ, vạch trần bản chất sâu kín về tình dục, tình yêu, cái chết, sự thối nát, xấu xí, hư vô của nhân tính con người.

Chu Lạc mở rộng tầm mắt, vui vẻ xem hết tập thơ, có một loại cảm giác qua màn sương mù đêm, thời kì trưởng thành đột nhiên nhìn thấy ánh sáng.

Cậu nhận ra chỉ vì tập thơ này mà định nghĩa hành vi của Nam Nhã là “không đứng đắn” thật buồn cười biết bao, hôm nay xem lại mới biết bản thân mình ngu dốt, nông nổi đến mức nào.

Nhưng cậu càng phần chấn hơn, dường như khi xem xong tập thơ quý giá của Nam Nhã, cậu đã xuyên không và thời gian trao đổi tư tưởng với cô, gần cô thêm một chút.

Rất có ý nghĩa đó.

Chu Lạc nghĩ, có lẽ Nam Nhã không thuộc về trần nhỏ này, hay nói đúng hơn cô không thuộc về thời đại này. Linh hồn của cô nên thuộc về thế giới của một trăm năm sau.

Chu Lạc nằm trên giường, kích động vui vẻ, cho đến khi đêm đã khuya, đám đế ngoài cửa sổ cũng đã đi ngủ, cậu mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trước khi đến trường, Chu Lạc lượn qua nhà trẻ của Uyển Loan, tâm trạng rất tốt tựa vào cửa như thần giữ cửa. Nam Nhã đưa Uyển Loan đi học nhìn thấy cậu, vẫn coi cậu là không khí.

Chu Lạc cũng không để ý, khom lưng trước mặt Uyển Loan, đưa bàn tay trống trơn cho cô bé, búng một cái tách, trong tay hiện ra hai que kẹo, Uyển Loan “oa” một tiếng, tròn mắt xoay tròn nhìn cậu. Trái tim Chu Lạc mềm mại, nếu Nam Nhã cũng dễ dãi như vậy thì tốt quá.

Chu Lạc: “Tặng em này.”

Ánh mắt Uyển Loan sáng lên, ngẩng đầu, ánh mắt mong chờ nhìn Nam Nhã.

Nam Nhã khẽ cười với con gái, Uyển Loan nhận lấy kẹo, nói rõ ràng: “Cám ơn anh Chu Lạc.”

“Tạm biệt mẹ.”

Nam Nhã nhìn theo Uyển Loan đi vào lớp.

Chu Lạc đứng dậy, lại biến ra một que kẹo, cười nói: “Để lại cho chị cây này.”

Không ai đánh người đang cười, tối hôm qua cậu đã giác ngộ được chiêu này.

Mặt Nam Nhã không hề thay đổi: “Mặt dày.” Nói xong, cô xoay người bước đi.

Chu Lạc bị cô mắng lại cảm thấy dễ chịu, lẻo đẻo theo phía sau, không biết xấu hổ nói: “Gần đây, trải qua kiểm điểm khắc sâu, kiểm điểm rồi lại kiểm điểm, em đã nhận ra hết thành kiến, ngu muội và sai lầm của mình rồi. Em đã mượn tập thơ chị quyen tặng, quả thực là tinh thần được rửa tội, chị nhìn em có cảm thấy em đã sáng sửa hẳn lên không. Không nhìn cũng không sao, em nói cho chị nghe. Tập thơ kia viết rất hay, nhưng em đọc không hiểu. Nếu không, chị giải thích cho em một chút nhé hoặc là chúng ta tìm thời gian nghiên cứu thảo luận.”

Nam Nhã dừng lại, khuôn mặt căng thẳng: “Chu Lạc.”

“Vâng.” Chu Lạc lập tức đáp lại.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì đây?”

“Nghiên cứu học hỏi mà.” Chu Lạc vô cùng nghiêm túc, “Nghe nói chị thích văn học, chị lại học khóa trên cùng trường trung học với em, chúng ta không thể bàn luận nghiên cứu sao? Giao lưu nhiều hơn mới có thể nâng cao tiến bộ đàn chị Nam Nhã ạ.”

Đàn chị...

Cậu vô lại, nhưng cô cũng rất bình tĩnh.

Nam Nhã phớt lờ, đi thẳng về phía trước. Chu Lạc như một chiếc kẹo cao su bám theo cô rẽ qua từng ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ xanh tươi, hoa nở trên người cô, còn cậu là một con ong mật.

“Này, đàn chị, chị thích thơ của ai vậy? Em thích Walt Whitman, còn chị?”

Vẫn phớt lờ.

“Em thích nhất bài...à, ”Thuyền trưởng! Thuyền trưởng của tôi!” đó.”

Cô vẫn không thèm để ý.

“Câu thơ tiếp theo là gì nhỉ? À, thuyền trưởng! Thuyền trưởng của tôi!” Cậu nói linh tinh, “Giăng buồm mang tôi ra biển khơi ngăn sóng cuốn theo chiều gió...”

Nam Nhã không thể nhịn được nữa: “Thuyền trưởng, thuyền trưởng của tôi, hành trình hiểm ác đáng sợ của chúng ta đã chấm dứt, thuyền của chúng ta bình an vượt qua sóng to gió lớn, phần thưởng chúng ta tìm kiếm đã giành được trong tay.”

“À, hóa ra là như vậy, chị thuộc hết sao? Sau đó, sau đó là gì nhỉ?”

Cô lại phớt lờ, có lẽ là nhìn ra thủ đoạn của cậu.

“Chị cũng không nhớ rõ phía sau sao?”

Phép khích tướng cũng không ăn thua.

“Chờ em đọc lại rồi thảo luận tiếp. Chị mua tập thơ kia ở chỗ nào, thơ bên trong rất hay, em cũng muốn mua một quyển.”

Không để ý.

“Bài nào em cũng thích, chị thích bài nào vậy?”

Vẫn không để ý.

“Em cảm thấy bài thơ ”Chuyện phiên muộn” của nhà thơ Gottfried Bain, người Đức rất có ý nghĩa.” Cậu thao thao bất tuyệt, bắt đầu đọc bài thơ.

”Ví dụ như không hiểu tiếng Anh

Lại nghe nói có một cuốn tiểu thuyết trinh thám rất hay

Không dịch ra tiếng Đức,

Ví dụ như trời nóng thấy một cốc bia

Lại không thể mua được.”

Cậu trai trẻ và người phụ nữ có gia đình cách nhau một khoảng, một lạnh một nóng, sóng vai đi trong ngõ đá được nắng mai chiếu xuống, cô mặc bộ sườn xám hồng nhạt, cậu mặc bộ đồng phục màu xanh, cô không nói lời nào, cậu khẽ ngâm thơ.

Ngâm được một nửa, hơi ngập ngừng: “Chuyện phiên muộn nhất...”

Là...

Là cái gì?

Hình như cậu quên mất rồi.

Cậu vò đầu bứt tai, nhú mồm đau khổ nghĩ: “Là...”

“Chuyện phiền muộn nhất.” Cô thản nhiên tiếp lời,

”Được mời làm khách

Nhưng nhà mình im lặng hơn

Cà phê nhà mình thơm hơn

Bạn không muốn nói chuyện vu vơ.

Chuyện phiền muộn nhất: Không...”

Chu Lạc đột nhiên ngắt lời: “Chuyện phiền muộn nhất: muốn cứu vãn tình bạn nhưng đều thất bại, giải thích với cô ấy mà không nhận được sự tha thứ, lại hận chẳng thể đảo ngược thời gian.”

Phòng ngủ kĩ đến vậy mà vẫn để cho cậu thực hiện được.

Nam Nhã im lặng.

Chu Lạc liếc trộm cô.

Cô vừa suy nghĩ, sợi tóc bị gió thổi dính vào trán, ánh mặt trời chiếu vào thành màu vàng.

Cô liếc cậu, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt căng thẳng mà chờ đợi của cậu, trong mắt tràn đầy sự áy náy, khuôn mặt cậu thiếu niên sạch sẽ lại tươi mát, giống như không khí trên ngọn núi buổi sáng.

Nam Nhã tiếp tục bước đi, trong lòng khẽ thở dài, dù sao vẫn chỉ là một cậu nhóc.

Đến lối rẽ, Nam Nhã khẽ nói: “Nếu không đi, sẽ bị muộn học đấy.”

Vừa nghe giọng là biết cô chấp nhận làm hòa rồi. Sự buồn bực trong lòng Chu Lạc trở thành hư không, hỏi: “Đàn chị, có mấy bài thơ em thực sự không hiểu, lần sau có thể thảo luận với chị không?”

Nam Nhã không nói gì, mấy phút sau mới khẽ “ừ”.

Chu Lạc nhảy cao lên như con khỉ, nụ cười lan tỏa khắp mặt: “Vây em đi học đây.”

Nói xong vẫn chưa đi, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Nam Nhã, vẻ mặt xán lạn chờ đợi thông qua.

Nam Nhã bất đắc dĩ, coi như cô không còn cách nào: “Đi đi.”

“Tạm biệt đàn chị.” Cậu chạy vội vào trong ngõ nhỏ, vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay đầu lại, lớn tiếng hét với cô:

”Chuyện phiền muộn nhất:

Không chết vào mùa hè

Khi mọi thứ đều sáng sửa

Lấy xẻng xúc đất cũng thoải mái

Bain của Đức ời, tôi cảm ơn ngài!”

15. Chương 14

Trên đầu Chu Lạc đổ đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, vung tay vắt áo khoác đồng phục lên vai. Cậu rít một hơi thuốc thật sâu, khói thuốc còn chưa xuống đến cổ họng, Trần Quân đã cướp đi nửa điếu còn lại trong tay cậu: “Đưa đây.”

Trần Quân hút hơi mạnh, suýt chút nữa bị sặc, tay run lên, bắn tàn thuốc ra, bay vào áo khoác đồng phục của Chu Lạc.

Chu Lạc vẫy áo, phủi sạch tàn thuốc.

Chập tối mùa thu hơi lạnh, nhưng vừa chơi bóng trong tiết thể dục cuối cùng xong, cả người đều toàn mồ hôi, tàn thuốc rơi trên ngón tay ướt sũng, không thể gạt đi được.

“Sợ mẹ cậu phát hiện à?” Trần Quân nhả khói, cố tình bôi thêm vào áo cậu.

Chu Lạc liếc cậu ta, đôi lông mày rậm hơi nhích lên: “Cậu có gan thì đến trước mặt mẹ cậu hút đi.”

Trần Quân cười ha ha: “Cậu không dám sao tớ dám chứ?”

Chu Lạc gạt tóc dính vào trán lên đầu, lộ ra vàng trán nhẵn nhụi.

Trần Quân đập vai Chu Lạc, trả lại thuốc cho cậu: “Trả cậu này.”

Cánh tay cậu ta dính đầy mồ hôi, Chu Lạc ghét bỏ đẩy ra: “Cho cậu hết đây.”

Trần Quân mừng rỡ, rít mấy hơi cuối cùng, lông mày rung rung: “Này, cậu có nghe nói chuyện kia không? Dương Tiểu Xuyên và Sử Giai Lệ...cái kia cái kia ấy.”

Ánh mắt Chu Lạc di chuyển đến mặt cậu ta: “Sao cơ?”

“Cậu nói xem? Xảy ra quan hệ rồi, ngủ với nhau đó.”

Chu Lạc sững sốt: “Bọn họ dám...”

“Đúng vậy, lá gan quá lớn.” Trần Quân chắc lưỡi, “Sau khi làm chuyện này Dương Tiểu Xuyên cũng trở nên khác lạ ở trước mặt bọn mình, thường xuyên lạm dụng khoe khoang, dường như bản thân tài trí hơn người.”

Một đám học sinh tan học rượt đuổi nhau chạy qua, Trần Quân nhanh chóng ném thuốc đi, ngậm miệng.

Gió núi hơi lạnh, Chu Lạc lại mặc áo khoác đồng phục vào, quàng cặp sách lên vai, đi theo bậc thang xuống chân núi.

Đi ngang qua một hồ sen, gió thu thổi mang theo mùi hương từ lá sen, không hiểu sao trong lòng Chu Lạc hơi kích động. Tình dục, ở tuổi bọn học chỉ dám tưởng tượng chứ không dám làm. Người lớn nói đây là chuyện nhơ nhuốc, bẩn thỉu, nhục nhã và hèn mọn. Nhưng đám thanh niên bọn họ lại cảm thấy đó là chuyện thật huyền bí, hấp dẫn, mị hoặc.

Chỉ có thể trao đổi bằng ám hiệu, một ánh mắt nói bộ ngực của ai trở mã, một cái nhíu mày ám chỉ mong ai trở nên nẩy nở; học sinh nữ cũng có ám hiệu ngậm của mình, yết hầu ai nhô lên cao, giọng nói ai trầm khàn, quần ai đột nhiên nổi một cục ở giữa.

Xung quanh mỗi người đều mang theo lớp cửa sổ giấy mỏng manh.

Nhưng khi Dương Tiểu Xuyên và Sử Giai Lệ đâm thủng lớp giấy này, không chỉ là đâm thủng mà còn xé vụn nó.

Chu Lạc không thể tưởng tượng được mỗi ngày những người bạn ngồi cùng lớp học với cậu ấp ủ trong lòng sự trần trụi găm nhăm đi găm nhăm lại là bộ dáng gì, thậm chí bọn họ còn làm loại chuyện này, cậu nhìn thấy loại chuyện này bên ngoài cửa sổ dưới cây hoa phượng vĩ. Nghĩ đến chuyện thiếu nam thiếu nữ cùng tuổi đã phá bỏ cấm kỵ làm đến mức độ này, cả người Chu Lạc cảm thấy kích thích, còn mơ hồ có cảm giác nóng lòng muốn thử.

Trần Quân vẫn oán giận: “Cậu không biết bộ dáng đó của Dương Tiểu Xuyên đâu, nói cái gì sau khi đã làm chuyện đó cậu ta chính là đàn ông, bọn mình không có tư cách nói chuyện khiến tớ tức đến phát điên, nhìn thấy là muốn đánh.”

Chu Lạc hừ một tiếng: “Vô vị.”

“Nếu tớ là cậu, tớ sẽ dễ dàng Trương Thanh Lí làm một trận.”

Chu Lạc quay ngoắt đầu lại: “Cậu nói cái gì?”

“Trương Thanh Lí thích cậu, cậu không nhìn ra sao? Bộ dáng của cậu ấy cũng được, chỉ hơi đen thôi, cậu...”

“Đầu cậu không bình thường à?” Chu Lạc nói.

Trần Quân tiếc nuối: “Chả có cô gái nào thích tớ, nếu không tớ đã sớm dỡ lên giường rồi, làm gì đến lượt Dương Tiểu Xuyên khoe khoang trước mặt tớ chứ.”

Trần Quân nói mấy bạn học đã hẹn nhau đánh cho Dương Tiểu Xuyên một trận, hỏi Chu Lạc có đi không, Chu Lạc cảm thấy bọn họ vô cùng nhàm chán, nói phải đi về học bài.

Chu Lạc xuống núi, một mình đi vào trong ngõ, thầm nghĩ bọn con trai tuổi này đúng là sói, trong đầu toàn ý nghĩ lưu manh xấu xa. Lại nghĩ đến mình, không phải cậu cũng là người như vậy sao, nằm mơ muốn nuốt Nam Nhã vào trong bụng.

Nghĩ như vậy, Chu Lạc lại hơi vui vẻ.

Chắc, lưu manh thì lưu manh đi.

Chu Lạc bước nhanh hơn, chạy xuống núi.

Phổ chính là nơi có địa hình thấp nhất trong trấn Thanh Thủy, như bánh ngọt đảo ngược tầng dưới cùng, phía sau một loạt cửa hàng là sườn núi bóng cây, tầng trên cùng là tường thấp và các con ngõ nhỏ.

Khi Nam Nhã chuẩn bị đóng cửa sau, lại nghe thấy tiếng ầm của vật rơi xuống, Chu Lạc từ bên trên nhảy xuống, phải lá cây dính trên đất quần, ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn cô.

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã muốn đóng cửa, Chu Lạc nhanh chóng chạy vào trong đẩy cửa. Nam Nhã cũng dùng sức không chịu cho cậu đi vào. Chu Lạc đẩy mạnh khe hở cửa, luồn được tay vào trong, lưu manh nói: “Aiz đau, nếu chị không mở ra em kêu lên đó.”

“Cậu ra ngoài!”

“Aiz! Đau ~” Chu Lạc bắt đầu kêu to.

Người đi giày chỉ sợ người chân không, người biết lẽ phải chỉ sợ kẻ xấu, dù sao Nam Nhã cũng không muốn bên cạnh nghe thấy, đen mặt bỏ tay ra.

Chu Lạc vui vẻ ra mặt, chen vào cửa, tay không đau, chân cũng không đau, niềm nở đóng cửa sau cho cô.

Nam Nhã như nhìn một kẻ bị thần kinh: “Chu Lạc, học sinh tốt không làm chuyện xằng bậy.”

Chu Lạc cười: “Chỉ cần thành tích tốt, bộ dạng tốt. Đức trí thể mỹ lao (*), chiếm trí là tốt rồi.”

(*) Đạo đức, trí tuệ, thể thao, mỹ thuật, lao động

Cậu khua môi múa mép, nhưng sắc mặt cô vẫn không hề thân thiện: “Cậu ra ngoài, tôi không muốn để người khác thấy lại bàn tán, đối với cả cậu và tôi đều không tốt.”

Cô muốn đi mở cửa, Chu Lạc nhanh nhẹn lắc mình đẩy tay cô ra, ngăn ở cửa sau, bắt mắt: “Nói lời ơng tiếng ve gì chứ? Hai chúng ta trong sạch. Hơn nữa, chị còn sợ ánh mắt của người khác sao, em nghĩ chị không cần nữa chứ.”

Nam Nhã liếc cậu, ảm đạm cười: “Phép kích tướng của cậu thật vụng về. Tôi thực sự không cần, nhưng tôi cũng sẽ không mặc kệ cho mình trở thành bộ dáng kia.”

Chu Lạc nhú mày: “Mặc kệ thế nào chứ. Nói cái gì cũng không được sao?”

Nam Nhã nói: “Chu Lạc, tôi không rõ có phải vì lần trước thất bại nên cậu càng có thêm sức lực hay không, cậu còn rất trẻ, yêu thích hay yêu mến một người là muốn kéo người đó về phe mình làm bạn, tôi hiểu chứ, nhưng cậu và tôi không giống nhau, tôi có rất nhiều chuyện phải lo lắng, tôi cũng không cần bạn bè. Cậu chạy đến chỗ này, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, thì người ngoài cũng sẽ suy nghĩ phức tạp. Nếu chuyện bị lộ ra, cho dù cậu có một nghìn cái miệng cũng không thanh minh được. Có lẽ cậu có dũng khí đối mặt, nhưng tôi không muốn rơi vào vũng nước đục này. Cậu có nghĩ tới mẹ cậu sẽ đối xử với tôi thế nào không?”

Cậu cũng không muốn tôi rơi vào tình cảnh khó xử đó chứ? Đến lúc đó quan hệ bị vạch trần, trong vòng nước xoáy ấy, tôi và cậu đối mặt với nhau như thế nào đây? Cầu mong sẽ giấu diếm được không bị lộ ra sao? Vậy sẽ càng thêm hổ thẹn. Cậu cũng không hi vọng phát triển như vậy chứ?”

Chu Lạc ngẩn người, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cậu thực sự rất xúc động, cô lý trí làm rõ, cậu chịu thua rồi, nhưng cậu không muốn từ bỏ: “Em tôn trọng tất cả những điều chị nói. Thật đấy, đàn chị, nhưng có một chỗ chị sai rồi.”

“Hả?”

“Chị nên nói với em, ”Chu Lạc, cậu không được phép rêu rao, không được phép để cho người khác phát hiện, không được phép mang lại phiền phức cho tôi, nếu không chúng ta sẽ đoạn tuyệt.” Chị nên nói như vậy, chứ không phải ngay từ đầu đã đẩy em đi, có đúng không? Chị để ý đám người bị bệnh thần kinh trong trấn làm gì, chị tự chụp cho mình một cái lồng, bọn họ sẽ không nói chị sao? Có phải em không đến bọn họ sẽ không bàn tán về chị nữa?” Chu Lạc thấy cô không nói được lời nào, tiếp tục nói: “Hơn nữa, em cũng không phải là người không hiểu chuyện, đúng không? Nếu không nghĩ cho chị, không phải em đã đi từ cửa trước chứ không phải cẩn thận đi cửa sau sao? Nếu em thật sự bị điên, chỉ để ý đến mình không để ý đến chị, em sẽ gõ cửa xông vào, lớn tiếng gọi đàn chị, xông thẳng vào luôn, đúng không?”

Nam Nhã im lặng.

Qua một lúc, cô hỏi: “Cậu chạy tới đây làm gì?”

Lúc này Chu Lạc mới cười nói: “Không phải chị đồng ý rồi sao?”

“Tôi đồng ý gì chứ?”

“Đàn chị, chị đồng ý nếu em có vấn đề không hiểu có thể hỏi chị mà. Em mang sách đến rồi, chẳng lẽ để cho em đi một chuyến tay không?”

Nam Nhã không biết lấy gì chống đỡ, chỉ trách ngày ấy nhất thời mềm lòng.

“Hỏi gì?”

Chu Lạc làm như thật bỏ cặp sách xuống, nhìn không gian cách máy may chật hẹp, không khỏi nhớ tới chuyện xảy ra lần trước ở trong này, trong lòng cũng xấu hổ, vì thế vém rèm lên chạy ra đằng trước.

Rèm cửa trong cửa hàng đã được kéo xuống hơn nửa, chỉ còn tấm rèm trước cửa ra vào chưa đến nửa mét chưa được kéo xuống, ánh chiều tà chiếu xuống mặt đất, phần còn lại đã tối om.

Chỉ còn một ngọn đèn trên quầy, sổ sách, bản thiết kế, vải vóc, hàng mẫu linh tinh gì đó trên mặt bàn, đã được thu dọn ngăn nắp sạch sẽ.

Chu Lạc để cặp sách xuống mặt đất, Nam Nhã từ sau rèm đi ra, ngồi vào bên cạnh quầy, mở sổ sách nói: “Cậu có mười lăm phút, đối chiếu sổ sách xong tôi phải đi đón Uyển Loan.”

“Đủ đủ rồi, khả năng nhận thức của em rất cao.”

Chu Lạc kéo ghế ra ngồi đối diện với cô, muốn nói gì đó, Nam Nhã lại nhíu mày ngẩng đầu hỏi: “Cậu hút thuốc?”

Đầu óc Chu Lạc còn mê man, mở miệng, một giây sau, gật đầu.

Cậu không muốn giấu diếm cô chút nào.

Nam Nhã dường như cũng bất ngờ vì sự thành thật của cậu, nghĩ đến cậu sẽ giải thích hoặc nói dối, nhất thời không nói được lời nào, qua mấy giây tiếp tục hỏi: “Mẹ cậu có biết không?”

Chu Lạc ngậm chặt miệng, từ từ lắc đầu. Vốn tưởng rằng cô muốn giáo huấn cậu, ai ngờ cô không nói gì, chỉ cúi đầu đối chiếu sổ sách. Bên trong u ám, dưới ngọn đèn gương mặt cô trắng nõn, cổ và tay cũng thế.

Chu Lạc nhớ tới giấc mơ đêm đó, nhớ tới Nam Nhã trong mơ, vì thế hỏi: “Chị hút thuốc à?”

Nam Nhã dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu nghĩ sao?”

“Không biết.”

“Không biết?”

Chu Lạc âm ờ nói: “Em nghĩ chị sẽ không nghe The Beatles, ai ngờ lại được mở rộng tầm mắt.”

Nam Nhã nở nụ cười, nghiêm túc nói: “Ý cậu là tôi trong ngoài không đồng nhất, nên sẽ hút thuốc?”

Chu Lạc phản ứng vô cùng nhanh: “Này! Em không nói trong ngoài không đồng nhất nhé.”

“Vậy thì nên hút thuốc rồi.”

“Chị có muốn thử không?” Chu Lạc nói, làm bộ dạng lưu manh, cũng không biết lấy can đảm ở đâu, lấy ra một điếu thuốc và bật lửa từ trong cặp sách, nghiêng người chống tay lên quầy, một tay cầm bật lửa, tay kia đưa thuốc cho cô.

Ánh mắt cậu đen như vực sâu, hơi cười khiêu khích nhìn cô.

Nam Nhã ngược mắt nhìn cậu nói: “Cậu chơi xấu thật.”

Chu Lạc cười, bật lửa, châm thuốc đưa cho cô.

Nam Nhã nhìn thẳng vào cậu, cậu cũng tiến thêm đôi mắt, cuối cùng cô thu lại vẻ mặt, giành lấy thuốc trong cậu, để sang bên cạnh, xua đuổi nói: “Không có việc gì mau đi đi.”

Cậu trai ngang ngược này thực sự là người nhìn thấy ngày thường sao, chỉ sợ người trong trấn, cha mẹ, thầy cô giáo và bạn học cũng không biết cậu có mặt này. Cũng phải, mỗi ngày đều đối mặt với mấy người đó, liệu có mấy ai sống đúng với những gì mình thể hiện ra chứ? Có lẽ tất cả đều là vỏ bọc mà thôi.

16. Chương 15

“Có việc, việc nghiêm chỉnh là đằng khác.” Chu Lạc thức thời rút tay lại, xoay người lấy quyển “Thập thi” trong cặp sách ra.

Nam Nhã nhìn tập thơ đã ố vàng, nhìn lướt qua, tim đập mạnh, nhưng cô không nói gì chỉ liếc cậu: “Cái đó có liên quan gì đến học tập chứ? Về đi.”

“Đây là văn học mà.”

“Yên tâm, thi vào đại học sẽ không thi vào bài thơ nào trong đây đâu.”

“Thơ ca hành văn đều có mối liên hệ với nhau.”

Dù sao Nam Nhã cũng không thuyết phục được cậu, đành mặc kệ.

Chu Lạc cũng không nôn nóng, cậu mở sách ra, tìm lòng, sau khi im lặng xem hết bài thơ, bắt đầu từ từ đọc.

”Ngã ba chia đôi trong rừng ngã vàng

Ôi sao buồn thay, chẳng dám băng ngang

Kẻ lữ hành này hồi lâu đứng đợi

Mắt ta nhìn xuôi hồi lâu ngẫm ngợi

Phía những con đường lúp xúp cỏ cây.”

Giọng nói của cậu thiếu niên tự nhiên gọn ghẽ, không ép buộc, không điệu đà, cậu đọc thông thả, giống như đang ngồi bên lửa trại kể chuyện. Nam Nhã lơ đãng ngừng công việc trên tay lại, tập trung, im lặng nghe.

”Đặt bước phía kia, ở thôi cũng phải

Có khi lòng ta muốn thế không chừng
Đường ngập cỏ và chân xui bước
Cho dù đường nọ ta cùng ao ước
Chừng ấy sắc màu mời mọc bước đi
Cả hai con đường nằm đó sớm mai
Không một bước chân đặt lên cỏ thắm
Ồ, một ngày nào đặt bước đường kia
Chưa biết nẻo nao dẫn tới lối nào
Ngờ ngợ có khi còn cần quay bước
Ta sẽ nói ra trong tiếng thở dài
Quanh quất tháng năm năm tháng hũy hoài
Ngã ba chia đôi đường trong rừng vắng
Còn ta,
Ta đi lối mòn ít chân kẻ dẫm
Điều đó khác thường mà nặng lắm thay!”

Gió núi phía sau nhà lay động rừng cây, trước nhà trên đường người xe qua lại tấp nập, trong phòng im ắng, chỉ có một ngọn đèn chiếu sáng.

Cậu thiếu niên gần như thành kính đọc xong, trong lòng yên bình, chìm đắm trong bài thơ rất lâu.

Nam Nhã hơi cảm động, hai người liếc nhau, đều biết cảm nhận về thơ ca của cả hai giống nhau, không cần nhiều lời, tất cả tranh chấp và bất hòa trước đó đều tan thành mây khói.

Sự ăn ý này giống như ngày đó ở trong cửa hàng băng đĩa, tốt đẹp như trong khoảnh khắc tiếng nhạc “Năm tháng rực rỡ” vang lên, từng phút giây trôi qua đều rất tuyệt vời.

Là người tri kỉ.

Nam Nhã khẽ cười: “Thực sự không hiểu? Muốn tôi phân tích cho cậu giống như cô giáo Ngữ văn sao?”

“Không cần.” Chu Lạc nhếch miệng cười, “Em chỉ muốn nói với chị, bài thơ này rất hay, vô cùng hay. Em nhất định phải chia sẻ với chị một lần, nếu không sẽ khó chịu chết mất. Đàn chị, chẳng lẽ chị không có loại cảm giác này sao? Thứ hay nhất định phải thảo luận với người khác.”

“Hay ở chỗ nào chứ?” Nam Nhã hỏi lại.

“Aiz, em không nói được. Đọc bài thơ này, em giống như đứng giữa con đường giao nhau rộng mở, hai con đường đi về hai hướng khác nhau.” Chu Lạc ngửa đầu tựa vào ghế, hai chân chống lên ghế, dung đưa trước sau, “Phong cảnh và chỗ rẽ khác biệt, em muốn đi cả hai đường, nhưng em chỉ có thể đi một trong hai. Có lẽ đi hết, sau này sẽ còn cơ hội đi con đường kia. Nhưng rất tiếc, rất nhiều lúc, không có cơ hội quay đầu lại. Cho dù em lựa chọn con đường nào, cuộc sống sau này của em cũng đều thay đổi rồi. Song đây không phải là điều tàn khốc nhất, mà là...”

Chu Lạc nhìn trần nhà, từ từ rung ghế, “Đàn chị, chị không cảm thấy bài thơ này hơi u ám đáng sợ sao?”

“Hả? Đáng sợ chỗ nào?”

“Hiện tại khi em đi trên đường, em luôn nghĩ, không ngừng suy nghĩ, cả đời suy nghĩ...” Đột nhiên Chu Lạc nghiêng người về phía trước, chiếc ghế trở về vị trí cũ, cậu lập tức đến gần trước mặt Nam Nhã, nhìn thẳng vào mắt cô: “Đàn chị, chị nói xem, nếu chị lựa chọn một con đường khác, phong cảnh sẽ như thế nào?”

Ánh mắt Nam Nhã tối đen, nhìn cậu im lặng.

Cách tầm rèm được kéo một nửa, có người đi qua cửa hàng, ánh mắt Nam Nhã từ từ rời khỏi mặt cậu thiếu niên, nhìn thoáng qua bên ngoài, Chu Lạc cũng quay đầu lại, nhìn thấy một đám mặc đồng phục màu xanh, cậu chuẩn bị trốn đi, nhưng đám đó đã đi xa.

Ánh chiều chiếu vào qua khe hở của tấm rèm đã yếu ớt đi không ít.

Khi Chu Lạc quay đầu lại, Nam Nhã đã đứng dậy: “Tôi đi đón Uyển Loan.”

Chu Lạc thấy kế hoạch đã đạt được, cũng không chơi xấu đòi ở lại nữa, cậu không muốn gây ra phiền phức cho cô, để sau này không còn cơ hội bình phẩm thơ với cô nữa. Cậu cầm cặp sách lên đứng dậy, lấy nốt nửa điều thuốc còn thừa lại trên quầy, đi từ cửa sau ra ngoài. Chu Lạc bò lên tường, giẫm lên bụi cây nhảy qua tường, vừa lên được gờ tường, nhìn thấy Trần Quân đi qua.

Chu Lạc thầm kêu không xong rồi, muốn tránh cũng không còn kịp, Trần Quân đã thấy cậu rồi.

Chu Lạc đành phải nhảy từ trên tường xuống.

“Không phải cậu nói về nhà làm bài sao?” Trần Quân cảm thấy kì lạ, muốn nhìn sang bên phía bức tường thấp kia, “Bên kia có gì vậy?”

Da đầu Chu Lạc run lên, suy nghĩ xoay chuyển, lại không nghĩ ra được có nào. Mắt thấy Trần Quân muốn chống tường nhảy sang bên kia xem, Chu Lạc sợ cậu phát hiện ra đây là cửa sau của cửa hàng xường xám, lập tức giữ cậu ta lại, trong cái khó ló cái khôn, vẽ mặt xấu hổ nói: “Đừng nhìn, bên kia có người.”

Trần Quân sững sốt, lập tức quay lại, giọng nói xấu xa cười: “Bạn học nữ?”

Chu Lạc đành phải gật đầu.

Trần Quân đụng vào cậu, mặt mày hớn hở: “Thuận lợi không?”

Chu Lạc hơi nhúc nhích, kéo cổ áo Trần Quân đi xa hơn mới nói: “Không có.”

Trần Quân làm sao có thể hài lòng, không ngừng hỏi chi tiết: “Chỗ nào nên sờ thì cũng sờ rồi chứ, sờ bên trên hay bên dưới, thằng quý này giỏi thật. Dám giở trò ở chỗ này.”

Đầu Chu Lạc đã muốn phát nổ, cúi đầu không ngừng bóp trán.

Trần Quân lại hỏi: “Có phải Trương Thanh Lí không?”

Phiền phức quá mức, Chu Lạc lập tức nói: “Không phải!”

Lần này đến lượt Trần Quân ghen lời: “Còn có người khác sao?” Một lúc sau, cậu ta giơ ngón tay cái lên: “Cậu được lắm.”

Trên đường trở về nhà Trần Quân cảm khái thằng nhóc Chu Lạc này thật đào hoa, đảo mắt lại nhìn thấy Trương Thanh Lí đang trên đường mua tương về nhà. Trần Quân cảm thấy tiếc cho Trương Thanh Lí nói: “Aiz, cậu đừng đùa nữa. Chu Lạc vừa chơi trò cút bắt với một cô bạn trong rừng cây đấy.”

Chu Lạc bắt đầu đi đường vòng đến trường, đi qua nhà trẻ Nam Nhã đưa Uyển Loan đến trường, nhưng dù đối mặt với nhau, hai người cũng không nói chuyện, thỉnh thoảng Chu Lạc cười bị cô lườm lại, sau đó cả người Chu Lạc khoan khoái đi học, tâm trạng cả ngày đều tốt.

Có lần thức dậy muộn, chạy trong ngõ gặp Nam Nhã đã đưa Uyển Loan đi học trở về, Chu Lạc đang cân nhắc khi hai người lướt qua nói gì mới tốt, thì ở đường giao lại có mấy học sinh huyết sáo với Nam Nhã, trong lòng Chu Lạc tức giận, không phản ứng được gì. Mấy cậu học sinh kia thấy thú vị rồi cũng bước đi.

Nam Nhã từ từ đến gần, đi qua Chu Lạc coi cậu như không tồn tại, cậu nóng nảy, đập một cái vào người cô. Kết quả Nam Nhã lườm cho một cái: “Muốn chết sao?”

Cô đã rời đi, nhưng cậu bị mắg lại cực kì vui vẻ, nhớ đến ánh mắt giận dữ của cô, cậu chạy trên đường suýt chút nữa cả người bay lên.

Muốn chết quá! Muốn chết quá đi!

Trương Thanh Lí lại không được thoải mái như vậy, nhiều ngày liên tiếp trong lòng không yên, trong giờ học không nhìn được quan sát Chu Lạc. Lúc thường cậu cũng không có gì khác biệt, nên nói thì nói, nên làm bài tập thì làm, nhưng tâm trạng rất tốt, khi làm bài khoe môi cong lên, đặt bút viết có thể khẽ ngâm nga một câu hát. Là người đi học cuối cùng, tan học biến mất nhanh như chớp, nhưng không thấy cậu quá mức thân mật với bạn học nữ nào.

Cô bé nhìn Chu Lạc đến xuất thần, hoàn toàn quên mất đang làm bài thi tháng, Chu Lạc đang cúi đầu làm bài thi cảm nhận được ánh mắt của cô bạn, từ từ quay đầu lại, không chớp mắt không nháy mắt với cô bạn, suy nghĩ vẫn chưa thoát khỏi đề bài.

Trương Thanh Lí xấu hổ cúi đầu.

Giám thị vừa đi qua, một tờ giấy được vo tròn ném lên bàn cô bé. Trương Thanh Lí hoảng sợ, không ngờ nó lại đến từ Chu Lạc.

Cậu muốn nói gì với cô bé sao? Trong lòng Trương Thanh Lí như chú nai con rối bời, mở tờ giấy ra, trái tim rơi xuống mức thấp nhất, hóa ra là đáp án đề thi...

Cậu ấy đang nghĩ gì vậy? Trương Thanh Lí oán giận, lại nhìn Chu Lạc, cậu đã đứng dậy, nộp bài thi đầu tiên. Bài thi được để lên bàn giáo viên, bóng dáng cậu nhanh chóng biến mất ngoài cửa.

Chu Lạc đeo tai nghe nhạc, cho dù đang chạy trên núi vào tháng mười một, nhưng trong lòng cậu lại nóng rực, cơ thể không sợ thời tiết chuyển lạnh.

Một tháng qua, khi tan học cậu thường đến cửa hàng đọc thơ cho Nam Nhã, đã đọc xong “Thập thi”, mất rất nhiều công đào bới tìm kiếm trong thư viện mới lấy được một quyển sách thú vị.

Cậu cảm thấy mình giống như một người mò ngọc trai.

Các loại thơ hiếm hoi kì lạ đều bị cậu đào bới ra, thỉnh thoảng không chỉ giới hạn ở thơ, thậm chí là cả một đoạn văn ngắn có cùng tâm trạng. Cậu còn có lòng mua một tập giấy viết thư, chọn những đoạn văn hay nắn nót chép ra, mỗi ngày mang một bài đến đọc cho Nam Nhã nghe. Cô thích thì sẽ nhận lấy, không thích trả lại cho cậu. Đến nay vẫn chưa có bài nào cậu bị trả lại, toàn bộ đều được cất trong ngăn kéo tủ của cô.

Ban ngày dần trở nên ngắn, ánh sáng chiếu qua rèm cửa đã dần trở nên tối, tiếng gió bên ngoài ngày càng lớn, trà trong chén ngày càng trở nên ấm. Cậu ngồi bên quây, cách một chiếc đèn bàn, đọc thơ cho người phụ nữ xinh đẹp nghe. Ánh hoàng hôn chiếu vào cửa hàng tràn ngập mùi vải vóc, khiến người ta vô cùng thỏa mãn.

Đây có lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc khi được ở cạnh người mình yêu mà người ta thường nhắc đến.

Thỉnh thoảng khi Chu Lạc không mang thơ đến, hai người cũng không nói gì nhiều với nhau, cô cũng không đuổi cậu. Máy nghe băng bật nhạc, cô ngồi vẽ, cậu chuyển tâm sáng tác, ngồi bút sột soạt trên giấy. Đến thời gian thì rời đi, chỉ nói một tiếng ngắn gọn hẹn gặp lại.

Nghĩ vậy, bước chân của Chu Lạc cũng trở nên nhẹ nhàng.

Khi đến chỗ rẽ ở thềm đá, cậu đột nhiên dừng lại, hàng ngày vội vàng đi về không chú ý, khi nào thì cây cối trên núi trong một đêm đã chuyển vàng hết rồi. Khắp dãy núi đều là màu vàng, xen lẫn là rừng cây phong đỏ, ruộng bậc thang đầy trái cây sắc màu rực rỡ.

Phong cảnh đẹp như vậy, nên để Nam Nhã cùng nhìn thấy.

Chu Lạc suy nghĩ, nở nụ cười, càng nghĩ càng vui vẻ, nụ cười trên mặt càng lan rộng, cuối cùng không nhịn được kêu to “A” khắp núi. Cậu bước xuống bậc tam cấp, xuyên qua ngô nhỏ, trèo qua tường thấp, nhảy xuống từ đám lá cây màu vàng, tiến vào cửa sau cửa hàng sườn xám, bỏ tai nghe xuống, vén rèm chạy vào bên trong.

17. Chương 16

Mới bốn giờ chiều, cửa lớn của cửa hàng sườn xám vẫn còn đang mở, Nam Nhã đang vẽ, hoảng sợ vì người xuất hiện trước mặt, kinh ngạc: “Sao cậu lại đến đây lúc này?”

“Hôm nay thi, nộp bài đầu tiên.” Ở trước mặt cô, cậu đặc ý khoe khoang, tầm tắc hai tiếng, “Đề bài đơn giản chết đi được. Em sắp ngủ gục rồi.”

Rèm cửa bên ngoài còn có tấm bình phong nhỏ chống đỡ, sẽ không để cho người ở bên phố đối diện nhìn thấy. Chu Lạc tự giác đứng bên kia không dám chạy đến.

Nam Nhã nói: “Đừng để lúc phát bài, không kiểm tra phạm một đồng lỗi sai.”

Chu Lạc nói: “Yên tâm, từ trước đến nay em làm bài đều ăn chắc, chưa bao giờ mắc lỗi sai nào.”

Bắt được cơ hội là cậu nhóc này lại khoe khoang, Nam Nhã lười tranh cãi với cậu, liếc cậu: “Không lạnh sao?”

Chu Lạc xoa tay: “Nơi này ẩm, trong phòng học mới lạnh. Không biết đồ gỗ nào lại xây trường trên núi, đến chiều trên núi toàn sương mù.”

“Mặc ít quần áo thế kia.” Nam Nhã nói, “Ở tuổi cậu chỉ thích ăn diện, không quan tâm đến nhiệt độ gì cả.”

“Oan quá đi, mặc đồng phục thì ăn diện gì chứ?” Chu Lạc cũng không dám chuồn ra ngoài bình phong lấy ghế, mò được một cái ghế đầu ngồi xuống, lại cảm thấy mình như một chú chó lớn ngồi xổm trên mặt đất.

Nam Nhã hơi buồn cười, cúi đầu nở nụ cười một chút.

Ánh mắt Chu Lạc không hề rời khỏi mặt cô, đương nhiên sẽ không bỏ qua biểu tình này, lập tức hỏi: “Chị cười gì chứ?” Nam Nhã không trả lời, Chu Lạc chép miệng, biết hỏi không ra cũng không ép nữa, nêu ra đề nghị: “Đóng cửa đi, em dẫn chị đi đến một nơi rất tuyệt.”

“Chỉ là một con giun ở trong mắt cậu cũng được coi là vĩ đại.” Cô nghĩ đến lần trước cậu nhặt được da rắn được cho cô rồi rơi vào im lặng.

Trên đường tan học thấy đồ vật quý quái gì cũng đều tặng cho cô, cái gì nhành cây “xinh đẹp”, chỉ còn một cánh hoa của đoá hoa, một bó lúa mạch, còn không biết bấp ngô trộm từ ruộng nhà nào nữa.

“Lần này là thật.”

“Nói trước xem là thứ gì nào?”

“Hiện tại không thể nói, phải đi mới biết được. Tuyệt đối là thứ tốt.”

“Sao không mang đến đây?”

“Quá lớn nên không mang đi được.”

Nam Nhã hơi tò mò, quay đầu: “Lớn thế nào?”

Chu Lạc đứng dậy, mở rộng hai tay, thể hiện một thế giới.

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã nói: “Thứ cậu nói lớn gì đó là không khí sao?”

Chu Lạc ha ha cười, cậu rất thích nói chuyện với cô, chuyện gì cũng trở nên thú vị.

“Tóm lại vô cùng lớn, vô cùng vĩ đại, chị đi chắc chắn sẽ không hối hận.” Thấy vẻ mặt cô đã dao động, Chu Lạc tiếp tục thuyết phục, “Đi đi, chị phải tin con mắt của em chứ, thơ mỗi lần em tìm mang đến, đã khiến cho chị thất vọng lần nào chưa?”

Nam Nhã rút cuộc đã động lòng, đứng dậy đi ra ngoài kéo rèm khóa cửa.

Đợi khi cô đã khóa cửa, Chu Lạc thoát ra khỏi tấm bình phong, kéo nốt tấm rèm còn cách mặt đất mấy chục cm xuống, tiếng gió và ồn ào bên ngoài đã hoàn toàn bị bỏ lại.

Nước sôi trên quầy mới được đun sôi, Nam Nhã nói: “Uống chén trà nóng rồi đi. Tôi vẽ xong đã.”

Cô rót một chén trà nóng cho cậu.

Chu Lạc nhắc chén giữa đầu, uống ực một phát, hầu kết lặn lặn, uống hết, chuyển chén qua, mắt sáng long lanh nhìn cô.

“...” Nam Nhã lại rót cho cậu một chén, rồi cũng rót cho mình.

Nam Nhã nói: “Bên trong chỉ mặc một chiếc áo phong, chỉ có quỷ mới không thấy lạnh.”

“Thực sự không lạnh mà.” Chu Lạc nói, “Chị đừng không tin, có người trời sinh đã chịu được lạnh.”

“Tôi tin chứ.” Nam Nhã nói, “Da mặt cậu dày.”

Chu Lạc bị cô mắng lại mở cờ trong bụng, đưa tay ra cho cô: “Chị sờ xem da em có dày không đi.”

Nam Nhã chạm một cái rồi buông ra, vẫn là câu nói kia: “Có quỷ mới đùa với cậu.”

“Áo len mẹ em đan năm ngoái bị co lại hết rồi, không còn mặc vừa nữa, mặc vào như ma ấy, em không muốn mặc.” Chu Lạc kéo ghế đến gần, hai tay đặt lên lưng ghế, giống như đang cười ngửa.

Nam Nhã cúi đầu nhìn hoa văn phượng hoàng trên sườn xám, nói: “Bảo mẹ cậu đan cái nữa. Mẹ cậu trông hàng cũng có nhiều thời gian.”

“Mấy kiểu mẹ em đan cũ quá rồi, màu sắc cũng quái lạ.” Chu Lạc di chuyển ghế tới lui, đột nhiên có ý nghĩ kì lạ, “Đàn chị, chị có biết đan không, chị đan cho em một chiếc, lấy giá thị trường bán cho em?”

“...” Sao Nam Nhã lại không biết tâm tư quỉ quái của cậu chứ, cũng không ngẩng đầu lên: “Không có thời gian.”

Chu Lạc vẫn không buông tha: “Em thấy quần áo trong cửa hàng chị cũng đổi thành kiểu dáng thu đông rồi, lúc nhập hàng chị có thể hỏi có đồ dành cho nam, rồi giữ cho em một hai chiếc không. Em tin vào trình độ thưởng thức của chị.”

Nam Nhã ngẩng đầu: “Cái này thì có thể, tôi sẽ lưu ý cho cậu.”

Nam Nhã lại cúi đầu, một tay nâng chén trà, từ từ uống, tay kia đặt dưới đèn thêm mấy nét bút cuối cùng trên chiếc sườn xám.

Chu Lạc không quấy rầy cô, lại nhấp một ngụm trà, nhìn bộ dáng cô cúi đầu vẽ dưới ngọn đèn, trong nháy mắt cảm thấy vô cùng đẹp.

Cậu ngắm nghía chiếc chén sứ trong tay, trắng tinh, mượt mà, giống y như cô, mới đầu sờ lên lạnh buốt, đặt trong tay một thời gian thì đã có độ ấm.

Bức tranh nhanh chóng vẽ xong, Nam Nhã bỏ bút xuống nói: “Đi thôi.”

Chu Lạc uống một hơi cạn sạch chén trà, chuồn ra từ cửa sau, trèo tường, đi đến cuối ngõ chờ cô. Đứng đưa chân một lúc lâu mới thấy Nam Nhã từ đường lớn đi qua.

Cô khoác một chiếc áo măng tô màu lúa mạch bên ngoài sườn xám, quàng một chiếc khăn len màu đỏ, Chu Lạc hơi sững sốt.

Nam Nhã dừng lại trước mặt cậu, nhìn xung quanh hỏi: “Đi bên nào?”

Chu Lạc sợ người khác thấy, dẫn Nam Nhã đi qua một ngã rẽ, từ đường đê nhỏ thông thẳng lên đỉnh núi.

Nam Nhã vô cùng ngạc nhiên: “Tôi ở trấn Thanh Thủy lâu như vậy mà không biết có con đường này.”

“Trước kia có người hái thuốc đi, em phát hiện ra, chưa nói cho ai hết.”

Hai người đi lên núi, không nói thêm lời nào, hưởng thụ sự im lặng như vậy, gió thu mát lạnh, sóng vai đi, chỉ có tiếng gió và tiếng hít thở của cả hai.

Đi đến lưng chừng núi, con đường phía trước tạo thành hai lối rẽ, một bên là lá cây bạch quả vàng rực, bên kia là lá phong đỏ tươi.

Chu Lạc cười hỏi: “Đi bên nào?”

“Phong cảnh bên nào đẹp.”

“Lá phong.”

“Đường nào khó đi?”

“Lá phong.”

“Vậy đi ngắm rừng phong lá đỏ.” Nam Nhã nói.

Chu Lạc nở nụ cười.

“Cậu cười gì?”

“Nhớ tới bài thơ ”Con đường chưa đi” lần đầu tiên em đọc cho chị.”

Nam Nhã nghe vậy cong khóe miệng.

Tuy khăn quàng cổ đỏ che khuất nửa khuôn mặt cô, nhưng Chu Lạc nhìn thấy ý cười trong trong đáy mắt cô hỏi: “Chị vừa cười gì vậy?”

“Tôi cũng nghĩ đến bài đó.”

“Vậy xem chúng ta có nghĩ cùng một câu không?” Chu Lạc rút tay trong túi, quay đầu lại nhìn cô.

“Tôi chọn một con đường ít dấu chân đi.”

Cả hai nhìn nhau cười.

“Đàn chị, hôm nay em làm bài thi tiếng Anh, có phần bài đọc. Chị vừa hỏi em có khó đi không, em nghĩ đến trong bài đọc đó có một câu nói, Never take the easy road.”

“Không đi con đường dễ đi?”

“Đúng vậy. Khi xảy ra hai lựa chọn trước mặt, đừng đi con đường dễ dàng, phải chọn con đường khó khăn kia.”

Hai tay Nam Nhã rút trong túi áo khoác, dầm lên lá rụng, nghe cậu nhóc mang bộ dáng giáo viên giảng bài.

“Lựa chọn con đường dễ dàng, nhiều người đi là bản năng của sinh vật.” Nam Nhã mỉm cười, nói tiếp: “Con đường khó đi thường hấp dẫn hơn. Ví dụ như hiện tại, tại sao chúng ta không đi đến ngõ nhỏ, mà lại đi lên núi, bởi vì phong cảnh trên núi đẹp hơn.”

Chu Lạc mỉm cười.

Không, bởi vì muốn sánh vai cùng chị.

Ngõ nhỏ dễ đi, em chỉ có thể đi phía sau chị; đường núi khó đi, nhưng em có thể đồng hành với chị.

“Trong bài chính là nói như vậy. Con đường khó đi thường luôn khiến người ta không hối hận. Ý nghĩa của sinh mệnh nằm ở việc không ngừng lựa chọn con đường khó đi.” Cậu thiếu niên cảm khái, mang theo chủ nghĩa lý tưởng thuần khiết.

Nam Nhã cong khóe môi trong gió thu, quả nhiên là thiếu niên, trong sáng như vậy, lý tưởng như vậy, nhưng cậu còn chưa biết sinh mệnh là một thứ đi từ chủ nghĩa lý tưởng đến con đường chủ nghĩa hiện thực.

Đường càng dài càng mơ hồ.

Nhưng vào khoảnh khắc này, cô lại được cậu dẫn đi trên con đường ngược chiều.

Cô tự nhiên tiếp nhận lời nói của cậu, khẽ than: “Đúng vậy, gặp sao hay vậy, làm từng bước luôn đơn giản nhất; vứt bỏ quá khứ mở ra chương mới luôn khó nhất. Làm chuyện khó mới có ý nghĩa.”

Không khí trong núi mát lạnh, trong lòng Chu Lạc im lặng. Ăn ý như vậy nên nói với ai, không nên nói với ai đây.

Khi nói chuyện bọn họ đã đi đến đỉnh núi, quan sát khắp núi rừng trần nhô. Dãy núi là một màu vàng rực, ruộng bậc thang nhiều màu sắc.

Ánh nắng chiều muôn màu muôn vẻ, lan tỏa đầy trời, bọn họ đang đứng ở cổng vào thiên đường.

Gió núi thổi vào bọn họ, Nam Nhã nói: “Quả nhiên rất tuyệt.”

Còn Chu Lạc đột nhiên rất muốn ôm cô, nhưng cậu không làm.

Trong nháy mắt kia, lý trí sâu sắc áp chế cảm xúc kích động. Giống như trong nháy mắt đó cậu thiếu niên đã trưởng thành, cậu cảm thấy trân trọng, kính nể, sợ hãi, không dám phá hoại tình cảm thân thiện khó khăn mới có được giữa bọn họ. Cũng chính tại khoảnh khắc này, cậu bỗng nhiên ý thức được...

Cô chính là con đường khó khăn kia của cậu.

18. Chương 17

Buổi trưa trước khi đi học Chu Lạc ra cửa hàng băng đĩa, đúng lúc Lâm Quế Hương phải đi đưa đồ, dặn cậu trông coi cửa hàng tạp hóa, chờ bà trở về rồi đi học, Chu Lạc đồng ý.

Cậu vừa nghe nhạc vừa làm bài tập, chợt nghe thấy tiếng của Uyển Loan: “Không có ai ở trong cả.”

Chu Lạc lập tức ném bút xuống chạy sang bên cạnh, nhìn thấy cô bé và Nam Nhã ở bên cạnh, cậu kiềm chế sự vui sướng trong lòng, đến gần trước mặt Nam Nhã, nghiêm túc nói: “Muốn mua gì?”

Nam Nhã liếc nhìn bộ dạng giả vờ giả vịt của cậu, bình tĩnh cúi đầu, lắc tay Uyển Loan.

Giọng nói giòn giã của Uyển Loan vang lên: “Lãng vị tiên”.

(*) Một loại khoai tây chiên của TQ tương tự như Poca bên mình

“Mấy gói?”

“Hai gói.” Uyển Loan nói xong, đưa tiền cho cậu.

Chu Lạc nhận lấy tiền, xé hai gói xuống cho cô bé, lại cho thêm một que kẹo.

Uyển Loan chớp mắt: “Anh Chu Lạc, em không muốn kẹo que.”

Chu Lạc nói: “Đây là anh cho em.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Uyển Loan nói xong, từ từ tháo cặp sách hình con bọ rùa ở phía sau lưng xuống, lấy ra một quyển vở nhỏ, đôi tay bé nhỏ từ từ mở vở ra, nhặt lấy một bông hồng nhỏ ở bên trong, kiễng chân đưa cho cậu, “Anh Chu Lạc, em tặng anh.”

Chu Lạc ngẩn người, định từ chối, nhưng lại hiểu ra cô bé không thể lấy không kẹo que của cậu, vì thế mới tặng cậu một bông hồng nhỏ.

Chu Lạc nhận lấy cười: “Cảm ơn.”

Chu Lạc để bông hồng nhỏ kia lên quyển sách, đi theo Nam Nhã vào cửa hàng băng đĩa, Uyển Loan đứng ở cửa vui vẻ ăn lãng vị tiên.

Nam Nhã đi qua, đưa chiếc túi cầm trong tay cho cậu: “Này.”

“Cái gì vậy?” Chu Lạc cười hì hì, lấy từ trong túi ra một chiếc áo len màu đen, đơn giản mà đẹp mắt, sờ vào vô cùng mềm mại.

Ánh mắt Chu Lạc sáng rực: “Tặng cho em?”

“Tặng?” Nam Nhã nói, “Không phải cậu sống chết muốn có sao?”

Chu Lạc cũng không tranh cãi với cô, nhanh chóng cởi áo khoác, mặc áo len vào, lập tức cảm thấy ấm hẳn lên, cỡ vừa vặn, kiểu dáng cũng đẹp.

“Chị đan à?”

Ánh mắt Nam Nhã nhìn ra bên ngoài: “Tôi nào có thời gian chứ? Khi nhập hàng bảo người ta mang đến.”

Chu Lạc lại suy nghĩ chất lượng rất tốt, vừa nhẹ vừa mềm mại vừa giữ ấm, không giống như có thể mua được, vậy tay nghề cũng phải rất cao, hỏi: “Chất liệu gì vậy? Cotton? Len? Sợi tổng hợp polyester?”

Nam Nhã nói: “Không biết. Quên hỏi rồi.”

Chu Lạc hỏi: “Bao nhiêu tiền? Nếu đã nhờ giúp đỡ, em phải trả tiền cho chị.”

“Hai mươi tệ.”

“Rẻ vậy sao?”

“Nhập hàng nhiều nên được giảm giá.”

Chu Lạc đưa tiền cho cô, Nam Nhã cũng không nói nhiều nữa, xoay người đi chọn băng. Chu Lạc hạnh phúc mặc áo khoác, chỉnh lại cổ áo len màu đen, trong chớp mắt nhìn thấy Uyển Loan vẫn hoạt bát đứng ngoài cửa.

Chu Lạc lén chuồn ra ngoài, ngồi xổm xuống ngoắc ngón tay với Uyển Loan, nhỏ giọng gọi: “Uyển Loan.”

“Dạ?” Uyển Loan dừng lại, vui vẻ chạy tới.

Chu Lạc véo mặt cô bé: “Sau này phải gọi là chú Chu Lạc, không được gọi là anh.”

“Tại sao ạ?” Uyển Loan nghiêng đầu, vẻ mặt ngơ ngác.

“Mẹ cũng là đàn chị của chú.” Chu Lạc nói hợp tình hợp lý. Gọi “đàn chị” lâu như vậy là để cho vai vế của hai người được kéo lại gần, nếu không Nam Nhã vẫn cứ coi cậu là trẻ con.

Nhưng Uyển Loan không hiểu: “Đàn chị là cái gì ạ?”

“Chính là...ý là chị gái đó.” Chu Lạc nói, “Mẹ cũng đã là chị chú, sao cũng có thể gọi chú là anh chứ?”

Uyển Loan nhú mày, suy nghĩ một chút nói: “Nhưng anh cũng không thể gọi là chú Chu Lạc.”

“Tại sao không thể là chú chứ?”

“Em của mẹ phải gọi là cậu.” Uyển Loan thẳng thắn, “Anh là cậu Chu Lạc.”

Chu Lạc: “...”

Quả nhiên là con gái của Nam Nhã, không thể lừa gạt được.

Chu Lạc bị nghẹn, nhưng thôi dù thành công một chút cũng được: “Được, cậu thì cậu, dù sao không phải là anh. Uyển Loan ngoan, gọi một tiếng cậu đi.”

Uyển Loan giòn giã gọi: “Cậu Chu Lạc!”

“Ng Sloan.” Chu Lạc sờ đầu cô bé, vui vẻ, ôm cô bé tung hai cái, Uyển Loan được tung lên, vui vẻ kêu.

Chu Lạc thấy cô bé thích, lại tung thêm mấy lần nữa, Uyển Loan vui vẻ không ngừng cười khanh khách. Nam Nhã nghe thấy, liếc mắt một cái, cũng mặc kệ.

Lâm Quế Hương trở về nhìn thấy, hoảng sợ: “Con mau buông ra! Đừng để con bé ngã!”

Chu Lạc đỡ được Uyển Loan, ôm cô bé vào trong lòng: “Uyển Loan, cũng có sợ ngã không?”

“Không ạ.” Uyển Loan lắc đầu như trống bỏi.

Một đám người Trần Quân đi học qua phụ họa: “Bọn cháu đều là người lớn cả rồi, sao có thể làm rơi một đứa trẻ chứ?”

Lâm Quế Hương lườm bọn họ: “Cái gì mà người lớn, cái đám nhỏ này, mau đi học đi.” Lại quát vào bên trong cửa hàng băng đĩa: “Nam Nhã, ra trông con này.”

Nam Nhã đi ra dắt Uyển Loan vào, ánh mắt đám học sinh nam di chuyển theo bóng dáng của cô, khăn quàng cổ dài màu vàng nhạt, áo khoác len nâu nhạt, vạt áo lộ ra bộ sườn xám màu bạc, trăm hoa đua nở trên đó, giống như ẩn dấu cả một mùa xuân bên trong.

Đám người xoay người sang chỗ khác, nhưng ánh mắt không hề dời đi, nhìn chằm chằm mắt cá chân được tat da bao phủ dưới bộ sườn xám, tiếng giày cao gót ẩn chứa sự gợi cảm.

Vẫn còn xem ư, Chu Lạc dịch người ngăn chặn.

Trần Quân cười: “Đi học thôi.”

Chu Lạc nói: “Chờ một chút.”

Cậu đi vào cửa hàng tính tiền cho Nam Nhã, một đám sói con đều ngó vào cửa hàng ngắm người đẹp.

Ngay cả Trương Thanh Lí và Khương Băng Băng cũng nhìn theo, cảm thấy ngay cả Uyển Loan cũng rất xinh đẹp, một cô bé nhỏ nhỏ túm chặt góc áo mẹ, mặc quần áo giống y như mẹ, áo khoác, khăn quàng cổ, bộ sườn xám nhỏ, mùa đông cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Chu Lạc tức giận thở ra khói, nhưng không thể đuổi bọn họ đi, đành phải nhanh chóng tính tiền cho Nam Nhã, vừa liếc danh sách bài hát trên băng, nhìn những bài hát cô thích nghe gần đây, cậu cũng muốn nghe.

Trần Quân đến gần nhìn băng Nam Nhã mua, là tuyển tập ca khúc của các ngôi sao ca nhạc, không nhìn ra lí do, nhạt nhẽo hỏi một câu: “Chị thích nghe nhạc à?”

Nam Nhã cong khóe môi: “Ừ.”

Trần Quân thấy cô mỉm cười, tiếp tục hỏi: “Chị thích nghe của ai nhất trong băng này?”

“Chu Tuệ Mẫn.”

Chu Lạc nhanh chóng liếc qua, đó là bài hát “Hong nhan tri kỉ”.

Nam Nhã cầm băng dắt tay Uyển Loan bước đi.

Trần Quân mừng rỡ không thôi nói: “Thấy không, Nam Nhã nói chuyện với tớ.”

Trong lòng Chu Lạc xem thường mấy trăm lần, đó là phép lịch sự cậu hiểu không.

Một đám học sinh kéo nhau đi học, học sinh nam bàn tán về Nam Nhã, Trần Quân nghe ba cậu ta nói lần này Nam Nhã có thể ly hôn thành công. Sau khi Từ Nghị được thả ra, Nam Nhã đang làm thủ tục ly hôn, trong thời gian này hai người đang ở riêng, nhân viên hòa giải đề nghị hai bên để giảm thiểu mâu thuẫn đừng lén gặp mặt. Ba Trần Quân nói Nam Nhã không làm gì sai, tòa sẽ phán quyết cho Nam Nhã nuôi Uyển Loan, còn ý của Nam Nhã là không cần chút tiền nào cũng phải ly hôn bằng được.

Chu Lạc im lặng nghe, càng nghe càng vui sướng.

Cho đến khi không biết ai thốt lên một câu: “Ly hôn xong, chờ tớ trưởng thành, tớ sẽ lấy Nam Nhã.”

Không đợi Chu Lạc ra tay, một đám đã “vây đánh” cho cậu ta kêu cha gọi mẹ.

Khương Băng Băng cảm khái: “Uyển Loan thật đáng yêu, nếu sau này tớ cũng sinh được đứa nhóc đẹp như vậy thì thật tốt.”

Chu Lạc đáp lại: “Vậy cậu cũng phải xinh đẹp như mẹ con bé đã.”

Các học sinh nam cười ha ha, Khương Băng Băng tức giận, đấm lên vai Chu Lạc.

Chu Lạc nghiêng vai, tránh được cười hỏi: “Tớ nói không đúng sao? Nào có chuyện phượng hoàng sinh gà con, gà con sinh phượng hoàng?”

Khương Bằng Bằng càng tức hơn, đuổi theo đánh Chu Lạc; Chu Lạc tránh né, hai tay chắn trước mặt cô bạn, nhanh chóng lùi vào ngõ, dừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, Khương Bằng Bằng đuổi theo muốn đánh, nhưng cậu còn linh hoạt hơn khi, tránh trái tránh phải: “Bên này, bên này...”

Trương Thanh Lí nhìn thấy, yên lặng cúi đầu.

Trần Quân chọc vào người Trương Thanh Lí: “Nghĩ nhiều rồi, không phải cậu ấy đâu.”

Trương Thanh Lí sững sốt: “Cậu biết sao?”

Trần Quân lắc đầu: “Không. Tớ hỏi cậu ấy rồi.”

Hỏi có phải hôm đó cậu ấy trốn trong rừng cây với Chu Lạc không?

Trương Thanh Lí đỏ khốc đỏ cười.

Trần Quân nói: “Qua mười ngày nữa là sang năm mới, nhân dịp tối hôm đó cậu nắm chặt thời cơ, muốn nói gì đều nói ra hết đi.”

Nhất thời tâm trạng Trương Thanh Lí phức tạp. Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã sắp hết tháng mười hai, cô bé yêu thầm lâu như vậy, cũng nên nói ra rồi.

Ngày cuối cùng của năm 1999 tới đúng hẹn.

Khi tan học, các học sinh đều vô cùng hưng phấn. Đêm trước năm mới, thế kỉ giao thời, ngàn năm giao thời, ngàn năm có một, mọi người bàn bạc đêm nay đi chỗ nào để đón khoảnh khắc này.

Trần Quân nhảy lên bàn, cuốn sách lại làm loa, lớn tiếng hô: “Tám giờ tối nay, đến trước sân nhà tớ ăn đồ nướng, sau đó đi trượt pa-tanh, rồi đi dạo trên đường, chơi trò chơi, bắn pháo hoa, cùng nhau đếm ngược!”

Các bạn học đều hoan hô, nhiệt liệt hưởng ứng.

Trần Quân nhảy xuống bàn, vỗ vai Chu Lạc: “Đừng quên đấy.”

Chu Lạc ừ một tiếng, trong lòng lại nghĩ đến Nam Nhã.

Trương Thanh Lí quay đầu liếc cậu, không nhìn ra sự khác thường.

Vừa tan học, Chu Lạc theo thường lệ mặc kệ mọi người, chạy như điên trên con đường nhỏ, hôm nay là ngày cuối cùng của thế kỷ này! Là ngày cuối cùng của thiên niên!

Hôm nay cậu muốn ở cùng ai trong thời khắc giao thoa ư?

Cậu đặc ý tru một hồi như sói khiến chim bay khỏi rừng cây.

Chu Lạc vượt qua tường thấp, đi xuống chân núi, tới cửa sau cửa hàng sườn xám, kích động muốn đẩy cửa đi vào lại nghe thấy tiếng đàn ông: “...Em muốn anh phải cầu xin cô đến nước nào mới chịu tha thứ đây?”

Chu Lạc dừng lại, nhíu mày, không nghĩ Từ Nghị còn tới quấy rầy Nam Nhã. Cơn tức dâng lên muốn vọt vào đuổi người, nhưng suy nghĩ hiện tại là thời điểm nhạy cảm, nếu bị Từ Nghị nắm thóp thì lại mang thêm phiền phức cho Nam Nhã, nên lại thôi.

“Nam Nhã, anh thực sự biết sai rồi, em còn muốn anh phải làm thế nào đây? Anh yêu em, em không hiểu sao? Anh thề sẽ không chạm vào một ngón tay nào của em nữa, không làm chuyện tổn thương đến em nữa. Thỉnh thoảng tâm trạng anh không tốt, sau này anh sẽ kiềm chế, sao em không tin tưởng anh chứ.” Giọng nói của anh ta vô cùng chân thành, như là phân ra hai người so với Từ Nghị khi đánh người vậy.

Đừng tin anh ta nói! Chu Lạc nắm chặt tay.

Giọng nói của Nam Nhã cũng không rõ ràng, nhưng vẫn nghe ra được sự mất kiên nhẫn, dường như không muốn nói nhiều lời nữa: “Nói ân hận ba năm rồi, tôi đã sớm không còn tin nữa.”

“Bộp!”

Có người quỳ xuống, tiếng tát, người đàn ông không ngừng giải thích cầu xin. Bên Nam Nhã đã lâu không có tiếng nào, Chu Lạc không biết tình huống bên trong, sợ Nam Nhã mềm lòng, hận không thể vọt vào quyết định thay Nam Nhã, nhưng Nam Nhã cũng không tỏ thái độ, một lúc lâu sau, cuối cùng sám hối và giải thích đã ngừng lại biến thành oán hận: “Vô tình như vậy sao? Cũng không muốn liếc mắt nhìn tôi một cái? Tôi biết cô đang có thằng đàn ông khác rồi! Ai? Đỗ Thanh? Giang Tú? Hứa Minh Vũ? Hay là Lâm Phương Lộ...”

“Anh ầm ĩ đủ chưa vậy?” Giọng nói của Nam Nhã lạnh nhạt, “Từ Nghị, anh chưa từng tin tưởng tôi, làm vợ chồng thế này còn có ý nghĩa sao?”

Từ Nghị nói: “Có ý nghĩa chứ. Cô cho là người đàn ông khác sẽ đối xử tốt với cô sao? Tôi đối với cô như thế nào chứ? Trước khi lấy tôi, cô đã không còn trong trắng, tôi có từng ghét bỏ cô chưa?”

Nam Nhã nói: “Đúng, nhờ có anh không chê và tình yêu chân thành, tôi mới cảm kích lấy anh. Anh đã nói là tình yêu chân thành, vậy thì xin hãy dễ hợp dễ tan đi.”

“Dễ tan? Cô đừng có mơ, chỉ cần tôi còn sống, cô đừng có mơ đến chuyện ly hôn.”

Nam Nhã khẽ nở nụ cười: “Gọi anh họ anh ra giúp đỡ giống như năm ngoái sao?”

Từ Nghị bị nắm được nhược điểm, thất bại nói: “Cho dù là vì Uyển Loan, cô không muốn Uyển Loan có cha sao?”

“Đừng nhắc đến Uyển Loan.” Trong giọng nói của Nam Nhã đã có sự tức giận: “Cho dù là vì Uyển Loan, tôi cũng không muốn sống thêm ngày nào với anh nữa. Bây giờ con bé còn nhỏ, thỉnh thoảng gặp phải chuyện không tốt, tôi còn có thể lừa con bé. Sau này nó lớn lên sẽ không lừa được nữa. Tôi sẽ không để cho Uyển Loan tiếp tục lớn lên trong gia đình thế này.”

Từ Nghị bị chọc giận: “Cô muốn cho nó lớn lên ở gia đình như thế nào? Cô muốn lập gia đình mới với ai?”

“Cả đời một mình còn tốt hơn ở cùng anh. Anh cho là sau khi gặp anh, tôi còn ôm hi vọng với đàn ông sao?”

“Không đúng, chắc chắn cô có người bên ngoài.”

“Tôi không nói với anh nữa.”

“Tôi hỏi cô, không phải cô đã tìm được thằng khác khá hơn tôi rồi phải không?”

Nam Nhã không quan tâm nữa, tiếng bước chân vang lên; tiếng bước chân người đàn ông đuổi theo phía sau.

“Tại sao phải ly hôn? Đã hứa hẹn với ai rồi? Có phải Lâm Phương Lộ không? Hay là Đỗ Thanh? Có phải hay không? Nói với cô đây.”

Đột nhiên truyền đến tiếng ghé đồ xuống, tiếp đó là tiếng đập vào quầy, sau đó là tiếng vải vóc bị xé rách.

Chu Lạc ở cửa sau hoảng hốt, lập tức vọt vào gian phòng cạnh đó, liếc mắt qua khe hở thấy Từ Nghị đã đè cả người Nam Nhã lên quầy, áo cô đã bị xé rách lộ ra bầu vú trắng ngần, anh ta kéo váy cô, xé rách tất chân.

Bắp đùi trắng nõn hiện ra.

Một giây trước khi Chu Lạc lao ra, Từ Nghị đã dừng lại, hai tay từ từ buông xuống.

Hai tay Nam Nhã nắm chặt kéo cắt vải nhắm ngay cổ họng Từ Nghị.

Từ Nghị sửng sốt, hai tay bỏ ra, lùi từng bước về phía sau; Nam Nhã từ từ đứng thẳng dậy, để mũi kéo ngay cổ họng anh ta. Cô thở gấp, thốt ra một từ: “Cút!”

Từ Nghị muốn lên tiếng, lại bị sự tàn nhẫn trong ánh mắt cô dọa: “Cút ngay!”

Anh ta nhanh chóng chui khỏi tấm rèm cửa ra ngoài.

Nam Nhã ngồi ở quầy, tay nắm chiếc kéo run rẩy. Tóc tai cô bù xù, quần áo không chỉnh tề, một lúc lâu mới bỏ cánh tay xuống, chiếc lưng yếu ớt cũng khom xuống.

Chu Lạc ở phía sau rèm cửa, muốn tới chạm vào cô, nhưng cuối cùng cậu chỉ rón rén lui đi.

Chu Lạc đứng trong cơn gió đông rét buốt, nghĩ đến hình ảnh Nam Nhã run rẩy cầm kéo; nghĩ đến câu nói kia của cô “Anh cho là sau khi gặp anh, tôi còn ôm hi vọng với đàn ông sao?”

Cậu cúi đầu, cổ sức dụi mắt, bỗng nhiên muốn khóc.

19. Chương 18

Chu Lạc bỏ cặp sách xuống, kẹp bài thơ đã chuẩn bị trước vào trong vở, lại cầm bút viết thêm một hàng chữ lên đó.

Sau khi làm xong, cậu đứng nguyên ở đó chờ thêm mười phút, mới lấy lại dũng khí đẩy cửa ra, đóng cửa sau lại chậm chạp hơn bình thường rất nhiều, đi vào gian phòng bên cạnh, vén rèm lên.

Nam Nhã im lặng và chăm chỉ ngồi bên quầy hàng đối chiếu sổ sách, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chu Lạc cũng làm bộ như không biết gì, lôi cái ghế ra, ngồi như đang cưỡi ngựa, tiến đến quầy hàng gọi: “Chị!”

Nam Nhã ngược mắt lên nhìn cậu, mỉm cười: “Chuyện gì?”

Trái tim Chu Lạc thoáng đau tựa như dao cứa.

Có lẽ rất nhiều ngày trước cô cũng từng gặp nhiều chuyện còn bi thảm hơn hôm nay, nhưng cô vẫn cất giấu tất cả rất kĩ lưỡng, không để ai nhận ra.

Cậu cũng cất giấu.

Chu Lạc cởi áo khoác đồng phục ra, sờ chiếc áo len màu đen mặc trên người, vẽ mặt khoe khoang: “Mấy đứa bạn em đều khen chiếc áo này rất đẹp, hỏi em mua nó ở đâu, cho nên em đến hỏi chị.”

Nam Nhã liếc nhìn ngược cậu nói lại: “Chỉ có một chiếc này thôi, hết rồi.”

Chu Lạc thăm vui vẽ trong lòng: “Sao lại chỉ có một cái? Chị đan à?”

Nam Nhã tránh không trả lời: “Tôi là người chuyên bán áo len à? Hết lần này đến lần khác hỏi quần áo nam?”

Chu Lạc méo miệng, ngồi bập bênh trên ghế nói: “Lần trước em hỏi nó được đan bằng loại len gì, chẳng phải chị nói không biết sao?”

Nam Nhã trợn mắt nhìn cậu.

“Không đoán thì không đoán, nói cho chị biết luôn, là lông dê.”

“Vậy à?” Nam Nhã ngoái đầu lại nhìn thẳng vào cậu, hơi nhướn mày: “Cậu đừng có được nước làm tới, chỉ có một cái đó thôi, không có lần sau nữa đâu.”

“Dù chỉ một cái duy nhất nhưng em rất trân trọng nó.” Chu Lạc kéo chiếc áo len, cúi đầu, kéo lên cọ cọ vào mặt: “Quý lắm đấy nhé.”

Nam Nhã không muốn nhìn thấy vẻ mặt kia của cậu, thu hồi ánh mắt, chẳng thềm nhìn cậu nữa, cậu lại lắc lư chiếc ghế theo thói quen, cảm như muốn đập vào quầy. Cô không nhìn được nữa, lấy bút gõ vào trán cậu: “Cái ghế của tôi có thù oán với cậu sao? Cát trong đó mấy năm rồi vẫn bình yên, cậu mới ngồi có mấy tháng mà chân ghế đã lung lay ra rồi.”

Chu Lạc cúi đầu nhìn, quả nhiên như vậy, cậu cũng không lên tiếng phản bác, chịu trách nhiệm nói: “Hôm nào em mua cái mới đền cho chị.”

“Không cần cái mới, cậu ngồi ngay ngắn là được rồi.”

“Đâu phải giờ học đâu mà bắt em ngồi nghiêm chỉnh.”

Nam Nha lười tranh cãi với cậu, cầm chén trà lên uống, cúi đầu lại nhìn sổ sách, lại hỏi: “Hôm nay không có thơ à?”

“Chỉ có một câu thôi.” Chu Lạc nói, cẩn thận lôi một tờ giấy viết thư trong cặp ra, hắng giọng hai cái, làm ra vẻ bí từ không tìm được câu trả lời. Nam Nha cũng phối hợp nhìn theo cử chỉ của cậu.

Chu Lạc cầm giấy đọc: “Mong kiếp này, em được sống hạnh phúc, có người yêu thương và mãi được người yêu thương.”

Ánh mắt Nam Nha đờ đẫn.

Cậu đọc xong câu “thơ” này, liền đưa tờ giấy cho cô.

Nam Nha cầm lấy, nhìn chăm chú câu “thơ” ấy, thất thần, không nói mỗi bài thơ cậu đưa cho đều làm cô thích đến mức không rời mắt, chỉ nói: “Chữ cậu đẹp hơn so với trước.”

“Thật không? Em chỉ viết bữa thôi.” Chu Lạc gãi đầu, thờ ơ như không. Còn lâu cậu mới nói cho cô biết, trời lạnh tay run, cậu phải viết hơn mười lần mới được một tờ đẹp như vậy.

Nam Nha kéo ngăn kéo ra, bỏ tờ giấy vào trong, đặt chung với những tờ giấy viết thư có hoa văn nhỏ khác.

Nam Nha liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, vừa định lên tiếng, Chu Lạc đã cắt ngang: “Vừa lấy được thơ liền muốn đuổi người, thật chẳng có ai như chị cả!”

Nam Nha há miệng định thanh minh, Chu Lạc lại lần nữa giành nói: “Uyển Loan còn lúc nữa mới tan học, từ đây đến đó chị đi chậm lắm chỉ mất mười phút là cùng.”

Nam Nha: “...”

Chu Lạc: “Em khổ cực tìm thơ cho chị, đọc khô cả cổ, ít nhất chị cũng cho em uống chén trà với chứ?”

Nam Nha: “Có khi nào không cho cậu uống trà chưa?”

Cô lườm cậu một cái, cúi mặt nhìn sổ sách.

Chu Lạc bị cô mắng một câu nhưng lại vô cùng vui sướng, cầm chén trà lên chậm rãi uống, Nam Nha cũng không thèm để ý đến cậu, tiếp tục làm việc của mình, cảnh cáo cậu một câu: “Đừng quấy rầy tôi.”

“Ok.” Chu Lạc chìa tay làm kí hiệu.

Nam Nha cúi đầu làm như không thấy.

Chu Lạc lại uống trà, thấy trên bàn có mấy tờ giấy màu, ánh mắt léo lên, bỗng nhiên nảy ra một ý.

“Chị, cho em mượn mấy tờ giấy màu được không?”

“Ừ.”

“Chị, cho em mượn cây kéo nhé?”

“Đây.”

“Chị, có ghim không?”

“...”

“Kim đính cũng được?”

“Cầm.”

“Chị, có thước chứ?”

“...”

“Chị, chị không có thước à?”

“Bốp!” Tiếng thước gõ mạnh xuống bàn.

“Hả, có thước sao này giờ chị không chịu nói?”

“...”

Chỉ chốc lát sau, cậu lại khều tay cô: “Chị!”

Nam Nhã chịu thua không làm gì được, cúi gắt: “Cậu phiền quá!”

Ngẩng đầu lên nhìn, một cái chong chóng đầy màu sắc đang xoay tròn trước mặt cô.

Nam Nhã sững sốt.

“Chị, cái này tặng cho chị.”

“Cảm ơn!” Nam Nhã nhận lấy, khẽ thổi vào cánh quạt, chiếc chong chóng càng quay nhanh hơn.

Cô thích thú nở nụ cười.

Đó là nụ cười như thế nào nhỉ?

Chu Lạc không biết phải dùng từ gì để miêu tả, nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, hình như mọi vật xung quanh cô đều tỏa sáng. Cho dù nhiều năm sau đó, cậu vẫn còn nhớ đến nụ cười của cô sau chiếc chong chóng giấy, rực rỡ như một cô bé, soi sáng trái tim cậu.

Nam Nhã nghịch chiếc chong chóng một hồi, lại đưa mắt nhìn đồng hồ, nói: “Đến giờ phải đi đón Uyển Loan rồi.”

Chu Lạc vẫn không chịu đứng dậy, níu cánh tay cô lại, may mắn hiện giờ là mùa đông, cách ống tay áo, bằng không đã bị cô rút lại.

“Chị, tối hôm nay ra ngoài chơi với em nhé?”

Nam Nhã vô cùng kinh ngạc: “Cậu vừa nói gì cơ?”

“Chị biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?” Chu Lạc mỉm cười nhìn cô: “Là ngày 31 tháng 12 năm 1999. Qua 0 giờ sẽ bước sang năm 2000 đó. Một ngàn năm mới có một lần như vậy!”

Nam Nhã cúi đầu do dự trong chốc lát, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“Chị!” Chu Lạc khẽ nói, ánh mắt đen láy, nhìn chăm chăm vào mắt cô, như đang chờ đợi lại giống như dỗ dành: “Một ngàn năm trước đến một ngàn năm sau, đầu thai không kịp, luân hồi cũng không đến lượt chúng ta,... những người đang sống trên trái đất này, và những người sắp được sinh ra, có bao nhiêu người được trải qua thời khắc thiên nhiên giao thoa chứ?”

Nam Nhã khẽ động lòng, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi không thể để Uyển Loan ở nhà một mình.”

Chu Lạc không nói gì, buông cánh tay cô ra.

...

Buổi tối, nhà Trần Quân như muốn nổ tung, một đám nam sinh nữ sinh chen chúc nhau đứng trong sân nhà cậu ta. Dù hiện giờ đang là mùa đông thế nhưng ai để ý đến cái lạnh, bọn họ cùng hát, cùng nô đùa, uống bia, nướng thịt. Tiếng quát tháo, tiếng cười vang vọng khắp cả một vùng.

Chu Lạc ở lại đùa nghịch một hồi, niềm hân hoan dần vơi đi, khuôn mặt rút lại núp phía sau cổ áo dựng thẳng lên, tay rút túi, thu người ngồi trong góc chẳng buồn nhúc nhích, thậm chí không biết Nam Nhã đang làm gì?

Có lẽ đang tắm rửa cho Uyển Loan, hầu như đứa trẻ nào cũng hay đi ngủ sớm, có lẽ cô đang kể chuyện ru bé ngủ, Nam Nhã phải làm những việc đó sao? Mặc kệ làm cái gì cũng được, chắc chắn cô sẽ không ra khỏi nhà.

Chu Lạc thở ra một hơi thật dài.

Lòng phiền muộn, buồn đến mức cậu chỉ muốn lăn vài vòng trên đất, vùi mặt xuống bãi cỏ, muốn ném những tiếng cười đùa huyền ảo của đám bạn học lên tít cung trăng cho rồi.

Chờ một chút, hay là cậu và Nam Nhã cùng leo lên mặt trăng nhỉ?

Nghĩ như vậy, cậu lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, tâm tình dần bay xa. Ánh trăng hôm nay thật đẹp, nếu lúc này Nam Nhã cùng ở đây ngắm trăng với cậu thì hay biết mấy.

Chu Lạc ngây người ra một hồi, lại cảm thấy chán chường. Thấy mấy đứa bạn đùa giỡn như điên, giành bia, cướp đồ ăn, cậu cũng lao đến nghịch. Trương Thanh Lý đưa cho cậu một cánh gà nướng và đã cố ý giành riêng cho cậu. Chu Lạc nói cảm ơn, cắn một miếng thật to, Trương Thanh Lý nhìn cậu, hồi hộp đến mức cả người đều run run.

Trong sân nhà Trần Quân, bát đĩa bừa bộn, một đám thiếu niên liên tục chiến đấu trên mặt băng, không thể nghĩ ngờ đây là một quyết định sai lầm. Đêm nay, đám thanh niên cứ hưng phấn hò hét khắp đường phố, sân băng trên trần chật ních người. Một đám học sinh chăm chỉ làm sủi cảo, còn một đám lại đang dạo chơi trên đường, đám thì hát, đám thì nhảy nhót, cả thôn trấn đều vang vọng tiếng hò hét của đám thanh thiếu niên.

Bọn họ cứ lang thang trên đường, chạy nhảy, đuổi đánh, trò chuyện rôm rả, lời nói thô tục, tiếng ca ngân vang. Dần dần, người càng lúc càng đông, toàn bộ thanh thiếu niên trong trấn đều đổ ra đường. Chẳng còn bao lâu nữa là đến 11 rưỡi đêm.

“Mười một rưỡi rồi!”

Thời gian chậm chậm trôi qua, bọn họ càng thêm hưng phấn, khẩn trương, dần dần trở nên đa sầu đa cảm.

Có người cao giọng nói: “Sau một ngàn năm, chúng ta đều không còn sống nữa. Con cái, cháu chắt chúng ta cũng không có mặt. Những người còn nhớ đến chúng ta cũng chẳng còn ai. Tại sao thời gian lại dài như thế? Chúng ta chỉ có thể sống ngắn ngủi như vậy?”

“Đợi tôi với!” Lại có người nói: “Chờ chúng tôi với!”

“Tôi không muốn đi qua năm 2000! Không muốn! Đừng đẩy tôi! Mau biến đi! Biến đi đi!”

“Tạm biệt năm 1999, không... Vĩnh biệt! Tôi sẽ nhớ bạn nhiều lắm!”

“Không nên lãng phí thời gian!”

Có người cất tiếng cười to, có người nước mắt lưng tròng.

Chu Lạc chạy băng băng trên đường lạnh lẽo, dừng lại, rồi tiếp tục chạy. Đám thanh niên dần tản đi, kéo thành đoàn dài, khắp nơi đều là những thanh thiếu niên điên cuồng, có quen, có lạ. Đến thời khắc này, tất cả mọi người đều tỏ ra thân thiết, chẳng ai quan tâm họ có quen biết nhau hay không, cứ quay sang chúc phúc tất cả. Đám nam sinh nhân cơ hội, bạo dạn hôn nữ sinh cũng không bị mắng chửi.

Ầm ỉ đến một lúc nào đó, lại có người bắt đầu đốt pháo. Chu Lạc nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện đã mười một giờ năm mươi ba, hoảng sợ đến mức quên cả cái lạnh, người còn đổ cả mồ hôi.

Cậu đưa mắt nhìn xung quanh một cái, xác định xem mình đang ở chỗ nào mới chạy ra đầu ngõ. Trương Thanh Lý bỗng chắn ở phía trước, gọi: “Chu Lạc!”

Cô ta thở ra một hơi, hồi hộp nhìn cậu.

“Có chuyện gì để mai nói!” Chu Lạc vội vã muốn đi.

Trương Thanh Lý lại lần nữa chắn trước mặt cậu, cả người run rẩy: “Ngày mai không nói được, Chu Lạc!”

Chu Lạc dừng lại, cau mày: “Vậy cậu nói nhanh đi!”

Trương Thanh Lý môi run run, không thốt ra lời.

“Năm mới vui vẻ, sang năm gặp.” Chu Lạc ba chân bốn cẳng muốn chạy.

“Chu Lạc, tớ thích cậu.”

Chu Lạc dừng chân, quay sang nhìn cô bạn, vài giây sau mới phản ứng: “A...”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ngẩng ra một hồi.

Một trái pháo nhỏ văng đến chân Chu Lạc, nổ bùng. Trương Thanh Lý giật mình hoảng sợ. Chu Lạc lập tức hồi phục tinh thần, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thấp giọng: “Không kịp rồi.”

Trương Thanh Lý không nghe rõ: “Cái gì?”

“Không kịp rồi!” Cậu đẩy tay cô bạn ra, chạy vù đi.

Trương Thanh Lý quay đầu lại muốn níu cậu nhưng không kịp. Bầu trời trên trần chìm trong pháo hoa, cậu thiếu niên nhanh chóng biến mất ở ngã rẽ.

Chỉ còn năm phút đồng hồ!

Chu Lạc hít vào từng hơi lạnh lẽo của đêm đông, liều mạnh chạy băng băng trong con ngõ nhỏ.

Dọc đường đi, đã có người bắt đầu đốt pháo, những trái pháo vút lên bầu trời, nổ bùng ra như những cánh bướm rực rỡ, soi xuống đường,... Chu Lạc né không kịp, đi xuyên qua vùng trời đầy pháo hoa.

Cậu chạy liên tục, thẳng đến nhai Nam Nhã, chạy ào vào trong sân, trong phòng tối tăm không ánh đèn.

Cậu không dám gọi cô, sợ đánh thức Uyển Loan. Thấy đồng hồ đeo tay còn không tới một phút nữa, gấp đến độ muốn phát điên, cậu xoay người tìm cục đá, cầm lấy ném lên cửa sổ tầng hai.

Một cục, hai cục, ba cục,...

Bầu trời xa xăm, pháo hoa nổ nhiều hơn.

“Mau dậy đi! Mau dậy đi!”

Cậu khẽ gọi, vừa nhặt đá đập cửa, vừa nhìn đồng hồ đeo tay. Một giây lại một giây đi qua, cậu căng thẳng đến mức luống cuống chân tay.

Không biết cậu đã ném bao nhiêu viên đá, cuối cùng cửa sổ cũng mở ra. Nam Nhã khoác áo kinh ngạc nhìn cậu.

“Đi ra đây!”

Chu Lạc há miệng nói trong im lặng, phất tay ý bảo cô đi ra ngoài.

Nam Nhã không nhúc nhích, tựa hồ không kịp phản ứng. Chu Lạc gấp đến mức hận không thể gấn lò xo vào chân để bật nhảy lên đó. Cậu quay sang nhìn cô phất tay liên tục, vừa chỉ vào chiếc đồng hồ.

Mặc dù đêm lạnh như thế nhưng cậu lại ướt đẫm mồ hôi vì vừa chạy một mạch đến đây, giờ lại vội đến cuống cuồng.

Xa xa có một đám người đang bắt đầu đếm ngược: “Mười!”

Nam Nhã quay đầu biến mất khỏi cửa sổ.

“Chín! Tám!”

Chu Lạc đợi một giây, nhưng không thấy phòng sáng đèn.

Cô,... không muốn xuống?

Cậu bối rối lo lắng, lại đột nhiên nhìn thấy từ cửa sổ tầng một, cái bóng trắng xẹt qua cầu thang, giống như một luồng điện lướt qua người Chu Lạc.

“Bảy! Sáu!”

Chu Lạc run lên, lập tức chạy về cửa chính, dư quang xuyên thấu qua phiến cửa sổ, thấy bóng của cô cũng chạy ra cửa.

Nhanh lên!

“Năm! Bốn!”

Chu Lạc chạy lên bậc tam cấp, dừng lại ngay trước cửa, tim đập thình thịch, nghe tiếng mở cửa của Nam Nhã.

Nhanh nữa lên!

“Ba! Hai!”

Cửa mở, Nam Nhã tóc tai rối tung, sững sờ nhìn cậu.

Nụ cười trên mặt cậu rạng rỡ, thở gấp: “Nam Nhã!”

“Một!”

Cậu thiếu niên tim đập rộn ràng, đi lên trước, ôm cô gái vào lòng nói.

“Năm 2000 vui vẻ, Nam Nhã!”

20. Chương 19

“Chơi suốt cả đêm, đã ăn gì chứ?” Nam Nhã mở nắp bếp lò, xoay người đi đến bàn ăn, nói: “Chỉ còn ít thức ăn thừa buổi tối và một chén cơm, ăn không?”

Bụng Chu Lạc réo lên vì đói, cô lại chịu đích thân xuống bếp, người được lợi như cậu dĩ nhiên chẳng thể cự tuyệt: “Giờ chị có đưa em cái ghế, em cũng ăn.”

Nam Nhã tiện tay đẩy một cái ghế đến trước mặt cậu: “Ăn đi.”

Chu Lạc cười ha ha.

Nam Nhã liếc nhìn cậu: “Ăn ghế cũng vui vậy à?”

“Em sắp chết đói rồi đây!” Chu Lạc vừa cười ngốc nghếch vừa xoa bụng.

Lửa được nhóm lên, trước tiên Nam Nhã đổ cơm vào chảo, hạt cơm nảy lên tanh tách.

Trong bếp không bật đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ, Chu Lạc cảm thấy như vậy cũng hay, ánh trăng mờ mờ, ngay cả bóng lưng của cô cũng mờ nhạt.

Vậy là đủ rồi.

Đêm nay cậu đã ôm cô, cô mới bước ra từ trong chăn, cả người ấm áp, mềm mại, còn có mùi sữa thơm dịu, cậu ôm nhẹ nhàng, sợ mạnh tay sẽ vỡ tan.

Chỉ nghĩ thế thôi, khuôn mặt cậu thiếu niên lại cười tươi.

Mặc dù lấy thời khắc giao thừa làm cái cớ nhưng cậu cũng không dám lơ đãng, chỉ ôm nhau vài giây liền buông ra. Cảm giác một khắc kia cũng đủ làm cậu bồi hồi thật lâu.

Khoảnh khắc ngàn năm giao thoa, cậu và cô cùng nhau vượt qua, cô cũng ghi nhớ trọn đời này.

Nụ cười mập mờ bỗng hóa thành mãn nguyện.

Nam Nhã chẳng biết suy nghĩ trong đầu của cậu thiếu niên đang ngồi sau lưng, sau khi rang xong cơm trong chảo, mùi thơm bay ra. Chu Lạc cảm thấy bụng đói cồn cào: “Rau cần xào thịt bò?”

“Ừ.”

“Thơm thật đấy!” Chu Lạc hít mũi ngửi.

Chẳng mấy chốc đĩa cơm rang đã hoàn thành, Nam Nhã đặt đĩa cơm trước mặt cậu. Chu Lạc nuốt nước bọt, Nam Nhã khoác áo ngồi bên cạnh.

Ánh trăng sáng tỏ, cô tiện tay cầm một chuỗi hạt châu lên xỏ, ngẩng đầu thấy cậu ăn vờ vấp, bắt giắc cau mày: “Ăn như chết đói ấy!”

“Vì chị nấu ngon mà.” Chu Lạc vừa ăn vừa nói.

Nam Nhã khinh thường: “Miệng ngọt nhỉ?”

Chu Lạc oan uổng: “Em nói thật.”

“Thức ăn thừa thì ngon gì?”

“Khi trộn tất cả lại thì có hương vị riêng, rất vừa miệng. Không tin chị thử xem?” Cậu múc một thìa đưa tới trước miệng cô.

Nam Nhã quay đầu đi chỗ khác, lúng túng nở nụ cười, không nói gì nữa.

Chu Lạc thu thìa cơm lại, đút vào miệng mình.

Ăn được hơn phân nửa, lại lên tiếng hỏi: “Chị.”

“Ừ?”

“Dạo này Từ Nghị còn đến gây chuyện không?”

Nam Nhã hơi khựng lại: “Sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

Cậu cúi đầu ăn: “Em không muốn thấy chị bị bắt nạt.”

Nam Nhã không lên tiếng.

Cậu lại ngẩng đầu: “Chị sẽ ly hôn với anh ta chứ?”

“Trẻ con đừng tò mò chuyện người lớn.”

“Em hi vọng chị có thể ly hôn với anh ta.” Chu Lạc nói, giọng nói ít nhiều có chút tức giận.

Nam Nhã lại tiếp tục xỏ hạt châu trong tay, ngẩng đầu nhìn cậu, dưới ánh trăng mờ ảo, không nhìn rõ nổi ưu tư hay hứng thú gì trong đôi mắt cô.

Chu Lạc giải thích: “Anh ta không phải người đàn ông tốt.”

Nam Nhã nhếch miệng cười: “Cậu cũng biết à?”

“Người đàn ông tốt không bao giờ đánh phụ nữ.”

Nụ cười của Nam Nhã hơi ngưng ngạo: “Thế còn chấp nhận được.”

“Nếu lần sau anh ta còn đánh chị, em sẽ đánh chết anh ta.”

Nam Nhã nhất thời không biết nói gì, một lát sau mới lên tiếng: “Cảm ơn cậu chuyện lần trước.”

Mấy tháng trước, cậu vì che chở cho cô mà bị Từ Nghị đánh trúng, mà cậu còn đánh người ta vì cô.

Chu Lạc ngược lại chẳng cảm thấy vui vẻ, xoa xoa đầu: “Có gì đâu, anh ta không được phép đánh chị, nếu ai nhìn thấy cảnh đó cũng đều lao vào ngăn cản thôi.”

Nam Nhã nhếch miệng cười, cũng không nói gì thêm nữa.

Cô cúi đầu tiếp tục xỏ hạt châu, một lúc sau lại khẽ nói: “Cảm ơn lời chúc của cậu.”

Chu Lạc ăn hết bát cơm rang, cảm thấy rất thỏa mãn, gục xuống bàn nhìn Nam Nhã, ngắm cô cẩn thận xâu từng hạt châu với nhau. Một hồi cậu lại phát hiện cổ tay cô cực kì đẹp, dần dần đưa mắt lên nhìn gò má trắng nõn của cô, cô của cô và cả ngực của cô.

Cô khoác một cái áo choàng dài, bên trong là đồ ngủ màu trắng, tuy rất nghiêm chỉnh chẳng lộ ra gì nhưng Chu Lạc lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Cậu nghe người ta nói, phụ nữ khi ngủ sẽ không mặc áo ngực.

Lúc này cậu và hai bầu ngực mềm mại ấy chỉ cách nhau có một lớp áo ngủ thật mỏng. Nhất định do ánh trăng quá phá, thân thể cậu lại bắt đầu rục rịch, cậu muốn cởi quần áo ngủ của cô ra, vùi mặt mình vào giữa hai bầu vú của cô.

Cậu nhớ nơi đó của cô có một nốt ruồi son.

Chu Lạc cảm thấy suy nghĩ của mình càng lúc càng đi xa khỏi tầm kiểm soát. Trời ạ! Cậu muốn hôn cô! Vì vậy liền lôi hộp thuốc lá và hộp diêm trong túi ra.

Nam Nhã nghe thất tiếng diêm quẹt, ngẩng đầu, cau mày. Chu Lạc tự giác nói: “Đừng mắng em, chị, hôm nay là đêm giao thừa, lúc này không được mắng mỗ gì em đâu đấy!”

Nói xong còn cong môi cười xấu xa.

Nam Nhã không nói lời nào, cuối cùng cũng không lên tiếng ngăn cản,

Chu Lạc đưa điều thuốc lên miệng, quẹt que diêm, châm thuốc. Cậu lắc lắc tay, que diêm liền tắt, thả một hơi khói thuốc. Lại rút một điều thuốc trong gói đưa cho cô: “Chị làm một điều không?”

Nam Nhã không nhúc nhích.

“Bây giờ là năm 2000 rồi, phụ nữ có thể hút thuốc.” Chu Lạc mời mọc.

Nam Nhã nhìn chằm chằm điều thuốc một lúc mới há miệng ngậm vào giữa môi.

Chu Lạc cười tươi, lại rút một que diêm ra quẹt lửa, hai tay chắn trước mặt cô. Nam Nhã hơi cúi đầu, kề sát vào ngọn lửa trong tay cậu hít nhẹ một hơi, tàn thuốc lóng lánh một chút, bay ra một luồng khói xanh.

Cô ngồi dậy, hai ngón tay kẹp điều thuốc, nhả một ngụm khói, khóe môi cong lên.

Chu Lạc ngây dại. Cậu trầm mê ngắm nhìn cô gái đang hút thuốc dưới ánh trăng, cười si ngốc.

Nam Nhã liếc mắt nhìn sang: “Cười cái gì?”

Chu Lạc lắc đầu: “Chị, hình như em có vô số lý do để cười. Một ngàn, một vạn, nhưng em lại không thể thốt ra thành lời. Nếu như hiện tại em khóc, em cũng có vô số lý do để khóc. Cả ngàn, cả vạn, không thể nào diễn tả rõ được.”

Cô trầm mặc một hồi mới nhẹ giọng nói: “Nói luyên thuyên gì thế?”

“Chị.”

“Ừ?”

“Em cảm thấy chị không thuộc về thời đại này, chị nên sống ở tương lai mới đúng.”

“Cậu say rượu à?”

“Chị.”

“Ừ?”

“Chị nói xem, sau một ngàn năm nữa, thế giới này sẽ thế nào?”

“Quan tâm cái đó làm gì? Không cần một ngàn năm, trăm năm nữa là chúng ta đã không còn trên thế giới này rồi.”

“Vậy chị nghĩ thử, sau một ngàn năm nữa, trấn Thanh Thủy này sẽ ra sao?”

“Không biết.”

“Có khi nào đến lúc đó, tất cả phụ nữ đều mặc sườn xám không?”

“...”

“Hoặc có thể, đến lúc đó, cả nam và nữ đều không cần mặc quần áo.”

“...”

Nam Nhã nói: “Thật không?”

“Đúng thế.” Chu Lạc quay đầu nhìn cô, thế nhưng lúc này trăng đã trốn vào trong mây, căn phòng tối đi, đã không còn trông rõ đôi mắt cô. Chỉ còn mùi thuốc lá nhàn nhạt, không biết là của cậu hay của cô.

“Chị.”

“Ừ?”

“Nguyện vọng ngàn năm của chị là gì?”

“Oh, đã quên suy nghĩ. Còn cậu?”

“Ừm?”

“Nguyện vọng ngàn năm của cậu là gì?”

“Chẳng phải lúc sáng đã nói cho chị nghe rồi sao?” Cậu nhả khói thuốc, mơ hồ nói.

...

Mong kiếp này, em được sống hạnh phúc, có người yêu thương và mãi được người yêu thương.

...

Ngày đầu tiên của năm mới, Chu Lạc ngủ thẳng đến tận buổi chiều mới dậy. Trong nhà chẳng còn ai, cậu vài bữa vài thìa cơm nguội liền chạy ra tiệm tạp hóa, hi vọng có thể gặp được Nam Nhã hoặc Uyển Loan ở đây.

Khi đi trong ngõ hẻm, trông thấy Trương Thanh Lý ở đầu đường Chu Lạc mới nhớ ra hôm trước cô bạn đã tỏ tình với cậu. Chu Lạc gãi đầu, khó xử bước đi, còn chưa kịp lên tiếng, Trương Thanh Lý đã tỏ ra thấu hiểu suy nghĩ trong lòng cậu, lên tiếng trước: “Tớ đến để nói cho cậu biết, hôm qua là tớ và Khương Băng Băng chơi thách đố nhau mà thôi, cậu đừng để ý.”

Chu Lạc như trút được gánh nặng, nói: “Hả, vậy thì tốt rồi, làm người ta sợ hết hồn.”

Trương Thanh Lý đau nhói trong tim, cười hỏi: “Cậu đang định đi đâu đấy?”

“Ra tiệm tạp hóa.”

“Vừa hay tớ định ra đây mua đồ.” Trương Thanh Lý đi cùng cậu, lại hỏi: “Tối qua cậu chạy vội đi đâu đấy? Sao đi một cái là mất tăm mất tích luôn, chẳng ai trông thấy cậu nữa.”

“Đi tìm một người bạn.” Chu Lạc cúi đầu, vuốt mũi, trong lúc lơ đãng lại nở nụ cười. Chẳng hề biết về mặt mình lúc này đã bán đứng bản thân.

“Bạn nào thế?”

“Mấy cậu không biết đâu.” Chu Lạc nói.

Trương Thanh Lý không hỏi nữa, đến cửa tiệm mua một bịch bánh liền bỏ đi.

Chu Lạc chôn chân ở tiệm băng đĩa cả ngày nhưng Nam Nhã không đến, tận khi trời chạng vạng, cậu mới chạy đến cửa sau tiệm sườn xám theo đúng thời gian bình thường hay đến, khẽ đẩy cửa, cửa đã khóa.

Chu Lạc bay lên sườn núi lượn ra trước cửa tiệm, quả nhiên đã đóng cửa. Chu Lạc chẳng biết hôm nay cô đóng cửa sớm hay hôm nay không mở cửa, cậu cũng không tiện hỏi mấy người chủ quán hàng xung quanh, vì vậy liền chạy đến nhà Nam Nhã, cửa chính khóa chặt.

Lẽ nào cô đi thăm người thân?

Nhưng Nam Nhã vô thân vô cố, chỉ có người mẹ kế là Hồ Tú. Chu Lạc lại chạy đến bệnh viện, vẫn không thấy Nam Nhã. Chỉ nghe nói bệnh của thím Hồ Tú chuyển nặng nên đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Chu Lạc tìm Nam Nhã khắp nơi, chỉ thiếu chưa chạy một lượt các con đường trên thị trấn này.

Cả đêm Chu Lạc không ngủ ngon giấc, sáng sớm hôm sau lại chạy đến cửa tiệm sườn xám, vẫn không mở cửa, lại chạy đến nhà trẻ, cũng không thấy Nam Nhã đưa Uyển Loan đi học.

Cô chỉ một thân một mình thì có thể đi đâu?

Chu Lạc dần dần hoảng hốt, trong lòng dâng lên dự cảm không lành, lại chẳng rõ nguyên nhân. Cho đến tận giờ tan học buổi trưa hôm ấy, cậu chạy ngang qua cửa tiệm hóa, nghe thấy mấy bà tám tụ tập tán dóc,

Trần Linh nói: “Hừ, Nam Nhã lại rút đơn ly hôn về rồi. Tôi đã nói là cô ta không muốn ly hôn rồi mà, ý có nhiều đàn ông theo đuổi chẳng xem chồng ra gì, hử chút là đòi ly dị.”

“Cũng có thể cô ta đã làm ra chuyện tà đình gì rồi, sợ chuyện vỡ lở lại xấu hổ?”

Chu Lạc thấy người mình như vỡ thành nghìn mảnh nhỏ, cậu không biết mình đã chạy đến tiệm sườn xám như thế nào nữa, lần này rốt cuộc cửa tiệm cũng mở.

Nam Nhã hiện giờ cũng giống y như Nam Nhã năm 1999, áo măng tô màu trắng bằng len dạ, sườn xám thuê hoa hồng nhạt, tóc búi vẫn xinh đẹp như thế.

Nhưng lần này, cậu sợ khoảng cách giữa hai người đã là một ngàn năm.

Cô đang gấp bộ quần áo lại cho khách hàng, nhìn thấy Chu Lạc mặt trắng bệch chạy xông vào, kỳ quái nhìn cậu một cái.

Khách hàng cầm túi quay lưng bước ra khỏi tiệm.

Nam Nhã nói: “Sao lại đến đây giờ này?”

Cô nói xong không thấy cậu trả lời, quay đầu lại nhìn cậu. Chu Lạc đứng tại chỗ nhìn cô chằm chằm, vẫn không nhúc nhích.

Nam Nhã ngẩn người, cúi đầu nhìn quần áo của mình rồi lại nhìn cậu, cười nhợt nhạt: “Làm sao vậy?”

Chu Lạc nhếch môi: “Chị không ly hôn?”

Nam Nhã ngẩn ra, nụ cười tắt lịm, nhàn nhạt nói: “Ừ.”

“Vì sao?”

Nam Nhã im lặng.

Chu Lạc không có lòng dạ đâu mà chờ đợi, bước lại gần, giọng nói bi thương: “Anh ta đã nói gì mà khiến chị thay đổi quyết định? Anh ta sẽ không thay đổi đâu, tin em đi, anh ta chỉ biết đánh đập, dày vò chị thôi. Vì sao chị vẫn còn muốn sống cùng anh ta?”

Nam Nhã nhìn thẳng vào mắt cậu, tựa hồ như đang cố làm quen với phản ứng kịch liệt này của cậu: “Chu Lạc...”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Nam Nhã im lặng cụp mắt xuống.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao chị đổi ý? Lúc trước chị đâu có nói như vậy?”

Nam Nhã ngẩng đầu: “Tôi nói như thế hồi nào?”

“Ngày cuối cùng năm 1999, em đứng bên ngoài cửa nghe thấy hết mọi chuyện rồi. Và cả đêm hôm đó, chị nói cảm ơn lời chúc của em, chị đã không còn muốn sống với anh ta nữa. Em biết, tại sao chị lại rút đơn kiện?”

Nam Nhã hơi do dự, trầm mặc một lúc mới nói: “Chu Lạc, đây không phải là chuyện cậu cần quan tâm.”

“Sao lại không? Em, chị có biết em...” Cậu khẽ cắn môi, trái tim đau đớn và vô số cảm xúc đan xen nhưng lại không nói lên lời: “Chị không thể sống cùng anh ta, em không thể trở mặt nhìn chị nhảy vào hố lửa.”

Nam Nhã cúi đầu thản nhiên nói: “Anh ấy không phải hố lửa, anh ấy... Dù sao cũng là cha của Uyển Loan, cho anh ấy thêm một cơ hội nữa...”

“Chị điên rồi sao?” Trái tim Chu Lạc như vỡ nát: “Anh ta là một con quỷ, anh ta đánh chị thế nào, chị đã quên rồi sao? Anh ta sẽ dày vò chị đến chết! Chị, đừng như vậy mà. Nam Nhã, ngày đó em đã nghe thấy, chị đã nói, vì Uyển Loan cho nên phải cắt đứt quan hệ với anh ta, chị không thể như thế được!”

Nam Nhã quay mặt đi chỗ khác, dường như chán ghét phải tiếp tục chủ đề này, lạnh lùng cắt đứt: “Cứ coi như tôi còn tình cảm với anh ấy, mặc kệ anh ấy hư hỏng thế nào, tôi vẫn không bỏ được anh ấy, được chưa?”

Chu Lạc như bị sét đánh, ngẩn ngơ tại chỗ.

Nam Nhã thậm chí không ngần đầu nhìn cậu, quay đầu xoay người sang chỗ khác: “Cậu quay về đi, đây không phải chuyện cậu có thể xen vào.”

“Chị không thể như vậy.” Giọng Chu Lạc run lên, nghẹn ngào như khóc: “Nam Nhã, chị không thể như vậy.”

Nam Nhã không quay đầu lại: “Vì sao lại không thể như vậy?”

“Chị không thể như vậy, bởi vì...” Thanh âm của cậu run rẩy đến vụn vụn: “Em yêu chị rồi.”

“Nam Nhã, em yêu chị rồi.”

Bóng Nam Nhã kéo dài trên đất, Chu Lạc đứng ở sau lưng nhìn cô, dường như muốn khóc nức lên, chỉ mong cô quay đầu lại.

Rốt cuộc, cô cũng quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt cậu, nhẹ giọng hỏi: “Chu Lạc, cậu bị bệnh sao?”

Chu Lạc thần thờ gật đầu.

“Khó chịu sao?”

Chu Lạc lại lần nữa gật đầu.

Nam Nhã nhẹ nhàng nói: “Trẻ con thường mắc bệnh hay quên, thích một người cũng giống như bị cảm vậy, quay về tắm rửa rồi ngủ một giấc thật sâu. Sau một tuần, bệnh sẽ hết thôi.”

Chu Lạc cười như mếu, lắc đầu: “Không phải thích như thế. Không phải kiểu tình yêu say nắng ấy.”

Nam Nhã nói: “Có đứa trẻ nào hiểu rõ chuyện này đâu?”

Chu Lạc nói: “Mà chính là thứ tình yêu có thể nguyện chết.”

“...”

“Nam Nhã, tình yêu em dành cho chị, chính là sinh mệnh, là sự sống.” Cậu khẽ mỉm cười, so với khóc còn khó coi hơn: “Em không biết nên làm gì bây giờ, chị nói cho em biết nên làm gì bây giờ đi.”

Cô mở to mắt nhìn cậu thật lâu.

Tình cảm của cậu giống như một người đang vùng vẫy trong dòng nước bỏng vớ được cọng cỏ, trông thấy ánh sáng, được cứu vớt, mong đợi và hy vọng, chờ cô hồi tâm chuyển ý. Nhưng cuối cùng cô chỉ cúi đầu, quay mặt đi nói: “Trở về đi, đừng ngốc nghếch nữa.”

21. Chương 20

Vote

C20

1.1K 21 2

Chu Lạc giải bài tập được một nửa đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện mình đang ngồi ở trong lớp học. Trời đông chạng vạng lơ mờ thê lương. Ánh đèn huỳnh quang sáng không chân thật, các học sinh vùi đầu căng thẳng ôn tập, trên bảng đen viết hai chữ “cố gắng” thật to.

Chỉ trong chớp mắt, cậu cảm thấy hoảng hốt, cậu không biết vì sao mình lại ở đây, thậm chí còn không nhận ra nơi này là nơi nào, cái bàn kia, những người ngồi cùng lớp kia, những chữ trên bảng kia, chúng có liên quan gì đến cậu?

Hả? Cậu đã là học sinh lớp 12, cậu thiếu niên chẳng biết trời cao đất rộng là gì, bước vào độ tuổi này, trước mắt hoàn toàn chẳng có gì cả, thế nhưng cái gì cũng muốn có, còn vọng tưởng tương lai sẽ đạt được nó.

Cuồng vọng đến mức nào, tự đại đến mức nào và quái gở đến mức nào? Cho nên bây giờ cô ném cho cậu một đòn cảnh cáo, cậu còn quá trẻ, cậu quá ưu tú, cậu thích ca sĩ cô thích, cậu yêu thơ cô yêu, cậu nguyện ý cố gắng, nguyện ý gánh trách nhiệm nhưng tất cả đều là vô ích. Cậu có thể làm tốt tất cả nhưng cô lại không để mắt đến.

Ai nói tuổi trẻ không biết buồn thì chắc chắn người đó chưa từng yêu ai khi còn ở thanh xuân.

Chu Lạc đau đến mức co rúm người, gục đầu xuống mặt bàn.

Cậu thống khổ, bi phần, ám ức, vung chân đập mạnh một cái, chiếc bàn nảy lên bần bật. Mấy cô cậu ngồi phía trước giật mình quay xuống nhìn cậu.

Thầy giáo cũng đưa mắt nhìn sang: “Chu Lạc, chuyện gì vậy?”

“Em thấy không được khỏe.” Giọng cậu yếu ớt như có như không.

“Sắp hết giờ học rồi, hết tiết em về nghỉ ngơi sớm nhé.” Thầy giáo luôn lo lắng đến sức khỏe của học sinh: “Bảo bạn nào đó đưa em về nhà.”

Trần Quân đang muốn trốn học, lập tức đứng dậy dìu Chu Lạc. Chu Lạc chẳng còn lòng dạ đâu mà quan tâm mấy thứ linh tinh, phiền chán hất tay cậu bạn ra, khoác cặp sách lên vai đi ra ngoài.

Chu Lạc bước ra khỏi lớp học, nhìn trần nhà dưới chân núi, nhìn về phía nhà của cô. Nghĩ thầm, cậu đã đau khổ đến mức này vì cô, thế nhưng cô lại chẳng hay biết gì, nỗi đau khổ trong trái tim cậu như muốn trào ra, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười cơ quắp đau đớn.

Vừa cười vừa lắc đầu, cậu lắc lư như muốn đổ, chẳng khác nào gã say rượu loạng choạng bước đi trên đường.

Trời đông sớm tối hơn bình thường, tiết cuối cùng cũng trôi qua, sân trường chìm trong màu xám xịt. Ngôi trường giống như một chiếc đèn lồng lớn, tiếng chuông tan trường nhanh chóng vang lên, sân trường vắng vẻ thoáng chốc trở nên rộn rã. Các học sinh chạy ào ra ngoài cổng trường. Chu Lạc bước xuống sân.

Trần Quân nhận ra điều bất thường, bước theo cậu xuống sân, Chu Lạc ngồi trên bậc thang, không nói tiếng nào.

“Lạc, cậu thấy khó chịu ở đâu? Đừng ngồi ở đây, gió lạnh lắm.”

Chu Lạc không nhúc nhích, cũng không ngẩng đầu lên.

“Lạc, về nhà thôi, coi chừng ốm bây giờ.”

“Tớ muốn uống rượu.” Chu Lạc nói.

“Cái gì?”

...

Bóng đèn cuối cùng trong dãy phòng học cũng đã tắt ngúm, sân trường chìm trong đêm đen, chẳng khác nào ngôi mộ hoang rộng lớn.

Gió bắc thổi tiêu điều, Trương Thanh Lý thở hổn hển chạy qua cổng trường, một mạch chạy vào trong, luôn miệng mắng Trần Quân: “Cậu điên à? Cậu ấy báo uống rượu, cậu liền đem rượu cho cậu ấy uống?”

Trần Quân vội vàng đi theo phía sau đỡ, mặt mũi thở phì phò: “Trong lòng cậu ấy không vui, chỉ muốn mượn rượu giải sầu, khuyên sao cũng không chịu về nhà. Tớ nghĩ cho cậu ấy uống chút rồi sẽ ngoan ngoãn nghe lời khuyên can, ai ngờ cậu ấy vớ được rượu là uống mãi không chịu buông. Tớ sợ lớn chuyện cũng không dám tìm đi Quê Hương.”

“Cậu mua bao nhiêu rượu?”

“Chỉ hai chai thôi.”

“Chỉ?”

Đêm tối đen như mực, Trương Thanh Lý chạy vào trong sân trường, cái trụ cột bóng rổ đồ dài, một làn gió thổi qua kéo theo mùi rượu cay nồng nặc.

“Rượu này bao nhiêu độ?”

“5...52...”

“Trần Quân!” Trương Thanh Lý nổi giận ùng ùng chẳng còn sức đâu mà mắng nữa, vội chạy đến kéo Chu Lạc: “Chu Lạc cậu đừng uống nữa, mau về nhà đi.”

Chu Lạc cầm chai rượu, ngửa đầu rót vào miệng. Trương Thanh Lý cướp không được càng thêm tức: “Chu Lạc, cậu làm sao vậy? Trần Quân mau đến giúp một tay đi.”

Trần Quân bước lại giật chai rượu: “Chu Lạc, về nhà. Đừng uống nữa, buông tay ra, buông tay...”

“Cút!”

Chai rượu không lặn dưới chân, chẳng biết cậu lấy sức đâu mà một tay đẩy hai người kia ra, tiếp tục dốc chai rượu trong tay vào miệng, lại phát hiện chẳng còn gì.

Cậu đứng giữa làn gió bắc, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào chai rượu rỗng tuếch, lắc lắc, đột nhiên quay người ném cái chai đập vào rổ bóng rổ.

Cái chai vỡ nát.

Trần Quân và Trương Thanh Lý hoảng sợ run rẩy.

Trời quá tối, Trương Thanh Lý không thấy rõ vẻ mặt cậu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đơn bạc của cậu run rẩy trong gió lạnh.

Cậu ngồi chồm hổm xuống, vùi đầu ôm lấy bản thân, vai run từng đợt, dần dần khóc nức thành tiếng.

“Cô ấy không biết, cô ấy chẳng biết gì cả!” Cậu khóc rống lên: “Cô ấy không tin tôi yêu cô ấy nhiều cỡ nào. Chính là tình yêu có thể chết vì cô ấy!”

Trương Thanh Lý nước mắt lưng tròng, ôm chầm lấy cậu: “Chu Lạc, Chu Lạc...”

“Tôi nên làm gì bây giờ?”

Cậu co rúm người lại, ôm đầu, gào khóc.

“Tôi còn trẻ tuổi như vậy, nên làm gì bây giờ? Những ngày sau này phải sống thế nào đây?”

Đúng vậy, nên làm gì bây giờ?

Cậu còn trẻ tuổi như vậy, tuổi tác sau này vẫn còn dài như vậy, mấy ngày này cậu đau đến mức như gom hết nỗi đau cả cuộc đời lại vậy. Cậu sợ, sợ quên không được, rất sợ nếu như nỗi đau này dày vò cậu cả đời, cậu chỉ thấy sợ hãi vô cùng đối với tương lai, chỉ mong mình già đi trong nháy mắt, để cho cậu lập tức bước vào nấm mộ.

Cậu hận cô, hận cô gái mang tên Nam Nhã, hận cái trán nhỏ chìm trong hương độc của riêng cô.

Cậu đâm liên tục vào ngực mình, cô sẽ không bao giờ biết ở đây đau đến mức nào, cũng sẽ không biết mấy ngày nay cậu sống không bằng chết.

Làm sao bây giờ?

Cậu còn trẻ tuổi như vậy, sau này phải làm sao?

Không ai có thể trả lời câu hỏi của cậu, chỉ đêm đông giá lạnh và bóng đen vô tận.

Cậu thiếu niên nhỏ bé, tinh khiết, ước vọng, cộc cằn, cổ chấp, không phải đen thì là trắng, không sống tức là đã chết, cho dù bị đánh vỡ đầu cũng không thay đổi được suy nghĩ điên cuồng ấy.

Nhưng hiện thực vĩnh viễn luôn tàn nhẫn hơn bạn nghĩ, cũng tuyệt đối không mấy may thương hại bạn dù chỉ một chút xíu.

...

Trần Quân và Trương Thanh Lý đỡ Chu Lạc đưa về nhà, trông cậu đã tỉnh táo hơn nhiều, cậu dằng co suốt một đêm thế, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chịu hé lộ tên của người con gái đó.

Chu Lạc đi tới cửa nhà, nói không cần dìu nữa, cậu không say, nhanh chóng tỉnh táo lại, bước lên cầu thang lên lầu không cần ai đưa tay ra đỡ, mở khóa cũng cần ai giúp đỡ.

Nhưng hai cô cậu kia vẫn một mực đòi đưa Chu Lạc lên đến tận phòng, thậm chí Trương Thanh Lý muốn nhìn thấy Chu Lạc nằm xuống ngủ mới yên tâm. Trần Quân tựa ở trước bàn học, ngồi im, Trương Thanh Lý nhìn Chu Lạc chậm rãi nhắm mắt lại ngủ, lau mặt lau tay cho cậu.

Trần Quân thở dài một hơi, quay đầu nhìn thấy vỉ thuốc ngủ cậu ta mua cho Chu Lạc đang đặt ở mặt bàn học, lúc này mới nhớ tới Chu Lạc có biểu hiện bất thường từ nửa tháng trước. Khi đó Chu Lạc bị mất ngủ, buổi tối không sao ngủ được, Trần Quân đã mua thuốc ngủ giúp cậu vài lần, thế nhưng cứ tưởng do Chu Lạc chịu áp lực cho kì thi sắp tới, hóa ra là thất tình, hằng đêm phải nhờ thuốc ngủ mới chợp mắt được. Cậu ta cẩn thận giấu lại, nửa tháng trước vừa qua, quả thực Chu Lạc trầm mặc hơn so với bình thường, có điều bình thường Chu Lạc cũng ít nói, lại chăm chỉ học tập, mà Trần Quân lại lấu tấu ham vui, cho nên không có để ý.

Có bao nhiêu nữ sinh thầm thích Chu Lạc, Trần Quân liếc mắt nhìn cậu thiếu niên nằm im như chết trên giường, được mọi người khen ngợi là đứa con cưng của trời, thế mà cũng bị tình yêu dày vò, trở thành người không ra người, ngơ ngác không ra ngơ ngác thế này.

“Đi thôi, nếu ở lại nữa thì ba Chu Lạc sẽ phát hiện ra đấy.” Trần Quân nói: “Lúc đầu tớ nói với chú dì ấy rằng Chu Lạc đến nhà tớ ăn cơm, nhằm tránh cho hai người họ lo lắng.”

Bước đi trong con hẻm tối đen, nước mắt trên mặt Trương Thanh Lý đã khô, hỏi: “Người con gái Chu Lạc vừa nhắc đến là học ở lớp nào? Tớ đã theo dõi rất lâu, cảm thấy không phải là người trong lớp mình.”

Trần Quân: “Sao tớ biết được. Cậu ấy có nói gì với tớ đâu.”

“Lúc trước, có một khoảng thời gian cậu ấy hăm hở, chắc lúc đó đang yêu đương với cô ta.”

“Vui vẻ sao? Hồi nào vậy?”

Trương Thanh Lý im lặng, một lát sau mới nói: “Tớ ghen tị với cô ta, lại hận cô ta. Cũng không biết cô ta cảm thấy thế nào nếu biết Chu Lạc đau khổ vì cô ta đến mức này.”

Trần Quân dường như không mấy để ý, nói: “Còn thấy thế nào nữa, nhìn Chu Lạc đau lòng như vậy cũng biết là bị đá rồi. Tụi con gái mấy cậu làm gì có ai quan tâm đến đứa con trai sau khi bị đá. Sau này, cậu ấy còn có cơ hội.”

Trương Thanh Lý sững sờ: “Cậu ấy sẽ quên cô ta sao?”

Trần Quân nói: “Chắc sẽ quên thôi, đàn ông yếu đuối nhất là lúc này đây, cậu quan tâm cậu ấy nhiều hơn một chút, chẳng mấy chốc cậu ấy sẽ động lòng rồi yêu cậu thôi.”

Trương Thanh Lý bất chợt thấy nặng nề trong ngực.

Hai người tạm biệt nhau đi về nhà.

Trương Thanh Lý đi được nửa đường, đột nhiên nhớ lại lúc đi khỏi nhà Chu Lạc đã quên đóng cửa, cố nhớ lại xem Trần Quân đi ra có đóng cửa hay không. Trên sân thượng nhà Chu Lạc có gió rất to, hiện tại lại là mùa đông, nếu ngủ một đêm ngoài trời với thời tiết như thế, chắc chắn sẽ cảm lạnh.

Tuy không biết có đúng hay không, nhưng Trương Thanh Lý nhanh chóng hạ quyết định quay trở lại xem tình hình Chu Lạc thế nào. Ngoài ra cũng không có suy nghĩ nào khác, vừa nghĩ tới lúc cô đưa tay sờ khuôn mặt cậu khi ngủ, lại muốn ở bên cậu nhiều hơn một chút.

Ba mẹ Chu Lạc vẫn chưa ngủ, đang ngồi xem tivi, Trương Thanh Lý không dám quấy rầy đến hai người bọn họ, lặng lẽ bước lên cầu thang, lên lầu khẽ đẩy cửa ra. Cửa đã khóa.

Nhớ nhầm sao?

Trương Thanh Lý hơi mất mát, đang định đi xuống lầu, lại không muốn uống phí chuyến đi này, liền tới cửa sổ nhìn, bất chợt hét to lên: “A!!!”

Cậu thiếu niên khuôn mặt trắng bệch, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

22. Chương 21

“Chu Lạc đang ở trong bệnh viện?”

“Ừ, nghe đồn là ngộ độc rượu.”

“Ngộ độc rượu?”

“Đúng vậy, hình như trước đó đã ốm rồi, chẳng biết nghe được ở đâu rằng uống rượu sẽ khỏi ốm, kết quả uống quá nhiều, thân thể không chịu nổi.”

“Cách dân gian à? Học sinh giỏi cũng mê tín sao?”

Trương Thanh Lý bước vào liền nghe thấy mấy bạn ở lớp đang thì thầm to nhỏ.

Nhờ được phát hiện và cứu chữa kịp thời, Chu Lạc không nguy hiểm đến tính mạng, sáng nay đã tỉnh dậy.

Trước đây cậu chưa từng say rượu, tối qua sau khi nốc hết hai chai rượu nặng, tuy rằng say bết nhè nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, cho nên uống mấy viên thuốc ngủ mà bình thường vẫn hay uống, kết quả biến thành “tự sát”.

Cha mẹ Chu Lạc và bác sĩ đều tin lời giải thích này của cậu.

Lâm Quế Hương vô cùng tự trách, bản thân suốt ngày bận bịu ở cửa hàng, không dành thời gian để ý con trai mình, cậu nhiều áp lực trong học tập đến mất ăn mất ngủ, bản thân bà là mẹ nhưng chẳng hay biết gì. Vừa lo lắng chuyện con trai uống thuốc ngủ phải nhập viện sẽ bị người ta đồn thổi rồi thêm mắm dặm muối nên liền quay sang bác sĩ giữ bí mật này để đưa con trai có thể tập trung ôn thi đại học, bác sĩ cũng vui vẻ đáp ứng.

Trương Thanh Lý biết rõ chuyện tối qua nên miệng kín như bưng mà Trần Quân lại là bạn chí cốt của Chu Lạc, cũng không muốn cậu trở thành trò cười, dĩ nhiên tuyệt đối không đề cập tới vấn đề đêm đó.

Chuông vào học vang lên, Trương Thanh Lý quay trở lại chỗ ngồi, nghiêng đầu liếc nhìn chiếc ghế trống ở chỗ ngồi Chu Lạc, lại thấy lo lắng đến tình trạng này của cậu, rồi lại thắc mắc không biết cô gái kia là ai.

Chuyện không may của Chu Lạc đã lan truyền khắp trường, cô gái kia chắc cũng biết rồi chứ?

Khi trời chạng vạng tối, Nam Nhã đóng cửa tiệm thì nghe thấy học sinh đứng ở cửa hàng văn phòng phẩm sát vách bàn tán đến chuyện của Chu Lạc. Cái tên vừa nghe vào tai, Nam Nhã liền lặng im lắng nghe theo bản năng, cho rằng cậu lại xếp đầu bảng, không ngờ lại là chuyện cậu được đưa đến bệnh viện trong tình trạng nửa sống nửa chết. Nam Nhã kéo cửa được hơn một nửa thì thấy người ra đứng im tại đó một lúc lâu.

Cô nhớ lại lời cậu từng nói: “Không phải rung động bình thường, Nam Nhã, tình cảm em dành cho chị, chính là có thể chết vì yêu.”

Nam Nhã đến cửa tiệm tạp hóa mấy lần, khẳng định ông bà Chu đều ở nhà, mới nhắc chân đi đến bệnh viện.

Sau khi cô bước vào phòng bệnh thì khóa trái cửa.

Đi đến bên giường, thấy cậu thiếu niên nằm ở trên giường nhắm mắt ngủ, sắc mặt cậu tái nhợt như tờ giấy, tay phải rơi ra khỏi giường đơn, lơ lửng ngoài không trung.

Nam Nhã nhẹ nhàng kéo chăn, cẩn thận đắp lại cho cậu, đưa mắt nhìn cậu một cái rồi xoay người muốn rời đi.

“Em tưởng chị sẽ không đến.”

Nam Nhã quay đầu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt ảm đạm của cậu, cô cup mắt một lát rồi lại nhìn cậu hỏi: “Cậu thấy đỡ hơn chưa?”

Chu Lạc khó nhọc ngồi dậy, lưng cong cong, nghiêng đầu nhìn cô.

“Nếu không ổn thì chị sẽ làm sao?”

Cô thở dài một hơi: “Chu Lạc.”

“Đừng coi em là trẻ con! Em còn có trái tim hơn chị nhiều!” Cậu càng lúc càng cao giọng, ẩn chứa nhiều phần nộ và không cam lòng.

Nam Nhã im lặng.

“Chị không nói gì nữa sao?” Hơi thở của cậu suy yếu rồi lại tỏ ra như người gây sự. Rõ ràng đang rất giận, rất hận cô, chỉ muốn ngăn cản không cho cô nói, muốn thấy cô luống cuống, thấy cô khó xử, nhưng hết lần này đến lần khác lại muốn nghe cô nói, nghe cô hỏi han, và tỏ ra quan tâm lo lắng cho cậu.

“Sao lại làm chuyện dại dột như vậy? Nghe nói, thiếu chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng.” Cô đút hai tay vào túi áo, đôi tay hiện lên sau lớp vải mỏng.

Chút quan tâm, chút lo lắng của cô làm trái tim cậu mềm đi, mềm tới mức rối tung rối mù, chẳng qua trên mặt vẫn cố tỏ ra bình thản: “Thách đồ với mấy đứa bạn, nên uống vài ba bình rượu đế, nhưng cơ thể em không chịu được. Chứ không phải vì chị, chị đừng nghĩ nhiều.”

“Ồ.”

Cậu kể sơ lược nguyên nhân như vậy, Nam Nhã cũng chẳng còn gì để nói.

Hai người trầm mặc ngồi đối diện nhau, im hơi lặng tiếng.

Nhưng cho dù như vậy, Chu Lạc vẫn hi vọng thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết mấy, bởi vì khi đó, ánh mặt trời mùa đông chiếu vào, chiếu lên người cậu, đem đến cho cậu cảm giác ấm áp.

“Chị.”

Nghe tiếng cậu gọi, cô khẽ ngẩng đầu lên đáp: “Ừ?”

Cậu nói: “Chị không tin đúng không?”

Cô nhìn cậu.

Cậu nói: “Chị không tin em thật lòng yêu chị, yêu như một thằng đàn ông yêu một người phụ nữ.”

Nam Nhã nói: “Chị tin.”

Chu Lạc nói: “Nhưng đối với chị, tấm chân tình này của em chẳng đáng lưu tâm đúng không?”

Ánh nắng chiều ta chiếu lên khuôn mặt trắng nhợt của cô, cô trầm mặc, cậu đã biết đáp án, không muốn thốt ra những lời làm tổn thương người khác. Cậu thấy ảm ức trong bụng, ảm ức đến mức muốn khóc nức lên, lại muốn cầm dao đâm cô một nhát thật sâu, tốt nhất là đâm chết cô đi: “Có đúng không?”

“Chu Lạc...” Cô ngẩng đầu.

“Có đúng không?” Cậu thiếu niên nắm chặt chần, sắc mặt trắng bệch: “Chị nói đi, có đúng không?”

Cô há miệng, cuối cùng nói: “Phải.”

Chu Lạc nhìn chằm chằm cô, không nhúc nhích.

“Chu Lạc, hiện tại chị chẳng còn lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện này. Chị...”

“Chị thích em chứ?” Môi cậu tái nhợt, cố chấp đến mức cầu xin: “Chị nói đi, chị có thích em không?”

Nam Nhã nhìn cậu.

“Chị trả lời đi!”

“Chị không thích cậu. Chị chưa từng xem cậu là một người đàn ông, chị chưa từng nghĩ đến chuyện ấy.”

Những lời này như quả bom phát nổ, phá nát tất cả mọi thứ. Chu Lạc nhìn cô, nước mắt trong khoảnh khắc đã dâng đầy viền mắt.

Nam Nhã ngẩn người.

Chu Lạc ngã xuống, đưa tay lên che mắt, từng giọt từng giọt rơi khỏi khóe mắt, không tiếng động.

Tay cậu thiếu niên đang run, vai đang run, trái tim cũng đang run. Cậu che mắt, nước mắt trào ra rơi xuống tóc, cậu cắn chặt môi, đôi môi trắng bệch, nỗi uất ức cứ trào lên trong ngực.

Nam Nhã đứng dậy, kéo cánh tay cậu: “Chu Lạc cậu đừng khóc.”

Cậu hất mạnh tay cô ra, che mắt không cho cô nhìn thấy.

“Chu Lạc.” Cô kéo cậu.

“Không cần chị quan tâm!” Cậu xoay mạnh người sang chỗ khác, cả người run rẩy, không ngừng nức nở, khóc như một đứa trẻ gặp chuyện đau buồn và rất thành thật, giống như vừa chịu một nỗi oan ức to lớn.

Nam Nhã đưa tay lên xoa mái tóc cậu, phát hiện cậu cố kìm nén cơn khóc đến mức người toát đầy mồ hôi. Cô nhẹ nhàng sờ đầu cậu, dịu dàng vuốt ve: “Chị không yêu cậu, không phải là tình yêu ấy.”

Chu Lạc đột nhiên yên tĩnh lại.

Cậu nghiêng đầu qua chỗ khác, vành mắt ửng đỏ nhìn cô: “Thế là tình yêu nào?”

“Không phải tình yêu của một người con gái dành cho người con trai.” Nam Nhã ngồi ở mép giường thở dài một hơi: “Chị thích cậu, giống như thích một...” Cô khẽ cup mắt xuống, rồi lại mở to mắt nhìn cậu: “Một người bạn, một tri kỷ, chính là như vậy đó.”

Đôi mắt Chu Lạc như tỏa sáng, người yêu say đắm trong trái tim mình chính là như thế, luôn đem đến hi vọng cho mình: “Không phải như thích một đứa bé?”

“...” Nam Nhã lắc đầu: “Không phải.”

Chu Lạc bật người ngồi dậy: “Vậy mà chẳng chịu nói rõ ngay từ đầu, làm em đau lòng gần chết.”

Nam Nhã: “...”

Chu Lạc xác định lại: “Tóm lại là có thích đúng không?”

Nam Nhã cup mắt xuống: “Mấy chuyện như thế này, còn muốn người ta nói đi nói lại bao nhiêu lần nữa?”

Chu Lạc nói: “Vậy chị có thể nâng cao cung bậc yêu thích dành cho em không? Từ hôm nay trở đi sẽ lo lắng cho em nhiều hơn, được không?”

Nam Nhã bắt đắc dĩ: “Chu Lạc, bây giờ cậu chẳng khác gì một đứa trẻ.”

Chu Lạc ngẩn người, cup mắt, sau đó lại ngẩng đầu, buồn bã mất mát nói: “Chị sẽ tiếp tục sống với anh ta sao? Chị mãi mãi không thể bỏ anh ta sao? Em không hiểu, anh ta không tốt, tại sao chị còn muốn...”

“Chị biết chứ.” Nam Nhã nói.

Thấy khuôn mặt cô bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, Chu Lạc ý thức được điều gì đó, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Em đang nói đến chuyện sao đột nhiên chị rút lại đơn kiện? Có phải anh ta lại làm chuyện gì rồi phải không?”

Nam Nhã từ chối trả lời.

Có tiếng bước chân vang lên nơi hành lang, Nam Nhã quay đầu lại liếc mắt nhìn, đứng dậy nói: “Cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, chị đi trước.”

Chu Lạc vô cùng luyến tiếc, kéo cô lại. Nam Nhã quay đầu lại, thấy dáng vẻ cậu đáng thương như con cún nhỏ vừa bị vứt bỏ. Cậu nhỏ giọng nói: “Chị ở lại thêm chút nữa đi.”

Nam Nhã im lặng một lát, nói: “Chu Lạc, chị phải đi.”

Ngay tại một khắc kia, Chu Lạc nhìn thấy được ý tứ sâu xa trong ánh mắt cô khi nói phải đi.

Chu Lạc ngẩng ra, trái tim trống rỗng.

Cậu ngẩn ngơ nhìn cô, một lúc lâu đôi môi tái nhợt run rẩy, thương tâm nói: “Chị không thể chờ em sao?”

Nam Nhã cũng nhìn cậu, sóng mắt khẽ nhúc nhích, nói không rõ là cảm động hay cảm kích, hoặc là còn ý nghĩa khác.

Chu Lạc nói: “Chờ em thi xong đại học, chờ em trưởng thành, dẫn chị đi, được không? Em xin thề!”

Nam Nhã khẽ cười, một nụ cười chân thật, nhưng chung quy vẫn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vì sao?” Cậu dường như ghen ngạo, cậu đã lấy tất cả mọi thứ để giữ cô lại, đem tương lai của cậu ra đánh cược.

“Không phải cậu không tốt, Chu Lạc.” Nam Nhã nói: “Là số mạng chị không thể tiếp nhận được tình yêu của đàn ông.”

23. Chương 22

Trên cái trấn nhỏ này, mỗi người đều trôi qua như thế, bình thường, huyền ảo, mục nát. Mặt trời vẫn đều đặn mọc lên, người kinh doanh vẫn mở cửa hàng theo thường lệ, đám đàn bà con gái vẫn tụ tập trong tiệm tạp hóa buôn dưa lê hết chuyện này đến chuyện khác theo thói quen. Không ai biết, có một người con gái đang chuẩn bị lặng lẽ rời khỏi cái trấn nhỏ này.

Ngoại trừ Chu Lạc.

Bằng qua con đường chính trong trấn Thanh Thủy, đi ngang qua những con phố quen thuộc, Chu Lạc cảm thấy chán ghét muốn vứt bỏ mọi thứ.

Nam Nhã phải đi.

Từ Nghị lấy sinh mệnh con gái ra uy hiếp ép buộc Nam Nhã phải rút đơn ly hôn về. Dây dưa hơn ba năm vẫn không thể cắt đứt được, cô đã tuyệt vọng với cái trấn nhỏ này từ lâu. Trước đây Uyển Loan còn nhỏ, cô sợ con bé chợt khóc sẽ thu hút ánh mắt dị nghị của đám người ngồi lê hóng chuyện. Hôm nay thì khác, cô có thể dẫn Uyển Loan lên rời khỏi, ra đi mãi mãi.

Cô nói rất đúng, cô không rảnh đi lo lắng đến mối tình không bị thế tục quấy rầy của cậu thiếu niên.

Để thuận lợi trốn đi, Nam Nhã cố tỏ ra bình thường, mọi việc vẫn diễn ra theo thói quen. Cũng không để cho bất cứ ai hoài nghi, đến lúc đó chỉ cần nói dẫn Uyển Loan vào thành phố tìm bà, không mang theo hành lý, cũng không ai phát hiện ra.

Cô chỉ nói cho mỗi cậu biết. Nếu chẳng phải cậu không cẩn thận “tự sát” nằm viện, có lẽ cô cũng không nói chuyện này với cậu, để cậu cùng những người trong trấn này, bỗng một ngày nào đó đột nhiên phát hiện ra cô đã mất tích. Nhưng cô lại nói cho cậu biết, không nở để cậu thương tâm. Trong lòng cô, cậu không giống như những người khác. Nhưng không giống thì có ích gì? Cô vẫn phải đi, cũng không nói là sẽ đi đâu. Cô không muốn có bất kỳ dính dáng gì với ai ở trong trấn này.

Chu Lạc sầu não vô cùng, bước chân vô định đi trên đường chợt ngừng lại.

Hiện giờ cậu đang đứng trong hành lang bệnh viện, Trần Quân đi cùng với cậu đến bệnh viện kiểm tra, cậu chợt dừng lại đưa tay chống tường, tim đập mạnh loạn nhịp và thất thần.

Trần Quân gãi đầu, đột nhiên kéo Chu Lạc qua, lôi cậu đi vào chỗ cầu thang.

Chu Lạc chán ghét đẩy ra.

Trần Quân buông tay, rất tức giận: “Trong trấn có biết bao đàn bà con gái, cậu yêu ai cũng được, sao lại yêu cô ta?”

Chu Lạc cả kinh: “Cậu nói cái gì?”

Trần Quân nói: “Chỗ tường thấp hôm trước tớ thấy cậu nhảy ra đó, tớ đã nhảy sang bên kia xem rồi. Lúc đầu tớ còn không tin, không ngờ thật sự là cô ta.”

Sau lưng Chu Lạc đổ đầy mồ hôi lạnh: “Cậu...”

Trần Quân thấy cậu như thế, cũng chẳng nói hay giận gì nữa: “Tớ là người như vậy sao?”

Chu Lạc lặng lẽ một lát, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Là tớ quán lấy cô ấy. Nhưng nếu chuyện lộ ra, cô ấy sẽ bị chỉ trích.” Cậu mở miệng trong chốc lát, bỗng cười: “Chẳng có gì phải lo cả, dù sao cũng chẳng còn cơ hội nữa.”

Trần Quân chỉ hận rèn sắt không thành thép, bị Chu Lạc làm cho tức chết: “Đã biết không có cơ hội, cô ta chẳng những có chồng mà còn có con, cậu bị mù rồi à? Còn tự sát vì cô ta nữa, tớ cũng sắp bị cậu làm cho phát điên rồi đây!”

Chu Lạc thở dài, bắt đầu xoa xoa đầu: “Tớ không có tự sát. Tớ thực sự không biết mấy viên thuốc ngủ cậu mua cho tớ lại không được phép dùng khi uống rượu. Haizzz, may mà có cậu.”

Chu Lạc móc mẩu giấy nhỏ từ trong túi quần, Trần Quân đoạt lấy, oán hận nói: “Cậu tưởng bây giờ tớ còn tin mấy lời đó của cậu sao?”

Chu Lạc nói: “Tin hay không thì tùy cậu. Cậu cứ thử nghĩ xem, chắc chắn tớ sẽ không làm như thế, quá mất mặt. Hơn nữa, nếu tớ la hét đòi tự sát, cô ấy sẽ quay đầu nhìn tớ sao? Thôi, quên đi, dù sao nếu không có sự cố lần này, cô ấy cũng sẽ không đến thăm tớ.”

Trần Quân bất bình thay cho cậu: “Cậu làm vậy chỉ để cho cô ta thấy thôi hử? Cô ta là thần tiên tỷ tỷ sao?”

Chu Lạc bước xuống bậc thang, ngồi lên, nói: “Không phải như cậu nói đâu. Trần Quân, cậu có nhớ câu ”có sao không ăn thịt” (*) trong sách ngữ văn không?”

(*) Đây là câu nói của Tần Huệ Đế, vị vua thứ 2 nhà Tây Tấn, khi nghe quần thần bẩm báo rằng người dân không còn đủ gạo để ăn. Về sau dùng để chỉ sự không hiểu biết của những người sống trên cao về cảnh ngộ khó khăn của những người nghèo khổ.

Trần Quân cũng ngồi xuống cạnh cậu: “Tại sao lại nhắc đến sách ngữ văn?”

Chu Lạc phì cười nói: “Vì điều đó cũng giống như tớ và cô ấy, tớ luôn hỏi cô ấy, tại sao không thể yêu, tại sao lại không tin vào tình yêu?”

Lần này đến lượt Trần Quân trầm mặc.

Chu Lạc cố nén nỗi mất mát trong lòng nói: “Tớ và cô ấy vốn không sống cùng một thế giới, chuyện cần suy nghĩ và quan tâm cũng chẳng giống nhau. Tớ chỉ là một thằng học sinh năm cuối cấp ba, sao cô ấy tin tưởng tớ được? Tớ muốn hiểu cô ấy nhiều hơn, nhưng phải làm sao mới rút ngắn được khoảng cách đó? Tớ không biết phải làm gì cả.”

Trần Quân cũng buồn khổ: “Con gái vốn trưởng thành trước con trai, cô ta lại lớn tuổi hơn cậu. Huống chi những chuyện cô ta trải qua từ bé đến giờ còn nhiều hơn hẳn những người sống trong trấn này.”

Chu Lạc trầm mặc một hồi, nói: “Có lẽ vậy.”

Cậu chỉ là một con ngựa non còn cô đã vượt qua một con sông sâu lâu rồi.

Chu Lạc buồn bã nói: “Trần Quân cậu có biết không? Lúc trước tớ luôn cho rằng trên đời này, tình yêu của tớ mới là quan trọng nhất. Nhưng sau này tớ mới hiểu, đứng trước nỗi đau của cô ấy, tình yêu của tớ vốn chẳng đáng được nhắc tới. Tớ còn quá trẻ, không hiểu được tâm tư cô ấy, không hiểu nổi cuộc đời, cũng

không hiểu được, trong cuộc sống không phải chỉ có mỗi tình yêu, con người cũng không thể chỉ sống dựa vào mỗi tình yêu.”

Trần Quân giật mình, nói: “Lạc, bỗng nhiên tớ thấy cậu trưởng thành hơn rất nhiều.”

Chu Lạc cười khổ: “Cô ấy giống như một khóa học vậy. Mấy ngày qua tớ đã suy nghĩ rất nhiều, hiện giờ khó chịu vô cùng nhưng có lẽ sau một thời gian mọi thứ sẽ khác, có thể nở nụ cười khi nhắc về chuyện này, chứ còn hiện tại, tớ thực sự nhớ Nam Nhã đến không chớp mắt nổi. Mở mắt ra là nghĩ đến Nam Nhã, nhắm mắt lại cũng nghĩ đến Nam Nhã, làm việc gì cũng nghĩ đến Nam Nhã...”

Trần Quân vỗ mạnh vào vai cậu: “Thôi đi.” Thế nhưng trong lòng cũng biết rõ, tuy Chu Lạc cố gắng nói ra thật nhẹ nhàng, kỳ thực lại chẳng có cách nào xóa đi nỗi khổ lụy trong tim.

Chu Lạc cười, cũng không thốt ra lời nào.

Vì sao nhiều năm như vậy, tình yêu cứ thế không bệnh mà chết? Bởi vì tuổi trẻ bất lực, cho dù thời gian cứ tuột đi trước mắt, lại chẳng thể làm gì được.

Cậu muốn nhanh chóng lớn lên cho cô thấy, nhưng cô lại không rảnh rỗi chờ cậu, có lẽ vĩnh viễn cũng không nhìn thấy được ngày đôi cánh cậu đủ cứng cáp để che chở cho cô, để cô yên tâm dựa vào. Chỉ biết trách thời gian đã bày ra trò chơi quá mức tàn nhẫn.

Hiện tại cậu vẫn chưa trưởng thành, chưa chắc chắn, làm việc bộp chộp tùy hứng, nhưng chờ sau này cậu trưởng thành, chắc chắn rồi, khi đó cậu có điên cuồng vì tình yêu giống như hiện giờ không?

Kết quả kiểm tra không có gì đáng lo ngại, khi hai người bước chân ra ngoài bệnh viện thì gặp ngay Trần Linh cũng đang đi ra, nói là đến tìm bác sĩ Giang. Trần Quân liền đi về cùng chị mình.

Chu Lạc về nhà ăn cơm qua loa, biết xế chiều hôm nay Nam Nhã sẽ đi, cậu không ngủ trưa, tiết học buổi chiều cũng không thể tập trung được.

Thời khắc Nam Nhã phải đi càng lúc càng gần, cậu cảm nhận được sự hốt hoảng và khổ sở trước nay chưa từng có. Nghĩ đến cả đời sau này không còn gặp lại nhau, cậu tựa hồ không chịu nổi.

Tiết tự học sau cùng mới trôi qua hơn phân nửa, cậu trốn học, bước chân càng lúc càng nhanh, càng lúc càng hoảng loạn, cậu muốn chạy đến nhà ga gặp mặt Nam Nhã lần cuối, cho dù đứng từ xa ngắm nhìn cũng được.

Nhưng không ngờ sự việc lại phát triển vượt xa khỏi tầm kiểm soát.

Còn chưa tới nhà ga đã có một đám người chạy ào qua, họ cùng chạy về một hướng với Chu Lạc.

“Mau lên, xảy ra chuyện lớn rồi, mau đi xem đi!”

“Ở đâu?” Người qua đường hỏi.

“Trên đường đấy, Nam Nhã bỏ trốn theo chồng cô Xuân, bắt quả tang tại ngay nhà ga. Đang mắng chửi ngoài đó!”

“Chờ tôi một chút.”

Chu Lạc giật thót mình, bước chân nhanh hơn. Chạy đến chỗ đám người đang tụ tập đông như kiến trong nhà ga, ở khoảng trống chính giữa, Trần Linh dẫn đầu một đám đàn bà con gái vây bắt Nam Nhã đang nắm tay Yến Loan, vừa mắng vừa chửi, chẳng khác nào đang đóng kịch.

Giọng Trần Linh oang oang: “Không hẹn hò? Không hẹn hò thì sao chồng cô Xuân lại có mặt cùng cô ở trong nhà ga này, cô muốn dẫn Yến Loan đi đâu? Chồng cô có biết không? Không biết tức là muốn bỏ trốn theo trai!”

Chồng cô Xuân đang quỳ gối phía trước cầu xin tha thứ: “Toàn do Trần Linh đặt điều nói bậy, anh tình cờ gặp Nam Nhã trên đường thôi, cô ta nhờ anh đưa cô ta đến nhà ga. Vừa này là cô ta nói cảm ơn anh, mới kéo tay anh, không ngờ lại bị Trần Linh nhìn thấy. Tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi!”

Nam Nhã cắn răng nói: “Ông nói dối!”

Cô Xuân hét toáng lên: “Ý cô là chồng tôi gạ gẫm tán tỉnh cô sao? Có người nào trên trần không biết anh ấy là người hiền lành chất phác? Cái đồ lẳng lơ đi thõa này!”

Cô Xuân nhào tới đánh, búi tóc của Nam Nhã rơi ra, mái tóc dày bay loạn xạ trong gió.

Bị bọn họ xô đẩy, Nam Nhã hết nghiêng bên này lại ngã bên kia, nhưng chẳng hề nhúc nhích dù chỉ một bước, tay cẩn thận che chắn cho bé Uyển Loan đang đứng bên cạnh. Uyển Loan tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn chăm chăm đám người xung quanh, dường như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đám người bu xung quanh chờ xem trò vui nhưng chẳng có ai chú ý đến cô bé đang đứng bên cạnh.

Trần Linh to tiếng phụ họa: “Giang Tú đã nhiều lần nói với tôi rồi, mỗi lần anh ấy đi xem quần áo với tôi, lần nào Nam Nhã cũng lén nháy mắt với anh ấy đấy! Chị Thập Hương, Kiều Kỳ, Dương Lôi, mọi người nói xem, vợ chồng mấy chị đã bao lần to tiếng vì cô ta rồi? Cả chị Lâm Tử nữa, lần trước cãi nhau với anh Hứa Minh Vũ là vì chuyện gì?”

Việc xấu trong nhà nào ai muốn bêu ra ngoài, cũng chẳng muốn mọi người biết chồng mình mèo mả gà đồng, huống hồ còn phải sống với nhau đến cuối đời, đành chỉ biết hận người phụ nữ kia, cho nên mọi chỉ trích đều chia thẳng về phía Nam Nhã: “Chính cô ta lẳng lơ dụ dỗ Hứa Minh Vũ, bị người khác nhìn thấy.” Chị Lâm Tử nổi giận đùng đùng, một cái tát bay thẳng vào mặt Nam Nhã, còn đưa tay kéo cô xuống đánh, Nam Nhã lão đảo đụng vào người Thập Hương, lại bị đẩy ra xa.

“Không biết liêm sỉ!”

“Đồi phong bại tục!”

“Lẳng lơ đi thõa!”

“Nhìn cách ăn mặc của cô ta là biết chẳng phải dạng người đứng đắn gì rồi!”

“Dì.” Uyển Loan nhăn mày ngắc đầu nói: “Dì, mẹ cháu là người tốt!” Tiếng cô bé giòn tan vang lên.

“Cô ta trời sinh đã là cái thứ dâm dăng, bằng không có sao ngày nào cũng mặc sườn xám đi dụ dỗ đàn ông? Sợ người khác không biết vóc dáng cô ta đẹp hay sao? Muốn khoe thân thể cho ai thấy đây?”

“Xi, hôm nay cũng mặc như vậy! Còn giả vờ che đậy làm gì? Mặc cho bọn này nhìn à?”

Trần Linh là người đầu tiên đưa tay xé rách áo măng tô và áo len trên người Nam Nhã, kéo theo một đám phụ nữ cũng xông lên xâu xé, chẳng khác nào bầy linh cẩu vớ được con mồi. Chỉ trong nháy mắt, quần áo trên người cô đều bị lột ra hết, chỉ còn lại chiếc sườn xám có thêu hoa bên trong, xinh đẹp kinh người.

Nam Nhã chỉ mặc một chiếc sườn xám, đứng ở đầu đường trong ngày đông, tóc đen như mực, đôi mắt long lanh, chân mày đen sậm, da trắng như tuyết, môi đỏ kiêu sa. Đẹp đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Mọi người ngây ngẩn nhìn, xung quanh thoáng chốc yên tĩnh hoàn toàn.

Cũng chính trong nháy mắt đó, Nam Nhã nhìn thấy Chu Lạc chen qua đám người, cậu giật mình nhìn cô.

Bốn mắt xuyên qua đám người trùng điệp nhìn thẳng vào nhau. Ánh mắt Nam Nhã trống rỗng, trong mắt cô tràn đầy căm hận nhìn cậu, giống như nhìn thấy một kẻ phản bội.

Đó là ánh mắt như thế nào nhỉ? Khinh miệt, thống hận, kinh tởm tựa như muốn đâm thủng một lỗ trên người kẻ thù là cậu đây.

Chu Lạc lạnh cả người, không ngừng biện giải: “Không phải em đâu!”

Nhưng cô chỉ nói cho mỗi mình cậu biết, cô cho rằng cậu đã phản bội cô, cô hận cậu.

Nhưng cũng chính trong nháy mắt đó, ánh mắt Nam Nhã chợt thay đổi. Cô nhìn cậu, ánh mắt tuyệt vọng và bất lực, đau đớn như đang cầu xin sự thương xót, giống như đang cố nắm lấy một cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Chu Lạc đã hiểu.

Cậu đột nhiên tỉnh táo lại, chạy băng băng về phía cô.

Nhưng đám người vây xem vẫn chưa tỉnh táo lại, ngoại trừ chuyện tà ác đang làm rất nhiều người ở đây thống khoái, thì bọn họ chỉ đổ ra đường để xem một đám phụ nữ cầu xé lẫn nhau.

Cô gái mặc bộ sườn xám xinh đẹp đó đã làm đồng loại của cô ganh tỵ đỏ cả con mắt, cứ luôn miệng kêu gào: “Mọi người mau đến đây mà xem cái con diêm này dùng chiêu trò gì dụ dỗ câu dẫn đàn ông này! Đến đây mà xem, nhìn xem sau bộ sườn xám này phải chẳng không giống với phụ nữ chúng ta?”

Chu Lạc vọt vào trong ôm lấy bé Uyển Loan, che mắt cô bé lại, vừa xoay người thì nghe thấy tiếng vải bị xé rách hòa cùng với tiếng chữ rửa, giống y như tiếng vang đêm hôm mùa hè cậu đứng ngoài cửa sổ nhà cô đã nghe thấy.

Lần trước cô bị một thằng đàn ông cưỡng gian, lần này, là một thôn trấn!

Đám người nghe thấy tiếng xé vải, ai nấy đều kiễng chân lên để mà ngóng, tặc lưỡi than thở không nhìn rõ.

Thế giới trước mắt Chu Lạc bỗng nhòe đi, rồi chìm sâu vào trong nước, một vài tia sáng lóe lên trong nước, cậu không nhìn rõ thứ gì cả, cũng không nghe thấy gì hết, chỉ biết ôm lấy Uyển Loan, chạy như điên ra ngoài.

Cái trấn này điên rồi!

Đây không phải nơi cậu sinh ra và lớn lên, cũng không phải một trấn nhỏ có phong cảnh hữu tình và những người dân hiền lành chất phác. Mà cái trấn này thật xa lạ, xấu xí, thối rửa, mục nát, tà ác đen tối chẳng khác nào địa ngục!

Những người sống ở nơi đây đều là ác quỷ!

Chu Lạc ôm Uyển Loan chạy thẳng một mạch về nhà, chạy vào trong phòng mình, cậu đặt Uyển Loan lên trên giường, hay tay run rẩy sờ đầu cô bé: “Uyển Loan đừng sợ, ngoan. Đừng sợ, Uyển Loan ngoan.”

Uyển Loan tò mò nghiêng đầu, vươn cánh tay nhỏ bé ra sờ mặt Chu Lạc: “Cậu Chu Lạc, vì sao cậu khóc?”

Chu Lạc đưa tay lau mặt mới phát hiện trên mặt mình lúc này đã đầy nước mắt.

“Uyển Loan...”

“Uyển Loan không sợ, mẹ đã nói với con rồi.” Uyển Loan ngoan ngoãn nói: “Mấy trò chơi này, đã chơi nhiều lần rồi, lần nào chơi cũng rất vui. Cậu Chu Lạc, cậu phải cố gắng lên!”

Chu Lạc sững sốt, nhìn đôi mắt đen bóng long lanh giống hệt Nam Nhã, hỏi: “Mẹ đã nói gì với con?”

“Mẹ nói, mấy chú dì trên trấn muốn chơi trò chơi với mẹ con con, bọn họ sẽ vào vai người xấu, con là thiên sứ nhỏ, con có thể chấm điểm cho mọi người, ai biểu diễn ác nhất sẽ được tặng một bông hoa hồng.” Uyển Loan khe khẽ hỏi: “Cậu Chu Lạc, cậu vào vai người tốt à?”

Cô bé vui sướng mở to đôi mắt: “Mẹ nói, ai vào vai người tốt sẽ được tặng ba bông hoa hồng.”

Chu Lạc kinh ngạc nhìn chằm chằm cô bé, đột nhiên cúi đầu che mặt, nước mắt rơi như mưa.

24. Chương 23

Hồi ức lơ đãng hiện lên trước mắt, ngày đó cậu chờ ở cửa nhà Nam Nhã để nói lời xin lỗi, cô nắm tay Uyển Loan đi tới, Uyển Loan đã tặng cô ba bông hoa hồng.

“Con nói đi.”

“Biểu hiện của mẹ rất tốt, được ba bông hoa hồng.”

“Cảm ơn Uyển Loan.”

Thì ra là thế.

Chính là như lúc bị những người kia nhục mạ, ánh mắt cô đầy bi thương, ánh mắt cầu xin của cô nhìn cậu như muốn nói: “Chu Lạc, hãy dẫn Uyển Loan đi. Cầu xin cậu, hãy dẫn Uyển Loan đi chỗ khác.”

Chu Lạc nước mắt đầm đìa.

Uyển Loan nhướn mi lên hỏi: “Cậu Chu Lạc, vì sao cậu khóc?”

Chu Lạc nói: “Cậu hận chính bản thân mình, cậu hận mình vẫn chưa trưởng thành, cậu hận mình còn quá nhỏ.”

Uyển Loan lắc đầu: “Con không hiểu.”

Chu Lạc lau nước mắt trên mặt, cầm tay Uyển Loan: “Uyển Loan, trò chơi này vẫn chưa kết thúc, có người xấu muốn tới bắt Uyển Loan, nhưng cậu phải đi bảo vệ mẹ con, không thể ở cạnh con được nữa. Cho nên Uyển Loan phải trốn thật kĩ, đừng để ai nhìn thấy nhé, được không?”

Ánh mắt Uyển Loan thoáng chốc tỏa sáng, gật đầu rõ mạnh: “Vâng ạ.”

Chu Lạc: “Ngoan, không được nói chuyện!”

Uyển Loan đưa tay che miệng lại, mở to đôi mắt, long lanh nhìn cậu.

Chu Lạc lấy chăn bông trải xuống sàn, ôm Uyển Loan đặt xuống nằm ngủ, rồi đắp chăn cho cô bé, đem chậu rửa mặt, bình nước và trái cây cho cô bé.

Cậu nằm ở cuối giường, sờ đầu cô bé: “Uyển Loan ngủ ngoan nhé, mặc kệ có ai đến, con cũng không được lên tiếng, chớ để họ tìm ra con, nhớ chưa?”

Uyển Loan một tay cầm táo, một tay cho miệng, vui mừng gật đầu.

Chu Lạc chạy xuống cầu thang nhắc máy gọi điện đến đồn cảnh sát, nhưng được biết là đã có người gọi điện báo án trước rồi.

Chu Lạc chạy ra cửa, đám người trên đường đã tản ra, Nam Nhã cũng không thấy đâu, thế nhưng vẫn văng vẳng bên tai lời bàn tán về cô.

“Chắc chắc, vừa trắng vừa mềm, đã sinh con rồi mà dáng người vẫn còn đẹp như thế. Đúng là gái một con trông mơn con mắt!”

“Suyt, đừng có nói nữa, cẩn thận bị bắt! Chuyện vừa rồi là phạm pháp đấy.”

“Nhiều người như vậy, chẳng lẽ bắt toàn bộ người dân trong trấn này sao? Có nhốt cũng chẳng có chỗ mà chứa nữa.”

“Cũng phải, cô nói xem Nam Nhã có phải bị ngu rồi không? Một hai đồn cảnh sát bắt đám người Trần Linh đi. Họ đều là phụ nữ, đã là phụ nữ thì sao quy tội quấy rối tình dục, xâm hại thân thể được. Còn chưa kể, Trần Linh còn là con gái của cảnh sát trưởng, bố làm sao lại đi bắt nhốt con mình được chứ!”

“Đúng vậy, nếu tôi là cô ta, gặp phải chuyện như vậy chỉ có nước cầm mặt vào gầm cầu, nhục nhã đến mức chẳng dám nhìn mặt ai, nói gì đến tranh cãi đòi xử phạt?”

Chu Lạc chạy về phía đồn cảnh sát, vừa đến cửa liền gặp phải Trần Quân mặt mày ủ dột. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Trần Quân tỏ ra rất áy náy: “Lạc, đừng hận chị tớ!”

Chu Lạc không lên tiếng, chạy vào trong đồn, Trần Quân ngăn cản: “Nam Nhã đã đi rồi.”

Lúc này Chu Lạc mới chịu nhìn cậu bạn: “Xử thế nào?”

Trần Quân cắn chặt môi không biết phải trả lời thế nào, một lát sau mới chậm rãi nói: “Là mẹ cậu báo cảnh sát, anh Từ Nghị cũng tới, trước mặt nhiều người như vậy, chỉ đánh mỗi Nam Nhã.”

Chu Lạc nhìn chằm chằm cậu bạn, viền mắt đỏ hoe.

Trần Quân luống cuống: “Lạc, đừng...”

Chu Lạc: “Tớ hỏi cậu, bố cậu đã xử như thế nào?”

Trần Quân cúi đầu, thanh âm càng lúc càng nhỏ: “Chỉ nói... xin lỗi rồi thôi...”

Nước mắt Chu Lạc thoáng cái rơi xuống ào ào.

“Dựa vào cái gì?” Ánh mắt Chu Lạc cay độc nhìn cậu bạn: “Tại sao có thể như thế?”

Cậu muốn xông vào trong, Trần Quân kéo Chu Lạc lại.

Chu Lạc: “Tớ đánh chết mấy người đàn bà đó, rồi cúi đầu nói xin lỗi là được phải không?”

Trần Quân cũng muốn khóc lên: “Tớ không giữ nổi cậu nữa rồi. Lạc, xin cậu hãy nghĩ cho Nam Nhã, cậu xông vào như thế, để mọi người đều biết cậu thích Nam Nhã, rồi Nam Nhã sống ra sao?”

Chu Lạc đột nhiên dừng lại.

Trần Quân nói: “Cậu cho rằng một đám người vậy xem cô ấy không có ai tốt cả sao? Vì sao bọn họ không dám bước ra giúp đỡ? Chẳng phải bọn họ sợ sẽ hại cô ấy thậm hại hơn sao? Đám phụ nữ kia đều điên hết rồi, chỉ cần có đàn ông đưa tay ra giúp Nam Nhã, những lời bọn họ vu khống cô ta trước đó đều trở thành sự thật, Nam Nhã sẽ càng thê thảm. Bây giờ cậu xông vào đó sao? Được thôi, vào đi, để cho tất cả mọi người nói cô ta dụ dỗ trẻ vị thành niên, để cho chuyện vừa rồi xảy ra lần nữa! Lúc này, ngay cả mẹ cậu cũng không cứu được cô ta nữa là!”

Chu Lạc bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói: “Trần Quân, cậu biết, trong đám người điên đó, có cả chị cậu, cậu thử đặt tay lên ngực mà sờ lương tâm của mình xem, nói xin lỗi, công bằng sao?”

Trần Quân ngồi xổm xuống, đưa tay ôm đầu: “Lạc, cậu đừng hỏi tớ, tớ cũng muốn điên lên đây! Cậu không biết đâu, tớ từng nhìn thấy anh rể tớ quấy rối Nam Nhã, Nam Nhã không để ý đến anh ấy, anh ấy liền đổi trắng thay đen, nói Nam Nhã chủ động dụ dỗ. Ở trước mặt mọi người, anh rể tớ luôn tỏ vẻ đứng đắn đàng hoàng, nhưng bản chất anh ấy thế nào, có lẽ cả chị tớ cũng không hiểu nổi. Tớ biết như vậy là không công bằng, nhưng tớ có thể làm gì chứ? Bản tính tớ hay ba hoa không nghiêm túc, nhưng khi nhìn thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay, tớ căn bản không dám nhìn, chỉ biết né tránh. Đó là một cơn ác mộng! Thế nhưng chị tớ lại tham gia vào chuyện đó, Lạc, cậu hiểu cảm giác hiện giờ của tớ không? Thật sự quá đáng sợ!”

Chu Lạc không nói gì, một lát sau liền xoay người rời đi.

Đêm khuya, Chu Lạc do dự bước lang thang gần nhà Nam Nhã, cửa sổ tối đen như mực. Cậu không biết, trong nhà có người hay không, hoặc người trong nhà đã chìm vào giấc ngủ rồi. Cậu thấy hơi lạnh, rút mấy điều thuốc ra hút, khi định nhấc chân đi thì nhìn thấy Nam Nhã đứng ở trước mặt, im lặng đến đáng sợ.

Chu Lạc ném điều thuốc xuống dưới đất, ngực phập phồng, vừa lo lắng vừa sợ hãi nhìn cô.

Hai người đứng cách nhau một cái sân. Nam Nhã lên tiếng trước, nói: “Chị đã nghĩ oan cho cậu.”

Chu Lạc vội la lên: “Chuyện ấy không quan trọng. Chị, vẫn ổn chứ?”

Nam Nhã rất bình thản gật đầu, nói: “Uyển Loan đâu?”

“Con bé đang ở nhà em, em vừa mới về xem rồi, con bé đang ngủ say, chị đừng lo lắng.”

Nam Nhã lại nói: “Nó...”

“Con bé không biết gì đâu.” Chu Lạc nói: “Cũng không hiểu những chuyện đã xảy ra đâu.”

Nam Nhã như trút được gánh nặng, chậm rãi cúi mặt xuống, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Cám ơn cậu đã đến rất đúng lúc, cám ơn cậu đã dẫn Uyển Loan đi. Chậm một chút nữa thôi, chị không biết phải nói thế nào với con bé nữa. Còn nữa, thay chị cám ơn mẹ cậu đã gọi điện.”

Cô vẫn luôn rõ ràng như vậy, bình tĩnh tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chu Lạc đau lòng đến chết lặng. Uy hiếp cô chỉ có Uyển Loan, chỉ vì con gái của cô, cô mới lộ ra ánh mắt cầu xin như vậy, mà bản thân cô thì sao? Đối với những tổn thương bên ngoài, từ trước đến nay cô đều không để tâm đến. Cô luôn tỏ ra hồ hững thờ ơ.

Nam Nhã nói: “Chị vào nhà trước.”

Chu Lạc đột nhiên đuổi theo cô, hỏi: “Chị muốn đi bơi không?”

Nam Nhã quay đầu lại, kinh ngạc nhìn cậu.

Chu Lạc lặp lại câu hỏi một lần nữa: “Chị muốn đi bơi giữa đêm đông không?”

25. Chương 24

Ánh trăng rất đẹp, mọi vẻ đẹp dường như đều rót hết vào trong nước suối.

Nước chảy róc rách, Chu Lạc cởi hết quần áo, chỉ mặc một chiếc quần đùi, cảm thấy cái lạnh xuyên da thịt, lại bắt đầu lo lắng cho cô: “Em vẫn thường đến đây theo thói quen, nếu chị cảm thấy không...”

Nam Nhã bắt đầu cởi quần áo thay cho cậu trả lời.

Cô cởi chiếc sườn xám ra, tháo bỏ đồ trang sức dùng hàng ngày. Thân thể trắng nõn, trần trụi hiện ra trước mắt Chu Lạc. Cậu bất ngờ, ngây người sững sờ nhìn cô.

Nam Nhã trần truồng bước vào trong dòng nước, giống như nữ thần Venus trong tranh sơn dầu bước ra.

Cô ngâm mình trong nước, mái tóc dài tản ra, trong dòng nước chảy róc rách, thân hình lỏa thể của cô cân xứng thon dài, trắng đến mức không thể tin được, như trăng rằm soi bóng trong nước.

Chu Lạc theo sát phía sau, suối nước lạnh buốt thấu xương, trong nháy mắt gió núi đã làm đông cứng cả người cậu, hàm răng Chu Lạc va vào nhau cầm cập, hai chân run rẩy. Cấn chặt răng cậu nhanh chóng bước vào trong nước, dường như có nghìn cây kim đang đâm vào xương cốt cậu.

Những khi hai người từ từ bơi ra giữa dòng suối, cái lạnh dần với đi, làn nước như ấm lên, mát lạnh lại ngọt ngào khiến cho người ngâm mình trong đó cũng quên mất mọi sự hỗn loạn của thể tục, chỉ còn sự bình yên.

Nam Nhã bơi một hồi, đến chỗ nước cạn, cô thả mình trôi theo dòng nước, nhắm mắt lại, nước chảy cọ rửa thân thể của cô. Chu Lạc theo sau, đưa ngón tay ra sờ mặt cô thăm dò, cô mở mắt ra, ánh trăng in trong đôi mắt hoa đào.

Nam Nhã hỏi: “Sao vậy?”

Chu Lạc nói: “Em thấy lo cho chị.”

Nam Nhã ngồi dậy, ôm lấy người nói: “Chị không thấy lạnh, trước đây chưa từng đi bơi trong mùa đông thế này, không ngờ lại rất tuyệt, hoàn toàn không thấy lạnh.”

Chu Lạc cũng ngồi xuống bên cô: “Em không hỏi chị điều này.”

“Vậy hỏi điều gì?”

“Chị vẫn ổn chứ?”

“Chẳng phải vừa nãy cậu hỏi rồi sao?” Nam Nhã nói: “Chị không sao.”

Chu Lạc hỏi: “Thật sự?”

Nam Nhã nở nụ cười cực nhạt, nói: “Cậu không tin?”

Chẳng có cô gái nào như cô, gặp phải chuyện nhục nhã như vậy, thế nhưng phản ứng đầu tiên không phải che giấu vết thương mà là phải nghiêm phạt kẻ đã gây ra chuyện đó. Tìm cách trừng trị thích đáng những kẻ không có lương tâm kia!

Cậu nói: “Không những không chịu nổi một đòn, chị còn quá mạnh mẽ, cũng quá tàn nhẫn với bản thân mình!”

Nụ cười trên môi Nam Nhã khựng lại, nhìn sâu vào mắt cậu vài giây, sau đó chuyển sang nhìn ánh trăng in trong làn nước, nói: “Cũng chưa đến mức muốn chết, có nhiều chuyện chẳng đáng là gì.”

Chu Lạc thấy vết thương trên vai, trên ngực, và cả trên trán cô nữa, hỏi: “Có đau không?”

Nam Nhã cúi đầu liếc mắt nhìn nói: “Hiện tại không đau.”

Nhưng Chu Lạc nói: “Em hận bọn họ.”

Đêm gió thổi qua, bờ vai lộ trên mặt nước rét buốt, Chu Lạc vẫn không nhúc nhích.

Nam Nhã cũng không di chuyển, một lúc lâu mới nói: “Hận, thì có tác dụng gì?”

Chu Lạc nói: “Vô dụng. Hôm nay ở đồn cảnh sát, em từng có ý định giết người. Chị thấy đó, trong lòng muốn nảy sinh suy nghĩ tà ác, dễ đến mức nào?”

“Giết người? Giết ai?”

“Những người tổn thương chị.”

Nam Nhã cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Chu Lạc hỏi: “Chị chưa từng nghĩ đến chuyện như vậy sao?”

Nam Nhã nói: “Đã từng.”

Chu Lạc hỏi: “Chị từng muốn giết ai?”

Nam Nhã nói: “Chị từng muốn giết hết những người sống trong thị trấn Thanh Thủy này.”

Chu Lạc nhìn cô không chớp mắt, cô lại khẽ cười: “Nhưng chị sẽ không làm như vậy, chị không thể bỏ rơi Uyển Loan.”

Chu Lạc hỏi: “Vậy chị còn định đi không?”

Nam Nhã nói: “Tạm thời thì không. Chị còn vài chuyện cần phải làm ở trấn này, ở lại cũng tốt.”

Chu Lạc hỏi: “Thật sự sao?”

Nam Nhã liếc mắt nhìn cậu: “Hôm nay cậu thích hỏi nhỉ?”

Cô nói, tay vớt nước lên rửa mặt, nước suối vuốt ve chảy xuôi, giống như đứa bé đang đùa nghịch.

Suối nước trôi dần đi, cô ngồi không vững, trượt trờ trên tảng đá xuống. Chu Lạc nhanh chóng bước lại đỡ cô, tay cậu đặt lên sống lưng của cô, hai bầu vú của cô dán lên lồng ngực của cậu.

Tim Chu Lạc đập thành thịch, không có chút tạp niệm nào.

Trong khoảng khắc ấy, cậu có ý muốn chiếm cô làm của riêng. Tại nơi sâu nhất trong lòng cậu đang nhói lên từng cơn đau quặn quại. Không phải đau vì mình, mà là đau vì cô.

Cậu cúi đầu, mặt kề sát lên tai của cô, nhẹ nhàng cọ sát, giống như hai con thú nhỏ đang an ủi nhau. Cậu đỡ cô ngồi vững lại, nói: “Chị, em đọc thơ cho chị nghe nhé?”

“Bây giờ?”

Chu Lạc nói: “Có ai nói đọc thơ phải xem giờ giấc chứ?”

“Ừ, lúc nào cũng được.” Nam Nhã nở nụ cười, hỏi: “Cậu thuộc sao?”

Chu Lạc gật đầu, định nói lại thôi: “Cũng không phải thơ, là một bức thư.”

Nam Nhã nhướn mày: “Thư?”

Chu Lạc nói: “Nữ tác giả Sagan người Pháp đã viết một bức thư tình gửi nhà triết học Sartre.”

“Đọc thử xem.” Cô khẽ cong môi, tựa hồ rất hứng thú.

“Gửi anh chàng yêu dấu.” Giọng cậu thiếu niên khê vang lên, bức thư tình vụn vặt, chỉ có vài chuyện tình nhỏ lác đác.

“Năm 1950, tôi bắt đầu đọc sách, loại sách gì cũng đọc. Từ đó về sau, chỉ có thượng đế và văn học biết tôi yêu thích, kính phục biết bao nhiêu tác gia, nhất là những tác gia đương thời. Sau đó tôi làm quen với một vài tác gia, cũng chú ý đến một vài cây bút viết văn. Hôm nay, có thể nói có rất nhiều nhà văn làm cho tôi bội phục, còn về nhân cách con người chỉ có anh làm tôi ngưỡng mộ. Tuổi mười lăm là lứa tuổi luôn cố tỏ ra thông minh và nghiêm túc nhưng không có một ai đủ khả năng xác định rõ mục tiêu của đời mình, bởi vì đây là cái tuổi luôn thích thể hiện cái tôi và không biết nhượng bộ. Thế nhưng anh lại hoàn thành tất cả mọi hứa hẹn ở lứa tuổi mười năm này, anh đã hoàn thành hết.”

Ánh trăng như nước, tiếng nước chảy như lời ca, khoảng cách giữa cô và cậu kề sát, dùng phương thức nguyên thủy nhất quay lại núi rừng tự nhiên. Cô lắng lắng nghe, cậu chậm rãi đọc, đó là một đêm khuya bình thường, giọng nói của cậu cũng bình thường.

“Anh không chỉ trích công danh bởi vì anh không muốn đánh giá nó, anh không bàn luận đến vinh dự bởi vì anh không muốn hưởng thụ nó. Anh thậm chí không đề cập đến uyên bác, bởi vì anh chính là hóa thân của uyên bác.”

Chu Lạc ngừng lại, vài giây, Nam Nhã nhẹ giọng hỏi: “Đọc xong rồi?”

“Không, còn một câu cuối cùng.”

Nam Nhã nghiêng đầu nhìn cậu, gương mặt cậu thiếu niên trong suốt dị thường dưới ánh trăng. Cậu cũng nhìn cô, nói:

”Thế giới này điên cuồng, thói rửa, không có nhân tính, nhưng em lại thanh khiết dịu dàng, không nhiễm chút bụi trần.

Cầu xin thượng đế luôn bảo hộ cho em.

Nam Nhã.”

“Cảm ơn.” Nam Nhã nói: “Nhưng, thanh khiết dịu dàng thì đã sao? Không nhiễm chút hạt bụi càng chẳng được ích lợi gì!”

“Sao lại không chứ? Em cho rằng chị chính là người như vậy.”

Nam Nhã nói: “Cậu nghĩ chị tốt quá rồi, chỉ sợ sau này lại khiến cậu thất vọng.”

Chu Lạc nhún mày, cũng muốn hỏi rõ ràng. Lại một trận gió đêm thổi tới, Nam Nhã ôm vai, chui vào trong nước.

Cô hơi run rẩy nói: “Cậu xem, chỉ dừng lại một giây là đã thấy lạnh rồi.”

Chu Lạc nói: “Vậy còn muốn bơi tiếp không?”

Nam Nhã gật đầu: “Bơi.”

Bơi trong dòng nước lạnh hồi lâu, cơ thể dần sinh ra phản ứng nóng lên đã chống lại cái lạnh, nóng lạnh đan xen, kích thích đầu óc thêm thanh tỉnh.

Gió lạnh thổi qua, hai người bơi đến chỗ nước sâu.

Đêm đó, ánh trăng sáng tỏ.

...

Bơi xong xuống núi, Nam Nhã nhắc tới chuyện bị người ta phát hiện bỏ trốn, nói xin lỗi Chu Lạc: “Nếu như cậu không muốn để cho chị đi, thì người tìm thấy chị ở nhà ga chắc chắn là Từ Nghị. Chị cũng có thể cùng anh ta đi vào trong thành phố một chuyến, sự tình cũng không loạn thành như bây giờ. Là chị nghĩ oan cho cậu, xin lỗi.”

Chu Lạc vội hỏi: “Em không sao. Nhưng em không hiểu tại sao chị lại bị phát hiện, em chẳng nói chuyện này với ai cả, ngay cả bạn bè thân thiết cũng chưa từng hé răng nửa lời.”

“Chị biết, chắc đã có người nghe thấy chúng ta nói chuyện trong bệnh viện.” Nam Nhã đã thầm tính toán trong lòng, ngược lại cảm thấy may mắn, người đó chỉ nghe được cô muốn bỏ trốn, chứ không nghe thấy đối thoại tình cảm lúc đầu của cô và Chu Lạc, bằng không đã kéo cả Chu Lạc vào trong chuyện này, e rằng mọi chuyện sẽ càng thêm tệ hại.

Nam Nhã nói: “Hôm nay, Uyển Loan có thể ngủ nhờ nhà cậu một đêm không?”

Chu Lạc nói: “Không thành vấn đề. Để trưa mai em nhờ mẹ dẫn con bé về nhà chị, em đưa đi không tiện lắm.”

Nam Nhã nói: “Cảm ơn.”

Rất nhanh đã xuống tới chân núi, giờ sắp phải ra đường lớn, Chu Lạc dừng bước lại, nói: “Em đi bên kia.”

Nam Nhã gật đầu: “Ừ.”

Thấy Nam Nhã phải đi, Chu Lạc lại gọi cô: “Nam Nhã!”

Nam Nhã quay đầu lại: “Ừ?”

Chu Lạc cười cười nói: “Khi thấy đau lòng, chị có thể ra bờ suối.”

Đôi mắt Nam Nhã đen láy, nhìn cậu không chớp.

Chu Lạc nói: “Cuộc sống cũng giống như chúng ta đang bơi trong mùa đông, nếu chị chịu thua buông xuôi thì cũng giống như nước chảy bèo trôi, sẽ trở nên lạnh lẽo, hoàn cảnh xung quanh cũng trở nên tịch mịch. Nếu muốn cuộc sống trở nên tốt đẹp, chị phải không ngừng phản kháng, càng không ngừng bơi xuống phía dưới.”

Nam Nhã nhìn cậu một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười. Chính là nụ cười khi nghe kể chuyện hài.

Chu Lạc đỏ mặt, bối rối hỏi: “Sao chị lại cười?”

“Biết rồi, thưa thầy.” Nam Nhã nói.

Mặt Chu Lạc nóng ran, xoay người nói: “Em đi đây.”

“Chu Lạc của thị trấn Thanh Thủy!” Nam Nhã gọi cậu lại.

“Hả?” Chu Lạc vô cùng kinh ngạc với cách xưng hô của cô.

Nam Nhã mỉm cười: “Cám ơn cậu.”

...

Sáng sớm hôm sau, Chu Lạc dẫn Uyển Loan đến tiệm tạp hóa tìm Lâm Quế Hương.

Lâm Quế Hương liếc nhìn Uyển Loan đang cười ngọt ngào với mình, chợt thấy buồn bực: “Sao con bé lại ở chỗ này?”

Chu Lạc nói dối rằng ngày hôm qua thấy con bé bị vây giữa đám người, rất đáng thương nên dẫn về nhà. Lâm Quế Hương tin lời cậu, còn bảo lát nữa sẽ dẫn con bé về nhà nó.

Chu Lạc đi được vài bước, lại quay đầu bối rối gọi: “Mẹ!”

Lâm Quế Hương đang buộc tóc cho Uyển Loan, cũng không ngẩng đầu lên: “Hả?”

Chu Lạc nói: “Mẹ thật tốt.”

Lâm Quế Hương chẳng hiểu ra sao, quay đầu lại nhìn, Chu Lạc đã biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Chu Lạc đi đến trường, cố ý lượn qua cửa tiệm sườn xám, cậu đoán chính xác thời gian Nam Nhã mở cửa, từ xa nhìn đã thấy bóng dáng cô.

Đôi giày cao gót nhẹ nhàng vang lên, ánh mắt người trong cửa hàng hai bên đường phố đều đổ dồn sang bên này, người đi đường cũng lặng lẽ ngẩng nhìn, hoặc hiểu kỳ, hoặc ngại ngần nhìn người phụ nữ sau khi

xảy ra chuyện ngày hôm qua sẽ có bộ dạng như thế nào. Có chặt vật khổ sở hay không, hay sẽ giống như một con chuột cống, chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn mọi người.

Nhưng...

Cô vẫn xinh đẹp như vậy, giống như bao ngày trước. Không, là đẹp hơn.

Tia nắng ban mai màu vàng chiếu lên khuôn mặt cô, gương mặt sạch sẽ xinh xắn của cô như phát sáng, đôi mắt hoa đào như dòng nước mềm mại, môi đỏ mọng như son, búi tóc tinh tế như tổ chim hoàng yến được tỉa tốt, lộ ra chiếc cổ trắng nõn.

Ngày đông tiêu điều héo rũ trên trần nhỏ, cô mặc một chiếc sườn xám màu đỏ, giày cao gót dẫm trên nền đá, nút áo chưa thắt làm tay áo tung bay, tà áo phất phơ, đôi chân thon nhỏ như ẩn như hiện, như những đóa hoa xuân đang dần nở rộ.

Cô vẫn là cô gái xinh đẹp nhất trong thị trấn Thanh Thủy này.

So với trước kia, còn đẹp hơn.

Xin lỗi nhé, ác mộng của các phụ nữ trên trần nhỏ này, còn rất dài đấy!

26. Chương 25

Nam Nhã đẩy cửa phòng bệnh vào, nhẹ nhàng quay người đóng cửa lại, lách cách một tiếng.

Trên giường bệnh, Hồ Tú vì tiếng động mà tỉnh giấc, hoảng hốt nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt nhanh chóng rơi vào người Nam Nhã, liếc cô từ trên xuống dưới nhưng cô vẫn bình thản đứng đó.

Ánh mắt Hồ Tú tràn ngập thù hận.

Nam Nhã cười nhạt, đi tới, cởi áo khoác, ngồi xuống hỏi: “Dì à, bệnh của dì đã đỡ hơn chưa?”

“Không cần mày quan tâm!” Hồ Tú nói. Bà ta rõ ràng là một mẹ kế độc ác, đương nhiên cũng không trông mong được Nam Nhã báo đáp.

Hồ Tú vốn là một người phụ nữ có chút nhan sắc, nhưng đã lớn tuổi lại bệnh tật triền miên, nhanh chóng trở nên già nua, xấu xí vô cùng.

Có Nam Nhã vô cùng xinh đẹp ngồi cạnh giường của bà ta, tự ti về nhan sắc khiến bà ta chỉ muốn đuổi Nam Nhã cút nhanh khỏi đây.

Bệnh bà ta càng lúc càng nghiêm trọng, bác sĩ nói chỉ cần kích thích một chút liền trở nặng, dẫn tới nguy kịch, khuyên bà ta nên thả lỏng cho tinh thần thư thái, nhưng bà ta vốn là người có tâm địa hẹp hòi, muốn sống thoải mái cũng không được.

Khi người chồng thứ hai chết, trên trần liền có người đồn bà ta có số khắc phụ. Bà ta một mình cố gắng nuôi con, nhưng con trai lại không biết đường mà học tập phần đầu, suốt ngày chỉ biết ăn chơi đàn đúm, ăn bám mẹ. Sức khỏe bà ta không được tốt, Hồ Lập Phàm lại chẳng chút lo lắng cho mẹ, không tìm việc làm cũng không kết hôn, tâm tư đặt hết lên người Nam Nhã. Cô gả cho người khác, anh ta cũng vẫn không từ bỏ ý định, làm loạn khắp trấn, đánh nhau với Từ Nghị, khiến cả trấn chê cười.

Năm ngoái Hồ Lập Phàm bắt ngờ chết, sức khỏe và tinh thần bà ta đồng thời suy sụp.

Con trai chết rồi cũng không khiến bà ta bớt lo, chết ở ao nhà ai không chết, lại chọn đúng hổ phân nhà Thập Hương mà chết. Bà ta cùng bọn họ cãi cọ cả tháng, cuối cùng vẫn không thắng được, khiến bà ta tức gần chết. Thập Hương lại đi khắp trấn rêu rao bà ta có số khắc phụ. Cảnh sát đột nhiên điều tra lại cái chết của cha Nam Nhã năm đó, nói có điểm kì lạ, người trên trần gặp bà ta chỉ sợ bị dính liên lụy, thấy một cái liền tránh đi như nhìn thấy rắn rết.

Bà ta đúng là xui xẻo, ông trời muốn phạt bà ta đây mà! Mọi sự điều tra đều chỉ hướng bắt lợi về bà ta.

Mà hiện tại, bà ta hận nhất người con gái đang khỏe mạnh tốt đẹp đang ngồi trước giường bệnh, cười nhạo bà ta bị bệnh tật hành hạ dày vò.

Mắt Hồ Tú lộ ra sự thù hận cay độc, hít một hơi thật sâu bên trong mặt nạ dưỡng khí: “Biết tao không muốn nhìn thấy bản mặt mày, liền vác mặt đến đây trêu tức tao?”

Nam Nhã cũng không tức giận: “Dì à, tôi chỉ là tiện đường ghé thăm thôi.”

“Muốn xem trò cười của tao? Mày cứ ngay, tao không muốn nhìn thấy mày!”

Nam Nhã nghiêng đầu, thoáng nở nụ cười: “Kỳ lạ thật, nếu không muốn nhìn thấy mặt tôi cần gì phải ngăn cản không cho tôi rời khỏi trần này? Đã bệnh như vậy còn không chịu ngồi yên. Lòng dạ chỉ muốn dày vò tôi, muốn xem tôi khổ sở chật vật?”

Hồ Tú bị nói trúng tim đen, im lặng không lên tiếng.

Nam Nhã nói: “Chỉ trách tôi lại quên dì cũng ở cái bệnh viện này. Ngày đó dì nghe được tôi phải rời đi, liền đi nói cho bác sĩ Giang phải không? Không, là Trần Linh mới đúng. Dì biết được, cô ta thích Từ Nghị, cũng biết được cô ta cùng Từ Nghị đã gian díu với nhau, chỉ mong cô ta chính chết tôi. Từ Nghị cũng biết chuyện, không muốn tôi đi nhưng không tiện ra mặt, lại sợ tôi bỏ trốn lần nữa nên nhất quyết cùng cô ta bày ra trò này, để cho cả trần nhìn chằm chằm đám phụ nữ lột sạch quần áo trên người tôi, vũ nhục tôi.”

Nam Nhã cảm thán: “Kế hoạch này của mấy người thật hoàn hảo, để cho chồng cô Xuân xuất hiện ở nhà ga, khiến cho cả trần biết tôi bỏ trốn theo đàn ông. Tôi kiên quyết phủ định liền đem đám người đến làm nhục tôi. Làm cho nỗi hận thù ghen ghét của đám phụ nữ trong trần dâng cao đến đỉnh điểm, rồi Trần Linh cầm đầu xông lên xé rách quần áo trên người tôi, để mọi người nhìn sạch thân thể tôi từ đầu đến chân.”

Hồ Tú sững sốt: “Mày... mày biết Trần Linh cùng Từ Nghị...”

Nam Nhã cười nhưng không nói gì.

Hồ Tú không thấy cô trả lời mình, thẹn quá hóa giận: “Mày còn cười cái gì?”

“Dì à, dì cũng coi thường tôi quá đấy. Cũng đúng, ghét một người khiến người ta thường phạm sai lầm, đánh giá thấp kẻ thù của mình. Ghét thì cứ ghét đi, nhưng sợ nhất là loại người không biết phân biệt phải trái. Con trai dì, dì không quản được, dì hận tôi làm gì? Thập Hương cùng dì tranh cãi, đi đâu cũng nói dì hại chết cha tôi. Mà dì và tôi cũng có thù, nhưng mặc kệ người trên trần nói thế nào, tôi vẫn không tin dì hại chết cha tôi. Vĩnh viễn không biết được rằng...”

Nam Nhã nhìn bà ta, đôi mắt hoa đào đen láy mà u ám.

Đôi mắt đó như biết nói chuyện, nhìn thẳng vào Hồ Tú. Hồ Tú nhìn cô một giây, phảng phất như thấy được điều gì đó, đột nhiên cả người lạnh toát: “Mày... Là mày?”

Bà ta còn muốn lên tiếng nhưng khí cứ nghẹn tức ở ngực, khiến mặt bà ta đỏ chót. Người trên giường nắm chặt lấy chăn, co quắp vụn vụn.

Nam Nhã bình tĩnh như thường: “Tôi biết, không phải dì, đêm đó dì uống thuốc cảm, là do chính tay tôi đi mua. Thuốc tác dụng quá mạnh khiến dì ngủ li bì, buổi tối cũng không phát hiện cha tôi không có về nhà. Ông ta như thường lệ hay đi vệ sinh vào ban đêm, cũng không biết tại sao lại vấp phải cục đá, ngã lăn vào trong tuyết. Ông ta uống say đến bất tỉnh nhân sự, thật vất vả lắm mới bò đến cửa nhà được, nhưng cửa lại bị gió thổi đóng chặt. Ông ta đập cửa gọi to, nhưng không có ai trả lời, có thể người trong nhà đều ngủ say hết rồi, không ai nghe thấy. Dì nói xem, tại sao ông ta lại chết kỳ lạ như vậy chứ? Kỳ thật đấy, bình thường tôi ngủ không sâu, nhưng ngày hôm đó cũng không nghe thấy tiếng gì. Hay là mẹ tôi tìm ông ta đòi mạng nhỉ?”

Trên giường Hồ Tú thở hổn hển, hô hấp đã bắt đầu không ổn định, bà ta ôm lấy trái tim của mình, khó khăn phun ra hai chữ: “Là mày!”

Nam Nhã hỏi: “Dì à, dì nói cái gì tôi không nghe rõ.”

Hồ Tú thét lên: “Là mày!”

Nam Nhã lắc đầu: “Dì, dì không thể đem suy đoán của mình mà đẩy trách nhiệm lên người tôi được.”

Hồ Tú sắc mặt đỏ như gan lợn: “Mày cút ngay!”

Nam Nhã hỏi: “Tôi không đi thì dì làm gì được? Như lúc bé đánh đập ngược đãi tôi sao?”

Cổ họng Hồ Tú như miếng vải bị xé rách, khô khốc, đau đớn: “Mày muốn làm gì?”

Nam Nhã khom lưng, kề sát vào mặt bà ta, nhẹ nhàng nói: “Dì, dì có nhớ hay không, năm ấy khi Hồ Lập Phàm cưỡng bức cướp đi trinh tiết của tôi, dì nói tôi dụ dỗ anh ta, liền đánh tôi một trận thừa sống thiếu chết. Khi đó tôi đã nói với dì một câu, dì còn nhớ chứ?”

Tôi sẽ khiến các người phải chết!

Hồ Tú xoay người trợn trừng hai mắt, đột nhiên mặt nạ đường khí phập phồng kịch liệt: “Con trai của tao, nó... Mày...”

Nam Nhã chậm rãi lắc đầu lần thứ hai: “Dì, dì lại không công bằng suốt rồi. Hồ Lập Phàm chết đêm đó tôi vẫn ở nhà cùng với Từ Nghị và mẹ anh ta. Tôi không có đi lên ngọn núi đó.”

Hồ Tú thở dồn dập, dĩ nhiên không đoán được tâm tư người con gái ngồi trước mặt. Bà ta vừa nghi hoặc vừa hoảng sợ, nhưng bị nhốt chung lồng sắt với một con cạp vảy.

“Có ai không?” Bà ta khàn giọng hô lên một tiếng, tay muốn vươn ra bấm nút cấp cứu gọi người.

Nam Nhã nhắc tay, cầm lấy bàn tay gầy yếu của bà ta giữ ở trên giường không cho động đậy. Hồ Tú kinh ngạc, Nam Nhã lại hòa nhã nói: “Dì, việc gọi bác sĩ, cứ để cho tôi là được rồi.”

Cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, giờ tay khẽ gọi: “Bác sĩ.”

Ngoài cửa sổ thủy tinh, bác sĩ hoàn toàn không nghe thấy tiếng động.

Nam Nhã híp mắt lại, nhìn một lát liền nói xin lỗi: “Ôi, tôi nhìn nhầm, còn tưởng rằng ngoài đó có bác sĩ, không ngờ chỉ là tấm vải trắng được treo trên mắc, nhìn như một người đang đứng vậy.”

Hồ Tú kinh ngạc, nhìn ra ngoài cửa sổ, ở đó đúng là có một tấm vải trắng là đồng phục y tá của bệnh viện, mới nhìn đều lầm tưởng đó là một người phụ nữ đang đứng.

Hồ Tú nắm chặt ga trải giường, hoảng sợ thu hồi ánh mắt, nhìn thấy khoe miệng Nam Nhã mang theo ý cười như có như không, mặt cô trắng nõn, đôi mắt như hổ đen, nhìn bà ta một cái sâu kín.

“Dì, tôi đi giúp dì gọi bác sĩ.”

Hồ Tú đột nhiên há hốc mồm, nhưng không thốt ra được câu nào. Trái tim bà ta phảng phất như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, bà ta liều mạng giãy dụa, nhưng bàn tay nắm lấy trái tim kia cứ ngày càng bóp chặt. Cuối cùng trái tim trong nháy mắt nổ tung.

Tầm mắt đều mông lung máu, bà ta nhìn thấy đêm đen trên núi, tia sáng tối tăm giữa rừng, nhìn thấy con trai bà đang trốn trong bụi rậm xấu hổ chờ đợi Nam Nhã đến. Hồ Lập Phàm kích động nhào tới ôm lấy, nhưng lại vô huyệt miếng vải bông ở trên cành cây, sau đó chân mất thăng bằng, rơi vào ao, nhanh chóng bị nhấn chìm.

Nam Nhã ấn nút cấp cứu gọi người, cầm áo khoác, quay lưng đi ra khỏi phòng bệnh.

Hồ Tú theo bản năng muốn tóm lấy cô, nhưng tầm mắt chỉ còn thấy bóng lưng sườn xám rời đi, biến thành một miếng vải bông, bà ta cũng vô huyệt rồi, sau đó rơi vào vực sâu vô tận.

Bác sĩ chạy tới hỏi: “Có chuyện gì?”

Nam Nhã nói: “Tôi nghe dì nói ngày hôm qua xảy ra cãi cọ với người ta, tức giận đến phát bệnh, mọi người mau đến cứu dì đi.”

Tiếng bác sĩ đóng cửa phòng bệnh vang lên trong nháy mắt, Nam Nhã nghe được tiếng máy móc hoạt động: “Tích...”

Một âm thanh dài lâu.

Nam Nhã đợi chưa tới mười phút, đã được thông báo, Hồ Tú không cứu chữa được nữa, đã tạ thế. Nam Nhã thông dong quay người rời đi. Bác sĩ vội đuổi theo nói: “Cô Nam, cô còn phải làm thủ tục các loại nữa...”

Nam Nhã nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi còn phải đi đón con gái.”

...

Buổi trưa Chu Lạc tan học liền quay về quán tạp hóa, phát hiện Uyển Loan vẫn còn ở đó, đang cùng một đám trẻ con chơi đùa ngoài cửa. Chu Lạc hỏi Lâm Quế Hương: “Làm sao Uyển Loan vẫn còn ở đây?”

Lâm Quế Hương nói: “Nam Nhã cũng đến đón rồi, nhưng thấy Uyển Loan cũng mấy đứa nhỏ chơi rất vui nên để nó ở đây chơi một lát. Hồ Tú chết rồi, những ngày này chắc Nam Nhã cũng bận lắm.”

Chu Lạc nhíu mày: “Thím Hồ Tú chết rồi?”

Lâm Quế Hương cảm thán: “Bà ta sớm đã bệnh nặng lắm rồi, luôn nằm ở bệnh viện hết tháng lại năm. Chuyện này Nam Nhã đều xử lý thay bà ta, còn lo cả hậu sự nữa.”

Chu Lạc nói: “Coi như cô ấy quá lương thiện.”

Lâm Quế Hương: “Thằng nhóc này nói linh tinh cái gì thế?”

Chu Lạc nói: “Chính bà ta cướp tiền dành dụm của Nam Nhã khiến Nam Nhã không thể học đại học, tương lai tốt đẹp đều bị bà ta hủy hoại. Hiện tại chết rồi, có khi lại hiểu được nỗi khổ mà Nam Nhã đã trải qua ấy chứ.”

Lâm Quế Hương bị cậu nói đến mù đầu, nói: “Thằng nhóc này độc mồm độc miệng vừa chứ.”

Chu Lạc đảo mắt qua tiệm, thấy trên quầy có túi đựng bộ sườn xám, hỏi: “Mẹ mua quần áo?”

“Là Nam Nhã đưa.” Lâm Quế Hương vui vẻ: “Cô ấy cũng không làm quá số đo của mẹ, quần áo vừa mới vừa đẹp.”

Là sườn xám cách điệu, lúc nào cũng có thể mặc đi ra ngoài, màu xanh đậm, hoa văn tinh tế nhưng không cổ hủ. Chu Lạc tắc lưỡi: “Đẹp thật đấy.”

“Đúng đấy.” Lâm Quế Hương vô cùng yêu thích, nhìn thêm một lần nữa: “Con xem này, cổ áo được làm thủ công, còn có nút thắt nữa.”

Chu Lạc vuốt cằm, nói: “Sườn xám trong cửa hàng cô ấy rất đẹp cũng rất đắt, cứ như vậy tặng không cho mẹ?”

“Cô ấy nói là để cảm ơn hôm qua mẹ đã gọi điện báo cảnh sát giúp cô ấy. Cái kia cũng không tính là giúp đỡ được, mẹ chỉ thấy sự việc bất bình nên tiện tay hỗ trợ thôi.”

Chu Lạc nở nụ cười, trong lòng cao hứng.

Lúc này bỗng nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, trước cửa có một bé gái ngược cổ khóc lớn, Uyển Loan đứng bên cạnh cúi đầu nắm ngón tay.

Chu Lạc qua đó hỏi: “Kiều Kiều làm sao vậy?”

Kiều Kiều giơ tay chỉ Uyển Loan: “Nó đánh em!”

Chu Lạc nhìn Uyển Loan, Uyển Loan mở miệng giải thích: “Là bạn ấy đánh con trước! Nhưng con không có khóc!”

Trên mặt Kiều Kiều đều là nước mắt nước mũi: “Em đánh nó rất nhẹ, nó lại đánh em rất đau!”

Uyển Loan giậm chân, tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng: “Không đúng, bạn ấy đánh con rất đau! Con nặn bánh đẹp hơn bạn ấy, bạn ấy liền đánh con!”

Lâm Quế Hương quát mắng: “Nó đánh cháu thì cháu không nói cho người lớn mà lại đi đánh trả sao?”

Uyển Loan ngẩng đầu, nhăn mũi đáp lại: “Bạn ấy đánh con đương nhiên con phải đánh lại!”

Lâm Quế Hương: “Đây là cái đạo lí gì?”

“Bạn ấy vừa khóc, dì liền mắng con! Vậy con cũng khóc! Khóc càng to thì dì mới mắng lại bạn ấy!” Uyển Loan rất tức giận, nghiêng chặt quai hàm, cổ dùng sức giậm chân một cái.

Chu Lạc cảm thấy cô bé nói có đạo lí, thiếu chút nữa là vỗ tay ủng hộ rồi.

Lâm Quế Hương trừng cô bé một cái: “Mẹ cháu dạy cháu như vậy? Thật không biết cách dạy con!” Nói xong liền ôm Kiều Kiều vào ngực, dỗ dành.

Lần này Uyển Loan sững sốt, ngơ ngác ngược mặt lên nhìn Lâm Quế Hương một lúc, oan ức nói: “Dì Quế Hương, dì không nói đạo lí! Con hôm nay tốt bụng không tranh cãi với dì!” Cô bé chép miệng, quay người rời đi. Cũng không có đi xa, đứng ngay ở vách tường bên đường đối diện, tức giận không nói lời nào.

Chu Lạc đuổi theo cô bé: “Uyển Loan.” Cậu nhẹ nhàng kéo cánh tay cô bé, Uyển Loan gạt ra, ôm hai tay nhỏ quay mặt về góc tường hờn dỗi.

Chu Lạc nói: “Cậu không có mắng con, con giận cậu, có phải không đúng không?”

Uyển Loan dùng sức mà hừ một tiếng, nói: “Cậu Chu Lạc, mẹ cậu không nói đạo lí!”

Chu Lạc vui vẻ nói: “Bà ấy chỉ nhất thời nghe lung tung, nhưng vào một số thời điểm, bà ấy cũng rất tốt phải không?”

Uyển Loan lần này nghiêng đầu nhìn cậu, liếc mắt một cái, tức giận nói: “Con biết!”

Chu Lạc không nhịn được ừ, xoa đầu cô bé: “Lần này bà ấy không đúng, con đừng có trách nhé.”

Uyển Loan nói: “Con không có đánh người, nhưng người khác đánh con trước, con liền muốn đánh lại người đó.”

Chu Lạc nói: “Đúng vậy, người khác đánh con, con phải đánh lại. Người khác mắng con, con phải mắng lại.”

Uyển Loan cau mày: “Cái này thì không được. Mẹ dạy, con gái nhỏ mà đi mắng người là không có giáo dục.” Nói xong lại cúi đầu, tay nhỏ dụi mắt, khổ sở nói: “Dì Quế Hương vừa mắng mẹ con. Mẹ con là tốt nhất, không cho dì ấy nói xấu mẹ con!” Cô bé xoa mũi, giọng nói nghẹn ngào.

Chu Lạc sững sờ.

Phía sau Nam Nhã gọi: “Uyển Loan.”

Uyển Loan chạy tới ôm chân Nam Nhã, vai nhỏ vì oan ức mà run lên, ô ô mấy tiếng. Nam Nhã ôm lấy Uyển Loan hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Uyển Loan lắc lắc đầu, chỉ ôm chặt cái cổ Nam Nhã mà khóc.

Chu Lạc đem chuyện vừa xảy ra kể hết cho cô nghe, nói: “Tư tưởng giáo dục của mẹ em với chị khác nhau nên...”

“Chị biết rồi.” Nam Nhã ôm Uyển Loan đang khóc đi vào tiệm tạp hóa.

Chu Lạc bị dọa, theo sát phía sau.

Nam Nhã nói: “Chị Quế Hương, chị nói xin lỗi với Uyển Loan đi.”

Chu Lạc cùng Lâm Quế Hương đồng thời ngẩng người há hốc mồm. Chu Lạc chỉ lo hai người họ cãi nhau, muốn giảng hòa, lại nghe Nam Nhã nhẹ giọng mở miệng: “Chị Quế Hương, nếu chị cảm thấy cách em giáo dục con không tốt, chị có thể tìm em để nói chuyện. Nhưng trẻ nhỏ như trang giấy, chị lại đứng trước mặt con bé nói mẹ nó không tốt, việc này e là không thỏa đáng?”

Lâm Quế Hương cũng biết cô nói đúng, không lên tiếng.

Nam Nhã nói: “Uyển Loan rất quý chị, con bé bị đánh đều không khóc, nhưng nói mẹ con bé không tốt lại khiến con bé rất buồn. Chị Quế Hương, chị có phải nên an ủi một đứa trẻ như vậy không?”

Trong đầu Chu Lạc đối với ký ức Lâm Quế Hương thật lòng xin lỗi một người, có lẽ sâu sắc nhất là lần đó. Bà đứng trước một đứa bé gái ba tuổi, cúi đầu nói xin lỗi, vô cùng chân thành.

Uyển Loan xoa mũi nói tha thứ cho bà, nín khóc mỉm cười. Mà Nam Nhã cũng gật đầu với bà, nói cảm ơn.

27. Chương 26

Một khoảng thời gian dài sau đó, tất cả tựa hồ vẫn giống như trước đây, người dân ở trấn Thanh Thủy vẫn làm việc mỗi ngày, khi chạng vạng sau tan học, Chu Lạc vẫn đến tiệm may sườn xám đọc thơ cho Nam Nhã. Cậu cố gắng duy trì trạng thái trước đây, nhưng cũng biết không thể tiến thêm một bước nữa.

Liên quan tới vấn đề muốn rời đi, Chu Lạc không tỏ rõ thái độ ý kiến, thậm chí còn không thể đưa Nam Nhã cùng Uyển Loan bỏ trốn được, vì mọi người đều đã biết vụ lần trước, Từ Nghị còn nhờ vả người trên trấn để bắt tới Nam Nhã và Uyển Loan, đến cả lái xe cũng không dám cho mẹ con cô đi nhờ.

Chuyện Từ Nghị lại đánh Nam Nhã vẫn thường xảy ra, Chu Lạc tức giận đến mức phải lên kêu ba Trần Quân đem Từ Nghị nhốt vào đồn mấy ngày. Từ Nghị tức giận đi tìm mấy ngày, xem kẻ nào đã xen vô chuyện của mình.

Mãi đến tận sau tết, công việc bận rộn, Từ Nghị phải đi ra thành phố làm việc, mọi chuyện với bình yên được một chút.

Sinh nhật Nam Nhã sắp đến, Từ Nghị vẫn không trở về. Chu Lạc đang cố lựa chọn một món quà phù hợp tặng cho cô, lại sợ cô không thích, muốn tự tay làm một tập thơ tặng cô. Cậu tìm mua loại giấy tốt nhất, phong bì, kim tuyến, ruy băng, vô cùng hưng phấn bắt tay vào làm.

Tập thơ rất nhanh đã thành hình, cậu ngồi trên bàn học, ngâm bút cười cười, chăm chú viết thơ cho cô. Nhưng đột nhiên lại ngừng bút, nụ cười cũng khựng lại trên môi.

Cậu nhìn bản thân đang tự tay viết thư tình mới phút chốc hiểu ra được, món quà này hàm ý tình cảm quá sâu sắc, quá rõ ràng, Nam Nhã sẽ không nhận, không có nơi cất giữ, vả lại nếu để Từ Nghị nhìn thấy, cô sẽ gặp rắc rối mất.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, Chu Lạc nhận ra rằng, cậu đối với cô, danh không chính ngôn không thuận. Cậu tự nhận mình là người có tình cảm sáng suốt nhưng đoạn đường này, cậu cũng không thấy được ánh sáng.

Dù cho những ngày qua, cậu ở trước mặt Nam Nhã thể hiện tình cảm của mình, đọc thơ cho cô nghe, nhưng cũng không thể vượt qua rào cản vây quanh hai người.

Cậu đang giữ gìn bảo vệ một đoạn tình cảm không có tương lai.

Cô chính là đang ở giữa dòng suối đêm trăng, vừa nhìn qua, liền nghĩ có thể chạm tới. Đáng tiếc...

Chu Lạc ngồi ở bàn học, lòng đau quặn thắt.

Lại nghĩ xa hơn một chút, nếu như Nam Nhã vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự dằn vặt của Từ Nghị, cậu nên làm gì?

Yên lặng đứng sau lưng cô cả đời?

So với cậu, Nam Nhã còn đáng thương hơn, cô cũng bị Từ Nghị dằn vặt cả đời, lại không thể chạy thoát khỏi cái trấn nhỏ này. Cô sẽ héo úa khô tàn ở nơi đây cho đến cuối đời.

Cậu sợ cô không có tương lai, mà cô quả thật không có tương lai gì để nói. Nếu rất nhiều năm về sau, cậu rạn vỡ quay về trấn nhỏ với công danh sự nghiệp to lớn, lại nhìn thấy cô bị hành hạ đến mức già nua, hoặc có thể là đã chết.

Bi ai, đau thương, khủng hoảng, cậu sợ cảnh tượng như vậy, quá sợ hãi. Cậu cảm hận Từ Nghị, hận anh ta độc ác, vô liêm sỉ, có ai lại dùng mạng sống con gái mình ra uy hiếp vợ không cho rời đi chứ?

Thời khắc này, cậu vô cùng cảm hận Từ Nghị, nếu như Từ Nghị chết đi thì tốt biết mấy! Anh ta chết rồi, Nam Nhã sẽ được giải thoát.

Ban đêm, gió theo khe cửa sổ thổi vào, làm tỉnh táo tâm hồn Chu Lạc. Cậu, tại sao có thể có những suy nghĩ ấy? Cậu điên rồi sao?

Cậu thở hổn hển, đẩy tập thơ, bút viết sang một bên, gục mặt xuống bàn thờ dài, rất lâu cũng không ngẩng lên.

...

Ngày sinh nhật Nam Nhã, Chu Lạc vừa tan học liền chạy đến tiệm may sườn xám, khí thế bừng bừng: “Chị, em có quà cho chị.”

Nam Nhã đang thêu hoa cho chiếc sườn xám, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Quà gì?”

“Chờ buổi tối sẽ đưa cho chị.”

Nam Nhã ngẩng đầu, thoáng kinh ngạc: “Buổi tối? Buổi tối ai muốn đi ra ngoài nhìn cậu?”

Chu Lạc lấy ghế ngồi xuống: “Sinh nhật phải thổi nến chứ! Ban ngày thổi nến thì có tác dụng gì? Điều ước sẽ mất linh đấy!”

Nam Nhã nói: “Nếu mỗi lần sinh nhật thổi nến điều ước đều linh nghiệm, bây giờ chị đã giàu to rồi.”

Chu Lạc cười ha ha, nói: “Quá khứ không linh, hôm nay sẽ linh.”

Nam Nhã nói: “Thế hả? Cậu nói thử xem?”

Chu Lạc nói: “Không nói được, nhưng nếu chị không tin thì buổi tối thử xem.”

Nam Nhã: “...”

Nam Nhã lườm cậu một cái: “Há miệng chờ sung.”

Chu Lạc đi đến bên quây, giống như một đứa trẻ đang nài nỉ đòi quà: “Chị, đi mà! Chỉ mất năm phút thôi, thổi một cây nến, nhận một hộp quà. Chuyện ấy dễ lắm mà!”

Nam Nhã không cãi lại được cậu, thở dài: “Ừ.”

...

Đêm đó, Chu Lạc đã sớm đợi ở chỗ hẹn trước.

Đoạn đường dốc ở ngõ nhỏ phía nam hướng về trên núi, ban đêm ít có người đi qua, dưới gốc cây lớn có một căn nhà lá bỏ hoang.

Chu Lạc liền chạy vào đó chờ cô, cậu ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay nâng đĩa bánh gato to bằng lòng bàn tay do chính cậu làm. Kiểu bánh rất bình thường, bên trên cũng không có phết bơ, chỉ cắm một cây nến. Trên cổ tay cậu có mang theo một chiếc túi giấy đính kim tuyến, cái túi đó là cậu tự tay làm.

Cậu ngồi chờ có hơi buồn chán liền mang cái bật lửa ra nghịch, ngọn lửa bập bùng soi sáng nụ cười trên khuôn mặt cậu.

Nhiều lần cậu không nhin được, đem ngọn lửa dí sát vào cây nến. Cậu trêu đùa đến mức ngọn nến cũng muốn khóc luôn rồi, mắt thấy nến sắp cháy, cậu liền dịch bật lửa ra xa.

Cậu tự chơi tự cười, vui vẻ vô cùng.

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã tám giờ kém mười, cậu không nghịch nữa, đi ra khỏi nhà lá, nhìn về sườn núi, trong ngõ hẻm, các ngôi nhà đều không sáng đèn, cũng không thấy bóng Nam Nhã.

Đến tám giờ cô cũng không đến.

Hay là bị Uyển Loan bám chân nhỉ? Cậu thâm nghĩ.

Đợi một lúc, tám giờ hai mươi, vẫn không thấy bóng Nam Nhã.

Chu Lạc chạy theo sườn núi, đến nhà Nam Nhã.

Tầng một đèn đuốc sáng choang.

Chu Lạc đi đến cửa sổ nhìn, trong phòng khách không có ai, cậu nghe thấy có tiếng nam nữ cười đùa, theo tiếng động truyền đến mà đi sang nhà ăn.

Chu Lạc vừa nhìn qua, một nam một nữ đang ngồi bàn ở bàn ăn trêu đùa nhau. Thân trên người phụ nữ dán chặt vào lồng ngực người đàn ông, tay thì đặt giữa hai chân người đàn ông, nhẹ nhàng xoa nắn. Trên bàn là thức ăn nóng hổi cùng một chiếc bánh sinh nhật lớn.

Không thấy Nam Nhã. Người đàn ông là Từ Nghị, phụ nữ là Trần Linh. Chu Lạc có chút bất ngờ, cậu cứ nghĩ hôm nay Từ Nghị vẫn ở trong thành phố.

Trong phòng Trần Linh nhìn thấy cậu thiếu niên đứng ngoài cửa sổ, kinh ngạc ngồi thẳng người dậy: “Chu Lạc?”

“Tôi, đến đưa đồ!”

Chu Lạc lập tức rút ngọn nến trên bánh gato của mình, đem chiếc bánh nhét thẳng vào túi giấy, đi đến cửa lớn.

Từ Nghị mở cửa, không quá thân thiện, nhìn cậu như dò xét.

Chu Lạc: “Mẹ tôi đi vào thành phố nhập hàng, có mua giúp Nam Nhã một ít đồ, nhưng mãi không thấy chị ấy đến lấy, mẹ tôi bảo tôi đến đây đưa.”

“Đồ gì?”

“Không biết.” Chu Lạc cúi đầu nhìn sợi chỉ trên chiếc túi giấy, nói: “Có thể là một con rối.”

“À, chắc là mua cho Uyển Loan.” Người Từ Nghị nồng nặc mùi rượu, đưa tay muốn giật lấy túi giấy của Chu Lạc.

Chu Lạc căng thẳng, hai tay nắm chặt. Cậu không thể tặng cô được cái gì, nên đã chuẩn bị một bài múa rối, muốn chọc cho cô cười, làm cô vui vẻ. Chỉ như vậy thôi, nhưng có lẽ hiện tại không ổn rồi. Cậu không cam lòng, muốn đi qua cửa, vào phòng, dù chỉ nhìn Nam Nhã một chút, nói một câu chúc cô sinh nhật vui vẻ là được rồi. Như vậy có lẽ cô sẽ không cảm thấy buồn trong hoàn cảnh này.

Nhưng cậu không có cơ hội, Từ Nghị vươn tay sắp chạm vào cái túi.

“Chu Lạc, vào đây ăn bánh gato đi.” Trong phòng, Trần Linh lên tiếng gọi cậu.

Từ Nghị quay đầu liếc mắt nhìn, buông tay xuống. Chu Lạc thâm thở phào nhẹ nhõm.

“Vào đi.” Từ Nghị nói.

Tầng một không có bóng dáng của Uyển Loan và Nam Nhã. Chu Lạc đi đến phòng ăn, thấy thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, chưa ai động. Cậu cầm miếng bánh gato hỏi: “Hôm nay sinh nhật ai vậy?”

“Nam Nhã.” Trần Linh cười nói: “Lần này, chị đến chúc mừng sinh nhật cô ấy. Hôm trước, ba chị bảo chị nói xin lỗi cô ấy, nhưng cô ấy không chịu tha thứ. Tối nay chị liền mang bánh gato đến tặng để tạ lỗi với cô ấy.”

Cô ta nhìn cậu chằm chằm, muốn xem vừa nãy cậu đứng ngoài cửa sổ có thấy gì không. Cô ta ở trên trần luôn có tiếng là người phụ nữ đoan trang đúng mực, nên tuyệt không thể để lời đồn đại không tốt truyền ra ngoài. Mà Chu Lạc cũng chỉ quan tâm đến chiếc bánh gato, ăn một miếng lớn, nói: “Bánh ngon thật đấy!”

Trần Linh thở phào nhẹ nhõm. Chu Lạc không ở lại lâu, nói phải đi trước.

Đi tới phòng khách cậu hơi dừng lại, nãy giờ vẫn chưa thấy Nam Nhã.

Với tính cách của Nam Nhã, cô sẽ tha thứ cho Trần Linh sao? Lòng đố kỵ ghen ghét của Trần Linh mà muốn kết bạn với Nam Nhã sao? Mẹ nó! Chỉ sợ hiện tại Nam Nhã đang phải ôm Uyên Loan nhẫn nhịn ngồi chờ trong phòng, hoặc là... cô lại bị Từ Nghị đánh rồi!

Chu Lạc quay đầu nhìn vách tường ngăn cách phòng ăn với phòng khách, rồi lại nhìn cầu thang ở bên cạnh, cậu rón rén đi lên lầu. Nhà Nam Nhã so với nhà Chu Lạc lớn hơn nhiều, bày trí cũng không giống nhau. Trên tầng hai có một dãy hành lang dài hẹp, bên cạnh có một căn phòng. Cuối hành lang còn có một phòng nữa, phòng Nam Nhã ở hành lang bên trái. Chu Lạc nhìn trước sau một lượt, đẩy cửa bước vào, trong phòng không bật đèn, Nam Nhã đứng cạnh cửa sổ, đang ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Cô nghe thấy tiếng Chu Lạc ở tầng một, giờ đang đợi bóng cậu rời đi ở cửa chính.

Trong lòng Chu Lạc vô cùng khó chịu, khẽ gọi một tiếng: “Chị!”

Nam Nhã kinh ngạc quay đầu, ngậy người: “Sao cậu lại lên đây?”

Chu Lạc chỉ cười không nói, nhìn cô chằm chằm.

Mấy tiếng không gặp, trên cổ cô đã xuất hiện vết bầm tím, mà hôm nay còn là sinh nhật cô. Cậu đi tới cạnh cô, mỉm cười, ấn vai cô ngồi xuống ghế.

Nam Nhã tựa quây, thấp giọng cảnh cáo: “Cậu mau đi đi!”

Chu Lạc giữ chặt cô: “Em sẽ đi ngay, nhưng em muốn tặng quà cho chị trước đã.”

“Cậu điên rồi!” Nam Nhã cau mày, xoay người không thèm để ý đến cậu.

Chu Lạc ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn cô, nhỏ giọng kêu: “Chị.”

Nghe cậu gọi thế, Nam Nhã buông xuôi, cơn giận cậu đã vơi đi một nửa.

Chu Lạc nói: “Em có quà muốn tặng cho chị, hi vọng chị sẽ thích.”

Nam Nhã quay đầu, liếc mắt nhìn cậu thiếu niên đang ngồi xổm bên chân mình: “Quà gì?”

“Chị ngồi dịch sang đây.” Chu Lạc một tay chắp sau lưng, một tay nắm lấy chân cô khẽ xoay, Nam Nhã chuyển qua ngồi đối diện cậu, thấy mắt cậu ôn nhu, cô cũng không nổi giận, nhẹ nhàng hỏi: “Lại giở trò quỷ gì vậy?”

Chu Lạc đem nắm đấm sau lưng mình ra, khẽ mỉm cười: “Chị đưa tay ra đây.”

Nam Nhã bị động tác của cậu thu hút, bật cười, đưa tay ra, lòng bàn tay hướng về phía cậu.

“Chị không được cười nhé!” Chu Lạc nói.

Chu Lạc đem nắm đấm đặt vào lòng bàn tay cô, chậm rãi thả lỏng. Năm ngón xòe ra, đan siết vào tay cô, chậm chậm mà dùng sức, nắm thật chặt.

Mười ngón tay đan vào nhau không một kẽ hở.

Nam Nhã cảm nhận được bàn tay cậu nóng dị thường. Cô bị dọa cho giật mình, muốn rút tay về, nhưng cậu gắt gao nắm chặt, vùi đầu vào giữa hai bàn tay đang đan nhau. Nam Nhã còn muốn gọi cậu, đột nhiên một giọt nước mắt nóng bỏng ngấm vào kẽ hở, rơi vào lòng bàn tay cô.

Nam Nhã sững sốt.

Cậu nằm nhoài lên đầu gối cô, nhẹ nhàng nói: “Em xin lỗi.”

“Xin lỗi, hiện giờ em chẳng có gì cả, đến cả bản lĩnh làm cho chị vui vẻ cũng không có.”

Nam Nhã cúi đầu xuống, ôm lấy đầu cậu, xoa nhẹ, cô hỏi: “Chu Lạc, cậu từng chơi game trong máy tính chưa?”

Chu Lạc trầm giọng nói: “Em chơi rồi.”

Nam Nhã nói: “Vậy chắc cậu cũng biết, lúc bắt đầu trò chơi, cậu cái gì cũng không có. Đúng không?”

Chu Lạc trầm mặc.

Nam Nhã kẻ sát khuôn mặt vào đầu cậu: “Chu Lạc, cậu đừng đau lòng, cũng đừng sợ hãi. Chị cảm thấy bây giờ vừa vặn là khoảng thời gian tốt nhất để bắt đầu mọi thứ. Không có cái gì thì sẽ không có gánh nặng, cũng không bị ràng buộc, không phải lo sợ. Cậu có thể đi bất cứ nơi đâu cậu muốn, tương lai cậu cái gì cũng có thể có. Cậu phải tin chị.”

28. Chương 27

Sau một khoảng thời gian rất dài, Chu Lạc chuyên tâm học hành, cậu không thể cho Nam Nhã bất cứ thứ gì, điều duy nhất cậu có thể làm là khiến bản thân trở nên lớn mạnh, chỉ có như vậy mới có thể mở ra một con đường mới. Mà cách duy nhất giúp bản thân trở nên lớn mạnh là học tập, nếu như cả cái này cậu cũng đánh mất, thì cậu sẽ chẳng còn để đối mặt với Nam Nhã. Cậu tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Không lâu sau, nhà Nam Nhã lại xảy ra đánh nhau, phía cảnh sát lần nữa lên tiếng giảng hòa, khi Chu Lạc nghe được tin tức này chỉ biết lắc đầu thở dài thay cho Nam Nhã, sau đó lại vùi đầu vào sách vở.

Buổi trưa hôm đó, sau khi tan học, Chu Lạc đi ngang qua cửa tiệm đối diện tiệm tạp hóa, thấy Nam Nhã đang dẫn Uyển Loan đi mua đồ ăn vặt.

Đầu xuân, cô mặc chiếc sườn xám màu xanh nhạt, bé Uyển Loan mặc giống hệt cô, bên chân còn đeo thêm lục lạc.

Chu Lạc nở nụ cười.

Cậu chạy sang phía đối diện, Uyển Loan cầm điện thoại công cộng trên tay nói liến thoắng: “Hử? À... được rồi... không thích...”

Uyển Loan không tập trung mấy, vừa nghe vừa đưa tay xoắn dây ống nghe.

Chu Lạc chạy về phía Nam Nhã, tiện tay lấy một lon nước mở ra uống, vừa uống vừa liếc mắt nhìn cô, còn nháy mắt mấy cái. Nam Nhã bình thần nhìn cậu, chẳng có phản ứng đặc biệt gì cả.

Uyển Loan ngẩng đầu lên: “Mẹ, ba muốn nói chuyện với mẹ.”

Nam Nhã cầm lấy ống nghe, cười với Uyển Loan, sờ đầu cô bé. Tâm trí Uyển Loan đã bị mấy trái táo trên sạp hàng trái cây thu hút, quay đầu lại liền chạy đến đứng bên sạp trái cây bên đường, nhìn không chớp mắt.

Nam Nhã thấy cô bé không còn chú ý đến bên này, liền quay người cúp điện thoại.

Lâm Quế Hương thấy Uyển Loan mở to mắt long lanh thèm thường nhìn mấy trái táo, bèn chọn một trái đưa cho cô bé: “Uyển Loan, cầm lấy ăn đi.”

“Cảm ơn dì Quế Hương.” Uyển Loan lắc đầu: “Con đợi mẹ sang đây mua.”

Chu Lạc nghe cô bé nói, nhướn mày, lúc này bối phận thật hỗn loạn mà. Haizzz...

Nam Nhã mua cho Uyển Loan mấy trái táo, hỏi Lâm Quế Hương: “Chị Quế Hương, máy vi tính trong tiệm chị dùng tốt không?”

“Tốt lắm, làm hóa đơn, tính toán sổ sách đều rất nhanh, cô muốn mua sao?”

“Ừ.”

“Lại đây, mau qua đây, tôi mở cho cô xem thử.”

Nam Nhã theo Lâm Quế Hương đi vào trong tiệm. Chu Lạc đi tới, đợi Lâm Quế Hương đến sát người, cậu mới liếc mắt nhìn Nam Nhã, mặt mũi đều nở hoa. Rốt cuộc Nam Nhã không nhìn được, trừng mắt lườm cậu một cái, sau đó quay mặt sang chỗ khác. Chu Lạc lòng vui như mở hội, ngồi chồm hổm trước cửa chơi cùng Uyển Loan.

Cậu cười vươn tay, để cho Uyển Loan đánh vào lòng bàn tay cậu, cậu liền rút tay lại, phản ứng nhanh như chớp, Uyển Loan đánh hụt. Hai người ngồi ngoài cửa chơi rất vui vẻ ăn ý, suốt nửa tiếng đồng hồ.

Khi Nam Nhã ra đón, Uyển Loan còn lấy một trái táo trong túi ra đưa cho Chu Lạc: “Cậu Chu Lạc, cảm ơn cậu lần trước đã cho cháu táo.”

Chu Lạc cầm lấy, hôn lên má cô bé.

Cậu Chu Lạc?

Nam Nhã cau mày, biết chắc là Chu Lạc giả trò quý, nhưng có mặt Lâm Quế Hương ở đây, cô cũng chẳng làm gì được cậu. Chu Lạc dĩ nhiên biết rõ điều này, đắc ý ăn táo, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Tháng ba, mưa nhiều hơn.

Khi Chu Lạc tan học, bên ngoài trời mưa to, đường xuống núi trở nên khó đi hơn, cậu bước chậm hơn bình thường rất nhiều, Chu Lạc sốt hết cả ruột, sợ Nam Nhã đã đi đón Uyển Loan.

Khi chạy đến bên tường thấp thì đã đến năm giờ hai mươi, đã muộn, nhưng Chu Lạc chưa từ bỏ ý định, vẫn xoay người đẩy cửa sau, cửa không khóa.

Cô vẫn còn ở đây?

Chu Lạc vui mừng, đi qua gian phòng bên cạnh, chạy vào trong tiệm.

Cửa cuốn kéo xuống hơn phân nửa, bên ngoài trời mưa to tầm tã.

Bên trong yên lặng. Nam Nhã ngồi ở bên quầy hàng, ôm Uyển Loan ngủ say trong lòng.

Chu Lạc ngẩn người, lại có chút cảm động. Uyển Loan đang ngủ, cậu nhỏ giọng đến mức dường như nghe thấy, dùng tay ra kí hiệu: “Chị đang ở đây chờ em?”

“...”

Nam Nhã lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Máy tính bị hỏng, chị đã gọi thợ trong thành phố đến sửa, có thể do trời mưa to đường khó đi nên bây giờ vẫn chưa tới.”

Chu Lạc thấp giọng: “Mưa lớn như vậy, chắc không đến được đâu.”

Nam Nhã nói: “Không biết nữa, lỡ đến thì sao, không thể để người ta uống công đến đây được.”

Chu Lạc ngồi xuống, thấy Nam Nhã cầm cái chăn nhỏ đắp lên người Uyển Loan, cô bé ngủ ngon lành, cậu hỏi: “Ôm thế này không thấy mệt sao?”

Nam Nhã đứng dậy, bế Uyển Loan đặt xuống chiếc ghế dựa lớn cạnh tấm bình phong.

Chu Lạc liếc mắt nhìn màn hình máy tính đang liên tục nhấp nháy, nói: “Để em xem thử nhé?”

“Cậu biết sửa sao?” Nam Nhã hơi nghi ngờ.

Chu Lạc nhướn mày, dáng vẻ rất khiêu khích, vừa xắn tay áo vừa gật đầu nói: “Chị xem nhé.” Mới ngồi xổm xuống lại ngẩng đầu lên: “Có hộp dụng cụ không?”

“Có.” Nam Nhã đi vào gian phòng bên cạnh, nhanh chóng lôi ra một thùng dụng cụ.

Chu Lạc mở thùng ra, nói: “Nếu em sửa được chị phải gọi em bằng anh nhé.”

Mặt Nam Nhã đỏ lên: “Chơi ác thế.”

Chu Lạc cũng giật mình sửng sốt, nhưng trong lòng rất đắc ý. Đã lâu không nghe cô nói như vậy, cậu khoái trá im lặng nở nụ cười: “Máy tính sao lại bị hỏng?”

“Không biết, chị còn chưa thông thạo cách sử dụng nữa mà, đúng là chiếc máy kỳ lạ.” Nam Nhã nói.

Chu Lạc cảm thấy buồn cười, khẽ cười thành tiếng.

“Cậu cười cái gì?” Nam Nhã cau mày hỏi.

“Không có gì.” Chu Lạc vuốt mũi, vẫn tủm tỉm.

Trước tiên cậu khởi động lại máy tính, tốc độ tắt máy, khởi động tương đối chậm. Nam Nhã đứng bên cạnh đợi một hồi, cảm thấy lãng phí thời gian, bèn nhỏ giọng đề nghị: “Cậu từ từ sửa nhé, chị còn bộ sườn xám phải may gấp.”

“Được.”

Nam Nhã đi sang gian phòng bên cạnh, chỉ chốc lát, tiếng máy may vang lên dứt quãng.

Nghĩ cũng lạ thật, không biết bắt đầu từ khi nào, Chu Lạc cảm thấy thanh âm lộc cộc dập chỉ từ chiếc máy may ấy trở nên rất êm tai, chẳng khác nào nhịp thơ đều đặn du dương, cậu lắng nghe đến mức chuyên chú thất thần.

Cậu cong môi cười, thông thả đưa tay sửa máy tính.

Bên ngoài trời mưa rất lớn, nhưng trong phòng lại an tĩnh ấm áp, hai người cách một bức tường, chuyện ai người ấy làm, cũng không lên tiếng nói chuyện với nhau nhưng lại cảm thấy vô cùng bình yên vui vẻ.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, đầu tường bên kia vang lên giọng nói khe khẽ của Nam Nhã: “Chu Lạc?”

“Hử?” Chu Lạc dừng tay lại lắng nghe.

“Muốn nghe nhạc không? Chúng ta có thể mở nhỏ một chút, không làm ồn tới Uyển Loan.”

Chu Lạc mỉm cười nói được.

“Muốn nghe bài gì?”

“Hồng nhan tri kỷ.”

Cô nở nụ cười: “Chị cũng đang muốn nghe bài này.”

Sau đó, bên phía kia tường, khe vang lên tiếng nhạc nho nhỏ, lúc đầu là lời độc thoại êm ái, như đang kể lại một câu chuyện xưa cũ.

Ca khúc du dương triền miên, người của hai đầu tường yên tĩnh lắng nghe giai điệu, im lặng làm chuyện của mình, bài hát kết thúc, bên kia tường lại vang lên tiếng máy may đều đặn.

Chu Lạc chuyên tâm sửa máy tính, cũng không để ý gì nữa.

Lại qua chừng mười phút, tiếng máy may dừng lại, Nam Nhã hỏi: “Sửa được không?”

“Ừ, không hư hỏng gì nhiều.” Chu Lạc nói, lại cúi đầu tiếp tục sửa chữa.

Tiếp đó không bao lâu, cuối cùng Chu Lạc cũng sửa xong, cậu đứng dậy đuổi người, không dám tạo ra tiếng động lớn sợ đánh thức Uyển Loan, quay đầu lại, cô bé vẫn ngủ say.

“Chị?” Cậu nhẹ giọng.

“Ừ?”

“Sửa xong rồi.”

Tiếng máy may dừng lại, Nam Nhã vén rèm lên, từ gian phòng bên cạnh bước ra: “Xong rồi sao?”

“Ừ, chị qua đây mà xem.” Cậu nhẹ nhàng kéo cô đi qua, làm mẫu cho cô xem thử.

Bên ngoài trời vẫn mưa nặng hạt, bầu trời tối sầm.

Nam Nhã nhíu mày: “Không biết thợ sửa máy có đến hay không?”

“Đã sáu giờ rồi, em thấy chắc là không đến đâu. Về nhà thôi.” Chu Lạc nói.

Nam Nhã gật đầu, đứng dậy nhìn Uyển Loan.

Chu Lạc muốn nói trời mưa to đường khó đi, để cậu đưa cô về, thế nhưng cậu cố kìm nén, không nói ra.

Chu Lạc bước ra từ cửa sau, Nam Nhã khóa cửa lại.

Trời mưa rất lớn, Chu Lạc cầm ô, leo tường đi ra ngoài, khỏi nói cũng biết mất rất nhiều công sức. Cậu lại chạy vòng lên đường cái, đứng từ xa nhìn về cửa tiệm sườn xám, chẳng mấy chốc liền thấy Nam Nhã kéo cửa cuốn, ôm Uyển Loan đi tới. Uyển Loan ôm chặt lấy cổ cô, như thể được dán keo lên người cô vậy.

Nam Nhã che ô, hơi khó khăn để kéo cửa cuốn xuống, gió thổi quá lớn, chiếc ô bị thổi kêu phần phật, nước mưa thấm ướt người Nam Nhã, cô chặt vật che chở cho Uyển Loan, miễn cưỡng giữ lấy cái ô.

Chu Lạc đứng trong góc tường phía bên này, mấy lần muốn nhấc chân sang đó giúp Nam Nhã, thế nhưng cuối cùng không bước lại.

Rốt cuộc, Nam Nhã cũng khóa được cửa, cầm ô ôm Uyển Loan đi. Chu Lạc che ô đi theo phía sau cô cách một đoạn khá xa, trời mưa to, ngõ nhỏ vừa dài vừa uốn lượn, không một bóng người.

Chồi non vừa nhú lên trên cành cây bên tường đá bị nước mưa đập vào sát bên tường, nước mưa bắn tung tóe dính lên trên sườn xám của cô.

Cậu nhìn bóng lưng của cô mờ ảo trong lớp mưa bụi, trong lòng lại cảm thấy yên bình lạ thường.

Đi theo cô về đến tận nhà, thấy cô bước vào trong, cậu mới an tâm quay bước vòng về phía nhà mình.

Hôm đó, trời mưa to như vậy nhưng cậu thiếu niên luôn nở nụ cười thật tươi trên đường trở về nhà.

...

Hôm sau, đã qua ngày mưa gió bão bùng, lúc này mặt trời rực rỡ và cảnh sắc thật tươi đẹp.

Chu Lạc học hết các tiết học buổi sáng, buổi trưa lúc đi đưa cơm cho Lâm Quế Hương ở tiệm tạp hóa, cậu mới biết trong trấn xảy ra chuyện lớn.

Từ Nghị đã chết.

Chết vào buổi tối hôm qua, nghe nói là chết do tai nạn giao thông.

Chu Lạc vội vàng chạy đến nhà Nam Nhã, chạy ào vào sân, nhìn xuyên qua song cửa sổ, thấy Nam Nhã ngồi trong phòng khách, đang sắp xếp đồ đạc, đưa lưng về phía cậu.

Chu Lạc hoang mang rối loạn chạy vào: “Chị!”

Cô quay đầu lại, người mặc bộ sườn xám màu trắng tinh, trên đầu quần vải trắng.

Cậu biết tin ấy là thật.

Trái tim trong ngực phập phồng kịch liệt, thở phì phò, không kìm nén được liền bước về phía cô. Cậu hồi hộp hoảng loạn, ánh mắt nhìn chằm chằm cô không rời.

Nam Nhã cũng nhìn cậu, vẻ mặt cô vô cùng bình tĩnh, mơ hồ có chút mệt mỏi, nhưng lại không chút bi thương.

Cậu dần bình tĩnh lại.

Hai người đối mặt nhìn nhau một lúc lâu, cậu đột nhiên nở nụ cười, kỳ lạ, khóe môi cong lên.

Dù sao người cũng chết rồi. Nam Nhã hơi buồn bực nói: “Cậu cười cái gì?”

“Em vui vì anh ta chết.” Cậu thiếu niên nhún mày, thẳng thắn và thành thật.

Vô cùng thản nhiên.

“Cậu...” Cô nhấc tay lên, muốn đánh cậu theo thói quen, nhưng lại buông xuống.

...

Từ Nghị bị tai nạn chết.

Đêm đó trời mưa như trút nước, Từ Nghị lái xe đi ra ngoài, do đường úng nước trơn trượt, cộng thêm anh ta đã uống rượu khi lái xe, xe đi qua khúc cua nguy hiểm thì tông vào thanh chắn bảo hộ, rơi xuống vách núi, chết ngay tại chỗ.

Chưa tới một năm lại có thêm một thanh niên trẻ tuổi ra đi, người dân trong trấn Thanh Thủy bù ngùi nuối tiếc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Nam Nhã. Cô ngoại trừ mặc áo tang trắng thì hoàn toàn không có biểu hiện gì quá khích cả. Có kẻ nói cô máu lạnh vô tình, có kẻ nói cô bạc tình bạc nghĩa, cứ như thể bầu không khí lại ồn ào hẳn lên. Cô chỉ xem như gió thoảng mây bay, hoàn toàn không để ý đến.

Mẹ của Từ Nghị và anh họ Từ Kiên từ trong thành phố chạy đến lo thu xếp hậu sự, đám người trong trấn lại dài cổ ra ngóng xem trò hay, thấy đám anh em của Từ Nghị đều đau lòng khôn nguôi, anh họ Từ Kiên thì không được phép bước chân vào nhà Nam Nhã nên ở tại khách sạn trong trấn. Mẹ Từ Nghị hình như cũng chẳng hòa thuận gì với cô cả, ở trong nhà chừng hai ngày cũng kéo đồ ra khách sạn ở.

Đến hôm chôn cất lại xảy ra tranh cãi lớn, mẹ Từ Nghị không chịu đem thi thể con trai đi hỏa táng. Khóc lóc nói con dâu là yêu tinh hại chết chồng, người có mặt ở đó đều ồ lên. Nam Nhã vẫn bình thản như thường, không cãi một lời.

Ầm ỉ đến mức phải gọi cảnh sát đến giải quyết, mẹ Từ Nghị yêu cầu điều tra lại lần nữa, nói từ lúc đến trấn Thanh Thủy này, chưa một ngày nào nhìn thấy Nam Nhã đau thương cho chồng cả, vả lại còn không cho anh họ Từ Kiên vào nhà. Mà trong hai ngày bà ở nhà cô, cũng chẳng thấy Nam Nhã buồn khổ gì, vẫn làm việc và nghỉ ngơi bình thường, thậm chí còn có tâm tư chơi đùa cùng con gái. Nghĩ đến những ngày tháng lạnh lẽo trước kia của con trai và con dâu, rồi bản tính lẳng lơ dâm dăng dụ dỗ cả đám đàn ông của con dâu, bà chắc chắn rằng cô đã hợp mưu cùng tình nhân bên ngoài mưu sát chồng.

Mẹ Từ Nghị ngồi trước linh cữu con, nước mắt như mưa, người nghe thấy đều thương xót mà rơi lệ.

Cảnh sát Trần cho rằng mẹ Từ Nghị đau thương quá mức do mất đi con trai, liền quay sang hỏi anh họ Từ Kiên, câu trả lời là:

“Sau khi em họ tôi chết, cuộc sống của em dâu dường như thoải mái hơn nhiều.”

Cảnh sát Trần khó xử đứng giữa hai bên: “Chúng tôi đã cho điều tra, vụ tai nạn dẫn đến thiệt mạng này vốn không có vấn đề gì cả, là sự cố ngoài ý muốn. Hiện nay chứng cứ chưa đủ, nếu muốn khám nghiệm thi thể, cũng cần phải có ý kiến người vợ.”

Mọi người nhìn về phía Nam Nhã.

Nam Nhã nói: “Tôi đồng ý, cứ mang đi khám nghiệm đi.”

29. Chương 28

Chu Lạc cũng nghe loáng thoáng được vài chuyện, nhưng không đi hỏi Nam Nhã. Nam Nhã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mọi người, cậu không quá lo lắng cho cô. Vả lại dạo này ánh mắt mọi người trên trấn đều đổ dồn về phía Nam Nhã, nếu cậu đến thăm cô chỉ rước thêm phiền phức mà thôi, chỉ bằng cứ ở nhà quan tâm mấy bộ ôn tập đề thi đại học thì hơn.

Chu Lạc khoác balo lên vai, đeo tai nghe vào, vừa nghe nhạc vừa đi đến trường. Cậu lơ đãng ngẩng đầu về phía núi rừng, bất ngờ phát hiện ngọn núi đã được phủ một màu xanh non mơn mẩn.

Chu Lạc cúi đầu cười, nhớ tới tháng trước, cậu cùng Nam Nhã leo lên đỉnh núi ngắm rừng phong lá đỏ.

Cậu hít sâu một hơi tận hưởng không khí mùa xuân, ánh mắt trầm xuống, thấy Nam Nhã đứng ở cách đó không xa, đối diện đi tới. Ánh mắt cô nhàn nhạt lướt qua gương mặt cậu, cũng trông về những chồi non trên núi, sau đó lại chậm rãi nhìn sang cậu.

Cô cùng nghĩ đến một khắc kia, hai người như thấu hiểu suy nghĩ trong lòng nhau, liếc mắt liền biết được tâm tư đối phương.

Chu Lạc cười cười, tinh thần sáng láng bước đến trường học.

Khi bước đến bậc tam cấp, Trương Thanh Lý từ phía sau đuổi đến.

Chu Lạc đang nghe nhạc, Trương Thanh Lý gọi mấy câu cũng nghe thấy. Trương Thanh Lý chạy đến, rút tai nghe của cậu ra, hét to: “Chu Lạc!”

Chu Lạc giật bản mình, giật lại chiếc tai nghe, liếc nhìn cô bạn rồi tiếp tục bước đi.

Trương Thanh Lý đi bên cạnh cậu: “Cậu biết tin gì chưa?”

“Tin gì?”

“Từ Nghị chết do tai nạn giao thông ấy.”

“Chuyện ấy liên quan đến cảnh sát, tớ biết để làm gì?” Giọng Chu Lạc đều đều.

“Nhà cậu mở tiệm tạp hóa, chắc phải nghe được lời bàn tán của mọi người chứ.”

Chu Lạc chợt dừng bước, Trương Thanh Lý chút nữa là đụng trúng người cậu. Chu Lạc quay đầu lại, nói: “Cuối cùng ngày này cũng đến.”

“Cái gì cơ?”

“Ngay cả cậu cũng tin vào mấy lời xì xầm không căn cứ của đám bà tám kia ư?” Chu Lạc cười cười. Thay vì nói là đùa cợt, chỉ bằng nói cậu đang châm chọc cho rồi.

Trương Thanh Lý cảm thấy nhân phẩm của mình đang bị nghi ngờ vọt lên tiếng thanh minh: “Không phải! Cậu đừng đổ oan cho tớ! Chẳng qua tớ cũng có chút quan tâm đến chuyện này mà thôi. Mọi người đều đang bàn luận về Nam Nhã nhưng tớ chẳng tin đâu, tớ chỉ mong mọi chuyện nhanh chóng được làm sáng tỏ. Ngày nào mẹ tớ cũng nhắc đến chuyện của cô ta, phiền muốn chết!”

Chu Lạc không nói gì, thở dài: “Chỉ có thể nói rằng, làm phụ nữ quá khó khăn mệt mỏi.”

“Đàn ông con trai nói mấy lời này thật kì lạ.” Trương Thanh Lý kéo balo trên lưng hỏi: “Vì sao đột nhiên cậu lại nói vậy?”

“Đã nghĩ từ lâu rồi.” Chu Lạc nói: “Làm phụ nữ không được phép có bất kì vết nào, nếu lộ ra sẽ bị người đời chỉ trích soi mói. Không chỉ bị những người phụ nữ khác bêu xấu, mà còn bị cả xã hội phán xét.”

Trương Thanh Lý nhăn mày hỏi: “Ý cậu là sao?”

Chu Lạc nói: “Tự nghĩ đi.”

“Hả? Cậu nói rõ ràng thì sẽ chết sao?” Hiếm khi mới có dịp nói chuyện với cậu, Trương Thanh Lý nào chịu từ bỏ, cứ quần lấy mà hỏi.

“Haizzz...” Chu Lạc rút nốt cái tai nghe bên kia ra, quay lại nhìn cô bạn, nghiêm túc nói: “Cậu xem, ví dụ như, là đàn ông thì hầu như đều đứng ở góc độ cùng phái để giải quyết sự việc, đối với sai lầm của người đàn ông khác cần dựa trên mối quan hệ giữa hai giới tính thì thường suy tính tương đối, có lý tính và khoan dung. Nhưng phụ nữ lại suy nghĩ theo hướng tuyệt đối, hành động theo cảm tính, có khuynh hướng hạ thấp và chèn ép những người cùng phái với mình. Hơn nữa xét theo trách nhiệm lệ thuộc, thì mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, đều đẩy tội lỗi lớn nhất sang cho người phụ nữ, bởi vì họ có thói quen hành xử thành kiến rằng “phái nữ” phải thế này thế kia, nếu không làm được tức là phái nữ sai. Cho nên tớ mới nói làm phụ nữ quá khó khăn.”

Trương Thanh Lý nghe cậu nói như vậy, nhăn mày, một lúc sau mới hiểu hết được, thấy hơi cảm động. Ở trong trường, Trương Thanh Lý không nói chuyện nhiều với Chu Lạc, nhưng luôn có thể cảm nhận được rất nhiều quan điểm chung từ thái độ của cậu. Có rất nhiều bàn học cảm giác hai người họ đến từ hành tinh khác. Đến hôm nay loại cảm giác này càng thêm xác thực, đây được gọi là tri kỷ.

Đúng, là tri kỷ!

Cô thâm nở nụ cười, hơi đỏ mặt nói: “Chu Lạc, sau này ai lấy được cậu chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

Cậu nói đến bất thành hình, Chu Lạc trở tay không kịp: “Hả?”

Trong đầu thoáng xẹt qua gương mặt Nam Nhã, tim cậu đập rối loạn, hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì cậu có thứ người con gái cần nhất.”

“Thứ gì cơ?”

“Có một nhà triết học người Hi Lạp đã từng nói thế này, thứ phụ nữ cần nhất không phải là tiền tài, danh vọng hay địa vị, thậm chí là cả tình yêu.”

“Vậy họ cần cái gì?”

“Là sự tôn trọng, cậu ngốc thật đấy!”

...

Vài ngày sau, báo cáo khám nghiệm tử thi được công bố. Theo kết quả tính toán thì trong cơ thể Từ Nghị có chứa một số thành phần của thuốc an thần và chất cồn. Hai thứ này cộng lại, gây ra phản ứng khiến thần trí trở nên mơ hồ bất ổn trong khi lái xe, thậm chí là bị sốc. Thời tiết lại xấu, mưa to, đường trơn dẫn đến tai nạn giao thông. Do trời quá tối, mưa to mù mịt, người dân đi lại thưa thớt, không kịp thời phát hiện ra anh ta để đưa đi cứu chữa.

Ngày đó Chu Lạc vừa tan học về nhà, chuẩn bị ngồi vào bàn cơm thì bị cảnh sát gọi đi, còn bảo ông bà Chu đi cùng. Chu Lạc không biết lí do nhưng trực giác mách bảo là chuyện này có liên quan đến Nam Nhã. Ông bà Chu vội vàng hỏi nguyên nhân, nhưng cảnh sát chỉ trấn an có vài chuyện cần điều tra, hỏi Chu Lạc đã làm rõ, xong sẽ trả về ngay.

Đến đồn cảnh sát, lúc ba Trần Quân dẫn Chu Lạc và phòng thẩm vấn, ngang qua cánh cửa sổ, Chu Lạc thấy Nam Nhã ở bên trong. Chu Lạc không biết chuyện gì đã xảy ra, vô cùng bồn loạn nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Lâm Phương Lộ ngồi bên cạnh ghi lời khai, ba Trần Quân hỏi Chu Lạc: “Năm giờ hai mươi phút chiều đến sáu giờ tối hôm trời mưa to đó, cậu đang ở đâu?”

Chu Lạc trầm mặc nửa giây, trong đầu xoay chuyển vài vòng liền hiểu thấu mọi chuyện.

Nhất định là cái chết của Từ Nghị có liên quan đến khoảng thời gian năm giờ hai mươi đến sáu giờ, mà Nam Nhã bị mẹ Từ Nghị gán cho cái tội danh “giết người” ấy. Cô chấp nhận thẩm vấn chính là muốn nói ra tình hình thực tế: khi đó cô đang có mặt trong cửa tiệm sườn xám, không thể đi gây án được. Nhưng chắc chắn cô sẽ không lời cậu dính vào chuyện này, không thể nói cậu thường xuyên đến đó, đành nói do máy tính bị hỏng nên giờ cậu sửa giúp.

Chu Lạc cân nhắc một chút, thản nhiên nói: “Cháu ở trong tiệm sườn xám của chị Nam Nhã.”

Lâm Phương Lộ đang ghi chép, ngược mắt lên nhìn cậu một cái.

Cảnh sát Trần hỏi: “Tại sao cậu lại ở đó?”

Chu Lạc đáp: “Là do máy tính của chị ấy bị hỏng, nhờ cháu sửa giúp.”

Cảnh sát Trần lại hỏi: “Hôm đó cậu có đi học chứ?”

Chu Lạc: “Có.”

Cảnh sát Trần nhìn cậu: “Vậy sao đột nhiên cô ấy nhờ cậu đến sửa máy tính?”

“Hôm đó...” Chu Lạc vẫn duy trì ngữ điệu trả lời, không hề tỏ ra ngập ngừng nhưng trong đầu đang không ngừng tính toán. Nam Nhã muốn giấu chuyện cậu thường xuyên đến cửa tiệm sườn xám chỉ có thể nói tình cờ nhìn thấy cậu nên nhờ sửa giúp. Nhưng trời mưa to, sao cô đột nhiên lại có thể gặp cậu nhờ giúp được...

“Uyển Loan...” Chu Lạc ung dung nói: “Chị Nam Nhã đi đón Uyển Loan ở nhà trẻ, tình cờ gặp cháu trên đường đi học về. Chị ấy đã hỏi cháu có biết sửa máy tính không?”

Câu trả lời giống y hệt lời khai của Nam Nhã.

Cảnh sát Trần tiếp tục hỏi: “Nhưng như vậy vẫn rất lạ, cho dù tính cờ gặp ngoài đường, thì tại sao cô ấy lại đi hỏi cậu có biết sửa máy tính không. Cậu chỉ là một học sinh cấp ba, không phải là thợ học nghề.”

“À... trước đây chị ấy có đến tiệm băng đĩa nhà cháu nhờ sửa băng cassette, lúc đó chỉ có mình cháu, cháu đã xung phong sửa giúp. Chị ấy tỏ ra khá nghi ngờ sao cháu lại biết sửa chứ, nhưng khi cháu sửa được cái máy rồi thì chị ấy rất vui vẻ, còn nói sau này máy móc có gì trục trặc sẽ đến tìm.” Chu Lạc thành thật trả lời: “Có lẽ chị ấy ấn tượng với chuyện cháu sửa được máy móc.”

Vẫn không một kẻ hở.

Cảnh sát Trần tiếp tục: “Như vậy, từ năm giờ hai mươi đến sáu giờ hôm đó, cậu vẫn luôn ở cửa tiệm sửa xăm sửa máy tính?”

“Đúng.”

“Nam Nhã thì sao?”

“Chị ấy lúc đầu đứng xem cháu sửa, sau đó thì vào gian phòng bên cạnh may sườn xăm.”

Cảnh sát Trần gật đầu hỏi: “Cô ấy luôn ở trong đó sao?”

“Đúng.”

“Sao cậu biết?”

“Cháu nghe được tiếng âm thanh may đồ.”

“Âm thanh gì?”

“Đương nhiên là tiếng của máy may.” Về mặt cậu như muốn nói “cái này cũng phải hỏi ư”.

Cảnh sát Trần hỏi: “Nam Nhã có nói chuyện với cậu không?”

“Có.”

“Nói gì?”

“Chính xác thì không nhớ rõ lắm, đại khái là...” Chu Lạc suy nghĩ một chút: “À, hỏi cháu có muốn nghe nhạc không.”

“Khi đó cậu sửa máy được bao lâu?”

Chu Lạc nheo mắt lại, thoáng ngẫm ngợi: “Tầm mười phút.”

“Khi cô ấy hỏi cậu có muốn nghe nhạc không, cậu đã nói gì?”

“Cháu nói cháu muốn nghe bài ”Hồng nhan tri kỷ“.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chị ấy liền bật cho cháu nghe.”

Cảnh sát Trần xác nhận lại: “Cậu chắc chắn bài hát là do cậu chọn?”

Chu Lạc nở nụ cười như có như không: “Cháu vừa mới nói rồi mà, là do cháu chọn.”

Cảnh sát Trần liếc mắt nhìn Lâm Phương Lộ, người kia cúi đầu chăm chú ghi lời khai.

“Sau đó cô ấy còn nói chuyện gì với cậu không?”

“Có, hỏi cháu sửa vì tính thể nào rồi, cháu nói sắp xong.” Chu Lạc hơi nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt đối phương, nói: “Ngày đó chị Nam Nhã luôn ở trong tiệm may sườn xăm, thỉnh thoảng còn lên tiếng nói chuyện với cháu.”

Cảnh sát Trần trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Sau bao lâu thì cậu sửa máy xong?”

“Hơn mười mấy phút, sau khi xong cháu còn nói đã sửa được rồi, chị ấy liền đi ra ngoài xem.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cháu khoe cái máy sửa xong với chị ấy, còn hướng dẫn cho chị ấy cách sử dụng.”

“Trong thời gian này, cửa tiệm sườn xám vẫn mở?”

“Cửa mở được một nửa.”

“Có người đi ngang qua không?”

“Hình như là có.”

“Có người vào mua đồ không?”

“Không có.”

Cảnh sát Trần im lặng, Lâm Phương Lộ tiếp tục hỏi: “Uyển Loan vẫn ở đấy sao?”

Chu Lạc đáp: “Vẫn luôn ở đấy.”

“Con bé làm gì?”

“Ngủ.”

“Ngủ suốt không khóc quấy gì sao?”

“Không hề.”

Những câu cần hỏi đều đã hỏi xong, câu trả lời của cậu và Nam Nhã giống nhau như đúc. Không có ai áp úng, Lâm Phương Lộ không nói gì, quay sang liếc nhìn cảnh sát Trần.

Cuối cùng, cảnh sát Trần thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười, đứng dậy nói: “Không sao, trở về đi.”

Bầu không khí thắm vấn đã không còn, Chu Lạc cũng thoải mái đứng dậy, nhân cơ hội hỏi: “Chú Trần, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì đâu, chỉ làm theo trình tự pháp lý thôi.”

Ngay sau đó, Chu Lạc liền biết chẳng có chuyện gì xảy ra cả, vì khi ông bà Chu dẫn cậu bước khỏi đồn cảnh sát cũng thấy Nam Nhã đang bước ra.

Ông bà Chu vẫn còn chưa hết hoảng sợ, luôn miệng dạy dỗ con trai: “Cái thằng này, sau này không được xen vào chuyện người khác nữa.”

Chu Lạc hàm hồ ừ một tiếng, đi theo cha mẹ rời khỏi, rồi lại không cam lòng được len lén liếc nhìn Nam Nhã một cái. Cô cũng đang đưa mắt nhìn cậu, ánh mắt bình thản như nước, chỉ hơi thoáng qua rồi rời đi ngay.

30. Chương 29

Cảnh sát Trần và Lâm Phương Lộ đi vào phòng làm việc, mẹ và anh họ Từ Kiên kiên trì ngồi trước bàn làm việc chờ hai người họ.

Cảnh sát Trần ngồi xuống, thở dài nói: “Chị Từ, Nam Nhã không có bất cứ khả năng nào.”

“Sao lại như vậy được!” Bà Từ không thể tin: “Con trai tôi đang yên đang lành thì uống thuốc an thần làm gì, chính là cô ta đã hạ độc, hơn nữa Từ Nghị chưa bao giờ uống rượu! Kể cả đi xã giao bạn bè cũng không uống.”

“Mấy năm nay tôi cũng chưa từng thấy cậu ấy uống rượu.” Cảnh sát Trần trầm ngâm rồi nói tiếp: “Thế nhưng chuyện cậu ấy dùng thuốc an thần thì quả là có thật, cảnh sát Lâm đã hỏi qua bác sĩ, cậu ấy bắt đầu dùng từ năm đầu tiên cậu ấy lục đục chuyện ly hôn với Nam Nhã. Đã dùng được rất lâu rồi, không phải hạ độc như chị nói. Haizzz bác sĩ cho thuốc lại sơ suất không nhắc cậu ấy dùng thuốc thì không được uống rượu.”

Bà Từ nghe thấy thế, càng nổi giận: “Chính là cô ta, nhất định là cô ta gian dối cầu kết với tên bác sĩ đó. Trước tôi vừa nhìn đã biết cô ta chẳng phải loại tốt đẹp gì, kiên quyết phản đối chuyện chúng nó. Nhưng Từ Nghị bị cô ta cho ăn bùa mê thuốc lú, thần hồn điên đảo, một mực đòi cưới. Cô ta chỉ coi trọng tiền bạc và tướng mạo của Từ Nghị, nếu không đã không năm lần bảy lượt đòi ly hôn, dù bảo dọn ra ở riêng cũng không chịu. Mọi người cũng biết rõ cô ta không tuân thủ nữ tắc, nhất định là có tình nhân bên ngoài, nhất định là có tình nhân bên ngoài, muốn chia tài sản với con của tôi.”

Cảnh sát Trần khuyên bảo: “Chị Từ, đừng kích động, bác sĩ kia là nữ. Uống thuốc để khống chế tâm trạng cậu ấy cũng là do bác sĩ đề nghị. Chị bình tĩnh lại trước đã, tôi sẽ nói sơ lược vụ án này cho chị.”

“Chị cũng biết chuyện Nam Nhã và Từ Nghị hiện đã ly thân, cậu ấy có căn hộ riêng ở trấn bắc. Mấy ngày nay cậu ấy xuôi ngược chuyện làm ăn trên thành phố, chúng tôi đã cho điều tra lịch trình hôm xảy ra chuyện đáng tiếc kia rồi. Là cậu ấy lái xe từ trong thành phố trở về, đại khái là năm giờ hai mươi đến năm rưỡi thì về đến nhà. Có người hàng xóm trong lúc ăn cơm chiều đã nhìn thấy cậu ấy chạy xe ra ngoài vào lúc sáu giờ tối, sau đó thì xảy ra chuyện không may. Nói cách khác, chuyện cậu ấy uống thuốc và uống rượu trong khoảng thời gian về đến nhà, cũng chính là vào lúc năm giờ hai mươi đến sáu giờ.”

“Lúc đó Nam Nhã ở đâu?” Bà Từ vội vàng hỏi.

“Ở tiệm sườn xám.” Lâm Phương Lộ lấy lời khai của nhân chứng và vật chứng ra, kiên trì kể sơ lược lại, sau đó còn bổ sung một câu: “Chúng tôi đã phái người đi điều tra, chiếc máy vi tính kia quả thực đã được sửa qua.”

Hai người trầm mặc một hồi, cảnh sát Trần nói: “Từ cửa tiệm sườn xám đến nhà Từ Nghị trên trấn bắc, nếu đi bộ cả đi lẫn về cần ít nhất nửa tiếng, cho dù chạy cũng mất hai mươi phút. Nam Nhã không biết đi xe máy, cũng không có đi xe đạp, cho nên không có khả năng cô ấy có mặt tại chỗ ở của Từ Nghị.”

Mẹ Từ Nghị tim đập mạnh loạn nhịp, kiên trì hỏi: “Vậy có khả năng Từ Nghị đi tìm Nam Nhã không?”

Cảnh sát Trần lắc đầu: “Chúng tôi đã hỏi thăm hàng xóm bên cạnh rồi, hôm đó không có ai thấy Từ Nghị đi qua tiệm sườn xám. Vả lại, nếu như Từ Nghị đi tìm Nam Nhã, cậu thiếu niên sửa máy tính kia sao lại không nhìn thấy chứ?”

Mẹ Từ Nghị vội nói: “Nhờ đâu cậu học sinh kia nói dối thì sao? Cậu ta cố tình giấu diếm bao che cho Nam Nhã?”

“Ý chị cậu ấy là đồng phạm?” Cảnh sát Trần lắc đầu: “Không thể, nó chỉ là một đứa bé, chuyên tâm học tập, chẳng thân thiết gì với Nam Nhã. Huống chi tôi làm cảnh sát nhiều năm rồi, lại không phân biệt được cậu ta đang nói dối hay nói thật sao?”

Bà Từ không lên tiếng, vẻ mặt vẫn không cam tâm.

Cảnh sát Trần nói: “Nếu chị vẫn không yên tâm, tôi nói cho chị thêm vài điều nữa. Một là cửa tiệm của Nam Nhã vẫn luôn mở hơn một nửa, nếu như Nam Nhã và cậu học sinh kia cùng nhau nói dối, thì chuyện này tương đối mạo hiểm. Bởi vì nếu có người đi mua quần áo, sẽ phát hiện bên trong không có Nam Nhã. Nhưng chúng tôi đã cho điều tra rồi, không có tình huống này.”

Bà Từ nghi ngờ: “Mở một nửa chính là kéo cửa cuốn xuống hơn một nửa sao? Người khác có nhìn thấy cũng đâu ai bước vào xem.”

“Không.” Cảnh sát Trần lắc đầu: “Người trên trấn đều biết thói quen của Nam Nhã khi ở cửa tiệm sườn xám, mỗi khi cô ấy làm sổ sách đều kéo cửa cuốn hơn phân nửa, nhưng người bên ngoài vẫn có thể nhìn vào trong, nếu mua quần áo, cứ việc kéo cửa đi vào hoặc đứng ngoài gọi một tiếng. Trước kia cũng từng có người đến mua đồ khi cửa cuốn được kéo xuống.”

Bà Từ lại hỏi thêm: “Nhưng hôm đó trời mưa to như vậy, làm gì có ai trên đường?”

“Chị nói đúng, nhưng cũng không phải là không có một ai. Vả lại, người bán hàng đều biết, luôn có những khách hàng khi đã chấm bộ quần áo rồi, lúc đầu không mua nhưng về sau lại đổi ý, sợ bị người khác mua mất bèn quay lại đặt cọc trước. Các bộ quần áo của Nam Nhã chỉ may duy nhất một bộ, cộng thêm tâm lý

người mua, cho nên mở cửa chính là thách thức rất lớn,.. Khoảng thời gian đó, quả thực Nam Nhã có mặt trong tiệm.”

Bà Từ im lặng.

“Hai là, Từ Nghị ở tại trung tâm khu dân cư, khu vực xung quanh đều có người ở, tuy hôm đó trời mưa to nhưng khoảng thời gian từ năm giờ đến sáu giờ là khoảng thời gian ăn cơm của mọi nhà. Chúng tôi đã cho điều tra trên diện rộng những căn hộ thuộc khu vực trấn Bắc, những nhà ở ven đường trong khoảng thời gian này đều không trông thấy Nam Nhã. Điều này nói rõ cô ấy khi đó không hề có mặt trong trấn bắc.”

“Ba là, Uyển Loan vẫn luôn có mặt trong tiệm may, nếu như con bé đột nhiên tỉnh giấc đòi gặp mẹ, vậy chẳng phải mọi chuyện đều bại lộ sao?”

Cảnh sát Trần nhìn bà Từ nói:“Chị, nói có sách mách có chứng, không thể vì nghi ngờ hiềm khích mà vu oan giá họa cho người khác được. Chị không thích con dâu Nam Nhã của chị, nhưng dù sao cô ấy cũng là người tốt, chuyện giết người thế này không thể nói lung tung được đâu. Buồn bực phần nộ chỉ là nhất thời, nhưng tỉnh táo lại, vẫn phải xét đến lương tâm và công bằng trước pháp luật.”

Chuyện đã đến mức này, bà Từ cũng chẳng thể nói gì thêm.

Cảnh sát Trần còn nói:“Tuy rằng vẫn chưa biết vì sao ngày đó Từ Nghị lại uống rượu nhưng có thể tâm tình không tốt nên uống chút ít. Chị cũng biết mà, đàn ông buồn bực ai chả uống vài ba chén. Nói chung chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra, xem xét các phương diện khác, xem Từ Nghị có kết thù oán với ai không, nếu như không có, rất có khả năng chuyện này là ngoài ý muốn.”

Cuối cùng mẹ Từ Nghị cũng chấp nhận lời cảnh sát Trần, không hề chỉ trích Nam Nhã, còn nhờ cảnh sát tiếp tục điều tra đến cùng.

Ngày hôm đó, Chu Lạc chờ ở tiệm băng đĩa một hồi, chờ Nam Nhã đến đây mua đồ. Tuy chỉ có thể liếc vội nhau một cái nhưng trong lòng Chu Lạc cũng thoải mái hơn. Đạo này cậu cảm thấy, chuyện của cô và cậu lại lần nữa tràn đầy hi vọng, cậu càng thêm cố gắng học tập thi cử.

Có lần ở tiệm tạp hóa có mấy bà tám tụ tập, bàn luận rôm rả về cái chết của Từ Nghị, có người tặc lưỡi tiếc rẻ, còn nói đến Nam Nhã:“Khoảng thời gian đó, ngày nào cô ta cũng mặc sườn xám thêu hoa đi khắp phố. Ôi cái dáng vẻ kiều mị quyến rũ ấy, có ai trên đường mà không ngoái lại nhìn cô ta. Đúng là ”gái một con trông mòn con mắt” không sai đi đâu được. Đây chính là cơ hội để khoe khoang nhan sắc, nhưng tôi cũng phục cô ta thật đấy!”

“Không có chồng quản, cô ta thành một quả phụ trẻ rồi, sau này càng loạn cho xem.”

Lúc đó Chu Lạc đi ngang qua, nghe thấy mấy lời này thì vô cùng tức giận. Nhưng không biết sao, tâm tư cậu lại bị ba chữ “quả phụ trẻ” này thu hút, chỉ cảm thấy ba chữ này có tình ý mơ hồ vô cùng dạt dào. Không thể không cảm thán văn học dân gian thật uyên bác thâm sâu. Không thì sao ba chữ “quả phụ trẻ” lại có mùi vị hấp dẫn và thêm khát, cảm dục như vậy?

Ừ, cậu cũng thích một quả phụ trẻ.

Trần Linh cũng có mặt ở đây. Chu Lạc để ý Trần Linh một hồi lâu, xem cô ta có thương tâm đau lòng hay không, nhưng Từ Nghị đã chết được nửa tháng, vẫn không thấy cô ta biểu hiện gì.

Chị Thập Hương nói:“Chờ mà xem, mấy ngày nữa thế nào chả có đàn ông mới thôi, loại người như cô ta sao có thể sống thiếu hơi đàn ông chứ? Cũng không biết cái chết của Từ Nghị rốt cuộc là do đâu?”

Trần Linh đuổi người một cái nói:“Nam Nhã ấy à, quả là hiếm có! Người mê cô ta nhiều, mà người hận cô ta cũng không ít. Cô ta hết lần này đến lần khác đòi ly hôn với Từ Nghị, nhưng đã lần nào làm thật chưa? Còn nói không cần tài sản của Từ Nghị, toàn làm bộ làm tịch, trong bụng thì trăm phương ngàn kế níu kéo chồng mình, đây đưa không dứt.”

Thập Hương ngập ngừng cười:“Nói chúng tôi nói cái gì, cô đều phản đối là được. Có gan hại người mà, động tay động chân một chút là xong hết.”

Đúng lúc đi đến Từ Kiên đến tiệm tạp hóa mua hộp thuốc lá, nghe thấy người ta bàn luận chuyện này, có lẽ trong lòng thấy hổ thẹn nên quay lưng bỏ đi, rồi lại trở lại, kể rõ mọi chuyện với mọi người. Nào là xe chẳng bị gì, bởi vì Từ Nghị uống thuốc an thần lại uống thêm rượu nên thần trí mơ hồ, gây ra tai nạn lúc mưa bão. Khi đó, Nam Nhã ở trong tiệm sườn xám, tất cả chỉ là ngoài ý muốn.

Sau khi anh ta đem đầu đuôi ngọn nguồn nói ra, Trần Linh vô cùng kinh ngạc, sau đó không nói tiếng nào liền rời khỏi tiệm tạp hóa. Những người còn lại cũng không nói gì.

Ngay cả như vậy, cậu cũng không ưa Từ Kiên như trước. Cậu xoay người bước vào tiệm băng đĩa, anh ta cũng đi theo vào. Chu Lạc linh cảm anh ta đến đây là muốn tìm cậu, trong lòng chợt thông suốt, thoải mái đứng lên. Tuy còn là thiếu niên, nhưng chiều cao của cậu cũng không thua gì anh ta. Chu Lạc bình thản nói: “Anh mua gì?”

Từ Kiên: “Tôi đến cảm ơn cậu.”

“Tôi?”

“Cậu còn nhỏ, có lẽ không hiểu, nhưng tôi cảm ơn cậu đã đứng ra làm chứng cho Nam Nhã.”

Lần này Chu Lạc thật sự mơ hồ không hiểu gì cả.

Từ Kiên nói: “Nhà chúng tôi quả thực có lỗi với Nam Nhã, tôi cũng hi vọng cô ấy không bị những chuyện thế này trớ buột.”

Chu Lạc cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Tôi từng nghe người trên trấn kể chuyện anh và chị ấy.”

Từ Kiên lắc đầu cười khổ: “Đều là bịa đặt cả, quá hoang đường. Có lẽ mọi người không biết nhưng lúc đó tôi đã kết hôn rồi.”

Chu Lạc im lặng lắng nghe.

Từ Kiên xấu hổ nói: “Tình cảm anh em giữa tôi và Từ Nghị rất tốt. Cậu ấy muốn giữ Nam Nhã lại nhưng không có cách gì nên đành phải làm như vậy. Tôi cũng không muốn vợ chồng em trai mình tan vỡ,... cộng với sinh hoạt trong nhà có chút khó khăn, cần rất nhiều tiền...”

Chu Lạc đã biết là nói dối từ lâu nhưng chính mình nghe được sự thật vẫn cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng vẫn tỏ ra dừng đứng làm như chuyện chẳng liên quan gì đến mình cả: “Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tôi, tôi chỉ nói sự thật thôi, anh không cần cảm ơn.”

Từ Kiên đang định nói gì nữa thì Chu Lạc đã lên tiếng: “Tôi còn bài tập phải làm.”

Vì vậy Từ Kiên rời đi.

Chu Lạc ngẩng đầu khỏi quyển vở, trợn trừng mắt nhìn bóng lưng anh ta, lại bỏ bút xuống, bước ra khỏi cửa đi về phía nhà Nam Nhã.

31. Chương 30

“Hôm nay Uyển Loan không có ăn kẹo mút.” Thanh âm của Uyển Loan nhẹ nhàng vang trong ngõ hẻm.

“Bởi vì hôm qua con đã ăn rồi, ngày nào cũng ăn kẹo sẽ bị sún răng, con sâu nhỏ sẽ chui vào trong răng của con.” Nam Nhã nhẹ giọng nói.

Uyển Loan nhanh chóng đưa tay lên che miệng, thanh âm trong trẻo chui ra từ trong kẽ hở giữa các ngón tay: “Thế nhưng Uyển Loan không có ăn sâu mà, miệng cũng ngậm rất chặt, con sâu nhỏ làm sao chui vào răng được?”

“Thắc mắc của con chúng ta vào trong tìm hiểu sách, được không?”

“Vâng.” Lâm Phương Lộ đứng ở trước sân, nhìn cô gái mặc sườn xám màu tím nắm một bàn tay nhỏ xíu tiến về phía mình.

Nam Nhã từ dưới gốc cây sam xanh lướt bước qua, nhìn thấy anh, bước chân chậm lại, giọng của Uyển Loan thánh thót như chuông: “Chào chú cảnh sát.”

Lâm Phương Lộ nở nụ cười, đi tới khom lưng sờ lên tóc Uyển Loan.

Chu Lạc ngồi ở trên cây nơi đầu ngõ, mặt mày sa sầm lại ngắt lá cây, vừa bước chân đến đây thì cậu đã nhìn thấy Lâm Phương Lộ đứng chờ Nam Nhã, buộc cậu phải leo lên cây làm tổ.

Cái tên Lâm Phương Lộ này, Từ Nghị vừa chết liền tìm đến cửa, không biết nhà của quả phụ trẻ nhiều thị phi lắm sao? Hừ!

Nam Nhã vỗ nhẹ đầu Uyển Loan, Uyển Loan ngoan ngoãn chạy vào trong nhà. Nam Nhã nhìn Lâm Phương Lộ hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Lâm Phương Lộ cười cười: “Có vài câu muốn hỏi em.”

“Hỏi đi.”

“Em... biết Từ Nghị...”

“Hả?”

“Biết anh ta có sống cùng ai bên ngoài không?”

Nam Nhã trợn to mắt: “Anh vừa nói gì?”

“Em đừng quá đau lòng...”

Nam Nhã quay đầu đi chỗ khác, thản nhiên nói: “Em không khó chịu.”

Lâm Phương Lộ bắt đầu dĩ thử dài một hơi.

Nam Nhã một lần nữa nhìn về phía anh: “Sao đột nhiên hỏi em chuyện này, điều tra có phát hiện gì à?”

Lâm Phương Lộ gật đầu: “Tuy rằng đã có người thu dọn qua chỗ ở của cậu ta nhưng bọn anh phát hiện ra một cái áo lót phụ nữ trên giá phơi lan can, có lẽ là bỏ sót. Số đo cái áo đó không phải của em.”

Nam Nhã nhíu mày: “Ý anh là có một người phụ nữ ở cùng nhà với Từ Nghị?”

Lâm Phương Lộ: “Đúng, bọn anh đoán thế, rất có thể trong ngày xảy ra vụ án, cô ta nghe nói Từ Nghị gặp chuyện không may bèn nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi, nhưng lúc đó trời mưa to, cô ta đã quên quần áo và đồ lót còn phơi trên lan can.”

Nam Nhã trầm mặc nửa giây hỏi: “Cho nên cô gái kia rất khả nghi?”

Lâm Phương Lộ nói: “Đúng, nhưng hiện nay vẫn chưa tìm được thông tin gì về người phụ nữ kia, cho nên mới đến hỏi em, xem có chút đầu mối nào không.”

Nam Nhã lắc đầu nói: “Em không biết gì cả. Nhưng cũng không quá khó khăn lắm đâu, anh cứ cho điều tra quanh khu vực Từ Nghị sống xem, chắc chắn sẽ có manh mối thôi.”

Lâm Phương Lộ nói: “Cũng phải.” Ngừng vài giây lại hỏi: “Hôm đó em khai không có gặp qua Từ Nghị?”

Nam Nhã nhìn anh, Lâm Phương Lộ nói: “Anh chỉ muốn xác nhận lại thôi.”

“Đúng.” Nam Nhã nói: “Trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, em chưa từng gặp qua Từ Nghị. Nói chính xác là, cả ngày hôm đó em đều không gặp anh ta.”

Lâm Phương Lộ nhận ra cô không hề nói dối, mọi nghi vấn đều đã hỏi xong, lại nói: “Dạo này em vẫn khỏe chứ?”

Nam Nhã cười nhạt: “Anh thấy em không khỏe sao?”

Lâm Phương Lộ lắc đầu cười: “Không.”

Nam Nhã quay đầu nhìn trong sân, Uyển Loan đang cưỡi con ngựa gỗ ở phía xa, Nam Nhã nói: “Em không muốn tỏ vẻ đau thương trước mặt cảnh sát, một người chồng như vậy, chết đi, em cũng chẳng có gì phải buồn khổ.”

Lâm Phương Lộ ngượng ngập gật đầu: “Anh có thể hiểu, nếu có gì cần giúp đỡ, cứ nói với anh.”

Nam Nhã nói: “Cảm ơn.”

Lâm Phương Lộ đi rồi, Chu Lạc nhảy xuống từ trên cây, chạy vào trong nhà Nam Nhã. Nam Nhã nhìn thấy cậu đến cũng không ngạc nhiên, mắng nhẹ vài câu rồi pha trà cho cậu.

Chu Lạc ngồi xuống ghế uống trà, ngẫm lại Lâm Phương Lộ chỉ có thể đứng ngoài sân nói chuyện cùng cô, cậu lại được vào tận trong nhà, chính tay cô châm trà cho. Đây là loại đãi ngộ đặc biệt đến mức nào? Trong lòng cậu thiếu niên đắc ý, Nam Nhã thành linh hỏi một câu: “Nghe trộm hết rồi?”

Chu Lạc hơi sặc, ngã nằm xuống ghế: “A? Làm sao chị biết?”

Nam Nhã cau mày: “Cậu cho rằng ngồi chồm hổm trên cây thì chị không thấy sao? Mùa xuân xinh đẹp như vậy, cây vừa mới nhú ra vài chồi non, cậu đã vặt sạch hết rồi. Nó có thù với cậu chắc?”

Chu Lạc cười haha, đưa tay lên gãi đầu: “Em thấy nhớ chị nên chạy đến tìm thôi, không ngờ anh cảnh sát kia cũng có mặt ở đây. Hừ, thế nên em mới không đi, em sợ người khác lại bắt nạt chị!”

Nam Nhã sững sờ nói: “Anh ta bắt nạt chị làm gì?”

Chu Lạc tức giận: “Bọn họ đang nghi ngờ chị.”

Nam Nhã chợt thấy lòng ấm áp, nhẹ giọng nói: “Đó cũng là công việc thôi mà, hơn nữa, cậu thấy chị dễ bị bắt nạt lắm sao?”

“Em biết bắt nạt chị chẳng phải chuyện dễ dàng gì, nhưng em vẫn lo cho chị.” Cậu thiếu niên nói: “Em không muốn chị chịu ấm ức thêm nữa.”

Ánh mắt cậu rất nghiêm túc, Nam Nhã nhìn, gương mặt ửng đỏ, đưa mắt sang chỗ khác.

Khoảng thời gian này thực sự quá rối loạn, đã lâu không ngồi bình lặng mà nói chuyện với nhau như thế này, cộng với việc xiềng xích gây áp lực cho cậu đã biến mất, cậu hiển nhiên càng trắng trợn so với trước, cô ngăn cản không nổi.

Nam Nhã vội vàng đổi chủ đề: “Lần trước cậu bị anh ta gọi đến đồn sao?”

“Còn cả ba Trần Quân nữa, em trả lời rất tốt.” Chu Lạc kể sơ lược lại, càng để tâm lưu ý đến chuyện của cô nhiều hơn: “Còn chị? Anh ta tìm chị làm gì?”

Hai người họ nói gì cậu nghe không rõ lắm, duy chỉ có câu có việc gì cứ đến tìm anh ta là cậu nghe cực kỳ rõ ràng, thiếu chút nữa không kìm nén được cơn giận nhảy bổ xuống cây đánh anh ta một trận.

Nam Nhã kể lại nguyên do Lâm Phương Lộ đến tìm cô. Chu Lạc sững sốt, nói: “Chị biết rồi sao?”

Nam Nhã ngược mắt: “Biết cái gì?”

Chu Lạc nói: “Biết Từ Nghị mèo mả gà đồng với Trần Linh.”

Nam Nhã nói: “Biết rồi.”

Chu Lạc hỏi: “Biết từ hôm sinh nhật chị sao?”

Nam Nhã gật đầu: “Anh ta chẳng nói chẳng rằng đã dẫn Trần Linh vào trong nhà, bảo rằng cô ta đến tặng quà xin lỗi chị, còn chúc mừng sinh nhật chị. Có ngốc mới không nhìn ra.”

Chu Lạc thấy hơi khó chịu: “Hôm đó em cũng không kịp nói lời chúc mừng sinh nhật chị.”

Nam Nhã nói: “May mà cậu không chúc, nếu không chị còn nghĩ cậu đang nói đùa chị.”

Chu Lạc nói: “Chị đang đùa sao?”

Nam Nhã im lặng.

Chu Lạc nói: “Lúc trước em không nói cho chị biết là không muốn để chị bận tâm, không nói cho người khác biết vì không có bằng chứng, sợ người ta không tin rồi quay sang chỉ trích lại. Em nói thì được, nhưng chị nói thì lại bị cho là hăm hại Trần Linh. Bây giờ em đang rất khó mở lời nói ra mấy chuyện này, dù sao cũng là án mạng, không xác định được Từ Nghị chỉ gian díu với Trần Linh thôi hay còn ăn nằm với người phụ nữ khác.”

Nam Nhã nói: “Chị cũng nghĩ như vậy, cho nên cũng chẳng nói chuyện này cho cảnh sát. Nếu như người phụ nữ đó không phải Trần Linh sẽ gây hiểu lầm mất. Chị thì không sao, nhưng mẹ cậu là hàng xóm láng giềng với Trần gia ở sườn núi, sáng trưa chiều tối đều phải chạm mặt nhau.”

Chu Lạc gãi đầu: “Việc này thật phiền phức.”

Nam Nhã nói: “Đừng để ý nữa, cứ để cho cảnh sát lo liệu đi.”

Chu Lạc gật đầu, lại nhớ đến chuyện Từ Kiên tìm cậu nói chuyện, nhin không được hỏi: “Từ Nghị bình thường không uống rượu sao?”

Nam Nhã ngược mắt: “Không uống, sao vậy?”

Chu Lạc không giải thích được: “Hôm sinh nhật chị, lúc gặp anh ta, em ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.”

Nam Nhã nhíu mày kinh ngạc: “Thật ư? Chị không biết, chị ở trên lầu từ chập tối, không có xuống, hay là Trần Linh uống rượu ám mùi sang?”

Chu Lạc cảm thấy như vậy cũng đúng, lại nghĩ đến tình huống kỳ lạ đêm hôm đó, cậu muốn hỏi tiếp, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của cô, đành thôi.

Chu Lạc liếc mắt nhìn Uyển Loan đang ngồi chồm hổm dưới đất nghịch bùn ngoài cửa sổ, nói: “Con bé vẫn khỏe chứ?”

“Ừ.” Nam Nhã cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt ôn nhu hơn nhiều.

Uyển Loan còn rất nhỏ tuổi, không hiểu mấy về cái chết của Từ Nghị. Nam Nhã ngăn cản hết tất cả người thân thiết, không cho con bé nhìn thấy dáng vẻ đau thương của bọn họ, cũng không cho cô bé dự tang lễ, còn cho Uyển Loan nghỉ học một tháng, mỗi ngày đều dẫn cô bé theo bên mình.

Chu Lạc nhìn Uyển Loan chơi đùa, lại nhìn Nam Nhã, hạ quyết định.

...

Đến tháng tư, hoa đào nở rộ khắp núi.

Chu Lạc trên đường tan học hái mấy cành hoa đào mọc hoang trên núi, chạy đến cửa tiệm sườn xám, tặng cho Uyển Loan.

“Oa!” Uyển Loan mở to miệng, vui vẻ nói: “Hoa nhỏ thật xinh đẹp, cảm ơn cậu Chu Lạc.”

Chu Lạc sờ đầu cô bé, ngẩng đầu nhìn Nam Nhã, thâm tình trong mắt hiện lên rất rõ.

Nam Nhã không nói gì, mấy ngày nay mỗi khi nhìn cậu đều thấy cậu vui vẻ như sắp được bay lên trời làm thần tiên vậy, cô giả cầm giả điếc xem như không hiểu. Mấy hôm trước cô bận rộn đến mức không thở ra hơi, cậu còn biết thu mình tránh né. Mấy ngày nay, quả thực tự như chỉ một giây sau cậu sẽ xông lên chiếm đoạt vậy.

Nam Nhã cảnh giác nhìn cậu, dù sao cũng là ban ngày ban mặt, cậu lại chẳng biết đứng đắn dàng hoàng, cứ ngồi chồm hổm xuống nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Uyển Loan đung đưa: “Uyển Loan, ngày mai cậu dẫn con đi chơi thả diều nhé?”

“Thả diều?” Uyển Loan tròn mắt nhìn cậu, ánh mắt lấp lánh.

“Đúng vậy, nhìn xem,... một con bướm thật to nhé.” Chu Lạc giang hai cánh tay ra miêu tả, ánh mắt Uyển Loan dõi theo cậu, ngẩng đầu lên nhìn, miệng há to, dường như trước mắt cô bé chính là một con diều rất lớn vậy.

“Oa!” Uyển Loan sợ hãi thán phục: “To như vậy sao?”

“Đúng rồi, rất là to lớn.” Chu Lạc hỏi: “Uyển Loan có muốn đi không?”

“Đi, đi ạ.” Cô bé hào hứng, quay đầu lại nhìn Nam Nhã, đôi mắt đầy chờ mong: “Mẹ...”

“...”

Nam Nhã còn có thể nói gì nữa.

32. Chương 31

Ngày hôm sau, Nam Nhã dẫn Uyển Loan lên trên núi. Chu Lạc đã đứng chờ ở đó rất lâu, còn cầm theo một con điều hình bướm bướm thật to, Uyển Loan vừa nhìn thấy liền nhào đến ôm lấy, vui sướng chẳng muốn buông tay. Cô bé hí hửng như một con cún nhỏ chạy vòng quanh Chu Lạc.

Nam Nhã thấy con điều được làm rất tinh xảo, hỏi: “Cậu tự làm à?”

“Chị nhìn siêu ghê.” Chu Lạc cười.

Nam Nhã liếc mắt nhìn, vờ như không thấy nụ cười trên khuôn mặt cậu. Chu Lạc cũng không buồn, trái lại càng cười tươi hơn, cúi người xuống, đưa tay vòng ra trước ôm lấy Uyển Loan bế lên cao: “Đi thôi, đi thả điều nào!”

Uyển Loan cũng hò reo phụ họa: “Đi thả điều!”

Chu Lạc: “Đi thôi.”

Uyển Loan: “Đi!”

Chu Lạc: “A.”

Uyển Loan: “A!”

Chu Lạc: “Tốt, đi thôi nào!”

Uyển Loan: “Đi!”

Chu Lạc: “Đi chơi thả điều!”

Uyển Loan: “Đi, đi, đi!”

Nam Nhã nhìn bóng lưng của cậu, vừa lắc đầu cười vừa bước theo sau. Cả người chấp chớn trong làn gió mùa xuân.

Nhưng rất nhanh, Nam Nhã liền nhìn thấy khuôn mặt cười tươi rộ của Uyển Loan. Con bé được Chu Lạc ôm vào ngực, thân thể nhỏ hừng phấn liên tục nảy lên. Chu Lạc cúi đầu cọ mặt lên tóc cô bé, trong đáy mắt khóe môi đều là ý cười, không hề có ý giấu diếm. Trong chớp mắt ấy, cậu cứ như một người cha đang ôm đứa con gái nhỏ của mình vào lòng vậy.

Nam Nhã lập tức dời tầm mắt, hít một hơi thật sâu.

Cô điên rồi sao?

Mấy ngày nay, Nam Nhã cũng không ý thức được, cái xiềng xích mang tên Từ Nghị đã biến mất, cô trở nên thư thả hơn nhiều.

Chu Lạc ngồi xổ xuống, đặt Uyển Loan xuống đất, tay vẫn bao bọc xung quanh cô bé, dạy cô bé cách thả điều.

“Bay lên, bay lên rồi!” Uyển Loan vỗ tay sung sướng, chạy băng băng trên thảm cỏ.

Chu Lạc điều khiển để cánh điều bay lên độ cao nhất định, sau đó đưa một đầu sợi dây đặt vào tay Uyển Loan. Uyển Loan vui vẻ chạy tung tăng.

“Chạy từ từ thôi, cẩn thận bay mất đấy.” Nam Nhã gọi Uyển Loan.

Chu Lạc nói: “Nếu bị ngã phải tự biết đứng dậy.”

Uyển Loan: “Vâng.”

Nam Nhã sững sốt, quay đầu đã thấy Chu Lạc mỉm cười, trên cằm còn có những cọng râu lơ mờ, yết hầu trên cổ đã nhô cao rõ ràng, hiện ra một cơ thể khỏe mạnh cường tráng. Một khắc kia, cô bỗng nhiên ý thức được, cậu đã không còn là một đứa trẻ, mà đã là một người đàn ông trưởng thành và anh tuấn.

Chỉ một cái chớp mắt, lòng của Nam Nhã lại run lên mất khống chế.

Chu Lạc cảm nhận được ánh mắt cô, quay đầu lại nhìn, ánh mắt cậu trong trẻo, Nam Nhã nắm chặt ngón tay. Bốn mắt nhìn nhau, chưa đến nửa giây, Nam Nhã liền quay đầu đi chỗ khác, nhìn Uyển Loan đang chạy phía xa xa.

Chu Lạc nở nụ cười, thoáng nghiêng người kề sát bên tai cô: “Nam Nhã.”

Cô quay đầu lại thấy mặt cậu ở ngay trước mắt mình. Cả người cô tê dại, nhưng vẫn không chịu tỏ ra yếu thế, không hề tránh né.

Chu Lạc nhìn thẳng vào mắt cô, bỗng nhiên lại nói: “Chúng ta ở cùng nhau nhé?”

Nam Nhã kinh hãi: “Cái gì?”

“Không hiểu sao, chị?” Chu Lạc nói: “Chúng ta hãy sống chung nhé? Chị làm bạn gái em, còn em làm bạn trai chị.”

Nam Nhã đẩy người cậu ra: “Cậu điên rồi sao?”

“Điên rồi? Chị thấy em giống như đang điên sao?”

“Đúng vậy, điên nặng rồi.” Nam Nhã chạy đi.

Chu Lạc tức giận, gọi với theo bóng lưng cô: “Đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

“Chị đứng lại đó!” Chu Lạc chạy theo, giữ lấy cánh tay cô không cho cô đi.

Nam Nhã cố vùng vẫy, nhưng mãi mà không được, bèn nghiêm túc nói: “Chu Lạc, đừng đùa nữa.”

“Nam Nhã, em không có đùa.” Cậu còn nghiêm túc hơn cả cô: “Chị nói đi, tại sao lại không được? Sao chúng ta không thể ở cùng nhau?”

Nam Nhã ghen lời, không nói được nguyên do nào, nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành tha thiết đến dị thường của cậu, lúc này cảm giác không thể kháng cự được đôi mắt đó, cô nhìn sang chỗ khác, cau mày nói: “Chuyện này rất phức tạp.”

“Không phức tạp, chẳng có gì là phức tạp hết. Nam Nhã, chị nhìn thẳng vào mắt em đi, em là người con trai chưa vợ.” Cậu đưa tay chỉ vào mình, lại chỉ vào người cô: “Còn chị là người con gái chưa chồng.”

Nam Nhã: “...”

Chuyện khó khăn như vậy lại được cậu giải thích một cách quả nhẹ nhàng đơn giản, như một câu hỏi, đúng hay sai.

“A, sai rồi.” Chu Lạc nói: “Em là đàn ông chưa kết hôn, còn chị là một quả phụ trẻ.”

Nam Nhã khê hờn giận, nhìn cậu chăm chăm.

Chu Lạc hỏi: “Em đã nói gì sai sao? Mà đây cũng không phải điều quan trọng, quan trọng là chị cứ làm phức tạp hóa vấn đề lên. Mặc kệ người ta nói gì, chúng ta cứ làm chuyện của mình là được.”

Nam Nhã ngừng lại, chỉ về phía trước: “Uyển Loan.”

Chu Lạc buồn bực: “Liên quan gì đến Uyển Loan?”

Nam Nhã nhìn cậu: “Chị không muốn người khác nói này nói nọ con bé.”

Chu Lạc càng không hiểu: “Ai nói xấu con bé chứ? À, chị sợ sau khi chúng ta kết hôn, người ta sẽ nói con bé là con của chồng trước sao?”

Nam Nhã giật mình mở to mắt, đầu óc cậu là tên lửa sao? Kết hôn? Cậu có biết luật pháp quy định bao nhiêu tuổi mới được kết hôn không?

Uổng phí cô đã từng trải qua nhiều sóng gió, luôn điềm tĩnh nhìn mọi việc xung quanh, giờ lại bị cậu chọc cho tức điên lên.

Chu Lạc nhăn mày: “Ai dám nói gì con bé, trên đời có bao nhiêu đứa bé xinh xắn dễ thương lại thông minh hoạt bát như Uyển Loan? Em thích mỗi con bé Uyển Loan lanh lợi này thôi!”

“Đừng có nói linh tinh nữa!” Nam Nhã gạt tay cậu bước đi.

Chu Lạc bám theo sát gót, chẳng khác nào keo dính, một lần nữa giữ tay cô lại, không chịu buông ra: “Chị không được đi, phải nói cho em biết lý do đã!”

Nam Nhã nói: “Chu Lạc, cậu còn quá trẻ!”

“Em không còn bé nữa.” Chu Lạc lập tức nói: “Nỗi xót xa đau đớn trong trái tim em còn nhiều hơn một người trưởng thành. Nếu chị vẫn chê em nhỏ, vậy chị chờ em thêm mấy năm nữa, hiện tại em đính ước với chị trước được không?”

Nam Nhã: “...”

Cậu nào muốn một lý do, rõ ràng là đang dồn cô vào đường cùng, không cách nào phản bác thì có.

Chu Lạc cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt chân thành lại đau đớn: “Nam Nhã, chị đã là người tự do, chị không thể sống cả đời như vậy được. Chắc chắn là không thể, chị sẽ nên duyên với một người đàn ông khác, vậy tại sao người đó không thể là em?”

Nam Nhã chẳng thể nói được gì, sao cô chưa từng phát hiện cậu có tài hùng biện giỏi đến vậy nhỉ? Hơn nữa suy nghĩ của cô cũng có khuynh hướng nghiêng về phía cậu nên cũng không phản bác lại.

Nam Nhã không muốn miệt mài theo đuổi đề tài này nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này, khẳng định: “Đúng, sau này, chị chỉ có một mình.”

Sau đó chẳng nói gì nữa.

Chu Lạc ngẩn ngẫn cả người, há miệng, cuối cùng không nói được gì, giống như vừa bị người ta đánh cho một gậy vào đầu, choáng váng, không kịp phản ứng ra sao.

Ánh mắt cậu ảm đạm bi thương, kinh ngạc vài giây, mới nhẹ giọng nói: “Chị đâu có một mình, chị chỉ là không muốn sống cùng với em thôi.”

Nam Nhã thầm gạt đầu trong lòng, cảm thấy phải nói điều gì đó, nhưng cậu thiếu niên tựa hồ không muốn để cô nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cậu, ngẩng đầu quay sang nhìn cánh diều đang chao nghiêng trên bầu trời.

...

Chu Lạc chạy vào trong tiệm từ cửa sau thì thấy Nam Nhã đang ngồi xổm dưới đất đo chiều cao cho Uyển Loan.

“Uyển Loan của mẹ lại cao hơn rồi.”

“Thật sao? Cao hơn bao nhiêu thế?” Uyển Loan ngạc nhiên hỏi.

“Cao thêm 5cm nhé.” Nam Nhã đưa một bàn tay ra, tạo một khoảng cách cho cô bé nhìn.

“Oa!”

“Mẹ lại phải may thêm quần áo mới cho con rồi.”

Uyển Loan lập tức chìa đôi tay ra đón lấy tay Nam Nhã.

“Mẹ, con muốn cao hơn nữa.”

“Vậy con phải ăn cơm thật nhiều, ít ăn quà vặt lại.”

“Vâng! Mẹ, con muốn sau này sẽ cao như mẹ. Không đúng, phải cao hơn mẹ cơ.” Uyển Loan đưa tay lên trên đỉnh đầu đo ước chừng.

“Được rồi, sau này Uyển Loan lớn lên sẽ cao hơn mẹ.” Nam Nhã cúi đầu xuống, để cô bé cao hơn mình.

Uyển Loan búng tay: “Con sẽ cao như cậu Chu Lạc!”

Chu Lạc đứng ở sau rèm cửa.

Nam Nhã hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô bé: “Uyển Loan!”

“Hửm?”

“Con thích cậu Chu Lạc sao?”

“Thích. Cậu Chu Lạc rất tốt với Uyển Loan, dẫn con đi chơi, còn tặng hoa cho con.”

Nam Nhã nở nụ cười, vòng tay ôm lấy hông cô bé ép đầu vào ngực mình. Uyển Loan thì ôm cổ mẹ, non nớt hỏi: “Mẹ, còn mẹ thì sao?”

Nam Nhã cúi đầu nhìn vạch kẻ khắc trên thước đo: “Hửm?”

“Mẹ thích cậu Chu Lạc không?”

Nam Nhã sửng sốt.

Phía sau rèm, Chu Lạc gần như nín thở. Sau buổi thả diều lần trước cậu không giận nổi cô, nhưng cũng không chịu từ bỏ.

“Mẹ, mau trả lời đi.”

Nam Nhã buông cô bé ra: “Được rồi, đo xong rồi, chúng ta phải nhớ kĩ số đo hôm nay, sau đó còn may đồ mới cho Uyển Loan nữa.”

“Vâng.” Sự chú ý của cô bé nhanh chóng dời đi.

“Gian lận!” Chu Lạc bất mãn kháng nghị, bước ra từ phía sau rèm.

Nam Nhã làm như không nghe thấy.

“Cậu Chu Lạc!” Uyển Loan vui vẻ nhào qua ôm lấy chân cậu.

Chu Lạc ngược lại cũng không làm khó Nam Nhã trước mặt trẻ con, tức giận lườm cô một cái: “Chị xem ăn có ngon không?”

Nam Nhã mở ra nhìn, bên trong túi đầy bùn đất.

Nam Nhã: “...”

Nhìn kỹ hóa ra là củ mã thầy, chẳng biết cậu trộm được ruộng nhà ai.

“Đã mùa này rồi, sao lại còn mấy củ này chứ?” Nam Nhã ngạc nhiên hỏi.

“Trái mùa thôi.” Chu Lạc nói.

“Chị thấy đây là củ còn sót lại từ mùa đông mới đúng.”

“Cái gì mà còn thừa lại?”

“Ừ, chắc thôi cả rồi, không ăn được đâu.” Nam Nhã nói.

Chu Lạc hừ một tiếng: “Em cực khổ mò mãi trong đồng bùn đất mới có đấy, vứt đi, chị cứ vứt đi!”

“...” Nam Nhã chẳng có cách nào với cậu nữa: “Chị mang đi rửa.”

Nam Nhã rửa sạch bùn đất dính trên củ mã thầy, thấy mấy củ này còn rất tươi, mùa này mà mò được mấy củ này mới lạ đấy.

Nam Nhã cầm củ mã thầy đã rửa sạch bước vào trong phòng, thấy Chu Lạc đang để Uyển Loan cười lên cổ mình, cô bé vui vẻ cười không ngừng.

Nam Nhã cau mày nói: “Lần sau đừng chơi vậy nữa.”

Chu Lạc nắm thật chặt đôi chân nhỏ của Uyển Loan, oan uổng nói: “Em không để con bé ngã đâu mà.”

“Chị biết cậu sẽ không để chuyện đó xảy ra.” Nam Nhã trầm mặc một lát: “Con bé còn nhỏ, xương cốt vẫn còn chưa cứng cáp, đừng...” Cô chợt im bặt, không biết tại sao bản thân lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, không thể nói nốt những lời còn dang dở.

Chu Lạc chớp mắt liên hồi ý cô, nhận ra cô đang quan tâm mình, máu huyết đang chảy trong người bỗng sôi sục, ở đâu khớp xương chỗ nào đó vẫn còn chưa khỏi hẳn.

Cậu ngoan ngoãn ngồi xuống, đặt Uyển Loan ngồi lên chân mình, cười nói: “Nhân lúc con bé còn nhỏ công chơi nhiều một chút. Chứ lớn thêm một chút, tiểu học rồi trung học, có muốn nữa cũng chẳng làm được.”

Nam Nhã nghe cậu nói như vậy, trái tim thắt chặt, trong lời nói của cậu lơ đãng ẩn chứa hàm ý, chỉ sợ ngay cả bản thân cậu cũng không hiểu hết được, trái tim cô đập loạn sau đó lại ấm nóng.

Cô bóc một củ mã thầy, lấy phần ruột trắng ngần ra, đưa lên miệng cắn một miếng, ngọt thanh mọng nước, hương vị rất ngon, giật mình tỉnh lại thấy Chu Lạc và Uyển Loan đang đưa mắt nhìn chăm chăm mình, ánh mắt mong mỏi được nếm thử.

Nam Nhã bắt giắc nở nụ cười, đưa một củ đến bên miệng Uyển Loan. Uyển Loan há miệng ra cắn một miếng, nhai ngồm ngồm, má phồng to. Sau đó cô lại bóc một củ khác đưa cho Chu Lạc. Cậu cũng há miệng ra.

Nam Nhã trợn mắt: “Cậu không có tay à?”

Chu Lạc khẽ nhướn mày, vẫn há to như cũ, Nam Nhã trừng mắt nhìn cậu, nhưng vẫn đưa đến miệng cậu. Chu Lạc cúi đầu, cắn lấy một miếng, ngậm vào ngón tay Nam Nhã.

Đôi mắt cậu thiếu niên nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh, còn ánh lên tia dục vọng và tình yêu say đắm, không chút che giấu, và hơi thở toát ra hormone giống đực khó có thể ngăn trở.

Nam Nhã bị ánh mắt cậu thiếu niên thiêu đốt, đỏ mặt tía tai, cậu được một tác lại muốn tiến một thước, đầu lưỡi khẽ liếm ngón tay cô, vừa liếm vừa mút một chút mới từ từ thả ra.

Tất cả mọi chuyện xảy ra giống như lấy đá đánh lửa, tạo ra tia lửa điện, Nam Nhã không kịp phản ứng.

Chu Lạc nhai vài cái rồi nuốt củ mã thầy xuống bụng, còn cố ý liếm môi trước mặt cô.

Nam Nhã tim đập liên hồi, rút tay lại, đầu ngón tay vẫn lưu lại hơi ấm như khi còn ở trong miệng cậu, giờ như còn nóng hơn, cô cố gắng khắc chế tâm tình kích động xuống, chậm rãi lột vỏ củ mã thầy cho Uyển Loan, nhưng lại không cho Chu Lạc thêm củ nào nữa.

Uyển Loan ăn liên tục mấy củ, lâu lâu nói: “Mẹ, mẹ lột vỏ cho cậu Chu Lạc ăn nữa.”

Nam Nhã nhỏ giọng nói: “Con cứ ăn no đi đã, đừng lo cho người khác.”

Chu Lạc thấy buồn cười, ánh mắt chợt liếc thấy có người tới gần cửa cuốn, tựa hồ là đến xem quần áo bèn lại ôm Uyển Loan đi sang gian phòng bên cạnh.

Hóa ra là người giao hàng.

Nam Nhã kiểm kê hàng hóa xong thì tiễn người đó đi, lại kéo cửa cuốn xuống, thở dài một hơi: “Tôi nay bận rộn ghê.”

Chu Lạc nhìn xung quanh một chút nói: “Tiệm của chị đã lâu không nhập hàng mới, toàn đồ của năm ngoái.”

“Nào có thể thảm như vậy?” Nam Nhã lườm cậu một cái, rồi lại nói: “Khoảng thời gian trước quá rồi, không thể làm gì, nhưng giờ thì ổn rồi.”

33. Chương 32

Đêm đó, Chu Lạc làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu vẫn nhớ đến khoảng khắc mặt mày Nam Nhã đỏ ửng khi cậu ngậm ngón tay cô. Không biết có phải do mùa xuân đến, kích thích các hormone phân bố trong cơ thể khiến cơ thể ngủ vùi trong suốt mùa đông bỗng rục rịch trỗi dậy, nảy sinh những tâm tư mạnh động hay không? Cậu dường như quay trở lại cái đêm mùa hè khô nóng khó chịu ấy.

Ngoài cửa sổ, tiếng kêu ghê rợn của đám mèo rừng, ánh trăng sáng soi chiếu cơ thể Nam Nhã, cô ngậm mình trong suối nước. Tại sao lúc cô bơi trong làn nước lạnh mùa đông ấy, cậu lại không mân mê cô, không hôn cô? Một lần sấy chân để hạn nghìn đời!

Chu Lạc nằm lăn qua lăn lại trên giường, cầm gối ôm lấy đầu, thống khổ rên rỉ.

Một giờ sáng, cậu vẫn thanh tỉnh.

Đứng dậy bước ra khỏi cửa, nằm ở sân phơi dò xét một lúc, tầng một đèn tắt tối thui. Cậu len lén xuống cầu thang, cẩn thận đẩy cửa ra, chạy vào trong ngõ.

Ánh trăng sáng rực, trần nhỏ như được úp dưới cái lồng đầy sương trắng. Ngõ nhỏ tĩnh lặng, đã quen với sự náo nhiệt của nó lúc ban ngày, Chu Lạc không thể miêu tả sự hưng phấn và hiếu kỳ trong lòng lúc này.

Trên đường chẳng có lấy một bóng người, thỉnh thoảng thấy mấy con chó hoang đang liếm láp.

Chu Lạc chạy vèo qua hai con chó nhỏ nhanh như chớp, quay đầu lại nhìn thấy chúng nó đang dính vào nhau giao phối. Chu Lạc nhìn chằm chằm hai con chó nhỏ một hồi thể nhưng chúng chẳng thèm để ý đến cậu, miệng không ngừng rên ư ử. Con chó đực còn đưa mắt liếc nhìn cậu, giống như đang khinh bỉ Chu Lạc biến thái vậy.

Chu Lạc lắc đầu than thở, hỏi: “Trông mày nhỏ như vậy, hóa ra đã là chó trưởng thành rồi sao?”

Cậu đột nhiên muốn bước lại dọa chúng nó thử, xem thử nếu dọa đuổi hai con chó lúc này thì chúng sẽ luống cuống đến mức nào? Ngắm lại cảm thấy hành vi này qua thiếu đạo đức, vì vậy vung tay một cái, xoay người bỏ đi.

Đến nhà Nam Nhã, cả căn nhà đang chìm trong giấc nồng.

Chu Lạc bò lên cây phượng vĩ, trèo đến trước cửa sổ phòng Nam Nhã, gõ mấy cái. Một lát sau, rèm cửa được vén lên, Nam Nhã mặc váy ngủ mặt hơi lơ mơ, sau lại kinh ngạc nhìn cậu thiếu niên đang ngồi trên bậu cửa sổ.

Cô ngáy người nhìn cậu, vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, chẳng kịp suy nghĩ, mở cửa sổ theo bản năng: “Cậu tới làm...”

Lời còn chưa hết cậu thiếu niên đã chui tọt vào phòng nhanh như khỉ rồi.

Nam Nhã sững sờ tại chỗ, mấy giây sau mới tỉnh táo lại, hạ giọng nói: “Chu Lạc, cậu muốn làm gì?”

“Em nhớ chị! Nhớ đến mức không ngủ nổi!”

Cậu quay người lại, xốc chăn ngồi xuống giường cô, tay chống cằm, trong còn lo lắng hơn cô.

“Cậu điên rồi sao?” Cô chỉ ra cửa sổ: “Ra ngoài!”

“Em ra rồi chị có mở cửa sổ cho em vào nữa không?”

“Đừng có nói nhảm!”

“Em còn lâu mới ra, khó khăn lắm mới mò vào được đây, có ngu mới đi ra! Em đã là một thằng điên rồi, không cần phải giả ngốc thêm làm gì nữa!”

“Chu Lạc.” Cô cố gắng khắc chế tâm trạng của mình lúc này: “Cậu đừng bướng nữa, mau đi về đi.”

“Em không bướng, em nhớ chị thật mà, chị không tin sao?”

Về mặt cậu thiếu niên chân thành tha thiết, Nam Nhã nhất thời không nói gì được. Điều họ suy nghĩ không giống nhau, tin hay không cũng không quan trọng.

Cô hít một hơi, tiếp tục khuyên nhủ, cố gắng trấn an: “Chu Lạc, cậu làm vậy không tốt đâu, hiện giờ tôi là quả phụ, nửa đêm nửa hôm cậu chạy đến nhà tôi thế này, nhờ có người biết thì làm thế nào? Tôi không thích làm mấy chuyện lén lút, cậu cũng nghĩ đến cảm giác, suy nghĩ của tôi mà, đúng không?”

“Em biết em làm thế này là không tốt. Cho nên em mới đến đây nói chuyện với chị, Nam Nhã, chúng ta ở cùng nhau nhé? Như vậy chị sẽ không còn là quả phụ nữa.”

“...” Nam Nhã quả thực không còn gì để nói, khuyên bảo này giờ chỉ uống công vô ích.

“Sao chị có thể sống cùng cậu được?”

“Sao lại không được? Hiện tại chẳng có gì cản trở chúng ta nữa, những lời em nói hôm đi thả diều, chị cho rằng đều nói chơi cho vui thôi sao?” Dưới ánh trăng, đôi mắt cậu thiếu niên sáng rực lạ thường, còn toát ra vẻ nghiêm túc vắng lặng: “Em biết khi một người phụ nữ có ý định sống chung với ai đó, thường nghĩ đến cuộc sống tương lai. Em cũng vậy, Nam Nhã, em rất nghiêm túc trong chuyện này.”

Nam Nhã kinh hoàng trong chốc lát, suýt nữa thì hét lên.

Cô ấn mạnh tay lên trán, xoa xoa rồi lại bỏ xuống: “Chu Lạc, có rất nhiều trở ngại giữa chúng ta.”

“Chị nói xem, còn có chuyện gì để em đi thu xếp.”

“...”

Nam Nhã cố giữ cho bản thân thật bình tĩnh: “Chu Lạc, cậu còn quá nhỏ.”

“Em đã trưởng thành rồi.” Cậu hơi tức giận cắt ngang lời cô.

Nam Nhã cũng trầm mặc, biết không thể tháo gỡ tình hình trước mắt được. Hai người đối mặt nhìn nhau, chẳng biết tại sao cô lại thấy thấp thỏm, là đang chột dạ sao? Không được mềm lòng!

Cô hít sâu một hơi, kiên định nói: “Chu Lạc, cậu vẫn còn quá nhỏ!”

Cậu khề nhếch môi, nở nụ cười nhạt: “Em đã là một thằng đàn ông. Chị muốn em cởi quần ra cho chị xem không?”

“...” Nam Nhã há miệng, trong lòng vô cùng loạn: “Chị không phải nói ý đó.”

“Không phải nói ý đó thì là cái gì? Tuổi tác sao? Nó cũng chẳng phải vấn đề to lớn gì, đến ông già còn có thể ngủ cùng thiếu nữ, tại sao chị không thể sống cùng em? Huống chi chị cũng không phải một bà già!”

Nam Nhã quả thực không còn gì nói với cậu nữa, bắt lực vò tóc. Cô vốn không muốn tranh cãi với cậu, cũng không nói lại cậu: “Chu Lạc, cậu vẫn còn là học sinh!”

“Học sinh cũng biết yêu đương. Học sinh có thể chung sống với nhau, tại sao em lại không thể ở cùng chị?”

“...” Nam Nhã muốn tan vỡ.

“Nếu như chị không còn lí do gì nữa, Nam Nhã, hai chúng ta cứ sống chung với nhau đi!” Những lời này cậu đã tự nói với mình vô số lần, lần này mới có cơ hội nói cho cô nghe.

Cậu bộc trực thẳng thắn, bình thản ngồi trên giường cô, chẳng khác nào chủ nhà. Mà cô, lại khiếp đảm sợ hãi đứng trước mặt cậu chẳng khác nào một kẻ trộm.

“Chu Lạc, cậu đừng như vậy mà.” Ngay cả chính cô cũng nhận ra những lời nói và lí lẽ biện minh của mình vô lực đến mức nào.

“Nam Nhã.”

“Cậu còn nói như thế nữa, chị sẽ giận đấy!”

“Vì sao chị lại thế?” Cậu gần giọng: “Vì sao chị lại giận? Vì sao lại đuổi em đi?”

Nam Nhã vốn đang khó chịu, nghe thấy những lời lẽ cố chấp của cậu, cũng quên mức tức giận, bật cười: “Vì sao ư? Vì đây là phòng của chị!”

Trong phòng ngủ mờ tối chìm trong yên tĩnh, không một tiếng động, chỉ có ánh sáng nhàn nhạt của vầng trăng như một tấm voan mỏng phủ lên hai người.

Chu Lạc nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nhưng không che giấu được sự đau xót trong khóe mắt, Nam Nhã không muốn nhìn, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt cậu.

Chu Lạc cả giận nói: “Em nhớ chị đến phát điên rồi, nhớ đến mức muốn đập nát cả nhà em ra, vậy mà chị chẳng thèm để ý đến, bình thản như thường, còn ở đây nằm ngủ ngon lành nữa!”

“...” Nam Nhã ngây người, nghe cậu nói như vậy muốn tức giận cũng không giận được.

“Em nhớ chị đến suốt đêm không chợp mắt nổi, còn chị, chị tự xem đi!” Cậu lạnh lùng lên án cô, tức giận kéo chăn màn trên giường cô như lời chứng cứ phạm tội ra.

Không ổn rồi!

Chiếc chăn này sao lại mềm mại và ấm áp quá vậy? Còn toát ra hương thơm nhàn nhạt của cô nữa, cậu giật mình, bàn tay càng luồn vào sâu hơn, nhẹ nhàng vuốt ve, nghĩ đến thân thể cô vừa vùi trong đồng chăn này, cơn giận của cậu đang bốc cháy hừng hực cũng dần bình tĩnh lại, rồi nhanh chóng lụi tàn không dấu vết.

Nam Nhã cũng nhanh chóng hoàn hồn, đang muốn nói gì đó, thế nhưng cậu bất ngờ đá giày ra vén chăn lên, chui tọt vào trong.

Nam Nhã bị cậu làm cho tức xì khói, bước lại kéo cậu ra.

Chu Lạc gỡ tay cô, lại nhanh nhẹn kéo cô ngã xuống giường. Lúc này Nam Nhã mới biết mình mắc bẫy, ra sức giãy giụa, Chu Lạc lại quấn chặt lấy cô chẳng khác nào bạch tuộc, dùng cả chân và tay ôm lấy cô, lấy kéo chăn lên, đẩy cô vùi vào trong đó, ôm lại thật chặt.

Nam Nhã muốn điên lên.

“Chu Lạc!”

“Cẩn thận đánh thức Uyên Loan đấy.” Chu Lạc thì thầm bên tai cô, chân tay vẫn quấn chặt lấy cô.

Cả hai như con nhộng vùi mình trong kén.

Nam Nhã cố gắng ngo ngoáy, vẫn không tránh thoát được, trong chăn ấm nóng, trán cô rịn mồ hôi: “Chu Lạc, mau buông ra!”

“Không buông, có thằng gốc mới buông.” Chu Lạc ôm cô nhẹ nhàng dỗ dành: “Nhã Nhã, đừng giãy nữa, đừng sợ, em chỉ nói vài câu với chị thôi, đừng sợ, Nhã Nhã.”

Nam Nhã sững sốt, ngoan ngoãn không dùng dằng nữa. Trong chăn tối đen, chẳng nhìn thấy gì cả, cậu cúi đầu nỉ non những lời ma mị ngọt ngào. Nhã Nhã, chưa từng có ai gọi cô như vậy cả.

“Em biết chị đang lo lắng điều gì, chị không để tâm đến những lời châm chọc của họ, nhưng chị cũng không bao giờ làm ra việc để người ta chê cười, chị cũng không muốn người ta bàn tán về em. Em không quan tâm bọn họ nói như thế nào. Nhã Nhã, bởi vì em không sai, em yêu chị, việc này không làm tổn thương đến bất cứ ai. Có sai cũng là bọn họ sai, không phải em, càng không phải chị!”

Cô bị cậu cầm cổ trong thế giới bóng tối, không thể động đậy. Cô nhắm mắt, bên tai chỉ có tiếng thì thầm của cậu, trầm thấp triền miên.

“Nhưng chị dám chắc chúng ta cũng không cần thiết để cho bọn họ ám ức có đúng hay không? Cho nên Nhã Nhã, nếu như chị không muốn để cho người khác biết, chúng ta sẽ cẩn thận hơn, được không? Nếu như em

làm chị giận, khiến chị buồn, hay em không tốt với chị, chị cứ đá em đi, được không? Chứ đừng ngăn chặn phong tỏa mọi con đường như vậy, không cho em dù chỉ một cơ hội. Em yêu chị nhiều như vậy, chị cũng cảm nhận được mà, đúng không?”

Nam Nhã không trả lời.

Trong chăn vừa tối vừa nóng, cô thấy ngột ngạt đến khó thở, như người thiếu dưỡng khí, trái tim đập mạnh liên hồi, cô muốn thoát khỏi cậu, muốn lao ra ngoài hít thở không khí, nhưng cô không làm vậy. Thân thể cậu thiếu niên nóng bỏng ghì chặt lấy cô. Cô sợ hãi hoang mang, trước mắt tối đen chẳng nhìn thấy gì, chỉ có thính giác trở nên đặc biệt nhạy cảm, nghe rõ từng nhịp đập phát ra từ trái tim cậu thiếu niên đang hòa chung cùng nhịp đập trái tim cô. Cô cảm thấy lời nói của cậu chẳng khác nào mật độc rót vào tai cô, làm ngực cô nghẹn lại, khó chịu vô cùng.

“Nhã Nhã, chúng ta ở cùng nhau nhé? Chuyện này vốn chẳng phải khó khăn gì, cứ việc làm theo mách bảo của con tim chị, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản vô cùng. Chị cũng yêu em mà, đúng không?”

Cuối cùng lý trí cũng bị trầm luân, Nam Nhã vô lực nhắm mắt lại, cô chẳng còn muốn chống cự nữa, chút sức lực còn lại trong người cũng biến mất.

Trong bóng tối, Chu Lạc nhanh chóng cảm nhận được sự biến hóa từ trong cơ thể cô.

Cô đang chấp nhận cậu.

Trong khoảnh khắc, cảm giác mừng rỡ như điên cuộn trào trong lòng cậu. Cuối cùng thời điểm này cũng đến, cậu kích động không nói thành lời, cứ như kiếp này chưa bao giờ được vui mừng đến thế. Cậu ôm lấy cơ thể mềm mại ấm áp của cô, khi cậu vùi mặt chôn sâu vào hõm cổ cô, ngửi thấy mùi hương của cô, hít lấy hơi thở của cô, bao nhiêu cũng vẫn thấy chưa đủ.

Cậu xoay người đè lên người cô, cắn lên tai cô. Nam Nhã giật mình thừa dịp cậu nới lỏng đôi tay liền đẩy cậu ra, xoay người ngồi dậy, thấp giọng mắng: “Cậu làm gì vậy?”

“Em muốn đóng ấn kí lên người chị, bằng không sau này chị lật lọng thì sao?” Cậu chẳng thêm để ý.

“...” Nam Nhã đề phòng bước xuống giường, đứng ra xa: “Cậu đi về đi.”

Chu Lạc lười biếng xuống giường: “Được rồi, em không ép chị nữa. Cho em ngủ lại đây được không? Em xin thề, em sẽ không chạm vào chị.”

“Không được.” Nam Nhã sợ hãi.

“Vì sao không được? Em đã nói không chạm vào chị rồi mà.”

“Không được là không được.”

Chu Lạc suy nghĩ một chút, hôm nay đã thu hoạch được nhiều rồi, không thể được voi đòi tiên mãi được, cho nên ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của cô. Suy nghĩ đắn đo xong, cậu có kìm nén ham muốn trong lòng miễn cưỡng bước xuống giường. Cậu bất đắc dĩ phải rời khỏi, miệng lẩm bẩm oán trách: “Chị bỏ gì lên giường thế? Nằm xuống rồi là chẳng muốn đứng dậy nữa!”

Nam Nhã tức giận đến mức bật cười: “Bỏ cái quỷ cậu ý! Chẳng phải chỉ có chút bông thôi sao?”

“Nhưng giường chị khác hẳn giường em. Có khi là có quỷ thật, cứ níu chặt người em không cho đứng dậy!” Chu Lạc đỉnh ninh khẳng định.

Nam Nhã nghiêng rằng: “Là cậu lười biếng không muốn rời giường chị thì có!”

“Em đâu có lười chứ!” Chu Lạc ôm cổ Nam Nhã, cả người mềm nhũn như không xương, nằm úp sấp trên người cô.

Nam Nhã bất ngờ, loạng choạng thiếu chút nữa là ngã. Chu Lạc nhanh chân đứng vững giữ chặt lấy cô.

Nam Nhã làm sao không biết cậu đang muốn thừa cơ sờ soạng cô, tức giận đẩy cậu ra: “Đi mau đi!”

Đợi Chu Lạc bò lên trên cửa sổ, cô lại lo lắng căn dặn: “Cẩn thận kéo ngã đấy.”

Chu Lạc nghe thế, khoe miệng nhếch lên cười khê: “Vừa nãy còn đuổi em đi, giờ lại giữ em lại, nói thật đi, có phải chị không muốn rời xa em phải không?”

Nam Nhã liếc mắt khinh thường nói: “Chị sợ cậu đập gãy cây nhà chị.”

Chu Lạc nhảy xuống, bàn tay nắm chặt lấy song sắt bật người lên, thò vào trong cửa sổ hôn trộm lên má cô.

Nam Nhã ngẩn người, Chu Lạc đã nhảy khỏi cành cây, đứng dưới đất đưa tay lên vẫy chào cô, chạy ra khỏi sân.

Nam Nhã đưa mắt nhìn cậu thiếu niên dần xa dưới ánh trăng, cho đến khi bóng dáng cậu biến mất trong ngõ hẻm đêm khuya, mới đóng cửa sổ lại.

Trên gò má cô vẫn còn lưu lại hơi ấm của cậu thiếu niên kia.

Cô quay trở lại nằm xuống giường, rúc vào trong chăn, mở tròn mắt nhưng không biết đang nhìn cái gì.

“Đồ quỷ sứ!” Cô rụt vai, cất giọng mắng nhưng khoe môi lại khê cong lên.

34. Chương 33

Từ lúc đó, Chu Lạc càng chăm chỉ học tập hơn, vì bản thân cậu, cũng vì Nam Nhã. Nghĩ đến việc học bây giờ sẽ đảm bảo được tương lai của cậu và Nam Nhã thì cậu càng thêm hăng hái quyết tâm hơn nhiều. Dù đang ở lớp hay đã về nhà, cậu đều chuyên tâm học hành không để ý đến mấy chuyện xung quanh.

Có lần nghỉ ngơi sau khi giải xong đề thi thử, cậu nhìn thấy chỗ ngồi của Trần Quân trống vắng, quay sang hỏi Trương Thanh Lý: “Trần Quân không đi học à?”

Trương Thanh Lý kinh ngạc: “Cậu không biết nhà cậu ấy xảy ra chuyện gì sao?”

Hóa ra vụ án của Từ Nghị đã lần ra được manh mối, sau một thời gian điều tra, cảnh sát phát hiện ngày hôm đó có vài người trông thấy Trần Linh xuất hiện gần nhà Từ Nghị trong khoảng thời gian xảy ra vụ án. Cái áo ngực sót lại ở nhà Từ Nghị có cùng số đo với Trần Linh. Mà Trần Linh cũng không có chứng cứ ngoại phạm trong khoảng thời gian đó. Tệ hại hơn là xé chiều hôm đó, lẽ ra cô ta có ca trực nhưng lại xin nghỉ phép vì không khỏe, còn bảo về nhà nghỉ ngơi. Nhưng cảnh sát đến nhà thăm hỏi, hàng xóm lại nói, hôm đó nhà Trần gia khóa cửa cả ngày.

Trần Linh buộc lòng phải thừa nhận có qua lại với Từ Nghị, cũng thừa nhận hôm đó mình ở nhà Từ Nghị, từ năm rưỡi đến sáu giờ vẫn luôn ở cạnh anh ta, nhưng không thừa nhận mình có liên quan đến cái chết của Từ Nghị, còn nói mấy người hàng xóm kia chỉ đặt điều nói xấu.

Mặc dù nghi ngờ nhưng không có chứng cứ, cảnh sát thăm vấn xong đành phải thả Trần Linh về.

Mà tin này vừa truyền ra, giống như có một quả bom kích hoạt nổ ở trấn Thanh Thủy, khiến người dân bàn tán xôn xao.

Trần gia trước nay rất có uy tín ở trấn Thanh Thủy, ai thấy cũng kính trọng, ngưỡng mộ. Cũng chính vì như vậy, Trần Linh mới cảm thấy mình ưu tú tài giỏi hơn mọi người, nhà ai có chuyện đều chen miệng vào chê bai xỉa xối, những người khác có bổn phận phải chịu đựng. Hôm nay lộ ra chuyện cô ta ngoại tình với chồng người khác, còn có hiềm nghi giết người. Lời đồn trong trấn dấy lên cuộn cuộn như nước, trước đây cô ta luôn lời đạo đức và nhân phẩm của mình ra mà đánh giá so sánh với người khác, bây giờ phải chịu chỉ trích của bấy nhiêu người.

Đừng nói Trần Linh, cả nhà trên dưới Trần gia đều không còn mặt mũi mà ngẩng mặt lên nhìn ai.

Trương Thanh Lý buồn bực vô cùng: “Mọi người bàn tán xôn xao, Trần Linh cũng cãi nhau với bọn họ mấy lần, bị người ta mắng cho té tát, có lần còn bị đánh cho lên bờ xuống ruộng. Mọi người trên trấn không ngừng dị nghị, vậy mà cậu lại chẳng hay biết gì.”

Đương nhiên là Chu Lạc không biết. So với cơn bão tố Trần gia đang hứng chịu, thì cuộc sống của cậu lại rất yên bình. Nam Nhã đã đồng ý với cậu, cậu càng hạ quyết tâm hơn, nên không cần chạy đến tiệm tạp hóa hóng chuyện linh tinh để đoán tình hình của cô nữa. Cộng với chuyện Nam Nhã ép cậu phải chú tâm học hành, cậu càng không muốn bước ra khỏi nhà, ngay cả việc đưa cơm cho Lâm Quế Hương cũng chuyển sang ba cậu làm.

“Cậu đúng là một con mọt sách!” Trương Thanh Lý cảm thán.

Vừa tan trường, Chu Lạc liền đi đến nhà Trần Quân, lúc lên tầng thì nghe thấy tiếng cãi vã của Trần Linh và Giang Tú từ trong phòng truyền ra.

“Mẹ nó, mắt tôi đúng là bị mù mà, nên mới không phát hiện ra cô gian díu tăng tị với thằng Từ Nghị!”

“Người đã chết rồi, anh còn so đo làm gì?”

“Nó chết rồi, nhưng có ai trên trấn này không biết cô thông dâm với nó? Cô nói xem tôi còn mặt mũi gặp ai bây giờ? Còn cô nữa suốt ngày chạy ra ngoài làm gì? Không biết nhục nhã sao? Còn làm bộ làm tịch, tỏ vẻ không thẹn với lòng, ai thề tin cô chứ? Suốt ngày chỉ biết cãi vã, chửi mắng với người ta, cô không biết xấu hổ nhưng tôi biết. Sau này tốt nhất là cô ngồi im trong nhà đi, đừng có ra ngoài làm mất mặt tôi. Mà thôi, dẹp đi, cô thích gây gổ với ai kệ cô, tôi không muốn chết chìm cùng cô, chúng ta ly hôn!”

“Ly hôn? Sau đó anh muốn tiến đến với con yêu phụ kia hả? Đừng tưởng tôi không biết anh có tình ý với cô ta! Nói cho anh biết, đừng có mơ!”

Chu Lạc càng bước càng xa, sau đó họ nói gì, cậu không nghe rõ nữa. Đẩy cửa phòng của Trần Quân ra, cậu ta đang ngồi trên giường chơi xúc xắc.

Chu Lạc ngồi xuống, vỗ vai cậu bạn.

Trên hành lang mơ hồ vang lên tiếng hét của Trần Linh. Trần Quân cau mày nói: “Ồn muốn chết!”

Chu Lạc đưa tay giằng lấy xúc xắc trong tay cậu ta nói: “Đến lượt tớ!”

Hai người bắt đầu cùng chơi xúc xắc.

Trần Quân đột nhiên hỏi: “Chu Lạc, cậu có cảm thấy có phải chị tớ không?”

Chu Lạc trầm mặc lắc đầu: “Tớ cũng không biết nữa, còn cậu?”

Trần Quân ném xúc xắc xuống, đưa tay xoa mạnh mặt: “Tớ cứ nghĩ chị tớ sẽ không đi quá giới hạn, cũng không cùng anh Từ Nghị làm ra mấy chuyện nhơ nhuốc đó. Nghĩ thôi cũng cảm thấy kinh khủng rồi, còn gây ra án mạng nữa. Nếu như chuyện này là thật... chị tớ sẽ chết phải không?”

Chu Lạc thoải mái: “Đừng nghĩ vớ vẩn. Vụ án này có lẽ chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Chẳng qua mọi người cứ thích suy diễn lung tung, mắt thấy chuyện chị ấy ngoại tình với chồng người ta bị phơi bày ra ánh sáng liền nghĩ chị ấy có liên quan đến vụ án. Thế nhưng đâu có bằng chứng gì đúng không?”

“Nếu xảy ra với người khác thì có lẽ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng với chị tớ thì làm sao mà được?”

Chu Lạc cũng bó tay.

Quả thực người khác có lẽ không biết được được tính với điều kiện kị khi dùng thuốc, nhưng với Trần Linh, một y tá bệnh viện, sao có thể không biết được chứ?

Trần Quân gục đầu xuống: “Hiện giờ chẳng ai biết chị tớ đang nói thật hay nói dối. Hồi mới xảy ra vụ án, chị ấy nói anh Từ Nghị không uống rượu, cũng không biết anh ấy dùng thuốc an thần. Nhưng nhân viên điều tra đã tìm thấy thức ăn và chai rượu rỗng trong đồng rác. Khi chứng cứ được phơi bày thì chị ấy lại lật lọng nói hôm đó đã nấu cơm cho anh Từ Nghị, còn để anh ấy uống rượu, nhưng không biết anh ấy thường hay dùng thuốc an thần. Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn. Chị ấy còn nói đã ở nhà anh Từ Nghị suốt cả buổi chiều, những người nhìn thấy chị ấy trên đường lúc chạng vạng đều là bịa đặt sự thật, có âm mưu hãm

hại chị ấy. Chị ấy nói anh Từ Nghị bị người khác giết, nhưng chị ấy luôn ở bên cạnh anh ấy hôm đó, vậy thì ai có thể hại anh Từ Nghị cơ chứ?”

Chu Lạc nghe xong cũng thấy lời nói cô ta lộn xộn không đáng tin.

“Chị cậu thật kì lạ, xin nghỉ đến nhà Từ Nghị, chờ đợi, hầu hạ anh ta.”

Trần Quân nói: “Cậu không biết đâu, lí do của chị ấy còn kì lạ hơn. Chị ấy nói muốn làm cho Nam Nhã tức giận, muốn cho Nam Nhã đau lòng, bởi vì Nam Nhã đang muốn làm lành với Từ Nghị, không ly thân nữa. Bởi vì hôm đó là ngày kỉ niệm kết hôn của hai người họ, cho nên Từ Nghị mới đồng ý quay về nhà ăn cơm.”

Chu Lạc cau mày: “Nam Nhã muốn làm hòa với Từ Nghị khi nào chứ? Ăn nói linh tinh!”

Trần Quân cũng phát bực: “Đúng vậy, ai cũng biết Nam Nhã không muốn sống cùng anh ta nữa. Tổ cũng cảm thấy những lời chị ấy nói trước sau không đồng nhất, chẳng đáng tin cậy. Hiện giờ không có chứng cứ, nhưng ai cũng biết chị ấy là người khả nghi nhất. Ba tổ đã được chỉ định không được nhúng tay vào vụ này để tránh hiềm nghi. Kết quả vẫn có người nghi ngờ nhân viên điều tra làm việc theo sự sai bảo của ba tổ đấy!”

Hai người trò chuyện một hồi, thỉnh thoảng dứt quãng trong tiếng thở dài, chuyện vẫn không giải quyết được gì.

Chu Lạc khuyên Trần Quân đi học, cuối cùng Trần Quân cũng đồng ý. Quay lại học, Trần Quân thay đổi rất nhiều, dành toàn bộ thời gian vào học tập, ngược lại tìm được chốn bình yên trong bão tố.

Cái chết của Từ Nghị cuối cùng được kết luận là chuyện ngoài ý muốn. Bản án kết thúc, mọi chuyện được khép lại, nhưng lời xì xầm của người dân trên trấn lại bắt đầu đổ dồn lên người Trần Linh.

Án của Từ Nghị kết luận như thế nào không quan trọng, quan trọng là tất cả mọi người đều nhận định Trần Linh là hung thủ, bản án để kết thúc, nhưng hung thủ vẫn nhõn nhỡ ngoài vòng pháp luật.

Cuộc sống của Trần Linh trong trấn ngày một gian nan vất vả hơn, những người quen xưa nay đều trở mặt coi cô ta như kẻ thù, xem thường cô ta, cười nhạo cô ta, chửi rủa cô ta.

Mặc dù Trần Linh có thể cãi mắng lại họ nhưng chung quy vẫn không bịt được miệng người đời. Ngay cả bà bán rau cũng liếc mắt khinh thường cô ta, khiến cô ta vô cùng buồn khổ, khó chịu. Cuộc sống của cô ta khỏi nói có biết bao nhiêu khó khăn, mà ngay cả cuộc sống vợ chồng với Giang Tú cũng rất gay gắt, suốt ngày cãi vã, đánh đập ồm tỏi.

35. Chương 34

Chớp mắt đã hơn nửa tháng trôi qua.

Kỳ nghỉ cuối tháng tư, đêm đó trên trấn có chiếu phim ngoài trời. Buổi chiều, Chu Lạc chơi rỗi trong tiệm sườn xám, hỏi tới Nam Nhã có đi xem phim không?

Nam Nhã đang thêu hoa, dừng một chút, ngẩng đầu lên nói: “Có lẽ sẽ dẫn Uyển Loan đi.” Nói xong, cô nhìn thẳng vào mắt Chu Lạc.

Chu Lạc thoáng cái liền hiểu, hỏi: “Chị muốn dẫn Uyển Loan đi, nhưng nếu em đi, chị sẽ không đi nữa phải không?”

Nam Nhã cười: “Thông minh.”

Chu Lạc tức muốn chết: “Tại sao chị lại như vậy?”

Nam Nhã nhún mày.

Chu Lạc sụt sịt mũi: “Bộ phim đó được chiếu miễn phí, em cũng muốn xem.”

Nam Nhã tỏ vẻ thất vọng, nhún vai: “VẬY CHỊ KHÔNG ĐI NỮA.”

Chu Lạc: “Em sẽ đứng xa chị, cũng không nhìn chị, không nói chuyện với chị, chị đừng tưởng bỏ nỮA.”

Nam Nhã tủm tỉm cười, tiếp tục thêu hoa, không để ý đến cậu.

Chu Lạc cũng tiếp tục chơi rối, rốt cuộc chịu thua, lại mở miệng: “Chị biết mỗi lần đến tìm chị, trước leo tường, sau leo cây, em phải tốn bao lâu không? Nào là quan sát địa hình, nào là điều tra hoàn cảnh, mới dám nhảy xuống, em có thể thi vào trường cảnh sát rồi đấy!”

Nam Nhã cười, cố ý không đáp lời cậu. Kỳ thật cô cũng muốn đi với cậu, dù chỉ có thể đứng ở xa, dù phải giả bộ như không quen biết. Nhưng lúc này cô muốn trêu chọc cậu một tí.

“Đi nhé?” Chu Lạc cầm con rối đưa lên trước mặt cô, cậu còn đưa tay ôm trái tim tan nát, quỳ một chân xuống trước mặt cô: “ĐƯỢC KHÔNG?”

“...” Nam Nhã không kìm lòng được với dáng vẻ này của cậu, tay cầm kim thêu cũng khựng lại, liếc mắt nhìn cậu, tức giận lườm một cái, hần học nói: “Mấy chuyện phiền phức này để sau nói đi!”

Nói như vậy, tức là đồng ý rồi sao?

Chu Lạc vui vẻ ra mặt, hớn hở đi đến bên cạnh cô, vừa định lên tiếng, khước mắt lại trông thấy ánh sáng phía dưới cửa cuốn thay đổi, Chu Lạc lập tức đứng dậy, chạy vào gian phòng bên cạnh.

Sau vài giây, quả nhiên có người tới gần, gõ nhẹ lên cửa cuốn.

Nam Nhã đi tới, kéo cửa lên, là Lâm Phương Lộ.

“Vẫn chưa xong việc à?”

“Ừ, đang dọn đồ, có chuyện gì thế?”

“Vẫn là vụ án của Từ Nghị, có vài chuyện cần em giúp đỡ.”

“Chẳng phải vụ án đã kết thúc rồi sao?”

“Đúng vậy, anh đang viết báo cáo chốt nhớ đến một việc liên chạy đến hỏi em.”

“Hỏi đi.”

“Quần áo ở đây, mỗi kiểu chỉ bán một bộ?”

“Ừ.”

“Hình như trước đây không phải vậy.” Lâm Phương Lộ cười nói: “Nghe chị của anh nói, chị ấy cùng bạn bè đã mua vài bộ giống nhau ở đây.”

“Chắc là từ lâu lắm rồi.” Nam Nhã nói: “Kể từ mùa hè năm ngoái, quần áo trong tiệm chỉ có một bộ duy nhất mà thôi. Cư dân trên trấn này không nhiều lắm, mặc đồ giống nhau rồi bị mang ra so sánh xấu đẹp thì không hay lắm.”

“Vậy bộ đồ này được bán lúc nào?” Lâm Phương Lộ lấy ra một bộ váy xuân hè màu đỏ từ trong bọc túi nilon.

Nam Nhã nhìn một hồi rồi lắc đầu: “Không nhớ nữa, phải xem hóa đơn mới biết được.”

“Hiện tại có thể tìm không?”

“Có thể.” Nam Nhã đi tới sau quầy, lôi một quyển sổ dày từ trong ngăn bàn ra: “Hồi đó chưa có máy tính, phải ghi chép bằng tay, tìm lại có thể mất thời gian.”

“Không sao.”

Chu Lạc nhìn xuyên qua tấm rèm, len lén liếc chiếc váy trên tay Lâm Phương Lộ, chỉ liếc sơ đã nhận ra là đồ của Trần Linh.

Chắc là cuối mùa thu năm ngoái, khi cậu và Nam Nhã xảy ra chiến tranh lạnh, cậu ưu tư suốt một thời gian dài, luôn vùi đầu vào tiệm băng đĩa, từng thấy Trần Linh mặc bộ đồ này. Trên trần có ít người mặc đồ áo đỏ như vậy, cho nên hình ảnh đó đã khắc sâu vào ý thức của Chu Lạc.

Nam Nhã lật giở một hồi, ngẩng đầu lên: “Bộ này nhập vào 15/10 năm ngoái, bán đi vào ngày 20/10... A em nhớ ra rồi, người mua nó là Trần Linh.”

“Có chắc là cô ấy không? Chỉ có một bộ duy nhất thôi sao?” Lâm Phương Lộ cười cười: “Cho anh xem sổ ghi chép của em một chút.”

Nam Nhã gấp quyển sổ lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Em cũng biết rõ vài người đã nhìn thấy Trần Linh xuất hiện ở gần nhà Từ Nghị vào đêm mưa hôm đó, là vào khoảng thời gian từ năm rưỡi đến sáu giờ chiều. Qua lời kể của các nhân chứng này, bọn anh xác nhận được Từ Nghị sống với nhân tình, vụ án này mới lần ra chút manh mối. Nhưng Trần Linh nói trong chuyện này có âm mưu khác, còn nói những lời khai của nhân chứng là sai sự thật, muốn đối chất với họ. Thân phận của nhân chứng vốn được bảo mật, không thể nói ra, nên cô ta nói bọn anh bịa đặt vu khống.”

Nam Nhã không nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt, người chồng đã chết của cô gian díu với người phụ nữ khác, đây chẳng phải chuyện vui vẻ gì. Lâm Phương Lộ cũng nhìn ra, thanh âm ôn hòa, uyển chuyển nói: “Chuyện đều là quá khứ rồi, đừng nghĩ thêm nữa.”

Nam Nhã cụp mắt xuống: “Em biết.” Một giây sau lại nói: “Chuyện ai nhìn thấy cô ta quan trọng lắm sao? Theo em thấy quan trọng là ai đã cho Từ Nghị uống rượu và uống thuốc an thần kia. Ngày đó cô ta vẫn luôn ở cùng Từ Nghị phải không?”

“Phải. Trong khoảng thời gian về nhà rồi lái xe đi, Từ Nghị và cô ta vẫn luôn ở cạnh nhau.”

“Không còn ai đến nhà Từ Nghị và gặp mặt anh ta nữa sao?”

Lâm Phương Lộ nhíu mày: “Phải.”

“Như vậy chứng tỏ chẳng còn ai đáng nghi nữa rồi.”

“...”

“Cô ta muốn làm rối loạn lên để dời sự chú ý thôi, các anh cũng bị đánh lạc hướng sao?”

Lâm Phương Lộ cúi đầu nói: “Nam Nhã tuy rằng mọi thứ đều chỉ về phía Trần Linh, nhưng chúng ta không có bằng chứng xác thực. Vụ án này, có lẽ... Anh không ngờ vừa nhận chức ở đây liền gặp phải một vụ như vậy.”

Nam Nhã khẽ nhếch môi: “Nói thật, em chẳng quan tâm.”

Lâm Phương Lộ cũng biết, lại lảng sang chuyện khác: “Hôm Từ Nghị chết là ngày kỉ niệm cưới của hai người sao?”

Nam Nhã nói: “Đúng vậy, sao thế?”

“Trần Linh nói em muốn cứu vãn cuộc hôn nhân nên gọi Từ Nghị từ trên thành phố trở về nhà, còn hẹn sáu giờ gặp mặt. Trần Linh muốn phá đám liền chuẩn bị thức ăn và rượu để Từ Nghị say khướt lại bất hòa với em. Cô ta để một mình Từ Nghị lái xe quay về chỗ em.”

Nam Nhã nhăn mày, không thể tin được nói: “Em níu kéo Từ Nghị? Lời như vậy mà cô ta cũng nói được sao?”

Lâm Phương Lộ thở dài: “Lời khai của cô ta quả thực lộn xộn.”

Nam Nhã nói: “Nếu em muốn chuẩn bị cho ngày kỉ niệm cưới này đã không ở lại tiệm may chờ sửa xong máy tính rồi, phải vội vàng về nhà chuẩn bị cơm nước thịnh soạn chứ?”

Lâm Phương Lộ gật đầu tỏ ý đồng tình.

Nam Nhã hỏi: “Anh muốn đưa mấy chuyện này vào bản báo cáo?”

Lâm Phương Lộ lúng túng gật đầu.

“Tuy rằng đã được kết án là chuyện ngoài ý muốn nhưng Trần Linh yêu cầu bọn anh rửa sạch oan ức cho cô ta, đạo này người trên trấn đều...” Lâm Phương Lộ khó tiếp tục nói được nữa.

Nam Nhã chẳng buồn đoái hoài, Lâm Phương Lộ đoán rằng cô chẳng ưa gì Trần Linh nên cũng không hỏi thêm gì nữa, ngược lại hỏi han mấy chuyện gần đây của nhà Nam Nhã, quan tâm các kiểu mới chịu rời đi.

Nam Nhã kéo cửa cuốn xuống, quay trở lại ngồi trước quầy thu dọn đồ đạc. Ngay sau đó, con rối nhỏ mặc sườn xám xuất hiện trước mắt cô, nhảy chân sáo trên bàn: “Nam Nhã không vui sao? Để tôi nhảy một điệu cho cô xem nhé!”

Dứt lời, con rối liền nhảy múa trên bàn, đôi chân búng loạn, chẳng còn dáng vẻ yếu điệu thướt tha gì nữa, múa may quay cuồng.

Nam Nhã bật cười, tròng mắt nhìn Chu Lạc.

“Oa, cười rồi kìa!”

Nam Nhã nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, không biết tại sao trước mặt cậu, cô lại đặc biệt dễ dàng bị an ủi. Con gái động cái gì cũng được, nhưng tốt nhất là đừng động lòng, chỉ cần giao trái tim ra, liền gặp phải đối thủ.

Chu Lạc thu hồi con rối, ngồi xuống quầy, nghiêng người nhìn cô cười, cậu cũng cười, giơ tay lên vén vài sợi tóc mai trên trán cô, ánh mắt sâu thẳm, chậm rãi nhìn thẳng vào mắt cô: “Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, Nhã Nhã.”

“Chị biết.” Nam Nhã nói, mỉm cười.

Cô thu dọn mọi thứ xong xuôi, đứng lên: “Được rồi, chị đi đón Uyển Loan, cậu cũng đi về đi.”

Mới vừa quay lưng lại, Chu Lạc đã bước lên, ôm lấy cô từ phía sau, cái ôm rất nhẹ.

Nam Nhã sững sờ ngây ngẩn.

Chu Lạc cúi đầu, cầm tựa trên vai cô, tìm một vị trí thoải mái, lại vô cùng thân thiết, dán chặt vào gò má cô.

Trong phòng mờ tối, cậu ôm cô, dùng gương mặt vuốt ve an ủi cô, cô không cự tuyệt.

Trái tim cậu mềm nhũn, cả người đều mềm nhũn.

Cậu khẽ nói bên tai cô: “Từ từ hãy đi, cho em ba mươi giây thôi, em đọc một bài thơ cho chị nghe nhé?”

Nam Nhã khẽ cười, nói: “Ừ, đọc đi.”

” Bao người yêu nhất thời, vui vẻ đẹp

Họ si mê giả dối hoặc chân tình

Riêng có kẻ, yêu hồn em lãng đãng

Khuôn mặt buồn biến đổi nét hoa xinh.”

Trên bàn, chiếc chong chóng rực rỡ sắc màu nhẹ nhàng quay quay, ánh sáng ôn hòa tỏa ra từ chiếc đèn bàn chiếu lên đôi mắt của hai người, toàn bộ thế giới đều trở nên dịu dàng.

Nam Nhã cười: “Ghen thì nói là ghen, còn bày đặt vòng vo tam quốc, thơ văn lai láng!”

Chu Lạc im lặng, khẽ hừ một tiếng.

“Còn kéo chị vào, không thích chị già hơn cậu sao?”

“Không, ý em muốn nói, chờ chị già rồi, người yêu chị sẽ càng ngày càng ít đi, nhưng em không giống họ, em sẽ luôn ở bên cạnh chị.”

Nam Nhã từ từ nở nụ cười, càng lúc càng rạng rỡ.

“Chị đợi em một chút thôi.” Chu Lạc nhẹ giọng nói bên tai cô: “Chỉ còn ba tháng nữa, chỉ cần chờ thêm một xú, bước sang tháng chín, em sẽ dẫn chị đi.”

Trái tim Nam Nhã run lên, cảm động, dịu dàng nhưng cũng thấp thỏm, không yên.

36. Chương 35

Đêm đó bên dòng sông Thanh Thủy dựng lên một sân khấu nhỏ, đặt màn hình lộ thiên.

Trai gái già trẻ trên trần đều mang ghế ra ngồi xem, kẻ đứng người ngồi. Những xe bán hàng rong xen lẫn trong đám người có bán bánh kẹo que, bán bánh hạt đào,... muốn ăn cái gì cũng có.

Nam Nhã ôm Uyển Loan bước lại, vẫn chưa tìm thấy Chu Lạc, Uyển Loan đòi ăn mút hoa quả. Vừa mua xong kẹo hồ lô quay người lại thì Chu Lạc đã đứng ngay trước mặt, nhìn cô không chớp mắt, mỉm cười.

Tim Nam Nhã đập thành thạch, Uyển Loan há miệng sững sốt, sau đó há miệng gọi: “Cậu Chu Lạc!” Rồi vươn tay ra muốn Chu Lạc bế.

Chu Lạc muốn ôm con bé theo thói quen, vừa nhúc nhích, lại dừng lại. Nam Nhã khẽ kéo con bé về, không nói gì. Chu Lạc nghiêng người nhìn sang, làm như đang xem hàng trên xe bán rong. Uyển Loan chẳng hiểu gì, ngơ ngác nhìn, vẫn muốn được Chu Lạc ẵm, Nam Nhã giữ chặt con bé lại.

Nhất thời không khí trở nên vô cùng lúng túng.

Chu Lạc cười cười hỏi: “Ôm lâu vậy không mỏi sao?”

Nam Nhã nói: “Ở đây đông người, sợ con bé đi lạc.”

Chu Lạc liền bước ngang qua, cúi đầu chọn vài món ăn vặt trên quầy, nhưng ánh mắt lại liếc về phía sau lưng, Uyển Loan cầm kẹo hồ lô trên tay, giữ không chặt, hết nghiêng bên này lại ngã bên kia, lúc thì dính lên sườn xám của Nam Nhã, lúc lại bôi lên mặt cô. Hai tay Nam Nhã ôm con, chẳng rảnh lo đến xâu kẹo hồ lô.

Trong bụng Chu Lạc như có đàn kiến bò loạn, muốn vươn tay giúp cô, nhưng chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn.

Nam Nhã cũng trầm mặc.

Xung quanh người đi lại tấp nập, hai người đứng rất gần nhau, nhưng lại không nhìn thẳng vào nhau, chẳng khác nào hai người xa lạ, khó nói lên lời, cũng không thể thốt được lời nào.

Có thể một khắc kia, cả hai người mới biết được phần tình cảm này không có nổi chút tương lai. Cho dù mỗi tình thâm kín lúc trước từng kích thích lẫn ngọt ngào, nhưng đến lúc này, cũng phải chấp nhận sự thật rằng nó quá âm u, mềm yếu.

Thậm chí Nam Nhã còn chẳng lên tiếng chào hỏi Chu Lạc đã xoay người bước đi. Cô ôm Uyển Loan đến nơi ít người, tìm một chiếc ghế nhựa ngồi xuống, lúc này mới có thời gian lau sạch vết kẹo đường trên người, cũng lau đi vết đường đỏ dính đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Loan.

Chu Lạc cũng tìm một gian hàng ở chỗ xa nhất, đưa mắt nhìn về phía Nam Nhã.

Chẳng bao lâu sau bộ phim “Tình yêu Lư Sơn” được chiếu, phía trước người ngồi xem đông như kiến, không gian im ắng, chỉ có tiếng cười trong trẻo của nữ chính trong phim.

Chu Lạc chẳng có lòng dạ đâu mà coi phim cả, chỉ biết đi về phía Nam Nhã đang ngồi xem, làm như vô tình đi đến, còn cô nhìn thấy cậu bước đến lại giả vờ như đang chăm chú xem phim không nhận ra, ngay cả Uyển Loan ngồi trong lòng cô cũng chuyên tâm thoai dỗi những hình ảnh thanh đỗi liên tục trên màn hình, không hề phát hiện ra cậu.

Chu Lạc mặc kệ, ngồi xuống ở hàng ghế cuối cùng, ít bị người chú ý, cậu chỉ nhìn mỗi Nam Nhã. Bỗng nhiên bị ai đó đẩy từ phía sau: “Chu Lạc!”

Cậu kinh ngạc vội vã quay người lại, mở to mắt: “Cậu cũng đến à?”

“Cậu có thể đến còn tớ thì không sao?” Trương Thanh Lý bực mình, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Chu Lạc liếc mắt nhìn về phía Nam Nhã theo bản năng. Không may là cô sớm không quay muện không quay, lại quay đầu nhìn sang đúng lúc này, vẻ mặt chẳng rõ đang nghĩ gì.

“Chu Lạc, cậu nhìn xem.” Trương Thanh Lý kéo cánh tay cậu chỉ vào màn hình: “Cô diễn viên này trông quen quá nhỉ?”

Chu Lạc ngây dại ngẩng đầu nhìn, nói bừa: “Chưa thấy bao giờ.”

“Cậu ăn đậu phộng rang không?” Trương Thanh Lý nhét túi đồ ăn vặt vào trong lòng cậu: “Ăn một chút nhé?”

“Không ăn.” Chu Lạc quay mặt đi chỗ khác.

Nam Nhã nhìn thẳng màn ảnh, ánh đèn đen trắng trong phim chiếu lên gò má cô.

“Chu Lạc, cậu nhìn chỗ kia kìa!” Trương Thanh Lý lắc cậu: “Cái thuyền kia...”

Chu Lạc bị quấy rầy không thể tập trung được. Trương Thanh Lý ở bên cạnh, cậu cũng không thể thể hiện quá lộ liễu với Nam Nhã, đành thần thờ nhìn sân khấu. Ánh sáng màn hình chuyển động, mỗi cảnh phim lướt qua mắt cậu không để lại chút dấu vết. Không biết qua bao lâu, cậu lại lén lút nhìn về phía Nam Nhã ngồi bên kia, chỗ ngồi trống không.

Chu Lạc cả kinh, vội vàng đẩy Trương Thanh Lý ra, không nói không rằng đứng dậy bỏ đi.

“Cậu đi đâu thế?”

“Mua đồ uống.”

Chu Lạc nhanh chóng thoát ra, chạy được vài bước lại ngoái đầu nhìn, không ai chú ý đến cậu nữa.

Chu Lạc chạy đến nhà Nam Nhã, con đường vắng tanh không một bóng người. Cậu đi qua rừng cây, vòng qua cửa sau, thấy Nam Nhã đang giặt khăn tay. Nghe thấy tiếng bước chân của cậu, cô ngẩng đầu lên nhìn, lãnh đạm thờ ơ.

Chu Lạc cười, đi tới ngồi xổm bên cạnh: “Sao mới đó đã bỏ về rồi?”

Cậu sờ sờ đôi tay đang ngâm trong nước lạnh của cô. Cô tránh né, tiếp tục giặt khăn.

“Uể Loan buồn ngủ rồi.” Nam Nhã lạnh lùng nói.

Cô vắt nước trong khăn, đứng dậy đi về phòng, Chu Lạc đuổi theo, kéo tay cô lại, cười oán giận nói: “Vậy sao chị không nói với em câu nào, làm em tìm chị lo muốn chết.”

“Có người ngồi bên cạnh cậu, chị không tiện sang đó.” Nam Nhã nhẹ nhàng đẩy tay cậu ra, bước vào nhà.

Cậu thiếu niên nhếch môi cười.

Cậu vội vàng đuổi theo cô, vào trong nhà, kéo tay cô lần nữa: “Nam Nhã.”

“Cậu buông ra!”

Cô càng giãy giụa, cậu càng siết chặt. Hai người, không ai chịu nhường ai. Lúc này cậu ấn nhẹ một cái, đẩy cô vào tường.

Người cậu ép chặt lên người cô, không thể nhúc nhích.

Quần áo mùa xuân mỏng manh, cơ thể dính sát, cô quay mặt sang chỗ khác.

Chu Lạc cúi đầu, nở nụ cười: “Chị ghen rồi à?”

“Ảo tưởng!” Cô lạnh lùng đáp trả, nhìn thấy nụ cười trong mắt cậu liền nổi giận: “Cậu cười cái gì?”

“Em đang vui.”

“Điên à?”

“Ái chà!” Cậu cúi đầu dán sát vào mặt cô, cười tươi nói: “Trên mặt chị dính đường này, dính chặt đến mức em không rời xa được.”

Nào có đường đâu chứ, đều bị cô lau sạch rồi mà.

Cậu mỉm cười ôm cô vào lòng, lão đảo như đang khê dỗ dành một cô bé.

Nam Nhã vẫn không chịu thôi, thế nhưng cũng chẳng nói gì, một lát sau đẩy cậu ra.

Lúc này Chu Lạc mới nhận ra có điều gì đó không ổn, cậu ngừng cười, nhìn thẳng vào mắt cô. Trong phòng không bật đèn, cậu ngắm nhìn cô trong ánh trăng mờ mờ, một lát sau mới nhỏ giọng: “Chị giận sao?”

Cậu hơi bối rối, lại thấy căng thẳng, bước lên trước ôm chặt lấy cô, vuốt nhẹ tóc cô nói: “Giận cái gì chứ? Em chỉ yêu có mình chị thôi, cô ấy chỉ là bạn cùng lớp.”

Tiếng Nam Nhã vọng ra từ trong ngực cậu, cô nói: “Chu Lạc, chị cảm thấy, nếu như cậu muốn nói chuyện yêu đương thì nên tìm một cô gái bằng tuổi sẽ thích hợp hơn.”

Trái tim Chu Lạc rơi vào hố sâu trong nháy mắt, cả người cứng đờ.

Cậu buông cô ra, lui về phía sau một bước, muốn nhìn mặt cô thật rõ: “Chị nói lại lần nữa xem!”

Nam Nhã nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu: “Chu Lạc, chị không tốt đẹp như cậu nghĩ, nếu mối quan hệ này kéo dài chỉ càng làm cho cậu thêm thất vọng mà thôi. Không cần thiết phải như vậy, cậu nên yêu một người cùng lứa tuổi với mình.”

Chu Lạc gật đầu nói: “Được.”

Cậu tiến lên trước, hai tay giữ chặt gò má cô, để cô nhìn thẳng vào mắt mình: “Em sẽ nói muốn cùng chung sống với cô ấy giống như đã từng nói với chị, chị muốn thế phải không? Em sẽ cùng cười cùng khóc với cô ấy, vuốt tóc cô ấy, liếm vành tai cô ấy, mút cần cổ cô ấy, ngậm ngón tay cô ấy, ôm chặt cô ấy, hôn môi cô ấy.”

Nam Nhã không muốn nghe nữa, giãy giụa, cậu dùng sức chế trụ lấy đầu cô: “Em sẽ tiến sâu vào cơ thể cô ấy, lấp đầy cô ấy, làm tình cùng cô ấy, ”yêu” cô ấy. Đó là những điều chị muốn, đúng không?”

Nam Nhã bị những lời kích động của cậu làm cho mặt mũi trắng bệch, nhắm mắt lại, đẩy cậu ra: “Đi đi!”

Chu Lạc cố nén thất vọng và phẫn nộ: “Chị cũng biết đau đớn khổ sở sao? Em tưởng chị là người lòng dạ sắt đá? Chị biết đau lòng, còn em thì không sao? Em đau muốn chết đây này! Chị thử ngẫm lại xem chị vừa nói gì với em? Chị muốn em phải làm sao nữa đây, Nam Nhã? Chị nói đi, chỉ cần chị nói, em sẽ làm ngay!”

Nam Nhã không lên tiếng.

“Mau nói đi!”

Nam Nhã nâng tay chống trán, vẫn không nói lời nào.

Cô phải nói gì đây? Cô không biết. Nói như vậy là sai, nhưng rốt cuộc là sai ở đâu? Nói rằng cô có tội, nhưng biết phải nói từ đâu bây giờ? Vốn dĩ là cô, bất luận là tốt hay xấu, trong lòng cũng thông suốt như gương, chỉ bởi vì cậu, trái tim cô mang đầy tội nghiệt.

Số kiếp đáng chết này, tội gì khiến cậu xông vào trong trái tim cô, khiến cô rối loạn, do dự.

“Chị muốn em chết cũng được mà.” Cậu gật đầu, đáy mắt toát ra sự đau đớn và lạnh lùng, đột nhiên kéo tay cô, lôi cô đến bên cạnh bàn, cầm lấy con dao gọt hoa quả nhét vào trong tay cô. Cậu cởi phăng áo ra, chỉ vào ngực mình, chỉ nơi trái tim: “Đây, chị đâm đi!”

Cậu nắm tay cô, đặt mũi dao lên ngực trái: “Đâm đi!”

“Không phải như vậy!” Nam Nhã run rẩy, rút con dao ra xa, xoay người bỏ đi.

Cậu kéo tay cô lại, ấn lên tường, cúi đầu hôn cô.

Cậu đẩy cô ngã xuống bàn, lấy hết sức lực ra hôn cô, cắn mạnh môi cô, Nam Nhã đánh cậu mấy lần, cuối cùng cánh tay cũng buông xuống.

Cậu đang phát điên, tất cả vui buồn hờn giận đều là vì cô. Rõ ràng vừa nãy rất tức giận, nhưng lúc này cảm nhận được thân thể cô mềm xuống chấp nhận cậu, cơn giận cũng theo gió bay đi mất.

Ánh mắt cô trong trẻo, long lanh, bình thản nhìn cậu. Đột nhiên cậu lại thấy bị thương và yếu đuối, tự lẩm bẩm: “Em phải làm gì bây giờ, chị nói đi.”

Cô nhìn ánh mắt cậu mê man và nhu nhược, chợt thấy lòng đau nhói: “Không phải cậu không tốt, mà là chị.”

Cô muốn tránh xa cậu, muốn cậu buông tay. Nhưng khi cậu buông tay, cô lại thấy luyến tiếc.

Cô giơ tay lên xoa gương mặt của cậu, khẽ nói: “Lúc thì như kẻ điên, lúc lại giống đứa ngốc. Có khi trưởng thành chừng chạc, khi lại trở con nòng nọc vô cùng.”

Chu Lạc nhếch môi: “Chị luôn tỏ ra là người không biết yêu đương là gì, nói chúng ta cách nhau rất xa, em cũng không biết có xa lắm không? Chị nói xem, chúng ta cách nhau bao nhiêu mét? Chị cũng không thể nói chính xác được đúng không? Tức giận với em chỉ vì một chuyện không đâu như thế, chị còn ngốc hơn cả em, có tư cách gì nói mình là người lớn chứ?”

“Người ta thường nói, nếu khoảng cách giữa anh và em là một nghìn bước, chỉ cần em đi bước đầu tiên, anh sẽ đi chín trăm chín mươi chín bước còn lại. Nhưng, không cần... Một nghìn bước đó cứ để một mình em đi, chị không cần phải làm gì cả, cứ đứng yên ở đấy chờ em là được rồi. Không chờ cũng không sao, chị cứ chậm rãi bước đi, dù sao em cũng đuổi theo chị, chỉ cần lúc em đuổi kịp thì chị dừng cự tuyệt em.”

“Em nói những lời này, chị chắc sẽ không tin, bảo em ăn nói linh tinh. Vậy chị cũng nên đợi đến khi lời nói và hành động của em không đồng nhất mới tức giận được không? Thật ra em đã suy nghĩ kỹ rồi, em sẽ cố gắng học tập thật giỏi, đạt thành tích cao để vào được trường đại học tốt nhất trên thành phố. Lên đó em cũng sẽ không lười biếng, tiếp tục cố gắng để nhận lấy học bổng tài trợ, còn đi làm thêm kiếm tiền, em sẽ không lãng phí một phút giây nào, chăm chỉ học hành rèn luyện, gây dựng và củng cố sự nghiệp cho riêng mình. Cuộc sống sau này cũng không hoang phí, sống một năm bằng ba năm của người khác, như vậy có đủ đuổi kịp chị không?”

Nam Nhã nâng mặt cậu lên, kéo cậu qua, ôm cậu vào trong ngực. Cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu.

Giọng cậu lạc đi: “Em đã nói sẽ dẫn chị đi, thật mà, em không gạt chị đâu!”

“Chị biết.”

Cậu ở trong lòng cô, nhẹ nhàng run rẩy. Trái tim Nam Nhã không nói được là khó chịu hay cảm động, cũng chính như những lời cậu nói đêm ấy, có một nghìn lý do để cười nhưng cười không được, có một nghìn lý do để khóc nhưng khóc không ra nước mắt.

Cậu thiếu niên còn quá nhỏ bé, không biết tương lai khi nào đến, vĩnh viễn là bao xa. Cô tin mỗi lời cậu nói đều là sự thật, nhưng cậu đâu biết rằng, không phải tình yêu của cậu không đủ, mà là tương lai quá dài.

Mãi mãi là như vậy, cô biết rõ.

Cậu cho rằng tương lai nhất định sẽ sống cùng cô, nhưng cậu thậm chí còn không biết tương lai cụ thể sẽ như thế nào, đúng là quá ngây thơ.

Thời khắc này, cô không tỉnh táo, cô cũng biến thành kẻ ngốc, lại lần nữa nảy sinh khát vọng vọng viễn cảnh mà cậu vẽ ra.

Nam Nhã cảm giác mình rơi vào một vòng xoáy bất tận, trước đây chuyện cô phải xử lý quá nhiều, gò bó vây hãm cô quá chặt, không cho bất cứ ai xâm nhập vào thế giới nội tâm của cô. Quá bình tĩnh, lạnh lùng. Trước nay cô luôn nhạy bén và cảnh giác, nhưng không biết tại sao khi cậu thiếu niên này xông vào, cô lại không biết việc xảy ra từ lúc nào. Cậu mãnh liệt, chân thành, tha thiết, tôn trọng, thấu hiểu, tràn đầy sức sống và nhiệt huyết, rực rỡ như ánh mặt trời, thôi thúc cô mở lòng ra. Sự ấm áp, thiện lương, thanh khiết

của cậu, cô muốn bước theo cậu đi vào giấc mộng, thế nhưng vẫn còn một sợi dây lý trí cột chặt lấy tâm hồn cô, nó giống như một sợi chỉ cột căng vào người cô, nhắc nhở cô phải tỉnh táo.

Cô tự nói với mình, cậu chỉ là một chàng thiếu niên, cậu còn quá nhỏ, cô làm như thế là sai. Nhưng không đứng ở chỗ nào? Vì sao cô không thể yêu một cậu thiếu niên? Cậu sạch sẽ hơn bất cứ ai, vì sao cô không thể nói mình yêu cậu? Cũng giống như lời cậu nói, hai người họ đều không sai. Sai có lẽ ở thời gian, nhưng nếu vì sai thời gian mà bỏ lỡ nhau, phải chăng là quá đáng tiếc?

Có lẽ do đã từng kết hôn và có con cái, trải qua quá nhiều thị phi, đã quen với thái độ lạnh nhạt của người đời, bản thân cũng chín chắn rồi, cho nên đã vô tình đánh mất dũng khí vốn có của tuổi trẻ, cho dù gặp được người tốt đẹp giống như cậu thiếu niên này, bản năng muốn gần gũi với cậu, nhưng lại không dám nghĩ đến tương lai.

Bằng không, với một người chẳng e dè tương lai như cô, có sao cứ ở bên cậu lại lo được lo mất?

Nhưng mà, cho dù trái tim có mạnh mẽ cứng rắn đến đâu, cũng dần tan chảy. Nam Nhã cảm thấy, cực hạn của cô đã đến rồi.

Nụ cười của cậu, nước mắt của cậu, vòng ôm của cậu, nụ hôn của cậu, cô đều chìm đắm, đều mê luyến. Cô không phải người lòng dạ sắt đá, cũng không phải người vô tri vô giác. Cô cũng biết đau buồn, cũng biết vui vẻ, cho nên chuyện của ngày mai, làm sao có thể đoán trước được?

Như lời cậu nói, tôi tệ nhất chẳng qua là chết đi.

Nếu như cô quả thật có tội, khi cô chết, cứ ném cô xuống địa ngục đi!

37. Chương 36

Sau ngày hôm đó, Nam Nhã không nhắc đến chuyện chia tay với cậu nữa, còn thoải mái đồng ý hầu hết các yêu cầu của cậu, chỉ cần không quá phận. Nhưng mà, không nên chiều chuộng thiếu niên quá, chưa được mấy hôm cậu lại được nước làm tới.

Đêm đó, Nam Nhã đang say giấc thì giật mình tỉnh dậy khi nghe được tiếng gõ kính từ cửa sổ, không cần mở mắt cũng biết được ai đang tác oai, tác quái.

Tài ngụy trang càng lúc càng điều luyện rồi.

Nam Nhã tự nói với mình, kì thực cô hoàn toàn không muốn để cậu vào phòng, cô chỉ đang sợ cậu nhóc không biết xấu hổ này sẽ khóc lóc ôm sòm khiến hàng xóm tỉnh giấc nên mới mở cửa sổ cho cậu nhảy vào thôi.

Chu Lạc nhảy xuống, nhanh chóng đóng chặt cửa sổ lại, kéo kín rèm, ôm lấy Nam Nhã kéo lên trên giường, một loạt hành động liền mạch lưu loát.

“Hôm nay, em ngủ cùng chị.”

Nam Nhã không phải người yếu ớt, nhưng so với lúc mới gặp gỡ vào mùa hè năm ngoài, thì cậu đã cao và khỏe hơn nhiều, chỉ một tay cũng đủ đẩy ngã Nam Nhã, còn cậu vẫn đứng vững tại đó, sau lại đổ người nằm đè lên Nam Nhã, cô hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cô muốn đẩy cậu ra nhưng đẩy không được, tức giận thấp giọng mắng cậu, thế nhưng cậu lại càng không biết xấu hổ, chỉ khê vuốt ve tóc cô cũng khiến lòng cậu rộn rạo, bàn tay sờ loạn lên lớp váy ngủ mỏng manh, khi vừa chạm vào ngực cô trái tim cậu bất chợt run rẩy, đập thành thịch, không nhịn được khê nỉ non: “Đúng là sức hấp dẫn của quả phụ trẻ...”

Nam Nhã nâng một chân đá cậu xuống giường.

Chu Lạc lại xách quần, nhanh chân bò lên, vừa ôm vừa sờ cô. Cậu vốn không thể ngờ rằng, bản tính ban đầu tốt đẹp sau những tháng ngày chung đụng lại càng lúc càng vẫn đục, càng lúc càng chai mặt.

Nam Nhã không thể nhịn được nữa: “Lần sau còn mở cửa sổ cho cậu vào thì chị mang họ của cậu!”

Chu Lạc trầm ngâm, lát sau hỏi lại: “Theo họ của em sao? Nhanh như vậy đã muốn gả cho em rồi?”

Nam Nhã liền nổi giận.

Chu Lạc thấy vậy liền dừng không đùa cợt nữa, nghiêm trang nói: “Không sờ thì không sờ, chỉ ôm ngủ thôi được chưa?”

Nam Nhã nghiêng người sang một bên: “Đừng làm phiền đến chị.”

“Không đâu, không đâu.” Chu Lạc ngoan ngoãn choàng tay qua lưng cô, nở nụ cười thỏa mãn.

Bình yên nằm bên nhau.

Nam Nhã đang chập chờn sắp ngủ thì cảm giác có một bàn tay đang len lút cởi nút váy ngủ của cô ra, Nam Nhã giật mình tỉnh giấc, phong cảnh đã lộ ra hơn phân nửa, mũi cậu thiếu niên chôn ở giữa ngực cô, chỉ còn thiếu điều chưa há miệng cắn.

Không biết còn tưởng đứa bé đang đòi bú.

Nam Nhã đưa tay đẩy miệng cậu ra, cảnh cáo: “Chu Lạc!”

Cái này, Chu Lạc còn ủy khuất hơn cả cô: “Có phải chưa từng nhìn thấy đâu? Sao bây giờ lại không cho nhìn, không cho chạm chứ?”

“Cậu...” Nam Nhã lúc này mới nhớ ra chuyện đến tuổi dậy thì đêm đông đó, lập tức cảm thấy mặt đỏ đến tận mang tai, cô cũng mặc kệ đúng sai, lại đập một phát lên người Chu Lạc, thế nhưng lần này cậu không ngã xuống giường.

Chu Lạc vẫn không nhúc nhích thản nhiên cười nói: “Mới vừa rồi em chỉ trêu chị thôi, chứ chị đập nhẹ hều hều như thế làm sao mà ngã được?”

Nam Nhã cố nhịn: “Chu Lạc, chị cảnh cáo cậu lần cuối, nếu cậu còn lộn xộn nữa, thì mau đi qua ngoài.”

Lời này quả thật có chút uy hiếp.

Chu Lạc trầm mặc, không ngộ nguây nữa. Cậu nằm ngay ngắn lại, dựa vào bên cạnh cô, nói thầm: “Không lộn xộn thì không lộn xộn, dù sao sau này cũng là của em hết!”

Nam Nhã ghen hờn.

Cậu đưa một ngón tay ra, chọt chọt vào mặt cô, vào ngực cô, vào bụng cô, vào đùi cô: “Chỗ này, chỗ này, chỗ này và cả chỗ này nữa. Đều là của em tất!”

Nói xong không đợi cô đẩy ra, đã vùi đầu vào trong chăn ôm chặt lấy cô.

Nam Nhã tức giận, hít sâu một hơi mới bình tĩnh lại được, nhắm mắt đi ngủ.

...

Tình cảm của hai người càng mặn nồng, nhưng trần nhỏ lại dấy lên sóng gió.

Vụ án của Từ Nghị tuy đã khép lại từ lâu nhưng nghi vấn xoay quanh Trần Linh vẫn không ngừng phát triển. Trần Linh bị nghi ngờ nhiều nhất nhưng lại thoát được sự trừng trị của pháp luật. Luật pháp bpr qua nhưng nhân tâm vẫn không chịu buông, đến tận lúc này, lời đồn đại vẫn cứ lan truyền. Rượu là do Trần Linh chuẩn bị, cô ta lại tặng tịu với Từ Nghị nhiều năm, làm sao không biết chuyện Từ Nghị dùng thuốc an thần?

Dần dần có người lại nói rằng cảnh sát tìm được hộp thuốc trong nhà vệ sinh của Từ Nghị, Trần Linh làm y tá, sao không biết thuốc đó là thuốc gì? Tuy rằng cảnh sát bác bỏ tin đồn tìm được hộp thuốc ấy nhưng không ai chịu tin, thậm chí còn bóng gió nói rằng ba Trần Linh đứng sau bao che con gái, thao túng cảnh sát.

Cảnh sát muốn rửa oan cho Trần Linh, không muốn mang tiếng rằng vì quan hệ mà bao che cho kẻ phạm tội, nhưng lời trách cứ oán giận của dân chúng vẫn cứ nổi lên. Trần Linh lại luôn miệng nói nhân chứng ngụy tạo lời khai giả, rằng hôm đó cô ta không có mặc quần áo đỏ, còn mạnh miệng nói muốn bắt kẻ hãm hại mình.

Nhưng chuyện đã đến mức này, những người lúc trước nén nhịn cam chịu trước lời châm biếm nhục mạ của Trần Linh dành cho họ, giờ đều đem nó trút ngược lại cho cô tam tình cảnh của cô ta chẳng khác gì con chuột trốn trong cống rãnh cả.

Lúc đầu, Chu Lạc chẳng quan tâm đến chuyện này, chỉ một lòng chuyên tâm học hành và gặp Nam Nhã. Trên trán chất đầy bần thiêu xấu xa, nhưng cậu chỉ ở ba nơi: nhà mình, nhà Nam Nhã và trường học. Thuần khiết và tự tại.

Cho đến khi ngoài chợ xảy ra chuyện lớn, không biết Trần Linh làm thế nào mà biết được người đứng ra làm nhân chứng cho cảnh sát, bèn xông vọt vào chợ đòi đối chất với người ta, còn hùng hổ hăm dọa. Giang Tú muốn ngăn cản cũng không được, kết quả làm cho dân chúng trong chợ điên tiết, vây lại đánh cô ta, nhục mạ Trần Linh đã giết người còn giả bộ oan uổng, cố tình nhờ ba cô ta xóa bỏ chứng cứ, còn đổ vạ cho nguyên cáo và nhân chứng, bản tính lẳng lơ dâm dăng còn tỏ ra đạo mạo, không biết xấu hổ hãm hại Nam Nhã.

Đám người vây quanh cứ luôn miệng mắng chửi, bao nhiêu tội danh cứ thể trôi ra tuôn tuột. Lúc đầu chỉ là mắng chửi, sau lại thành ẩu đả. Khu chợ tấp nập biến thành một mớ hỗn độn, tiếng mắng chửi, cầu xé, đánh đập,... Bao nhiêu câu từ tục tĩu bần thiêu đều bị lôi ra bằng hết!

Kết quả, đêm đó, Trần Linh uống thuốc độc tự tử.

Là muốn chứng minh bản thân vô tội, hay là sợ tội tự sát, cũng chỉ có mình cô ta biết mà thôi.

Giang Tú khai rằng anh ta ngủ ngoài sofa, đến tận buổi chiều hôm sau mới phát hiện ra xác vợ đã cứng ngắc nằm ở trên giường, hai mắt mở to, miệng sùi bọt mép.

Cùng ngày xảy ra vụ án, Giang Tú cũng đã xảy ra xô xát với Trần Linh nên cảnh sát cho mời anh ta đến trụ sở điều tra, nhưng cuối cùng vẫn thả về. Bệnh viện vì tác phong làm việc mà sa thải anh ta, Giang Tú không thể chịu đựng được sự xem thường và dị nghị của dân chúng nói vợ anh ta không chỉ lẳng lơ đi thõa mà anh ta cũng chẳng phải loại đứng đắn gì, thực chất là kẻ tiểu nhân, còn nghi ngờ anh ta đầu độc Trần Linh. Giang Tú không chịu nổi áp lực, tinh thần sa sút, suốt ngày thần thờ, chẳng mấy chốc bên phía nhà thông gia đã đưa anh ta về quê sống.

Trên trán nhỏ liên tiếp xảy ra những chuyện không hay, làm cho bầu không khí trở nên u ám quỷ dị.

Chu Lạc nhìn Trần Quân ngồi ở trong phòng chơi điện tử hồi lâu, không lên tiếng. Cậu cảm thấy giờ có an ủi cũng vô ích, đang định đứng lên đi về thì Trần Quân lại bật khóc: “Chị tớ chết oan, chị ấy bị oan mà! Bọn họ đều vu oan cho chị tớ, toàn nói lời giả tạo! Tớ hận bọn họ! Tớ hận tất cả những người trên trần này!”

Mà Chu Lạc từ lâu đã không còn quen biết gì với những người sống bên cạnh mình nữa rồi, không biết mỗi một câu một lời họ nói ra là có mục đích gì, muốn đạt được kết quả gì, hoặc có từng nghĩ đến sẽ tạo thành hậu quả gì hay không?

Không biết, cậu thực sự không nghĩ ra.

Hôm đó Trần Quân khóc rất lâu, Chu Lạc trong lòng cũng khó chịu, về sau nhắc đến chuyện này với Nam Nhã, cô khẽ thở dài một hơi: “Trước đây nghe mẹ chị nói, điểm khác biệt giữa người và động vật chính là, con người dùng lời nói để biểu đạt yêu thương, nhưng chị lại cảm thấy, họ đang dùng lời nói để tổn thương lẫn nhau.”

Không có con người thì những điều đó cũng không tồn tại nữa. Mọi chuyện nhanh chóng chìm vào quên lãng.

Chu Lạc cũng từng hoang mang trước vụ án của Trần Linh, vì sao cô ta lại bịa đặt vô căn cứ, nói Nam Nhã muốn quay lại với Từ Nghị, vì sao đến nhà tình nhân gian dối lại mặc đồ đỏ nổi bật như vậy? Và điều quan trọng nhất đã bị mọi người lãng quên là, động cơ cô ta giết Từ Nghị là gì?

Nhưng thuận theo cái chết của Trần Linh, Giang Trí hóa điên, mọi chuyện đều trở nên vô nghĩa.

...

Chớp mắt đã đến đầu tuần tháng sáu, còn một tháng cuối cùng nữa là đến kỳ thi đại học. Tiết trời nóng bức khiến người ta chẳng muốn động tay làm việc gì. Lâm Quế Hương lo lắng cho chuyện học hành của con trai, cứ bồn chồn không yên, bèn lắp máy điều hòa trong phòng cậu, để Chu Lạc thoải mái ôn tập ngủ nghỉ.

Chu Lạc cũng thoải mái sử dụng, buổi tối tập trung học hành hơn, ngủ cũng dễ chịu hơn, tuy rằng mỗi đêm đều nhớ tới Nam Nhã, nhưng cậu thiếu niên phân biệt rất rạch ròi. Nếu như điểm thi đại học lần này không được tốt thì tất cả những lời cậu đã hứa với cô đều trở thành nói láo, cậu không muốn mình trở thành kẻ ba hoa, không muốn Nam Nhã thất vọng, cậu quyết tâm muốn dẫn Nam Nhã đi.

Chỉ là thỉnh thoảng vẫn không nhận được, cứ cách mấy ngày lại lén lút trèo cây mò vào phòng ngủ Nam Nhã. Cô cũng không đuổi cậu đi, nhưng trong đầu luôn nhớ đến kì thi sắp tới của cậu.

Có đêm Nam Nhã mở cửa sổ cho Chu Lạc vào, hơi chần chừ, ngừng một giây, nhìn cậu lăn lộn trên giường, không nhận được trách mắng: “Cứ suốt ngày chạy đến chỗ chị thì thời gian đâu mà học nữa?”

Chu Lạc nghiêng người sang một bên, đưa tay chống má: “Vẫn xếp thứ nhất, chị còn muốn nói gì nữa không?”

Nam Nhã thoáng chốc câm lặng.

Chu Lạc thấy thế, nở nụ cười đắc ý, đưa tay kéo cô ngồi xuống giường, mặt tươi như hoa: “Học hành chủ yếu dựa vào cái đầu nhạy bén, yên tâm sau này con chúng ta nhất định sẽ rất thông minh, điều này em có thể khẳng định chắc chắn!”

Nam Nhã nhéo cậu một cái, Chu Lạc vùi mặt xuống gối, khẽ rên đau.

Nam Nhã cười: “Đầu óc toàn chứa mấy thứ linh tinh, chưa học xong đã nghĩ đến chuyện con cái.”

Chu Lạc ngẩng đầu kháng nghị: “Sao lại không thể nghĩ chứ? Em đã lên kế hoạch trong năm năm tới rồi, có mục tiêu mới có động lực để phấn đấu.”

Nam Nhã giật mình: “Còn tính đến năm năm tiếp theo? Cậu phấn đấu cái gì?”

Chu Lạc nói: “Đương nhiên là phấn đấu vì chị rồi. Chị nghĩ xem, năm năm sau em sẽ tốt nghiệp đại học, lúc đó có phải nên sinh con rồi không? Nhưng với năng lực của em, khẳng định không cần năm năm cũng khiến chị có thai được. Chị yên tâm, chỉ cần em lên đại học, sẽ đi làm thêm kiếm tiền, quyết không bạc đãi chị cùng con chúng ta đâu...”

Nam Nhã: “Câm miệng!”

Chu Lạc ngồi bật dậy: “Đừng nóng, đến cả tên con em cũng nghĩ ra rồi! Gọi là Chu Nam, con trai hay con gái đều đặt tên này đươc, mà quan trọng nhất là...” Cậu cực kì hưng phấn, hai mắt sáng long lanh nhìn cô chăm chăm: “Chị thích thơ ca như vậy, chắc chắn biết khúc dạo đầu trong Kinh Thi chính là ”Quốc Phong Chu Nam” mà!”

Nam Nhã trừng mắt lườm cậu: “Thôi ngay, lắm nhảm linh tinh!”

Chu Lạc vẫn chưa chịu dừng: “Haizzz, tên của chị cũng lấy từ câu ”Dĩ Nam Dĩ Nhã” trong Kinh Thi mà.”

Nam Nhã sững sốt: “Sao cậu biết?”

Chu Lạc kiêu hãnh: “Chuyện gì của chị mà em không biết? Hơn nữa chị còn là Nhã Nhã của em, con chúng ta sẽ là Chu Nam, hay lắm, chị không cảm thấy Chu Nam...”

“Dừng! Đi ngủ!” Nam Nhã nằm lên giường, cố ý đập Chu Lạc một cái, không mạnh nhưng cậu cố tình làm quá lên, la lối om sòm.

Nam Nhã nằm xuống, nghiêng người đưa lưng về phía cậu, chậm rãi buông nắm tay ra, lòng bàn tay đầy mồ hôi, đưa tay sờ ngực, trái tim đang đập loạn như muốn nhảy ra. Cậu chỉ nói luyên thuyên mấy câu mà cô đã hồi hộp như vậy rồi, đúng là điên mà!

Đêm hè khô nóng. Quạt điện thổi vù vù, Chu Lạc cảm thấy làn gió lạnh lướt qua thân thể cậu nhưng không sao thổi được ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng cậu.

Những tâm tư méo mó lênh lạch nảy sinh trong đầu cậu thiếu niên càng lúc càng nhiều, nơi nào đó đã căng trướng, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi nào nhận được chuyện này, ở trên giường uốn tới ẹo lui. Được một lúc, cậu chậm rãi quay đầu lại, thấy bóng lưng cô, váy ngủ màu trắng che đi thân thể mềm mại lả lướt, gió thổi qua, lúc dính chặt lúc buông lơi.

Trong lòng Chu Lạc như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang bò, lặng lẽ xoay người.

“Còn lộn xộn nữa chị đá cậu xuống giường đấy!” Thanh âm của Nam Nhã nhàn nhạt vang lên.

Chu Lạc sững sờ rồi lại bật cười: “Chị có mắt ở sau gáy à? Đưa em xem thử một chút.”

Vừa nói cậu vừa đưa tay luồn vào trong tóc cô, da đầu Nam Nhã tê rần, quay đầu lại trừng mắt tức giận.

Chu Lạc hoàn toàn không sợ chết, nhướn người cọ lên cổ cô, thấp giọng thủ thỉ: “Chị, dạo này em học hành rất chăm chỉ.”

“...” Nam Nhã đang đoán xem cậu muốn giở trò gì, Chu Lạc không phải dạng nằm trên giường tùy tiện nói chuyện học tập cho cô nghe được.

“Chị xem, lần thi này em lại đứng đầu, cách người xếp thứ hai những 15 điểm.”

“Vậy nên?”

“Chị phải thưởng gì cho em chứ?”

Tay cậu luồn vào trong váy ngủ của cô, mới đụng vào da thịt trơn láng đã bị Nam Nhã bẻ ngón tay kéo ra ngoài. Chu Lạc gào khóc méo máo, lăn lộn như bị chọc tiết.

Nam Nhã nghiêm giọng: “Con kêu nữa thì lần sau đừng tới, dù sao cũng sắp thi rồi, cậu ở nhà nghỉ ngơi sẽ tốt hơn, đến đây toàn đùa giỡn thôi.”

Chu Lạc lập tức im miệng, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Mới yên tĩnh được một lát, đột nhiên quạt điện ngừng quay.

Chu Lạc liếc mắt ra ngoài cửa sổ thăm dò, nói: “Bị mất điện à?”

Nam Nhã không để ý tới cậu, vì hễ trả lời cậu là cậu không ngừng nói được.

Nhưng tài tự biến tự diễn của cậu thiếu niên hình như càng ngày càng nhuần nhuyễn.

Chu Lạc trở mình nói: “Em nóng quá, chị có nóng không? Để em giúp chị làm mát nhé?” Vừa nói vừa đưa miệng đến cổ áo cô thổi phù phù.

Nam Nhã: “Cậu dám?”

Nhưng Chu Lạc lại vỗ cái bốp, con muỗi đang bay vo ve bên tai cô chết ngất, cậu khẽ cười trong bóng tối: “Này, chị nghĩ đi đâu thế?”

Nam Nhã nói: “Chị nghĩ sai sao? Đầu không nghĩ thì tay không động. Trong đầu cậu chứa cái gì đều bộc lộ hết qua hành vi của cậu rồi, không nóng mới lạ đấy!”

Chu Lạc cười: “Em nghĩ mấy chuyện chị nghĩ đó.”

Nam Nhã lườm đôi co với cậu: “Thấy nóng thì về nhà mà ngủ!”

Chu Lạc lại xoay người sang chỗ khác: “Em mệt rồi, không đi nổi nữa.”

Nam Nhã biết không thể nói lại cậu, bèn dứt khoát không nên tiếng nữa, nhưng dần dần, cô cũng cảm nhận được cái nóng oi bức của đêm hè.

Bỗng nhiên từng đợt gió nhẹ nhàng thổi qua, Chu Lạc cầm quạt nan phe phẩy quạt cho cô. Nam Nhã không quay người lại, cũng không có ý từ chối, cứ để mặc cậu chậm rãi quạt.

Từng làn gió mát mẽ thổi qua, khoan khoái dễ chịu hơn nhiều, nhưng cô vẫn không thể chớp mắt.

Đêm dần khuya, cuối cùng, tốc độ của cái quạt cũng chậm dần, nhẹ đi, cánh tay của cậu thiếu niên rũ xuống, khoác lên trên hông cô, một giây im lặng, sau đó lại như phản xạ có điều kiện, choàng dậy nâng tay phe phẩy quạt.

Nam Nhã không nhịn được khẽ cười, nhưng không phát ra âm thanh nào.

Cô nhẹ nhàng lấy quạt trong tay cậu ra, chậm rãi xoay người đối diện cậu, ôm lấy cậu thiếu niên đã ngủ say.

Nhắm mắt lại, cõi lòng an tĩnh dị thường.

38. Chương 37

Tháng bảy, kỳ thi đến như đã hẹn, do Chu Lạc luôn có thành tích học tập tốt nên Lâm Quế Hương cũng không lo lắng mấy, hai ngày thi nhanh chóng trôi qua.

Cuối cùng, Lâm Quế Hương cũng không nén được tò mò mà dò hỏi Chu Lạc kết quả thi cử thế nào, Chu Lạc nói: “Mẹ đốt vàng mã cảm tạ tổ tiên đi là vừa.”

Sau đó, Chu Lạc nhận được đáp án đề thi, so sánh với bài thi mình đã làm, cậu thấy kết quả còn tốt hơn hẳn so với dự tính của bản thân, vì thế cậu đã đăng kí học ngành kỹ thuật của trường đại học bách khoa tốt nhất cả nước trong tờ giấy nguyện vọng.

Lâm Quế Hương biết được chuyện này, người đồ đầy mồ hôi, hỏi: “Chọn trường đó thật à?”

Chu Lạc gật đầu: “Bà Lâm Quế Hương à, bà mau chuẩn bị tiệc ăn mừng đi.”

Lâm Quế Hương đưa tay đập một phát lên đầu cậu, mắng: “Điểm con tự tính cũng chưa chắc chắn đúng, lỡ không đủ điểm vào trường thì sao?”

Chu Lạc xoa xoa đầu, bước lại ôm lấy mẹ: “Vây học lại một năm nữa, dù sao con cũng không lẽ rời xa cha mẹ.”

Lâm Quế Hương làm gì có tâm tư ngồi nói giỡn với cậu, đưa tay đánh người cậu: “Mau đi sửa giấy nguyện vọng đi.”

Tin tức này nhanh chóng được truyền ra.

Nam Nhã cười ngặt nghẽo khi nghe cậu kể lại đoạn đối thoại trên cùng Lâm Quế Hương: “Học lại một năm? Cậu đang đùa sao?”

“Dù sao chị ở đâu thì em ở đó, chẳng sợ!” Chu Lạc ngồi trên ghế cười bập bênh: “Chị yên tâm, em tự có tính toán, không quá hai tháng nữa, chị sẽ thu dọn hành lí đi theo em.”

Trái tim Nam Nhã khẽ run lên, không rõ là chờ mong hay thấp thỏm. Cô lảng sang chuyện khác: “Cậu nói như thế với mẹ mà không bị đánh sao?”

“Bà làm sao nỡ đánh đứa con trai ngoan ngoãn giỏi giang này chứ? Mẹ em vui đến mức thiếu chút nữa là đưa tay lên hôn mặt em đấy.” Chu Lạc nghiêng người cúi mặt xuống nhìn cô: “Chị không muốn hôn một cái ư?”

Nam Nhã đưa tay đẩy mặt cậu ra: “Suốt ngày nghĩ đến chuyện hôn hít, cậu không nghĩ được chuyện gì khác sao?”

Chu Lạc đáp: “Còn muốn ngủ nữa đấy!”

Nam Nhã mắng: “Toàn mấy chuyện đen tối xấu xa.”

Chu Lạc không vui: “Chuyện này rất bình thường, có gì mà không tốt chứ?”

Nam Nhã: “Mặc xác cậu!”

Nói xong cô quay người rời đi. Chu Lạc nắm lấy cổ tay cô kéo lại: “Chị nghe em nói đã, hai đứa bạn em là Dương Tiểu Xuyên và Sử Giai Lệ hiện giờ đã có con rồi đấy, chúng nó ăn nằm với nhau hồi năm ngoái.”

Gò má cô ửng đỏ, quay mặt sang chỗ khác.

Chu Lạc đứng dậy, vòng tay từ phía sau ôm lấy cô, làm nũng: “Em đã tốt nghiệp rồi, là sinh viên đại học, còn phải đợi tới khi nào? Điều này ảnh hưởng không tốt đến khả năng phát dục của em đấy, biết không?”

Tai Nam Nhã nóng ran, vội vàng đáp: “Cậu còn nhỏ.”

Chu Lạc cau mày: “Em không còn nhỏ, chị còn muốn nuôi em lớn đến mức nào mới chịu dừng?”

Nam Nhã xấu hổ: “Ai nói cái đó chứ!”

Cô vùng khỏi cậu định chạy trốn, Chu Lạc không chịu buông, ôm chặt lấy cô, bắt lấy tay của Nam Nhã, bỏ vào quần mình, cười xấu xa: “Em biết ý chị là gì rồi, không có nhỏ đâu, chị sờ thử xem!”

Tay Nam Nhã tức thì chạm phải một vật nóng hổi, mềm mềm. Cô vừa đụng một cái, nó lập tức cứng rắn cương lên, giống hệt một sinh vật sống được nhét trong quần, nháy mắt chọc vào mông cô.

Nam Nhã đỏ bừng mặt, liếc nhìn cái lều dựng đứng dưới đũng quần cậu, thoáng cái giật tay lại, đẩy cậu ra, trợn mắt lườm: “Tự cậu đi mà sờ!”

Chu Lạc mặt dày mày dạn, vẩy vẩy tay, nói với theo: “Có muốn xem thử bản lĩnh của em không?”

Cô ném đồng vải may lên người cậu, đứng dậy vém rèm đi sang gian phòng bên cạnh.

...

Kỳ nghỉ hè này của Chu Lạc trôi qua quá thoải mái, không phải học tập nên có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Nam Nhã phải trông tiệm, ban ngày không thể gặp mặt cậu nhưng ngược lại có nhiều bạn học lúc trước không mấy thân thiết, bỗng giờ lại hay gặp mặt hẹn tụ tập chơi bởi, tình cảm trở nên gần bó. Thời gian chia tay sắp đến, mối quan hệ giữa các bạn cùng trang lứa bỗng khăng khít hơn nhiều, chỉ tiếc không biết chút tình cảm này có thể duy trì được bao lâu?

Trần Quân chậm rãi đi tới, một lần nữa hòa mình cùng mọi người. Nhưng cậu ta đã thay đổi, không giống như trước đây, thích ru rú trong nhà nhiều hơn.

Trương Thanh Lý lại thường hẹn Chu Lạc đến nhà chơi với cậu ấy.

Trần Quân ngồi chơi game trong nhà, trên chiếu bày la liệt bánh kẹo và nước ngọt, quạt trần quay vù vù trên đỉnh đầu, thế nhưng cậu ta vẫn đổ đầy mồ hôi.

Thấy Chu Lạc và Trương Thanh Lý đến, Trần Quân lên tiếng: “Lạc, chơi không?”

Chu Lạc cầm lấy máy game, cậu vốn không có hứng thú với mấy trò này, chơi bữa một chút, nhường phần thắng cho Trần Quân. Trần Quân cũng chẳng hào hứng gì khi thắng như vậy: “Cậu chơi gà quá!”

“Phòng cậu sao nóng vậy?” Chu Lạc bỏ máy chơi game xuống, nhìn xung quanh: “Như vậy còn không mở cửa sổ?”

Trương Thanh Lý nghe vậy bèn đứng lên mở cửa sổ ra, bỗng nhiên thấy tội nghiệp, quay lại ngồi xổm xuống chiếu nói: “Mới đó đã sắp hết hè rồi, thời gian trôi qua nhanh thật!”

Trần Quân cũng thở dài, ngã nằm xuống chiếu: “Đúng vậy, nhìn xem, đã giữa hè rồi... Lạc, rảnh thì chơi bóng rổ đi!”

Chu Lạc nói: “Ừ.”

Trần Quân nói: “Điểm thi cậu tốt như vậy, chắc chắn sẽ đậu vào trường đại học tốt nhất.”

Chu Lạc cười cười: “Mới điền giấy nguyện vọng thôi, vẫn chưa công bố điểm ra mà.”

“Mọi người trên trần đều nhìn vào cậu, đừng để rớt thật.” Trần Quân cười, lại nói: “Có điều, trước nay cậu làm gì cũng cân nhắc kỹ lưỡng, khẳng định không thành vấn đề. Sau này sợ không có cơ hội chơi bóng cùng nhau rồi, có lẽ tình cờ gặp nhau trên đường cũng không nhận ra.”

Chu Lạc nói: “Nghỉ hè tớ sẽ về thăm nhà mà.”

Vừa nói lại cảm thấy chột dạ, nghỉ hè cậu phải đi làm thêm kiếm tiền nuôi vợ con, nghỉ thôi đã thấy vui rồi.

“Trở về cũng không còn thân thiết nữa.” Trương Thanh Lý nói, miễn cưỡng cười: “Đến lúc đó đều có bạn mới.”

Chu Lạc gãi đầu, cười gượng, cậu không thể thốt ra câu “vĩnh viễn là bạn tốt” được. Bởi vì cậu biết rõ, lời này quá giả tạo. Cậu cũng hơi bi ai, tính luôn cả Trần Quân với Trương Thanh Lý thì bạn bè của cậu cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hiện giờ bọn họ ngồi chung một chiếu, cậu sẽ luyến tiếc sẽ nhớ nhung, có thể khi rời đi sẽ viết thư gọi điện cho họ, nhưng sau này thì sao?

Đi qua mỗi giai đoạn cuộc đời sẽ gặp những ngã rẽ khác biệt và biến hóa, làm sao để đảm bảo chắc chắn điều gì đó trong tương lai?

Cậu thở ra một hơi thật dài.

“Đúng rồi, Chu Lạc, hôm nay sinh nhật cậu phải không?” Trương Thanh Lý hỏi.

“Ừ.”

“Buổi tối cùng nhau ra ngoài chơi nhé? Làm tiệc sinh nhật cho cậu!”

Chu Lạc lại có dự định khác, vội nói: “Trong nhà có mở tiệc mừng có lẽ tớ không đi được, ngày mai nhé?”

Trần Quân đồng ý, Trương Thanh Lý lại tỏ ra tức giận, thừa dịp mọi người vui vẻ bèn mặt dày nửa đùa nửa thật hỏi: “Thế còn cô bạn gái cậu thích thì sao? Cô ta có ở cùng cậu không?”

Chu Lạc đắc ý cười: “Có.”

Có Trương Thanh Lý ở đây, Trần Quân chỉ có thể tỏ ra không biết gì, đập lên vai Chu Lạc: “Sướng nhỉ?”

Chu Lạc liếc mắt nhìn cậu bạn một cái, cười không đáp.

Trương Thanh Lý lại hỏi: “Cô ta cũng thi điểm cao nhỉ?”

Chu Lạc từ chối cho ý kiến, chỉ cười.

Trương Thanh Lý oán giận: “Cậu kín miệng thật đấy, rốt cuộc là ai, mau nói đi!”

Chu Lạc đáp: “Lúc cần biết sẽ biết thôi.”

Lúc này có mấy đứa bạn khác đứng dưới lầu gọi vọng lên: “Chu Lạc! Thầy đang tìm cậu đấy, bảo mau về nhà đi, điểm được công bố rồi, 693 điểm!”

Chu Lạc sửng sốt: “Ôi mẹ ơi!”

Cậu lập tức chồm dậy, bay đến trước cửa sổ, Trần Quân và Trương Thanh Lý cũng kích động nhảy dựng lên, ba cái đầu từ cửa sổ chen ra ngoài: “Thật hả?”

“Thật!” Mấy đứa bạn đứng dưới lầu lại nhao nhao cả lên: “Thủ khoa toàn trấn, toàn huyện, toàn thành phố đều là cậu đấy! Chủ tịch trấn, thầy hiệu trưởng và các thầy cô giáo đều đến nhà cậu cả rồi.”

Trần Quân và Trương Thanh Lý hét vang: “A!!!”

Chu Lạc cũng mừng rỡ như điên, xoay người chạy xuống lầu.

Một đám thiếu niên vui mừng la hét, băng qua những phiến đá xanh lót trên vỉa hè.

“Thanh Thủy! Thanh Thủy!”

“Chu Lạc! Chu Lạc!”

“Chu Lạc của thị trấn Thanh Thủy!”

Bọn họ điên cuồng hò hét kêu gào, cười ha ha, quây phá như muốn cho cả thế giới biết bọn họ đang hăng hái, người qua lại trên đường thấy bọn họ hô hào cũng mỉm cười vui lây, nhìn các thiếu niên chạy vù vù như cơn gió.

Khi sắp chạy đến ngõ hẻm nhà Nam Nhã đột nhiên Chu Lạc tỉnh táo lại trong cơn vui mừng điên cuồng, chuyện gì cũng mặc kệ, ông to bà lớn nào đang chờ ở nhà cậu cũng không gặp! Cậu cố gắng bỏ xa các bạn lại sau lưng, thừa dịp không ai chú ý liền rẽ ngang vào con ngõ nhỏ, chạy ào vào trong rừng cây rồi mất hút.

Nam Nhã đang quét dọn trong bếp thì nghe thấy tiếng hò hét của đám học sinh đi ngang qua, có dự cảm hồi hộp đang định đi ra ngoài lắng nghe thì bọn họ đã đi xa. Trái tim cô đập thình thịch, nhanh đến mức không thể khống chế được, cô đưa tay ấn lên ngực, cố ép nó bình tĩnh lại thì nghe tiếng sột soạt trong rừng cây, một cái bóng từ trên cây trượt xuống.

Nam Nhã lập tức chạy ngược ra phía cửa sau, vừa mở cửa ra, Chu Lạc đã lao vào, quay người đóng sầm cửa lại, đẩy ngã cô lên ván cửa, hai tay giữ chặt mặt cô, ấn xuống một nụ hôn thật sâu.

Người cậu ướt đầm mồ hôi, lồng ngực phập phồng mãnh liệt, kích động đến mức làm cô run rẩy theo, nụ hôn của cậu vừa thô bạo vừa nóng bỏng như muốn nghiền nát cô, khiến cô gần như hít thở không thông, nghiêng đầu sang chỗ khác, khó khăn gọi một tiếng: “Chu Lạc, buông ra đã.”

Cậu không buông, cúi đầu đuổi theo cắn mạnh vào tai cô, cổ cô, liên tục liếm mát, kéo tay ôm cô đi lên lầu, đặt xuống giường.

Ánh nắng xuyên thấu qua bóng cây hoa phượng vĩ chiếu lên người cô, cô thấy đầu óc mình choáng váng, hai mắt hoa đi, hít thở khó khăn. Nụ hôn cuồng dã khiến thần trí cô mơ hồ, run rẩy. Cô sợ, cố níu kéo chút lí trí cuối cùng để đẩy cậu ra.

“Chu Lạc...” Cô khẽ gọi.

Chu Lạc dường như không nghe thấy, sột ruột vội vàng cởi nút áo của cô, sườn xám được trút ra quá nửa, da thịt lộ ra trắng như tuyết, cậu cẩn thận vuốt ve làn da mềm mịn, toàn thân cô đều rất mềm.

“Cậu dừng...” Cô ngăn lại.

Chu Lạc nắm lấy tay cô, ấn lên trên mặt mình: “Chị, hôm nay là sinh nhật em.”

Ánh mắt Nam Nhã long lanh ướt át, bối rối một hồi: “Chị không biết, chị chưa chuẩn bị quà gì cho cậu cả.”

“Cho em.” Cậu khẽ cười, cúi đầu cắn lên nụ hoa hồng thắm trên đỉnh núi tuyết. Cô thở hắt ra một hơi, cậu muốn xông lên, dồn hết tất cả cho cô, muốn được chuyển động trên người cô.

“Không được... Như vậy không được...” Cô khẽ nói, quay đầu đi chỗ khác. Chuyện này không hợp với đạo đức.

Cậu quay mặt cô lại, nụ cười trên môi càng rạng rỡ: “Ngốc, vẫn chưa hiểu sao? Em đủ tuổi rồi.”

...

Sườn xám rơi xuống, da trắng như tuyết.

Cô đẹp tựa một bài thơ.

”Lời tôi thủ thỉ, tựa cơn mưa rào, rơi xuống người em, âu yếm ve vuốt.

Bấy lâu nay tôi vẫn mê đắm cơ thể em, ngọc ngà như ánh dương rạng rỡ.

Giờ phút này tôi thật sự tin rằng trong em hàm chứa cả thế gian.

Tôi sẽ trao em niềm lạc thú đến từ đỉnh núi cao, nhành hoa chuông này

Cành phỉ đen nhánh, và nụ hôn thắm đượm màu rừng xanh.

Tôi muốn cùng em sống cuộn mưa rền

Trên tán anh đào hồng rực sắc xuân.”

Cô đẹp đến không sao cưỡng nổi.

Khoảnh khắc tiến vào cơ thể cô, linh hồn Chu Lạc như chìm xuống, chìm vào nơi sâu thẳm ấm mềm nhất dưới đáy lòng cô, dịu dàng như một vòng ôm êm ái.

Cậu thoáng thảng thốt, rồi cuộc cậu cũng có được cô.

Cậu không ngừng run rẩy, không thể khống chế mà điên cuồng tiến công. Nam Nhã không chịu nổi, rên một tiếng.

Chu Lạc dừng lại, ít nhiều có chút không biết làm sao, cùng không nỡ, thở gấp hỏi: “Đau sao?”

“Cậu nhẹ chút.” Nam Nhã thấp giọng nói một câu, quay mặt sang chỗ khác, xấu hổ đến độ ngay cả bộ ngực cũng đỏ bừng.

Chu Lạc thả chậm nhịp điệu, dùng môi mơn trớn thân thể cô, hỏi dò: “Thoải mái không?”

Nam Nhã cắn môi, không lên tiếng.

“Thoải mái không?” Cậu ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô.

Gò má Nam Nhã nóng hổi, đưa tay lên che mắt, trong lòng xấu hổ như muốn vỡ tan. Cô sao lại có thể làm chuyện này cùng một tên nhóc chứ?

“Thoải mái không?” Cậu tiếp tục hỏi, cứ như đang làm bài thi vấn đáp vậy.

“Đừng nói nữa!” Cô thẹn quá hóa giận.

“Sao lại không được nói?” Cậu đẩy tay cô ra.

Dưới động tác lỗ mãng của cậu, thân thể trắng ngần của cô nhấp nhô rung động, mái tóc đen như tảo biển xỏa tung. Đau nhức, tê dại, nóng bỏng, khó nhìn, từng loại cảm giác vồ lấy trái tim cô, thần trí cô cơ hồ tan rã, liên tục nỉ non: “Chu Lạc... Chu Lạc...”

“Ừ. Em đây.” Chu Lạc thở hổn hển, siết chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô, càng lúc dùng sức càng mạnh.

Cô không chịu nổi, vừa đau vừa nhanh, vùng vẫy đẩy tay cậu, gần như khóc lên: “Không được... Buông ra... Không được...”

Nhưng Chu Lạc làm sao còn khống chế nổi, con thú điên cuồng bị hãm nhốt suốt một năm dưới đáy lòng đã hoàn toàn xổ lồng, tất cả những mơ mộng, hoang mang, xấu hổ, trẻ trung, thèm khát vào giờ khắc này đều phun trào dữ dội.

Gió thổi mây bay, cảnh sắc tươi đẹp.

Kịch liệt dây dưa, triền miên không dứt.

Vàng dương chói lòa dời khỏi nhánh hoa phượng, ngọn gió mát lành theo chiều buông thổi tới.

Chu Lạc ngậm lấy cánh môi cô, trần trọc mà lưu luyến cắn mút. Cậu gầm khê, vùi sâu vào người cô lần cuối, mạnh mẽ và quyết liệt, như muốn xuyên thủng cơ thể cô, đâm thẳng vào trái tim cô:

“Em yêu chị! Nam Nhã, em yêu chị chết mất!”

39. Chương 38

Không bao lâu sau, giấy báo trúng tuyển được gửi đến, Lâm Quế Hương cầm đọc suốt một tiếng đồng hồ, vừa khóc vừa cười, chỉ thiếu không đem nó đi ép rồi dán luôn vào vách tường của tiệm tạp hóa.

Đây cũng là việc vui nhất của toàn bộ trấn, Chu gia nhanh chóng thu xếp buổi tiệc mừng, Nam Nhã cũng được mời đến, tất nhiên sẽ tham dự.

Hôm đó cô đến nhà trẻ đón Uyên Loan hơi muộn.

Chu Lạc đi theo cha mẹ tiếp đón khách khứa và bạn bè, nhìn thấy mọi người đã đến gần như đông đủ chỉ thiếu Nam Nhã, Chu Lạc ngồi cùng đám bạn mà lòng thấp thỏm, lúc này Nam Nhã mới ôm Uyên Loan đi đến.

Các bàn xung quanh đã kín chỗ, chỉ còn hai chiếc ghế bên cạnh Chu Lạc còn trống.

Trần Quân lên tiếng gọi: “Chị Nam Nhã, lại đây ngồi đi.”

Nam Nhã đỏ mặt, theo lý mà nói đi dự tiệc ngồi đâu chẳng được, nhưng trong lòng cô vốn có tật cứ ngập ngừng không chịu bước qua. Thế nhưng những cô cậu học trò lại rất nhiệt tình lôi kéo, Chu Lạc vốn là chủ tiệc, càng không thể tỏ ra quá lạnh nhạt, cũng lên tiếng nói: “Chỗ này chưa có ai ngồi, chị sang đây ngồi đi.”

Nam Nhã làm như không nghe thấy, nhìn xung quanh xem có chỗ nào trống không. Uyên Loan nâng tay nhỏ lên chỉ về phía Chu Lạc, Nam Nhã mặt kệ cô bé.

Lâm Quế Hương cũng bước lại, đẩy Nam Nhã: “Xin lỗi, Nam Nhã. Các bàn khác đều kín hết rồi, cô chịu khó ngồi cùng bọn nhỏ nhé.” Vừa nói vừa kéo Nam Nhã đến ngồi xuống bên cạnh Chu Lạc.

Đã đến mức này rồi, Nam Nhã đành tỏ ra bình tĩnh, kéo đĩa nộm thập cẩm đến trước mặt Uyên Loan, đút cho cô bé ăn.

Mấy đứa học trò ngồi cùng bàn cũng không để ý đến chuyện Uyên Loan liên tục giơ tay đòi Chu Lạc ôm, ngay lúc Nam Nhã sơ ý lơ đãng, cô bé đã nhào vào lòng Chu Lạc.

Nam Nhã căng thẳng không biết làm sao, tất cả sự chú ý đều đổ dồn vào cô bé.

Chu Lạc cảm thấy như vậy không ổn, chỉ bằng cứ giả bộ như không, ôm lấy Uyên Loan chơi. Nam Nhã đã sớm nhìn ra, đưa chân âm thầm đạp cậu một cái dưới bàn, Chu Lạc ngoan ngoãn ngồi thẳng dậy, không lộn xộn nữa.

Chu Lạc uống bia, cười đùa cùng đám bạn, cụp mắt xuống lén liếc sang bên cạnh thấy Nam Nhã ôm Uyên Loan, chỉ lo đút cho con bé ăn, bản thân lại chẳng động gì, muốn giữ Uyên Loan một lát để cô rảnh tay. Nhưng nghĩ lại, chắc Nam Nhã sẽ không để ý đến cậu, lại từ bỏ ý định.

Uyên Loan ăn thịt bò, thì thầm gọi Chu Lạc, chữ “cậu” vừa thốt ra, Nam Nhã đã đút miếng khoai tây vào miệng, miễn cưỡng chặn lời của cô bé.

Chu Lạc nhìn thấy Nam Nhã căng thẳng đến đỏ mồ hôi, liếc mắt nhìn Trần Quân, cậu thành thật thoải mái nhìn Uyên Loan, cười nói: “Uyên Loan, gọi cậu Chu Lạc.”

Trần Quân ngẫm hiểu, lập tức mắng: “Cái thằng này, lại được lợi rồi, Uyên Loan gọi tớ là anh đấy, nếu nghe lời cậu thì cũng phải gọi tớ bằng cậu Trần Quân nhé?”

Chu Lạc: “Chứ sao?”

Trần Quân hào hứng: “Hóa ra cậu đang chờ tớ nói à?”

Đám bạn cùng bàn nghe thế cười ha ha.

Có người lên tiếng: “Chúng ta đều gọi là chị Nam Nhã cả, cho nên Uyên Loan gọi Chu Lạc bằng cậu là đúng rồi, đừng giả bộ ngây thơ nữa.”

Nam Nhã thở dài một tiếng.

Uyên Loan vui vẻ gọi cậu Chu Lạc, sau đó lại lần lượt gọi tên từng món ăn trên bàn. Mọi người thích thú vô cùng, luôn miệng khen Uyên Loan thông minh xinh xắn.

Chu Lạc cũng nói: “Uyên Loan càng lớn càng xinh, Khương Băng Băng, trước đây cậu từng nói, sau này muốn sinh con giống như Uyên Loan đúng không?”

Khương Băng Băng vừa tức vừa cười, ngồi đối diện chỉ tay vào mặt cậu: “Chu Lạc, cậu còn không biết xấu hổ nhắc đến chuyện đó à? Lúc đó cậu đã chế nhạo tớ thế nào hả?”

Chu Lạc cười: “Sau này con tố chắc chắn sẽ đẹp giống như Uyển Loan.”

Trần Quân cười hì hì, mấy đứa bạn khác thì bĩu môi khinh bỉ.

Chu Lạc quay đầu hỏi Uyển Loan: “Uyển Loan xem, cậu Chu Lạc nói có đúng không?”

Uyển Loan không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ nghe thấy mấy chữ “Uyển Loan”, “đẹp”, “xinh” thì vui vẻ đáp lời: “Đúng, đúng!”

Đám học sinh ngồi cùng bàn cười rộ lên: “Uyển Loan đáng yêu thật đấy!”

Chu Lạc nhân cơ hội kéo Uyển Loan từ trong lòng Nam Nhã qua, đùa với cô bé một hồi, còn gấp thức ăn cho cô bé. Mấy đứa bạn khác cũng muốn ôm cô bé, Uyển Loan chẳng khác nào vật phẩm cát tường như ý. Nam Nhã cũng mặc kệ, không đoái hoài đến chỉ lo ăn cơm.

Uyển Loan được chuyển một vòng quanh bàn rồi lại quay về trong lòng Chu Lạc, ngồi trên đùi cậu nghịch ngợm, bàn tay nhỏ hết chỗ này lại chỗ khác: “Con muốn ăn đậu.”

Chu Lạc gấp một miếng đậu hũ non cho cô bé.

Trần Quân nhìn cậu chăm sóc cho Uyển Loan, cười bí hiểm nói: “Lạc, cậu có dáng vẻ của người làm cha rồi đấy.”

Nam Nhã không có phản ứng, Chu Lạc ngược lại thản nhiên thừa nhận: “Đương nhiên.”

Khương Băng Băng nói: “Không ngờ cậu lại thích con nít.”

Chu Lạc nói: “Tớ chỉ thích những em bé xinh xắn dễ thương thôi.” Vừa nói vừa dứt một muỗng canh gà cho Uyển Loan, Uyển Loan há miệng nuốt xuống.

Có lẽ con trai bé trẻ con sẽ toát lên vẻ thành thực hòa nhã hơn, ngay cả Khương Băng Băng cũng không tránh được xúc động, khẽ nói với Trương Thanh Lý: “Hình như Chu Lạc càng ngày càng đẹp trai hơn thì phải.”

Trương Thanh Lý cười: “Đúng vậy, sau này ai gả cho cậu ấy, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

Uyển Loan nhanh chóng ăn no, đợi Chu Lạc lau khô miệng cho cô bé, cô bé liền trượt khỏi đùi cậu, chơi bên chân Nam Nhã.

Khương Băng Băng nói: “Chu Lạc chờ cậu lên đại học, có nhiều cô gái xinh đẹp, lúc đó tha hồ mà chọn nhé.”

Trương Thanh Lý nói: “Tớ lại thấy Chu Lạc là người có nội tâm sâu sắc, bạn gái cậu ấy chắc chắn cũng là người có thành tích học tập ưu tú trong trường, không những thế còn phải kiến thức uyên bác nữa cơ.”

Chu Lạc cười không lên tiếng, chân Nam Nhã dưới khăn trải bàn lại “không cẩn thận” đập trúng chân cậu, sau đó lại âm thầm thu về. Chu Lạc hiểu rõ tâm tư của cô, tuy rằng cô không phải dạng người ghen tuông, nhưng cậu vẫn cảm động trước hành vi nhỏ mọn này của cô.

Chu Lạc là người biết chừng mực, trong trường hợp này cũng không để ý đến cô quá nhiều, mà dành thời gian để nói chuyện tán gẫu với bạn bè.

Trương Thanh Lý đang ăn giữa chừng thì không cẩn thận đánh rơi chiếc đũa xuống đất, khom người cúi xuống nhặt. Cô ta xóc khăn trải bàn lên, thấy Uyển Loan chẳng biết khi nào đã chui xuống dưới khăn trải bàn, đang nghiêng đầu tựa trên đùi Nam Nhã, vừa lăm bầm lấu bầu vừa cầm lấy tay Nam Nhã xoa xoa lên mặt.

Trương Thanh Lý cảm thấy buồn cười, nhặt chiếc đũa định chui lên, chợt thấy Uyển Loan cầm lấy tay Nam Nhã, đặt tay của cô vào trong tay Chu Lạc.

Trương Thanh Lý sửng sốt, ngay lúc đó hai bàn tay kia vội vã thu về, Uyển Loan liền bị Nam Nhã lôi ra khỏi dưới khăn trải bàn.

Uyển Loan đứng là nghịch ngợm thật đấy!

Trương Thanh Lý cười cười, khi chui ra khỏi khăn trải bàn, ngồi dậy thấy vẻ mặt của Chu Lạc và Nam Nhã đều rất bình thản, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Trương Thanh Lý bất chợt đẩy lên một suy nghĩ trong lòng, biểu hiện thế này không giống nam nữ tình cờ chạm tay nhau, bọn họ bình thường sẽ không tỏ ra bình thản như vậy!

...

Tiệc tan, Chu Lạc quay về tiệm băng đĩa lắng nghe tiếng nhạc du dương như làn gió thổi bên tai, nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài. Năm ngoái cũng vào tầm này, cậu đang ngủ gật trên quầy tạp hóa, tay của Nam Nhã bỗng xuất hiện trong giấc mộng của cậu, cậu còn nhớ rõ bóng lưng cô mặc sườn xám rời đi hôm ấy, nhớ rõ chiếc quạt thối bay lờ lững của cô.

Nghĩ đến đó, trên mặt Chu Lạc lại hiện lên nụ cười mập mờ.

Trong tầm mắt bỗng xuất hiện cái bóng của Trương Thanh Lý, Chu Lạc thu lại nụ cười, cô ta cầm theo chai rượu đế và hai cái chén, Chu Lạc kỳ quái liếc nhìn cô bạn, không nói gì.

Trương Thanh Lý ngồi đối diện cậu, bày chén ra, nói: “Chu Lạc, chúng ta uống vài li đi.”

Chu Lạc cự tuyệt: “Không uống.”

Trương Thanh Lý cười cười: “Vì sao không uống? Bởi vì cậu chỉ uống rượu vì cô gái cậu thích, còn tớ thì không phải là cô ta?”

Chu Lạc nhú mày, mờ mịt nhìn cô bạn: “Cậu nói linh tinh cái gì thế?”

Trương Thanh Lý cười si ngốc, cầm một chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

“Cậu điên rồi!” Chu Lạc đứng dậy kéo tay cô ta, rượu trong chén chỉ còn một nửa.

Trương Thanh Lý ngẩng đầu nhìn cậu, cười ha ha: “Tớ không điên, Chu Lạc, người điên là cậu, cậu mới là kẻ điên!”

Chu Lạc không rõ nguyên do, buồn bực: “Cậu uống trước khi đến đây rồi hả? Học gì không học lại học thói xấu uống rượu của người ta.”

“Cậu mới học thói xấu! Cậu dám nói ra tên cô gái mà mình thích không? Là ai hả?”

Chu Lạc sững sốt, giật mình chớp mắt một cái, ngay sau đó lại nhú mày khó chịu: “Cậu nói bậy bạ gì đó? Tớ không có thích ai!”

Trương Thanh Lý châm chọc cười: “Vậy tớ đành đi hỏi cô ta.”

Chu Lạc nói: “Cậu hỏi ai?”

Câu này lại làm cho Trương Thanh Lý luống cuống. Cô ta đưa mắt nhìn Chu Lạc, đột nhiên hiểu ra cậu đang che chở cho cô gái kia, mà cậu cũng không sợ Trương Thanh Lý đi chất vấn cô, bởi vì cậu biết rõ cô ta vốn không làm gì được Nam Nhã cả. Không ai có thể công phá niềm tin giữa hai người họ.

Trương Thanh Lý nói: “Tớ sẽ dẫn mẹ cậu cùng đi hỏi cô ta.”

Chu Lạc nheo mắt, xa lạ và thù địch nói: “Cậu dám!”

Nước mắt Trương Thanh Lý rơi lã chã.

Cho dù trước có phỏng đoán thế nào, hiểu lầm ra sao, nhưng ánh mắt của cậu lúc này đã nói rõ tất cả. Không sai, người con gái kia chính là Nam Nhã. Người con gái làm cho cậu tan nát cõi lòng thiếu chút nữa mất đi tính mạng, chính là Nam Nhã!

Có sao lại là Nam Nhã? Người con gái đã từng kết hôn và có con riêng, lại mang tiếng xấu nhất vùng!

Chu Lạc ngồi xuống, vẻ mặt bình thản và ổn trọng.

Trương Thanh Lý khóc: “Chu Lạc, tớ biết, chúng ta không cùng một đường, cậu sẽ không thích tớ, nhưng cậu có thể thích một người tương đồng cậu mà, đúng không? Tại sao cứ phải, tại sao cứ phải là cô ta chứ? Cô ta còn tệ hơn cả tớ!”

“Tớ chỉ thích mình cô ấy.” Mỗi câu mỗi chữ của Chu Lạc đều rất bình tĩnh: “Mà cậu, Trương Thanh Lý, tớ vẫn nghĩ cậu là một người sáng suốt, nhưng những lời cậu vừa thốt ra đã nói lên tất cả, cậu chỉ giả vờ như sáng suốt, không cam lòng thừa nhận bản thân say rượu.”

Trương Thanh Lý ngẩn ngơ, cảm thấy mất mặt, nhục nhã. Trong ánh mắt của cậu, cô ta nhìn thấy sự thất vọng và mất lòng tin. Mà chuyện của Nam Nhã, có lẽ cũng không cần thiết phải hỏi nữa.

Chuyện này không có nguyên do, chỉ có kết quả, cậu yêu, yêu rất sâu đậm, không có quan hệ gì với cô ta cả.

Nhưng dù lí trí có ngăn cản thế nào, Trương Thanh Lý vẫn không cam lòng nói: “Cô ta sẽ đi theo cậu sao?”

“Đúng.”

“Cô ta từng kết hôn và sinh con, cậu không thấy ngại sao?”

Chu Lạc cảnh giác liếc mắt nhìn ra ngoài tiệm, trưa hè nóng bức, đường không một bóng người, cậu thấp giọng hỏi ngược lại: “Chuyện đó có liên quan gì?”

“Cậu không quan tâm?”

“Tại sao tớ phải quan tâm?” Chu Lạc đáp lại.

Trương Thanh Lý không biết phải trả lời câu hỏi của cậu như thế nào.

Chu Lạc cầm lấy chén rượu còn lại, uống sạch một hơi, để chén không xuống trước mặt cô ta, nói: “Trương Thanh Lý, đừng nói cho bất cứ ai biết chuyện này, nếu không giấu được thì hãy chờ đến khi bọn tớ rời khỏi đây.”

Trương Thanh Lý che mặt khóc, cuối cùng gật đầu.

...

Trương Thanh Lý khóc lóc chạy ra khỏi tiệm, không để ý đến sắc mặt trắng bệch của Lâm Quế Hương đang đứng bên cạnh cửa. Bà vội đến đưa kem cho Chu Lạc, lúc đầu còn tưởng rằng đó là màn tỏ tình. Không ngờ lại là... từng kết hôn và sinh con?

Là ai?

Lâm Quế Hương tái mặt, lén theo dõi Chu Lạc mấy ngày, nhưng không tìm ra bất cứ điểm kì lạ nào. Cậu làm việc và nghỉ ngơi bình thường, ngoại trừ ra ngoài chơi cùng đám bạn thì không đi đâu nữa. Lâm Quế Hương nghĩ mãi không hiểu được, cậu gặp cô gái kia bằng cách nào?

Lâm Quế Hương âm thầm phỏng đoán, bà hiểu rõ tính cách con trai mình, nếu tìm một người phụ nữ đã có chồng lại có con sống trên trần có thể mẹ hoặc quyến rũ Chu Lạc, chỉ có Nam Nhã. Nhưng bà không tìm ra điểm liên quan gì giữa hai người bọn họ. Lần cuối cùng hai người bọn họ gặp nhau ở cửa hàng tạp hóa đã là chuyện mấy tháng trước, vả lại trông cũng không thân thiết mấy.

Bà cũng không tiện đi hỏi, lỡ không phải đừng nói tới chuyện bà cảm thấy ngại khi gặp mặt Nam Nhã, mà Chu Lạc cũng chẳng còn mặt mũi đi nhìn ai.

Lo lắng quá nhiều khiến Lâm Quế Hương mất ngủ, hai giờ sáng vẫn không thể nào chợp mắt được, bỗng nhiên bà muốn xem con trai đã ngủ hay chưa. Nhưng trong khoảnh khắc khoắc chiếc áo lông lên người, bà chợt nhận ra rằng, phải chăng trong đêm khuya tĩnh mịch tất cả trần nhỏ đều chìm trong giấc ngủ say?

Bà lập tức lên lầu đẩy cửa, cửa phòng khóa chặt, rèm cửa sổ phủ kín.

Lâm Quế Hương cầm chìa khóa mở cửa ra, điều hòa vẫn chạy, nhưng chiếc giường lớn trống trơn.

40. Chương 39

Nam Nhã đang dứt cơm cho Uyển Loan ăn thì nghe thấy có người gõ cửa, Nam Nhã bỏ cái thìa xuống, sờ đầu cô bé: “Uyển Loan có tự mình ăn cơm được không?”

“Được ạ!” Uyển Loan ngoan ngoãn gật đầu.

“Ng Sloan quá.” Nam Nhã cười cười, đi mở cửa, là Lâm Quế Hương, sắc mặt bà rất khó coi.

Nam Nhã cứng đờ người.

Lâm Quế Hương là người cực kỳ tinh mắt, một giây đó liền nhìn thấu tất cả. Khi đến đây bà cũng không chắc chắn lắm, bà cũng không ngại gánh lấy cái danh thị phi để chứng thực chuyện này. Nếu đúng bà sẽ tính sổ với cô, nếu sai bà sẽ quỳ xuống xin lỗi cô.

Bà tình nguyện để mình quỳ xuống, nhưng không được rồi, dù Nam Nhã chỉ thay đổi sắc mặt trong khoảnh khắc, nhưng cũng không qua được con mắt của bà.

“Chị Quế Hương.” Nam Nhã cười: “Chị có chuyện gì sao?”

“Cảm ơn cô đã gọi tôi một tiếng chị.”

Đáy lòng Nam Nhã rất rõ ràng.

Lâm Quế Hương không chào hỏi, đi thẳng vào trong nhà.

Phòng khách to lớn, Lâm Quế Hương ngồi ngay ngắn trên ghế salon, rất bình tĩnh. Nam Nhã đứng ở một bên, không lên tiếng.

Lâm Quế Hương nói: “Tôi hôm qua, tôi vào phòng của Chu Lạc, điều hòa vẫn mở nhưng người thì không còn. Tôi ngồi yên lặng ở trong đó chờ đợi, chờ xem bao giờ thì con trai tôi sẽ về. Đợi đến lúc trời gần sáng, tôi lại không dám tiếp tục chờ nữa, tôi không có đủ dũng khí để nhìn nó. Tôi liền trở về phòng mình, ngồi sau rèm cửa sổ tiếp tục chờ đợi, rốt cuộc nó cũng chịu trở về. Tôi nhìn nó lén lén lút lút đi vào trong sân. Con trai của tôi, nó về nhà mình mà lại chẳng khác gì một tên trộm.”

Trên trán Nam Nhã phủ một tầng mồ hôi mỏng.

“Tôi sinh ba đứa con, hai đứa trước đều không đủ tháng mà qua đời. Chu Lạc là đứa thứ ba, là đứa cuối cùng.” Lâm Quế Hương hít một hơi thật sâu nói: “Nó từ nhỏ đã ốm đau bệnh tật, vừa sinh ra đã dạo một vòng quỹ môn quan, nếu nó có chuyện gì, tôi cũng không sống nữa. Người nhà đều nói nó rất khó nuôi, nhưng nó là mạng sống của tôi, không, còn hơn cả mạng sống, nên tôi đã đem toàn bộ sức lực ra bảo vệ nó. Sau này nó lớn lên, lại khỏe mạnh, ít khi bệnh, học hành cũng được, rất có tương lai. Tôi đem tất cả hi vọng đặt lên người nó. Cô cũng có con, Nam Nhã, cô phải hiểu tâm tư của một người mẹ chứ?”

Người làm mẹ như Nam Nhã cúi đầu: “Tôi hiểu.”

“Sở dĩ tôi nói cô...” Trong mắt Lâm Quế Hương ánh lệ: “Cô là đồ vô liêm sỉ!”

“Nó bao nhiêu tuổi?” Nước mắt Lâm Quế Hương rơi như mưa, chỉ vào Nam Nhã, dường như chỉ muốn băm vằm cô thành vạn mảnh như một tội nhân thiên cổ: “Nam Nhã, cô nói xem, chị Quế Hương có đối xử tệ với cô không? Mọi người trên trần đều nói cô lăng lơ phóng đảng, nhưng tôi đã từng nói một lời nào chưa? Tôi chưa từng nói một câu không tốt về cô trước mặt bất cứ ai! Uyển Loan đến quây tập hóa mua kẹo bánh, chỉ cần có người nói lời dèm pha về cô, tôi luôn dẫn con bé đi chỗ khác. Nam Nhã, cô sờ thử lương tâm mình xem! Tôi có lần nào chưa che chở cho con gái cô không? Bởi vì tôi cũng làm mẹ, nên tôi hiểu. Dù bản thân có khó chịu đến mấy cũng muốn con cái mình sống thoải mái. Cô không thể không nói đạo lý như vậy được, Nam Nhã!”

Viên mắt Nam Nhã đỏ ửng.

Con người chính vì có lương tâm, mới sẽ mềm lòng. Mà Nam Nhã không phải kẻ ác, cô cũng có lương tâm, cô cũng sẽ mềm lòng.

“Cô lấy oán báo ân! Cô đem con trai của tôi...” Lâm Quế Hương nước mắt rơi đầy mặt, không đành lòng nói ra câu tiếp: “Nó vẫn còn nhỏ, cô lại dùng những thủ đoạn dơ bẩn kia đi câu dẫn dụ dỗ nó. Đáng đời cô bị người trên trần nói là lẳng lơ dâm dăng, đáng đời cô!”

Mặt Nam Nhã trầm xuống, bình tĩnh nói: “Chị Quế Hương, tôi không quyến rũ cậu ấy. Là cậu ấy yêu tôi, tôi cũng yêu cậu ấy.”

“Yêu?” Lâm Quế Hương há mồm trợn mắt, không tin vào tai mình, cười gằn, trong nháy mắt hóa thành phần nộ: “Cô nằm mơ đi! Cô cho rằng nó yêu cô sao? Nó bây giờ vẫn còn nhỏ, tuổi trẻ kích động bùng bột, nó biết cái gì là yêu chứ? Nó không biết thế giới bên ngoài rộng lớn tươi đẹp bao nhiêu, chờ nó hiểu rõ, nó còn yêu cô sao? Đến lúc đó nó sẽ hận cô! Hận cô lợi dụng lúc nó đơn thuần, đùa giỡn tuổi trẻ của nó! Hận chính mình đã nhầm lẫn tình yêu! Lúc đó nó sẽ vứt bỏ cô, đi tìm người phụ nữ nó yêu thương chân chính!”

Mặt Nam Nhã trắng bệch, không nói tiếng nào.

“Dì Quế Hương, dì làm sao vậy?” Uyển Loan cầm cái thìa, đứng trước cửa giao giữa phòng ăn và phòng khách, trên miệng còn dính hạt cơm.

Con bé chậm rãi lộc cốc đi tới, đứng bên cạnh Lâm Quế Hương đang khóc, ngửa đầu nhìn, có chút tò mò không hiểu. Con bé duỗi tay ra, sờ sờ chân bà, nhỏ giọng an ủi: “Dì Quế Hương, tại sao dì khóc?”

Lâm Quế Hương giận dữ đến mức mắt không chế: “Mẹ cháu không biết xấu hổ, đi dụ dỗ con trai dì!”

Uyển Loan đứng tại chỗ, cau mày lại, mờ mịt nhìn bà.

Nam Nhã lập tức tiến lên, đem Uyển Loan che lại phía sau, nói với Lâm Quế Hương: “Chị Quế Hương, chị có gì tức giận cũng đừng nói với trẻ...”

“Không muốn nói tôi nói với con cô? Vậy một là cô giết tôi, hai là đừng chạm vào con trai tôi nữa!”

Nam Nhã ngậm miệng, không thể nói tiếp được nữa.

Lâm Quế Hương nói: “Nam Nhã, nếu như cô không biết xấu hổ, cũng nên vì Uyển Loan mà suy nghĩ! Cô chờ đợi ở đây cũng chẳng có gì tốt đẹp, vậy mau rời khỏi trấn Thanh Thủy này đi! Cô phải biết, người phụ nữ vì con của mình, chuyện gì cũng làm ra được!”

Dứt lời, Lâm Quế Hương liền rời đi.

Nam Nhã đứng yên ở đó rất lâu, mãi đến khi Uyển Loan lắc váy cô: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Dì Quế Hương muốn chơi trò đóng vai cùng chúng ta sao?”

Nam Nhã ngồi xổm xuống, cười cười: “Đúng vậy. Dì Quế Hương kì thật rất tốt, đúng không?”

“Đúng!” Uyển Loan gật đầu: “Dì Quế Hương đối với Uyển Loan rất tốt!”

Nam Nhã mỉm cười, phẩy hạt cơm trên miệng cô bé: “Ừ, được rồi, đi ăn cơm thôi.”

...

Chu Lạc đi đưa cơm trưa cho Lâm Quế Hương, bà không có ở trong tiệm tạp hóa, cũng không biết đã đi đâu.

Chu Lạc liền để hộp cơm xuống quầy. Hôm nay trên trấn có hội chợ, hàng quán xếp đầy hai bên đường, ăn uống, quần áo, giày dép, cái gì cũng có.

Chu Lạc đi dạo một vòng, muốn nhìn xem có đồ chơi nào nhỏ nhỏ xinh xinh không để mua tặng cho Nam Nhã.

Cậu nhìn thấy con rối trên sạp hàng, chạy tới ngắm kĩ, cầm lên giật dây điều khiển mấy lần, phát hiện nó vốn không bằng con rối trong nhà Nam Nhã, người thợ này làm quá cầu thả! Lại nhìn sang sạp hàng quần áo bên cạnh, haizzz, càng chênh lệch, đôi tất ở tiệm Nam Nhã trông còn đẹp hơn.

Chu Lạc đang oán thầm trong bụng lại nhìn thấy con chuồn chuồn bằng gỗ. Lúc này mới nhớ ra, hồi học cấp ba thường hay làm mấy con chuồn chuồn kiểu này, so với loại đang bán trên quầy thì tinh xảo hơn nhiều.

Chi bằng tự tay làm một con chuồn chuồn gỗ cho Nam Nhã? Không, một con thì không đủ, phải làm một đàn mới được!

Chà, cũng phải làm cho Uyển Loan một đàn nữa, đàn này sẽ nhỏ hơn của Nam Nhã. Con bé nhìn thấy nhất định sẽ hưng phấn tròn tròn con mắt, há to miệng oa một tiếng, ôm chân cậu không buông.

Nghĩ đến cậu không khỏi nở nụ cười, quay đầu nhìn thấy Nam Nhã đang đứng ở phía trước, trong lòng vui vẻ, lập tức chạy tới, cách cô khoảng mấy bước mới phát hiện mình nhận lầm. Đó chỉ là một con rối bằng vải bông đang mặc sườn xám của sạp hàng quần áo, hoa văn trên sườn xám rất giống phong cách mặc ngày thường của Nam Nhã.

Chu Lạc gãi đầu một cái, cười thầm chính mình ngớ ngẩn, đầu óc suốt ngày nghĩ đến cô, bây giờ đi đâu nhìn ai cũng thấy giống cô cả. Nhìn một khối vải bông hình người cũng nghĩ là cô.

Chu Lạc buồn cười tự giễu chính mình, lắc đầu một cái, quay người lại, nụ cười trên môi từ từ nhạt dần rồi tắt hẳn. Một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên não, cậu chợt nghĩ đến chuyện Hồ Lập Phàm cầm trong tay một miếng vải bông, bỗng nhiên liền hiểu rõ chuyện Hồ Lập Phàm trúng tà và cái chết của anh ta.

Trời ạ, cậu đã từng ra vào cửa tiệm sườn xám nhiều lần như vậy, khắp nơi đều là bóng người, nhưng đến hiện tại cậu mới nghĩ thông suốt miếng vải bông Hồ Lập Phàm nắm trước khi chết là có ý nghĩa gì.

Cũng chính ở thời khắc đó, cậu hiểu rõ bí mật của chiếc váy màu đỏ.

Đối với cái chết của Từ Nghị, cậu cảm thấy vô cùng thoải mái, trong tiềm thức luôn bài xích chuyện tìm hiểu rõ nguyên nhân cái chết của anh ta, tùy ý suy nghĩ một cách đơn giản, có hai trường hợp, một là Trần Linh nói dối, hai là đám người nhân chứng hợp nhau lại nói dối.

Nhưng không đúng như vậy.

Trần Linh không nói dối, chiếc váy màu đỏ kia quá nổi bật, quá sắc sảo, tại sao Trần Linh lại ngốc nghếch mặc nó đi hẹn hò chứ? Không, cô ta không làm vậy.

Nhân chứng nhìn thấy rất nhiều, làm sao có thể thống nhất cùng nói dối, và tại sao phải thống nhất cùng nói dối? Không, bọn họ cũng không nói dối. Bọn họ thật sự nhìn thấy người phụ nữ mặc váy đỏ.

Mọi người trên trấn đối với chiếc váy đỏ kia có ấn tượng rất sâu, biết đó là quần áo của Trần Linh, liền lầm tưởng người phụ nữ mặc nó là Trần Linh.

Mà hôm đó trời lại mưa rất to, ai có thể nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ mặc váy đỏ đây?

Chu Lạc đứng dưới mặt trời tháng tám chói chang lại như đứng trong băng tuyết tháng mười hai, cả người lạnh ngắt.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu sao? Mơ hồ lí trí, che đậy hiện thực? Nửa năm trước, cậu sa vào sự ôn nhu dịu dàng vô tận của cô, sự thật rành rành như vậy, lại không thấy rõ? Cậu bài xích tất cả những người có hiềm khích với cô, chìm đắm trong sự ngọt ngào của cô, nhìn cô chậm rãi tiếp nhận cậu, đối với một chuỗi chuyện kì lạ về nguyên nhân cái chết kia, cậu lại làm như không thấy?

Cô... cô biết được sao? Biết được tất cả những chuyện này? Biết được tâm lý của cậu sao?

Trong đầu Chu Lạc trống rỗng.

Nhưng mà, nói như vậy cũng không đúng.

Nam Nhã không thể rời khỏi tiệm sườn xám được, chàng vạng hôm đó Từ Nghị vẫn ở cùng Trần Linh. Nam Nhã không thể tới gần anh ta. Hôm đó cô chưa từng nhìn thấy Từ Nghị.

Chu Lạc nghĩ mãi không ra, cậu thần thờ đi tới cửa tiệm sườn xám, cửa cuốn kéo xuống một nửa, Nam Nhã không ở đây. Sắp tới giữa trưa, cô phải đi làm cơm cho Uyển Loan ăn.

Chu Lạc ngồi chờ ra ở trên bậc thang cửa ra vào, một chiếc xe tải dừng ở ven đường, có người mặc quần áo nhân viên xuống xe, chạy đến hỏi: "Tiệm may này của cậu sao?"

Chu Lạc ngẩng đầu: “Hả, có chuyện gì?”

Cậu liếc nhìn biển hiệu chiếc xe tải, là công ty máy tính.

“Chúng tôi mới vừa lắp đặt máy tính cho một gia đình, vừa vặn đi ngang qua đây, liền thuận tiện hỏi thăm xem chiếc máy tính lắp đặt lần trước trong tiệm có sử dụng tốt không, chúng tôi có thể đem đi bảo hành.”

“Chiếc máy không có vấn đề gì.” Chu Lạc nói.

“Tốt, cảm ơn.” Nhân viên công tác xoay người muốn đi.

Trong đầu Chu Lạc chợt lóe lên một ý, đột nhiên hỏi một câu: “Lần trước gọi các anh đến sửa máy tính, tại sao lại không đến?”

Nhân viên sững sốt: “Vào lúc nào?”

Chu Lạc ngừng một vài giây, lại vung tay lên, ra hiệu cho anh nhân viên tiếp tục đi. Cậu nhếch môi cười cười, nói: “Không có chuyện gì, cũng lâu lắm rồi, đã là bốn, năm tháng trước. Các anh có lẽ cũng không nhớ rõ.”

“Không thể nào.” Nhân viên nói: “Năm nay trấn Thanh Thủy không có ai gọi chúng tôi đến sửa máy tính cả.”

41. Chương 40

Nam Nhã đón Uyển Loan từ nhà trở về, đi tới cửa tiệm, phát hiện cửa cuốn lại được kéo xuống thêm một đoạn, cô ngăn người, nhưng ngay sau đó liền đoán ra là Chu Lạc tới.

Nam Nhã vào tiệm, thấy Chu Lạc đang nghiêng người lên trên quầy nghe nhạc. Cô kéo cửa cuốn xuống, đóng chặt, căn phòng tối đen, chỉ còn chút ánh sáng chiếu vào từ khe nhỏ trên cửa sổ.

Nam Nhã hỏi: “Sao lại đến lúc này?”

Người đang ngã trên quầy vẫn im lặng không lên tiếng, Nam Nhã bất giác bật cười bản thân ngớ ngẩn, cậu đang nghe nhạc, sao nghe được tiếng của cô.

Trong phòng không mở quạt, cực kỳ oi bức.

Nam Nhã ấn nút khởi động quạt, chỉnh lại những suy nghĩ trong đầu, đi tới xoa tóc của Chu Lạc. Cậu vẫn không nhúc nhích, lúc này cô mới ngửi thấy mùi rượu rất nồng.

“Cậu uống rượu?” Nam Nhã bật đèn lên.

Đôi mắt Chu Lạc phủ mờ hơi sương, đưa tay che ánh sáng theo phản xạ, cậu quay đầu sang phía bên kia, một tay đưa ra tắt đèn bàn.

Nam Nhã đứng trong bóng tối, thầm nghĩ có lẽ cậu vừa bị Lâm Quế Hương trách mắng, nhất thời tâm trạng của cô cũng xuống dốc.

Nam Nhã nói: “Chu Lạc!”

“Haizzz, mới đi ăn tiệc cùng mấy đứa bạn, bị chúng nó chuốc cho mấy ly.” Chu Lạc lầu bầu, nói không rõ tiếng: “Em không muốn đi chỗ khác, chỉ muốn đến bên chị thôi, Nhã Nhã.”

“Em nhớ chị lắm.” Chu Lạc nói.

Trái tim Nam Nhã mềm nhũn, mơ hồ không còn giống cô của mọi khi nữa, cô ngây ra một lúc lâu sau mới nói: “Lần sau đừng uống nhiều như vậy.”

Chu Lạc đưa tay ra, cô đặt tay mình vào trong tay cậu.

Cậu cầm tay kéo cô ngồi xuống, gỡ một bên tai nghe, nhét vào trong tai cô.

Là giai điệu bài hát “Cứ yêu em như thế”.

Nam Nhã vuốt ve mái tóc cậu.

Cậu thiếu niên chợt hỏi: “Chị muốn hút thuốc không?”

Tay Nam Nhã cầm điếu thuốc, đưa đến gần cậu, nhờ cậu châm lửa, que diêm được đánh lên, Nam Nhã thấy ánh mắt Chu Lạc ửng đỏ, cô hỏi: “Uống bao nhiêu rượu?”

Chu Lạc nhả ra một làn khói trắng: “Đã quên.”

Hai làn khói mờ ảo tỏa ra rồi hòa quyện vào nhau, không ai nói một lời, chỉ có âm thanh du dương phát ra từ tai nghe.

”Tình yêu là gánh nặng, yêu nhau như bị giày vò, tận đáy lòng tôi giờ đây ngập tràn nước mắt.

Tình cảm xưa tựa men say, tôi sợ lại phải theo đuổi lắm rồi, nhưng sao vẫn si tình muốn gặp em.”

Nam Nhã lắng nghe, hút thuốc, cõi lòng là một khoảng hoang vu. Đầu tai nghe bên kia được nhét vào tai Chu Lạc, chẳng biết cậu đang nghĩ gì trong đầu. Phía trước đầy gian nan hiểm trở, sợ rằng thời gian không còn nhiều nữa. Lúc này cùng nhau gục xuống bàn an tĩnh nghe nhạc, có lẽ sẽ là giây phút đẹp nhất sau cùng.

Bài hát kết thúc, Chu Lạc tắt cassette, nói với Nam Nhã: “Chị, em đọc thơ cho chị nghe nhé, đã lâu không đọc rồi.”

“Ừ.”

“Bài thơ này tên là ”Trong gương“.”

Tay của Chu Lạc gác lên trên tủ, khói trắng lượn lờ quanh đầu ngón tay.

”Chỉ cần nhớ tới chuyện hối hận trong cuộc đời

Hoa mai lại rơi xuống

Ví như thấy em bơi đến bến bờ khác

Ví như leo lên một cây tùng la hán

Chuyện nguy hiểm tất nhiên xinh đẹp

Không bằng nhìn em cưỡi ngựa quay về

Đôi gò má ửng ửng

Xấu hổ cúi đầu đáp lời hoàng đế

Một bên gương vĩnh viễn chờ đợi em

Để em ngồi xuống nơi thường soi trong kính

Nhìn ngoài cửa sổ, chỉ cần nhớ tới chuyện hối hận nhất trong cuộc đời

Hoa mai lại rơi đầy núi nam.”

Chu Lạc ngâm xong bài thơ, hỏi: “Thích không?”

Nam Nhã gục đầu xuống bàn, nghiêng mặt nhìn cậu cậu, cười khẽ nói: “Thích.”

Chu Lạc nói: “Em cũng rất thích. Lần đầu tiên nhìn thấy liên học thuộc, em cảm thấy bài thơ này rất giống chị.”

Nam Nhã hỏi: “Cậu nói chị là người đang ngồi trong gương?”

Chu Lạc nói: “Chị chính là vẻ đẹp ẩn trong sự nguy hiểm.”

Nam Nhã nhìn cậu chăm chăm, không lên tiếng.

Chu Lạc hỏi: “Nhã Nhã, cuộc đời này của chị, từng làm chuyện gì khiến bản thân hối hận chưa?”

Nam Nhã híp mắt lại, chậm rãi nhả ra một làn khói: “Không có.”

Chu Lạc trầm mặc một lát, hỏi: “Cũng không hối hận đã gả cho Từ Nghị sao?”

Nam Nhã nói: “Mỗi một bước trong cuộc đời đều thuộc về tình huống buộc phải lựa chọn trong thời gian đó, có lẽ biết rõ sẽ hối hận cũng vô dụng, cho nên không cần phải hối hận.”

Chu Lạc cười cười, nói: “Cũng đúng.”

Nam Nhã hỏi lại: “Còn cậu?”

Chu Lạc nhìn cô: “Sao cơ?”

Nam Nhã nói: “Cậu đã làm chuyện gì khiến mình hối hận chưa?”

Chu Lạc cúi thấp đầu xuống, dụi dụi con mắt nói: “Mùa đông năm ấy, em không nên say rượu rồi uống nhầm thuốc.”

Trong lòng Nam Nhã thoáng mất mát, cậu hối hận rồi?

Chu Lạc không nói gì nữa, còn hỏi: “Nghe nhạc tiếp nhé?”

Nam Nhã nói: “Ừ.”

Chu Lạc nói: “Em muốn nghe bài ”Hong nhan tri kỷ“.”

Tay cầm điều thuốc của Nam Nhã khẽ khựng lại.

Chu Lạc nhúc nhích người, xoa trán nói: “Đĩa nhạc đâu?”

Nam Nhã cup mắt xuống: “Để chị đi tìm.”

Cô di di dập tắt điều thuốc, đi đến gian phòng bên cạnh. Kéo rèm cửa ra, tia sáng mờ mịt chiếu vào. Nam Nhã không có bật đèn, ngồi xổm dưới đất, lục lọi tìm kiếm băng từ trong hộp giấy. Trời nóng bức, chẳng mấy chốc người cô đã ướt đầm mồ hôi.

Một bàn tay đặt lên trên tay cô, chẳng biết Chu Lạc đã vào phòng từ lúc nào, đầu ngón tay sờ lòng bàn tay cô một chút, thấy mồ hôi chảy đầy tay.

Lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi hột thể nhưng trên mặt cô vẫn cố duy trì vẻ bình tĩnh.

“Không tìm thấy.” Nam Nhã cười thu tay về, đưa tay vuốt ve một bên tai nói: “Có lẽ bị lạc mất rồi.”

“Lạ thật đấy.” Chu Lạc xem một lượt hộp đựng băng từ: “Tất cả đĩa băng chị mua đều cất ở trong này.”

Cậu quay đầu lại nhìn cô: “Nếu em nhớ không nhầm, lần cuối cùng nghe đĩa đó là vào hôm trời mưa, chính cái hôm bão bùng năm tháng trước. Sau đó mỗi lần nghe nhạc ở chỗ chị, cũng không thấy chị bật bài hát kia nữa.”

“Chắc là bị lạc đâu đấy.” Nam Nhã đứng lên muốn đi, Chu Lạc vội đứng lên kéo cô lại: “Nam Nhã.”

Bởi vì say, người cậu khẽ lung lay, cậu chống tay vào tường mới đứng vững được.

“Nam Nhã, ngày đó, chị có gọi người đến sửa máy tính đến thật không?”

Nam Nhã trầm mặc, nửa giây sau mới nói: “Không có.”

“Vì sao?” Cậu nhìn cô, lại thấy nhen nhóm chút hi vọng trước thái độ thành khẩn của cô.

Nam Nhã nhìn cậu, nở nụ cười: “Nếu như cậu muốn biết thì chị sẽ nói, vì chị hi vọng có cơ hội ở riêng với một mình cậu.”

Trái tim Chu Lạc lặng xuống.

Chính nụ cười này, cũng chính nụ cười này đã khiến cậu trầm luân, che mờ đôi mắt cậu.

Chút hi vọng còn sót lại cũng tan vỡ, tay của Chu Lạc từ trên bả vai cô trượt xuống, nụ cười tắt ở khóe miệng: “Muốn có cơ hội ở riêng với một mình em? Chị vẫn đợi ở trong gian phòng sát vách, muốn ở riêng với một mình em, để em làm nhân chứng cho chị không có mặt tại hiện trường tai nạn?”

Nam Nhã nhìn cậu, nét mặt liên tục thay đổi khôn lường, chỉ trong nháy mắt đã thấy vô cùng xa lạ, kinh ngạc, đau thương, lạnh lùng cuối cùng trở về với biểu cảm lạnh nhạt ngày thường, nhìn cậu, không nói một lời.

“Chị nói đi, nói chị không ở gian phòng bên cạnh, mà những âm thanh đó phát ra từ băng đĩa thu âm!” Viên mắt cậu ửng hồng, ngập tràn bi thương như một đứa trẻ bị người thân vứt bỏ.

“Mùa hè năm ngoái chị tìm em sửa cassette, chị đã không còn muốn dùng nó nữa rồi. Sau đó chị lại mua một cái máy mới có chức năng thu âm, ghi lại âm thanh phát ra từ máy may và tiếng của chị. Chị để Uyển Loan ngủ lại đây, nhằm giữ chân em, em sẽ không nói chuyện với chị, cũng không quấy rầy chị, chị nói gì em cũng trả lời ngắn gọn. Những câu đối thoại như ‘Sửa xong chưa’, ‘Sửa thế nào’, ‘Sắp xong rồi’,... rất đơn giản, không sợ bị lộ. Em không biết chị làm gì có thể khiến Uyển Loan ngủ say như thế, nhưng chị biết chắc rằng em sẽ không đánh thức Uyển Loan. Còn bài hát, nếu như em đoán không sai thì câu ‘Vừa hay chị cũng muốn nghe thử.’ có ý nghĩa khác, nếu chị không trả lời lại câu hỏi yêu cầu bài hát của em sẽ khiến em hoài nghi, chị dám ghi âm bài hát đó vì chị biết chắc em sẽ chọn bài hát ‘Hong Nhan Tri Kỷ.’”

Chu Lạc nói đến đây, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

“Bài ‘Hong Nhan Tri Kỷ’ chính là bài hát chị đã nói với em lúc còn trong bệnh viện, chị từng nói chị thích em như một ‘tri kỷ’. Hôm đó khi đến tiệm mua băng đĩa, chị biết rõ em thích chị, em muốn biết mọi chuyện liên quan đến chị, em sẽ ghi nhớ ca khúc mà chị thích. Trần Quân hỏi chị thích ca sĩ nào, chị nói thích Châu Tuệ Mẫn, mà bài hát đầu tiên của Châu Tuệ Mẫn chính là ‘Hong Nhan Tri Kỷ.’”

Cậu cất tiếng cười khanh khách, cười đến mức nước mắt lưng tròng: “Chị có biết hay không, em đã bật nghe bài hát đó suốt nửa tháng. Mỗi lần nghe em đều nghĩ rằng chị đang nói thích em, không phải như một đứa bé, mà là sự yêu thích khi gặp được người tri kỷ. Nam Nhã, có sao chị lại tài giỏi như vậy, em nghĩ gì trong đầu chị đều biết rõ ràng như thế.”

Đúng vậy, cậu chính là con rối bị cô giật dây. Cậu là một con rối, cô là người điều khiển, tinh tế nhu nhược như vậy nhưng dễ dàng làm cho cậu di chuyển sống động, cũng đẩy cậu vào cõi chết.

Nam Nhã nhìn ánh mắt cậu lóe sáng lên sau dòng lệ, trái tim đột nhiên như bị kim đâm. Cô xoay người muốn bỏ đi. Chu Lạc kéo cô lại, giữ chặt bả vai cô.

“Vì sao không nghe em nói hết? Vì sao không phủ nhận mọi chuyện? Lần đó chị dẫn em vào gian phòng bên cạnh và áo có phải cũng nằm trong kế hoạch của chị không? Bởi vì ở trong gian phòng bên cạnh, chị ngồi ở chỗ này mới khiến em có thể làm ra chuyện đáng xấu hổ với chị. Từ đó về sau em mới không muốn vào lại gian phòng này vì em thấy hổ thẹn với chị. Cũng vì thế chị mới chắc chắn hôm đó em sẽ không bước vào gian phòng này nói chuyện với chị mà sẽ ngồi ngoài kia.”

Cô quá tỉ mỉ cẩn thận, đến mức cậu cảm thấy rét run.

“Ngay cả việc trời mưa cũng được chị tính toán kỹ lưỡng, tiếng mưa rơi làm ảnh hưởng đến thính lực, cũng khó phát hiện ra âm thanh được phát ra từ băng đĩa thu âm trước. Hơn nữa, do trời mưa nên người đi đường cũng ít, người ghé vào quán mua quần áo càng ít hơn. Mà một tháng trước khi thực hiện kế hoạch, chị đã không nhập thêm quần áo mới vào trong tiệm, vì đó mọi người sẽ không ghé vào mua nhiều nữa.”

Cậu lung lay sắp đổ, nhưng cô từ đầu đến cuối vẫn im lặng không lên tiếng trả lời. Lúc này đột nhiên cậu thấy cảm hận cô, hận bản tính lạnh lùng và tàn nhẫn của cô.

“Vậy rốt cuộc chị xem em là cái gì? Là công cụ chứng minh chị không có mặt tại hiện trường tai nạn sao? Hay là một thằng ngốc không biết suy nghĩ? Trước mặt có vô vàn điểm khả nghi như vậy nhưng em chẳng khác nào thằng mù! Vì sao lại tốt với em? Phát hiện công cụ này không ngu xuẩn đến mức đó ư? Cho nên mới đối xử dịu dàng với em sao? Để trái tim em càng nghiêng về phía chị, không còn đủ lí trí suy xét đến cái chết của bọn họ?”

Một người làm sao có thể điều khiển tình cảm người khác như vậy? Làm sao có thể tùy tiện thoải mái đùa bỡn tình cảm của người khác như thế?

Nhưng cô vẫn im lặng không lên tiếng, vẫn tỏ ra xa lạ như thế. Cậu cảm thấy thất bại chưa từng có, mệt mỏi đến tột cùng, choáng váng trong giây lát, nhẹ giọng hỏi: “Nam Nhã, có phải kể từ mùa hè năm ngoái chị đã lên kế hoạch giết Từ Nghị không?”

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, hi vọng có thể tìm thấy một chút biểu cảm nào đó, nhưng cậu không tìm thấy, vẻ mặt cô vẫn lạnh lùng như vậy, cậu không thấy rõ.

Đột nhiên Chu Lạc kéo màn cửa sổ ra, ánh nắng mặt trời chói mắt xuyên thấu qua lớp kính mờ rọi vào trong phòng, Nam Nhã híp mắt quay đầu đi chỗ khác, Chu Lạc cũng che kín hai mắt, tia sáng bất thành linh xuất hiện cũng kích thích nước mắt của cậu.

Chỉ trong một khắc đó, mọi thứ đều rõ ràng, tựa hồ đây mới là tình yêu của bọn họ, cảm thấy xấu hổ kinh khủng, ầm Ứt, thối rửa, sinh sôi trong đêm tối và toát ra đau đớn dưới ánh mặt trời.

Cuối cùng, cô cũng thích ứng với ánh sáng, cuối cùng Chu Lạc cũng thấy rõ ánh mắt cô chỉ có lạnh lùng và lạnh lùng. Đây là vẻ mặt chân thật nhất của cô dưới ánh mặt trời. Tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất mà cậu từng thấy đều là hoang tưởng trong bóng tối của cậu, nó sẽ thành ảo ảnh dưới ánh sáng.

Nước mắt của Chu Lạc đảo quanh hốc mắt.

42. Chương 41

Cô từng nói: “Chu Lạc, cậu nghĩ chị tốt như vậy, chỉ sợ sau này phải thất vọng.”

Còn thống khổ hơn nhiều so với bị phản bội và lừa dối, thất vọng có đáng là gì?

Cô không nói một lời, không thừa nhận cũng không phủ nhận, cứ như vậy tỉnh táo đứng trước mặt cậu, chờ cậu lột bỏ từng lớp vỏ, vạch trần từng sự thật.

Đúng vậy, bắt đầu từ mùa hè năm ngoái, cô đã muốn Từ Nghị chết.

Mùa hè năm ngoái xảy ra chuyện bạo lực gia đình và vũ nhục cưỡng gian thể nhưng chỉ được xử hai bên hòa giải. Bác sĩ kê thuốc cho anh ta, Từ Nghị lại không muốn để người khác biết mình phải uống thuốc an thần nên giấu diếm, Trần Linh cũng không biết.

Nhưng Nam Nhã biết. Bởi vì... cô muốn anh ta ra đi.

Cô một mực chờ đợi cơ hội, chờ anh ta uống rượu. Từ Nghị không uống rượu, ngay cả trong việc kinh doanh cũng không uống, duy chỉ có lúc hẹn hò với Trần Linh là sẽ dùng. Cô biết hai người họ có tư tình từ lâu thế nhưng luôn giả vờ không biết, cô ngày qua ngày nuôi dưỡng thói quen của anh ta, để anh ta đúng năm rưỡi chiều sẽ uống thuốc, sau đó sắp đặt thời gian hẹn với Trần Linh vào đúng giờ này.

Trần Linh đến nhà cô vào hôm sinh nhật cũng là do cô dàn dựng, để xác định Từ Nghị thật sự uống rượu. Ngày đó Chu Lạc vào nhà, thức ăn trên bàn được dọn lên, là cô cố tình làm chậm thời gian ăn cơm, không cho Từ Nghị chết ngày hôm đó.

Trần Linh cho là cô muốn níu kéo Từ Nghị cũng là cô cố ý làm cho cô ta hiểu lầm, cô nắm bắt chặt tâm tư và ý định của Trần Linh. Trần Linh cũng rơi vào cái bẫy của cô, vừa nghe cô muốn nhân dịp kỷ niệm ngày cưới để làm hòa với Từ Nghị, cô ta liền xin nghỉ đến nhà làm cơm lấy lòng Từ Nghị.

Vào xế chiều hôm đó, cô xác nhận Trần Linh đã xin nghỉ, liền biết kế hoạch bắt đầu rồi. Trần Linh muốn chọc tức cô, muốn chứng minh địa vị của mình trong lòng Từ Nghị lớn hơn cô. Nhưng cô ta lại không biết rằng, cô muốn Từ Nghị về nhà gặp Trần Linh rồi anh ta sẽ ra đi. Mà cô thậm chí không cần ra tay, chỉ chờ Chu Lạc đến sửa máy tính cho cô. Lúc cô tìm cậu sửa máy cassette cũng là vì muốn chính miệng cậu nói ra, cậu biết sửa.

Không, những việc cô làm còn nhiều hơn thế.

Có lẽ bắt đầu từ mùa hè năm ngoái, quần áo trong tiệm của cô đều bán mỗi thứ một bộ, chính là đặc biệt chuẩn bị cho Trần Linh. Cô chỉ bán một bộ màu đỏ đó mà thôi, cô đã biến Trần Linh thành tiêu điểm, mà nếu cô muốn làm một bộ giống y như thế là điều quá đơn giản.

Toàn bộ người trên trấn đều trở thành con rối trong tay cô. Tất cả mọi người đều diên rồ công kích Trần Linh. Tin đồn tìm thấy hộp thuốc là do cô tung ra, thân phận của nhân chứng cũng là do cô gián tiếp tiết lộ cho Trần Linh, trực tiếp dẫn đến xung đột giữa cô ta và người dân trên trấn, ép Trần Linh đến mức tự tử.

Chu Lạc nói:“Ngày đó kỳ thực chị không cần phải ra khỏi nhà, không cần kéo em đến làm nhân chứng tại chỗ cho chị, nhưng chị muốn đóng giả làm Trần Linh, muốn để mọi người nhìn thấy, để họ đứng ra làm chứng. Chị muốn Trần Linh trải qua hoàn cảnh bị cả trấn dè bỉu chê bai, vũ nhục, trách oan trách uổng. Nhưng không ngờ Trần Linh lại không chịu được mà tự sát.”

Ánh mắt Nam Nhã khẽ xoay tròn, nhàn nhạt cười.

Chu Lạc mơ hồ sờ tóc gáy:“Chị...”

“Chị đoán được cô ta sẽ tự sát.” Nam Nhã như cười như không nói:“Nếu không, Từ Nghị đã chết rồi chị cần gì phải đi ra ngoài giả dạng thành cô ta?”

Bỗng nhiên cô lại thoải mái như vậy khiến Chu Lạc vô cùng lúng túng:“Vậy chị, lúc đó...”

Cậu muốn nói gì đó, nhưng trong phút chốc lại không biết nên nói gì cả. Nỗi đắng cay theo khóe miệng tràn ra, đau đến mức cả người như vỡ vụn:“Mọi người đều bị chị thao túng, lợi dụng.”

“Không, là hai mắt bọn họ bị che mờ, bị nội tâm của bọn họ điều khiển.” Nam Nhã nói:“Đám người trên trấn này, ai cũng đeo trên vai tội danh giết người, bàn tay của tất cả bọn họ đều dính máu của Trần Linh.”

Cô đùa cợt toàn bộ người trên trấn, thù hận tất cả bọn họ.

Chu Lạc run sợ, nói:“Còn em thì sao? Ở trong mắt chị, em cũng ngu xuẩn dốt nát như bọn họ ư?”

“Không cậu quá thông minh.” Nam Nhã nói:“Chị biết sớm muộn gì cậu cũng phát hiện ra mọi chuyện, chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Chu Lạc chợt thấy nhói trong tim:“Suốt khoảng thời gian qua, quyết định của em đều bị chị làm cho rối tung rối mù, khi nào mới có thể tỉnh lại?”

Nam Nhã trầm mặc.

Chu Lạc cũng ngây người một lúc lâu, vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi:“Em vẫn luôn nghĩ rằng, kế hoạch vạch ra của chị rất khá, nhưng nếu có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ví như em vô tình phát hiện chị không có trong gian phòng bên cạnh. Chị phải làm sao?”

Nam Nhã nói:“Nếu vậy phải xem cậu có giấu chuyện đó giúp chị hay không?”

Một câu nói rất nhẹ nhàng.

Chu Lạc kinh ngạc nhìn chằm chằm cô, hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Bao nhiêu mong ước và kỉ niệm tốt đẹp trong một suốt một năm qua đều bị cô xé nát. Tất cả dịu dàng của cô, đến thời điểm này mới phát hiện ra chỉ là lợi dụng cậu mà thôi? Nụ cười của cô, ánh mắt của cô, cái ôm của cô, chẳng qua là kế sách để che mờ suy nghĩ của cậu hay sao?

Đáng giận nhất chính là điều cô nói đều đúng hết, vì cô, cậu thực sự sẽ che giấu tất cả.

“Rốt cuộc em là gì?” Cậu bắt đầu sợ những điều mình suy đoán trở thành sự thật, sợ đau khổ, chỉ muốn tự mình xé rách đến tận cùng:“Em là gì? Chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của chị sao? Chị có lý do của chị, có nỗi khổ của chị. Em cũng đã nói, vì chị, em sẵn sàng chết. Nhưng dựa vào cái gì chị lại lợi dụng em? Dựa vào cái gì chứ? Tất cả mọi thứ trước kia đều là dối trá sao? Chị chỉ đùa cợt em như một thằng ngốc, chỉ vì em có giá trị cho chị lợi dụng thôi sao?”

Cậu tuyệt vọng nhìn cô, chờ cô lắc đầu phủ nhận.

Mà một khắc kia, Nam Nhã cảm nhận rõ ràng được cảm giác tan nát cõi lòng đáng lan tràn nơi trái tim, dần khuếch tán ra khắp cơ thể. Cô thấy rõ nỗi thống khổ mà cậu thiếu niên đang chịu đựng, nhìn cậu suy sụp, tứ chi của cô đột nhiên cũng mất đi cảm giác.

Cậu yêu cô, cô biết rõ.

Chuyện đến mức này, tình yêu cũng bước đến vách núi, cho dù có cố kéo dài cũng không thể đứng vững. Con đường phía trước là vực sâu vạn trượng, có thể đến cuối cùng đều giống như lời Lâm Quế Hương nói, cậu chỉ biết hận cô, hận cô đã lợi dụng sự đơn thuần của cậu, đùa giỡn tình cảm của cậu. Cũng như lúc này, chắc chắn cậu đang hối hận.

Cô đem chân tình hoàn trả lại thì có ích gì? Đứng trước tội ác tày đình, thì chân tình đã không còn đáng nhắc đến từ lâu. Dù thốt ra khỏi miệng cũng chỉ là dơ bẩn xấu xa, chỉ biết trách bản thân đã dự đoán đúng tất cả, thế nhưng lại không dự đoán được trái tim của mình.

Cậu còn nhỏ, dễ dàng quên đi nỗi đau để tiến về phía trước. Nhưng cô lại không thể, cô đã sớm bước qua cái tuổi dễ nhớ dễ quên đó rồi.

“Cậu có giá trị cho chị lợi dụng sao? Đúng.” Khuôn mặt trắng bệch của cô giống như đã hòa tan vào ánh nắng mặt trời: “Nhưng bây giờ, cậu đã hết giá trị lợi dụng rồi.”

“Chị...” Chu Lạc giật mình hoảng hốt, không thể tin được cô lại có thể nói ra những lời như vậy.

Cậu ngây người, đột nhiên không thể thốt ra bất cứ câu phản bác nào.

Xung quanh tĩnh lặng như đã chết, trong khoảnh khắc ấy, cậu thiếu niên nước mắt lệ nhòa, đôi môi run rẩy, giống như đang chịu sự uất ức lớn nhất trong cuộc đời, chỉ tay về phía cô.

“Chị... Chị... Chị không có trái tim!”

Cậu thiếu niên òa khóc nức nở.

“Giờ cậu đã thấy rõ bản chất của chị rồi chứ? Cậu đi đi, sau này chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa.”

Chu Lạc đau lòng rơi nước mắt, chẳng khác nào một đứa trẻ bị vứt bỏ. Cậu nghẹn ngào lắc đầu nhưng không thể thốt ra dù chỉ một lời.

Nam Nhã xoay người chẳng buồn liếc nhìn đáng vẻ tan nát cõi lòng của cậu. Cô nói: “Về nhà đi, ngủ một giấc hôm sau sẽ đỡ hơn.”

“Sẽ không. Em biết, sẽ không tốt hơn.” Cậu giơ cánh tay lên lau nước mắt, nhưng nước mắt vẫn rơi không ngừng.

“Vậy thì ngày mai, ngày kia, tháng sau, năm sau,... cậu sẽ...”

“Là em hại chị.” Chu Lạc nói.

Nam Nhã sững sờ.

Chu Lạc chảy nước mắt: “Em hối hận, em không nên say rượu, không nên uống nhầm thuốc, không nên nằm viện để chị đến thăm. Như vậy cũng không có ai nghe thấy chuyện chị phải rời đi, nếu như vậy, chị đã thoát khỏi nơi này mãi mãi, mọi chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra. Nam Nhã, tại sao chỉ luôn tỏ ra xấu xa, hư hỏng trước mặt em? Vì sao không nói thật? Vì sao không nói khi đó chị muốn chạy trốn khỏi đây? Có phải bởi vì chị không muốn đi đến kết cục hiện giờ? Chị không muốn bọn họ chết? Là em hại chị vĩnh viễn không trốn thoát được, là em hại chị!”

Nam Nhã há miệng không nói được câu gì, cô vốn tưởng cậu hối hận vì giữ cô lại, hối hận đã thúc đẩy mối quan hệ giữa cô và cậu, không ngờ...

Cảm giác đau đớn quen thuộc lại đâm vào trong tim. Nam Nhã lắc đầu: “Chu Lạc, cậu đừng tự trách mình. Quyết định của chị và tất cả những việc chị đã làm đều không liên quan gì đến cậu.”

Cậu vẫn không chịu nghe, một mực lắc đầu: “Không, là em níu kéo giữ chị lại nên mới ra nông nỗi này, cho nên hãy để em đưa chị rời khỏi chỗ này. Em phải có trách nhiệm với chị.”

Nam Nhã ngơ ngẩn, chuyện đã đến nước này rồi mà cậu vẫn không chịu buông tay. Nhưng khi đối mặt với Chu Lạc, nỗi áy náy đau đớn trong tim cùng tội ác xấu xa đè ép khiến cô không ngóc đầu lên nổi, cô không cách nào chấp nhận.

Cô muốn chạy trốn, thế nhưng tay chân như bị trói chặt. Cô tính kế bọn họ, để bọn họ chết cùng với những thói hư tật xấu của chính mình. Nếu như Từ Nghị biết hối cải, bớt phóng túng, nếu như anh ta không tiếp tục đánh đập cô và không uống rượu, nếu như trong hai người bọn họ có một người chịu thức tỉnh, thì mọi chuyện đã không diễn ra suôn sẻ thế. Gian dâm gặp nhau. Nếu như Trần Linh không tự gán cho mình cái mác đạo đức giả ấy, nếu như người trên trấn đều tỉnh táo, vứt bỏ cừu hận cùng cực doan,... Tất cả những chữ “nếu” này, chỉ cần một cái trở thành sự thực thôi thì họ đều không phải chết.

Nhưng, khi cô thả một miếng mồi nhử, lũ dã thú ấy lại điên cuồng lao về phía bẫy rập.

Lũ dã thú đe dọa uy hiếp đến tính mạng của cô và Uyển Loan đều đã biến mất rồi, cô sẽ không bị bất kỳ kẻ nào dầy vò đến sống đi chết lại nữa.

Mà những con dã thú này nhanh chóng rơi vào bẫy rập khi vừa nhìn thấy con mồi, bọn họ tự bóp chết cơ hội thoát thân của chính mình, cũng bóp chết cơ hội sống của cô.

Có điều, cô sẽ không chết nhưng cũng sẽ không sống nữa.

Ánh mắt cô dời khỏi cậu, trở nên lạnh lùng hơn: “Chị đã nói không liên quan gì đến cậu rồi mà, không cần cậu chịu trách nhiệm, cuộc đời sau này của chị cũng không liên quan gì đến cậu.”

“Chị gạt em!” Chu Lạc mượn men rượu, đột nhiên kéo cô ngã vào lòng: “Chị yêu em, chị đừng gạt em nữa! Em xin chị, em biết chị yêu em mà!”

Đôi mắt Nam Nhã chợt cay cay, cô cố kìm nén: “Chu Lạc! Cậu mau buông tay ra.”

Cậu vẫn không chịu buông tha, cuối cùng cô cũng chịu thua, mất khống chế đâm cậu đá cậu. Cậu bị đánh, cả người nghiêng ngả, nhưng vẫn không buông tay, ôm chặt lấy cô, nâng niu chẳng khác nào đang ôm bảo vật.

Cơn giận dữ vì bị lừa dối trôi đi, chỉ có sự yêu thương luyến tiếc cùng với nỗi xót xa cho số phận của cô là đang trở dậy mạnh mẽ.

Cậu vui đùa vào hôm cổ cô: “Em không trách chị, chị đừng đi,... Em chỉ... Nam Nhã, trong tim em chỉ có chị. Vì sao? Bất kể bọn họ sống hay chết, trách nhiệm và sai lầm đều một mình chị gánh chịu. Vì sao chứ?”

Nam Nhã ngừng giãy dụa, từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi xuống.

“Em không tức giận nữa, chị theo em nhé, chịu không?” Nước mắt của cậu nhuộm ướt cổ của cô: “Em còn giá trị lợi dụng mà. Vẫn còn, em có thể đưa chị đi, em có thể chăm sóc cho chị và Uyển Loan, em có thể làm tốt vai trò người đàn ông của chị, làm cha của Uyển Loan. Nam Nhã, em vẫn còn giá trị lợi dụng mà. Ai cũng có thể, thì sao không thể là em?”

Nam Nhã ôm lấy lưng cậu, áo thun mỏng manh của cậu ướt đẫm.

Cô ngẩng đầu, nước mắt ngập đầy trong hốc mắt: “Chu Lạc, tốt nhất chúng ta nên xa nhau lúc này. Con đường đời sau này còn rất dài, cứ bước tới phía trước, nơi ấy sẽ không như những gì chúng ta mong đợi, có sao chứ phải níu kéo quãng thời gian nhục nhã này?”

“Vì sao chị không tin em?” Cậu tức giận khóc thành tiếng: “Em đã thề với chị sẽ thi đỗ vào trường đại học tốt nhất, em đã làm được rồi mà! Nam Nhã, em đã làm được rồi, vì sao chị không chịu tin em?”

“Em nhất định sẽ đối xử tốt với Uyển Loan, em xin thề. Nếu như em thất hứa, chị cứ giết chết em đi, dùng cách thức mà chị đã giết bọn họ mà giết chết em, rồi đi tìm người đàn ông khác. Em lấy sinh mệnh này ra cam đoan, chị đã chịu chưa?”

“Nam Nhã, em rất yêu chị.”

Nam Nhã nhắm mắt lại, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống, thấm ướt tóc của cô, cô ôm chặt lấy thân thể đang run rẩy của cậu, nước mắt chảy liên tục, há miệng, muốn nói gì đó, nhưng không thể thốt thành lời.

Chu Lạc, chị cũng yêu cậu.

Thật lòng mà nói, Chu Lạc, chị cũng yêu cậu rất nhiều.

43. Chương 42

Bóng cây xuyên thấu qua cửa sổ xám tro, chiếu lên vách tường nhà.

Trong gian phòng cách vách chỉ có cô quạnh và trống vắng.

Chu Lạc tỉnh rượu hơn phân nửa, tâm tình kích động mất kiểm soát đã vơi đi rất nhiều, chỉ còn sót lại nỗi chán chường và uể oải. Cậu ôm người ngồi co ro trên đất, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì. Nam Nhã cũng ôm mình ngồi đối diện.

Hai người đều bình tĩnh lại, thời gian lặng lẽ trôi đi rất lâu rất lâu, không có ai lên tiếng.

Nam Nhã nhìn bóng cây kéo dài trên đất, cô hỏi: “Đã tỉnh chưa?”

Chu Lạc ừ một tiếng, cố sức xoa đôi mắt sưng đỏ của mình.

Sau đó lại im lặng.

Mới đây không lâu, cậu vẫn còn nói rất yêu cô, là kích động nhất thời hay là rượu vào lời ra?

Mới đây không lâu, cô nói chỉ đùa lừa lợi dụng cậu, là lời nói thật lòng hay là hành động bất đắc dĩ?

Không ai hỏi, cũng không có ai tìm chứng cứ xác minh. Không nên, hoặc là không dám.

Một lúc lâu sau, Nam Nhã nói: “Đi về nghỉ ngơi đi, cậu mệt rồi.”

Chu Lạc không nhúc nhích, hỏi: “Còn chị thì sao?”

Nam Nhã nói: “Nếu không mở cửa tiệm, sẽ có người đến gõ cửa.”

Chu Lạc lại dụi dụi mắt lần nữa, đau đến mức không mở ra được, cậu thấp giọng nói: “Tối em đến tìm chị.”

Nam Nhã im lặng không nói gì.

Chu Lạc dời tay khỏi mắt, nhìn cô: “Chúng ta cần bình tĩnh nói chuyện với nhau, Nam Nhã. Khi tâm tình bình lặng lại, chúng ta nên nói chuyện rõ ràng với nhau.”

Nam Nhã gật đầu: “Được.”

Chu Lạc đứng dậy, người hơi lão đảo. Nam Nhã đỡ cậu, thấy mắt cậu đỏ au như mắt thỏ.

Cô hỏi: “Không sao chứ?”

Chu Lạc thở dài một hơi, nhăn mày, giọng nói oán giận: “Lần sau đừng như vậy, trái tim em bị chị chọc cho vài dao đau muốn chết luôn rồi. Hiện giờ kiệt sức, ngay cả bước đi cũng không có sức mà nhắc chân.”

Nam Nhã lại gật đầu: “Ừ.”

“Buổi tối em đến tìm chị, chúng ta nói chuyện tiếp.” Cậu nhắc lại lần nữa.

“Biết rồi.” Cô nhẹ giọng đáp.

Chu Lạc đi tới cạnh cửa, quay đầu lại thấy Nam Nhã vẫn lẳng lặng đi theo phía sau. Cậu cúi đầu tiến lên, hôn lên má cô, lại hôn đôi môi cô, rồi mới bước ra khỏi cửa sau, leo tường rời đi.

Cậu đi được một lúc rồi nhưng Nam Nhã vẫn thất thần đứng ở cạnh cửa. Cô sợ cậu buông tha cô, lại sợ cậu không buông tha cô. Cô dự tính cứ như vậy, yên lặng mà sống, nuôi dưỡng Uyển Loan khôn lớn, cuộc đời này của cô coi như kết thúc, ai ngờ cậu lại xông vào.

Đường càng đi càng khó, cô do dự khi bước tiếp, lại luyến tiếc khi lùi lại.

Lúc này đứng ở ngã ba đường, nên lựa chọn như thế nào? Phải đi con đường nào bây giờ?

Nam Nhã cau mày, vừa định đóng cửa sau thì thấy Trương Thanh Lý.

Thời gian và vị trí cô bé xuất hiện quá kì lạ. Nam Nhã lập tức sáng tỏ. Nam Nhã im lặng nhìn cô ta, dáng vẻ bình tĩnh, im lặng không lên tiếng trước.

Trương Thanh Lý đi tới nói: “Thật ra em có chuyện muốn tâm sự với chị, đợi một hồi liền thấy Chu Lạc tới, em thấy cậu ấy uống rượu, còn tưởng rằng chị muốn vứt bỏ cậu ấy, không ngờ...”

Nam Nhã bình tĩnh hỏi: “Nên em đứng đây nghe lén sao?”

Ánh mắt Trương Thanh Lý dán chặt trên người Nam Nhã, không rõ là khiếp sợ hay kinh ngạc. Chờ cô ta bước vào trong nhà thì Nam Nhã đóng cửa sau lại, thản nhiên nói: “Em muốn nói gì với chị?”

Trái tim Trương Thanh Lý đập loạn nhịp: “Em không ngờ chị lại tệ hại đến như vậy!”

“Tệ hại? Trên đời làm gì có người tốt tuyệt đối, làm gì có ai luôn luôn xấu?” Nam Nhã lấy một điều thuốc trên bàn quảy ra, châm lửa, dựa người vào tường hút: “Em là người tốt, nhưng từ khoảnh khắc em bước chân vào căn phòng này trong đầu đã nghĩ ra mọi cách để áp chế được chị đúng không? Hành vi này có được xem là tệ hại không?”

Trương Thanh Lý bị cô nói trúng tim đen, nhất thời không phản bác được gì.

“Cho dù có ”tệ hại” còn đỡ hơn loại người ”có kế hoạch”!”

Nam Nhã nhả ra một ngụm khói, chậm rãi đáp lời: “Chị cho rằng, phụ nữ luôn cần có một chút kế hoạch riêng, một người phụ nữ biết lên kế hoạch trước mới không rơi vào bước đường cùng, em thấy sao?”

“Chu Lạc cũng nằm trong kế hoạch của chị sao? Cậu ấy là con đường hiện tại chị phải đi sao?” Trương Thanh Lý cao giọng chất vấn: “Chị đã sống đến từng tuổi này rồi, đừng có ngây thơ như vậy nữa!”

Nam Nhã không đáp lời, đưa mắt nhìn Trương Thanh Lý sau làn khói mỏng lung mờ ảo.

Trương Thanh Lý mỉa mai: “Chẳng lẽ muốn em tin tưởng rằng chị thật lòng yêu cậu ấy sao?”

Nam Nhã hỏi: “Thế thì sao?”

Trương Thanh Lý quả quyết: “Chị chỉ đang đùa cợt với tình cảm của cậu ấy thôi!”

Nam Nhã nói: “Em vẫn còn là một cô bé tuổi còn trẻ, đừng có nói ra những lời bần thiú đó.”

Trương Thanh Lý sửng sốt.

Nam Nhã sắc mặt lạnh lùng: “Lời này không bần sao? Bần chết đi được!”

Nam Nhã đứng thẳng người, xoay đi chỗ khác, thản nhiên nói: “Em có thể về được rồi.”

Khói thuốc quấn quanh bóng lưng lả lướt của cô, ánh mặt trời chiếu vào phòng, quét lên trên chiếc sường xám màu trắng.

Trương Thanh Lý thấy nhục nhã lại nảy sinh lòng bất mãn, nói: “Nam Nhã, chị phải nghĩ cho kĩ, đừng để bản thân mình hối hận!”

Ngón tay Nam Nhã khẽ gạt tàn thuốc xuống, rơi trên nền đất, quay đầu lại nhìn, ánh mắt thăm thăm xa xôi: “Định uy hiếp chị sao?”

Lòng tự trọng đang dâng cao khiến cho Trương Thanh Lý không thể thừa nhận, lắc đầu: “Trên đời này, không có bí mật nào là không bị lộ, em đã biết thì người khác cũng sẽ biết. Đến lúc đó, chị sẽ làm liên lụy đến Chu Lạc.”

Nam Nhã đi về phía Trương Thanh Lý, cô ta hoảng sợ lập tức lùi một bước, rất nhanh lưng đã chạm vào tường, hết đường thối lui.

Nam Nhã hỏi: “Cho dù bí mật này bị tất cả mọi người biết được thì thế nào? Chứng cứ đâu? Nói ngược lại một chút, nếu như ngay cả Chu Lạc cũng không chịu giấu diếm chuyện này cho chị, rồi nói cho mọi người biết rằng hôm đó chị không có mặt trong tiệm sườn xám, thì sẽ thế nào? Có thể lúc đó chị đã ra ngoài để gian díu với tình nhân. Đây chẳng phải chuyện chị thường làm hay sao, mọi người nói gì được?”

“Chàng vạng hôm đó, Từ Nghị vẫn ở cùng với Trần Linh, chị chưa từng gặp mặt bọn họ. Hơn nữa chẳng phải Trần Linh luôn kêu rầu rĩ là kẻ dâm dăng, lăng lợ hay sao? Quan hệ giữa chị và Từ Nghị vốn không tốt, người trên trần đều biết. Chị và anh ta cũng ly thân từ lâu, anh ta có uống thuốc hay không, chị làm sao biết được? Chuyện anh ta thông dâm tằng tịu với Trần Linh, chị cũng giống như mọi người, đến khi anh ta chết mới biết được. Ai có thể trách oan cho chị được? A...” Cô than nhẹ một tiếng: “Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng người trên trần đều hòa nhau xỏ xúi chị, nói chị giết chết chồng mình. Họ sẽ công kích chị như cái cách mà họ đã bức tử Trần Linh vậy. Nhưng rất tiếc, chị không phải Trần Linh, chị sẽ không tự sát chỉ vì những lời vu nhục của đám người vô tri vô giác như bọn họ. Con người mà, có thể sống chính là một loại may mắn, cho nên cần phải biết trân trọng, đúng không?”

Trương Thanh Lý nhìn khuôn mặt như cười như không của cô, cảm giác cả người lạnh toát, trời mùa hè nóng như đổ lửa mà cô ta lại cảm thấy run cầm cập.

Nam Nhã đưa tay sờ mặt cô ta, nói: “Cô bạn nhỏ, có biết không, người trên trần nói chị có mệnh xung khắc, nếu ai động chạm đến chị đều chỉ có một kết cục là chết. Cứng đây đưa với chị như vậy, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị chị hại chết đấy. Phải làm sao bây giờ?”

Trương Thanh Lý nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuyệt mỹ ấy, cả người cô tỏa ra hơi thở lạnh như băng.

Đúng vậy.

Cô muốn ai đó chết thì không cần đến gần, không cần dao nhọn, cũng không cần động tay, người đó vẫn sẽ chết.

Trương Thanh Lý cực sợ, dù sao cô ta vẫn còn trẻ, nước mắt đã chảy rơi, khí thế cường ngạnh hùng hồn lúc trước cũng biến mất. Cô ta đưa tay lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nếu như Chu Lạc chọc tức chị, chị cũng giết chết cậu ấy hay sao? Làm ơn, đừng mà...”

Nam Nhã sững sờ giây lát. Vừa rồi cô nói những lời kia chỉ muốn hù dọa cô ta chạy đi thôi. Cô quay mặt sang chỗ khác, chỉ đáp lại một câu: “Cậu ấy không phải là người ngoài.”

Trương Thanh Lý khóc càng thêm thương tâm: “Chị thực sự yêu cậu ấy sao?”

Nam Nhã không trả lời.

Cô ta khóc, cô hút thuốc. Cô hút xong điếu thuốc, cô ta cũng khóc xong.

Nam Nhã nói: “Em muốn đi ra từ cửa trước hay cửa sau?”

Trương Thanh Lý hít mũi, cúi đầu nói: “Cửa trước.”

Nam Nhã xốc rèm đi mở cửa cuốn, Trương Thanh Lý lại hỏi: “Dì Quế Hương sẽ không đồng ý, chị phải làm sao?”

Nam Nhã vẫn im lặng không lên tiếng.

Lát sau, cô hỏi ngược lại: “Là em cho dì ấy biết sao?”

Trương Thanh Lý sững sốt: “Dì ấy đã biết rồi sao?”

Nam Nhã không đáp lại.

Trương Thanh Lý vội vã nói: “Không phải em nói. Em đã hứa với Chu Lạc là sẽ không nói chuyện này với bất cứ ai. Em không muốn uy hiếp chị, thực sự em cũng không nói cho ai biết hết. Em chỉ cảm thấy chị không nên dây dưa cùng cậu ấy thôi.”

Nam Nhã trầm mặc, kéo cửa cuốn, nói: “Em đi đi.”

Trương Thanh Lý vẫn đứng ở cửa không chịu đi, vội la lên: “Nam Nhã chị định đẩy Chu Lạc vào tình thế phải lựa chọn giữa chị và mẹ cậu ấy hay sao?”

Nam Nhã vẫn không nói một lời, trở lại sau quầy làm việc.

Trương Thanh Lý đuổi theo: “Chị cứ nhất định phải để hai mẹ con cậu ấy trở mặt thành thù sao? Để cho dì Quế Hương mất đi đứa con trai sao?”

Nam Nhã nâng mắt: “Đi ra ngoài!”

Trương Thanh Lý ngậm miệng, nửa khắc sau lại nức nở nói: “Nam Nhã, có lẽ chị cho rằng em đang ghen tị với chị, có lẽ chị đủ nhẫn tâm gây ra chuyện làm thương tổn đến dì Quế Hương. Thế nhưng chị không nghĩ cho Chu Lạc sao? Chị bỏ đi cùng cậu ấy rồi, mối quan hệ của hai người sẽ vỡ lở, cũng có nghĩa Chu Lạc xong rồi.”

Nam Nhã nhìn chằm chằm cô ta.

Trương Thanh Lý nói: “Từng câu từng chữ cậu ấy khai báo với cảnh sát đều ”bị” biến thành lời nói dối, dựng chứng cứ giả. Cậu ấy cũng có thể xem là kẻ đồng lõa phạm tội. Dì Quế Hương sẽ nhanh chóng xem xét lại tất cả và phát hiện ra, dì ấy sẽ hận chị đến chết!”

Nam Nhã nói: “Hôm đó chị chưa từng gặp qua Từ Nghị, Trần Linh đã lên tiếng xác minh rồi.”

Trương Thanh Lý nói: “Nhưng chỉ cần trên trần có người bắt đầu hoài nghi chị, mọi thứ là thật hay giả đều không quan trọng nữa. Điểm đáng ngờ và phương thức giết người đều bị đổ lên đầu chị. Miệng đời đáng sợ, chị không quan tâm đến mình, chẳng lẽ cũng không để ý đến cậu ấy hay sao? Tương lai của cậu ấy vừa mới bắt đầu, thế mà đã bị chị làm cho vấy bẩn. Chị như vậy, liệu có công bằng với cậu ấy hay không?”

...

Khi con người dao động trước hai sự chọn thì bất luận một chút tác động, biến hóa dù có nhỏ đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quyết định của họ. Lúc ấy không suy xét kỹ, không quan trọng. Có phải ý định ban đầu hay không, cũng không quan trọng. Mà điều quan trọng nhất là sau mỗi lần lựa chọn thì cuộc đời, sai một ly đi ngàn dặm.

44. Chương 43

Có lẽ vẫn còn men rượu, cũng có lẽ do khóc quá nhiều, Chu Lạc cảm thấy mệt mỏi rã rời, kiệt sức lả đi, sau khi về nhà liền lăn ra ngủ một mạch đến năm giờ chiều mới tỉnh lại.

Cậu nằm im trên giường, mở to mắt, đầu óc thanh tỉnh lạ thường.

Quần quýt và phản kháng của Nam Nhã phải chăng là đúng? Tất cả đều không còn ý nghĩa nào nữa. Cái thôn trấn này quá điên cuồng hủ bại, lương tâm kiệt quệ, nhân tính vụn vụn, bóc lột lợi dụng không chừa lại chút tôn nghiêm và danh dự nào.

Vẫn chưa đến giờ ăn cơm tối, Chu Lạc nằm trên giường ngẫm nghĩ. Có lẽ là ảnh hưởng của trận cãi vã vừa rồi, suy nghĩ dần nghiêng về phía Nam Nhã. Từ lúc hai người bên nhau tới giờ, chưa từng cãi vã lần nào, hiện tại cậu rất nhớ cô, trong bụng bỗng thấy nóng ruột, tuy đã hẹn gặp vào buổi tối, nhưng cậu chờ không nổi đến giờ phút đó.

Chu Lạc mặc quần áo vào bước xuống cầu thang định chạy đi tìm cô, bất ngờ bị Lâm Quế Hương gọi lại: “Định đi đâu đó? Sắp đến giờ cơm rồi.”

Hôm nay thật lạ, giờ này Lâm Quế Hương không ở ngoài cửa tiệm tạp hóa mà lại ở nhà. Chu Lạc suy nghĩ một chút, thôi bỏ đi, chờ đến tối cũng được, cũng nên dành chút thời gian để cô bình tâm lại.

Cậu xoay người lên lầu, ngay lúc này Trần Quân lại hoảng hốt chạy vào, nhìn thấy Chu Lạc đứng ở cầu thang, hoảng hốt gọi giật lại: “Tớ vừa gặp Nam Nhã ở nhà trẻ, cô ấy đến đón Uyển Loan sớm, vừa rồi đi ngang qua thì lại thấy cửa tiệm sườn xám đóng cửa...”

“Trần Quân!” Lâm Quế Hương quát lớn, bảo Trần Quân ngừng lại, sau đó chạy vào trong nhà gọi: “Ông nó ơi!”

Chu Lạc sững sốt, thấy phản ứng của mẹ như vậy thì cậu liền biết bà đã đi gặp Nam Nhã. Cậu hoảng sợ đến đổ mồ hôi lạnh, chạy vọt ra ngoài đi đến nhà Nam Nhã.

Chạy đến nhà cô thì thấy cửa chính khóa chặt, lòng Chu Lạc trĩu nặng, vội chạy ra nhà ga, cậu lục tìm từng toa một. Trần Quân cũng đến tìm giúp, nhưng tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng Nam Nhã đâu.

Chu Lạc hoang mang luống cuống, lẩm bẩm nói: “Lần trước cô ấy đã đến đây bằng xe khách, chắc bây giờ cô ấy cũng đi xe khách.”

Sau khi nghe ngóng thì được biết Nam Nhã dẫn Uyển Loan đón xe khách màu xám bạc, mới vừa đi không bao lâu.

Chu Lạc không thể quay về nhà mình bèn chạy đến nhà Trần Quân lấy chiếc moto phóng ra đường cái. Trần Quân theo sát phía sau.

Chiếc moto lạng lách len lỏi qua những con hẻm quanh co chạy hướng lên sườn núi, người bên đường vội vàng né tránh. Chu Lạc vặn hết ga, khi sắp đến con đường cái dưới chân núi, cách giữa núi mấy cây số, cậu nhìn thấy chiếc xe khách màu xám bạc đang đậu ở ven đường quốc lộ, biển xe cũng chính xác.

Chu Lạc liếc mắt nhìn địa hình, lao ra đường cái, xông thẳng vào khu rừng nhỏ, lướt qua đám bụi gai ven đường, xe moto vọt ra đường cái, chặn ngang chiếc xe khách, buộc nó phải dừng lại.

Bác tài hoảng hồn phanh gấp, hồn treo lơ lửng trên chín tầng mây.

Chu Lạc vọt tới trước xe, kéo cửa xe ra, vẽ mặt Nam Nhã kinh hoàng, khuôn mặt trắng bệch.

“Cậu Chu Lạc!” Tiếng Uyển Loan vui mừng reo lên, đuổi tay về phía cậu đòi ôm.

Chu Lạc lên xe, một tay kéo Uyển Loan ôm vào lòng, tay kia kéo Nam Nhã lôi xuống xe. Nam Nhã không chịu xuống, nhưng bị Chu Lạc cưỡng ngạnh bắt xuống dưới.

Chu Lạc bỏ Uyển Loan ra, Nam Nhã xoay người kéo cửa xe, Chu Lạc ngăn cản cô lại, đóng chặt cửa xe.

“Chị định đi đâu?” Chu Lạc rống lên: “Đây là đáp án sau khi bình tĩnh lại và suy nghĩ kỹ sao? Muốn chạy trốn khỏi em? Đây là sự lựa chọn của chị?”

Cậu không tin được nhìn cô, dường như nhìn thấy sự phản bội thứ hai. Thế nhưng vẻ mặt của Nam Nhã lại vô cùng bình tĩnh: “Chị không thể tiếp tục chờ đợi ở trong thôn trấn này nữa...”

“Em nói rồi, em sẽ...”

“Chị cũng không muốn tiến tới với cậu.” Gió núi quất vào mặt cô, lạnh buốt đến cùng cực.

Chu Lạc bối rối, cổ sức nói: “Chị nói rõ ra cho em!”

Nam Nhã chỉ nói một câu: “Chị không có lòng tin vào cậu.”

Chu Lạc run rẩy, mắt ướt át nhìn cô. Cậu cúi đầu, hai tay vò mạnh lên tóc, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời thật cao, cười điên cuồng, mở mồm một vòng, đột nhiên đưa chân đá mạnh vào cửa xe.

“Chị nói dối!”

Nam Nhã run lên.

Uyển Loan đứng ở giữa hai người ngược đầu nhìn, nước mắt lăn chã rơi.

“Nam Nhã.” Chu Lạc cúi đầu kề sát vào mặt cô, ngón tay bấu chặt vào vai cô: “Chị là một người nhu nhược, dám làm tổn thương người khác nhưng lại không dám thừa nhận.”

Cậu giữa chặt gáy cô, đặt trán cô vào trán của mình, nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc chị đang sợ cái gì? Hả?”

Nam Nhã mặc kệ cậu giữ chặt lấy đầu mình, đứng im không phản kháng.

“Nam Nhã, chị nhìn kỹ đi, hiện tại em không có say rượu, cũng không phải đang nằm mơ. Mỗi một câu em nói ra đều đã suy nghĩ rất cẩn thận, và em đang rất tỉnh táo. Chị nghe cho rõ đây: Em đã suy nghĩ rất kỹ càng rồi, mặc kệ chị đã làm gì, em đều chấp nhận hết. Tất cả sự xấu xa của chị, tốt đẹp của chị, em đều chấp nhận hết. Mặc kệ chị quyết định thế nào, em đều chấp nhận. Nhưng chị không thể lẳng lặng bỏ đi được. Chị đừng có mơ!”

Sắc mặt Nam Nhã trắng bệch trong gió lạnh, cô nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của cậu, nhìn thật lâu, tựa hồ muốn khắc sâu vào trong tâm trí, lưu giữ cả đời. Nhưng cuối cùng, cô chỉ lắc đầu.

Người Chu Lạc run lên, không ngờ cậu đã nói đến mức này rồi mà vẫn còn chưa đủ, cậu đã dốc hết tất cả ra rồi.

“Vì sao?”

Nam Nhã sụp mắt xuống, vẻ mặt lạnh lùng: “Nhược điểm của chị nằm trong tay cậu.”

Trái tim Chu Lạc lạnh buốt, tay trượt xuống khỏi tóc cô: “Trong mắt chị, em là hạng người khốn nạn đến vậy sao?”

Nam Nhã im lặng.

Cậu nhẹ giọng hỏi: “Nam Nhã, chị có yêu em không? Dù chỉ một chút thôi cũng được?”

Cô vẫn im lặng không lên tiếng.

Đột nhiên cậu nổi điên lên: “Chị mau nói đi!”

Trần Quân chạy tới, kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, kéo Chu Lạc: “Lạc...”

Chu Lạc giằng khỏi tay cậu ta, mắt nhìn chằm chằm vào Nam Nhã: “Lời vừa rồi là dối trá đúng không? Có phải mẹ em đã nói gì với chị? Nếu chị muốn đi thì chúng ta cùng đi, rời khỏi chỗ này chẳng phải chuyện gì to tát cả. Chúng ta cùng đi!”

Cậu bước lại kéo cửa xe, Nam Nhã ngăn cản: “Chu Lạc, lúc này chị đã nói rồi, chị không có lòng tin vào cậu. Đây không phải nói đùa, cậu còn nhỏ, căn bản chưa hiểu rõ thế nào là yêu...”

Cô đột nhiên ngừng lại, bởi vì...

Chu Lạc nhìn cô, nước mắt liên tục rơi xuống.

Gió núi thổi ào ào, mắt cậu đỏ bừng: “Chị nói đi, em có chỗ nào chưa suy nghĩ thấu đáo, chỗ nào còn bộp chộp nông nổi? Em phải làm sao mới có thể chứng minh được đây? Em mới mười tám tuổi, chẳng lẽ đó là tội của em hay sao? Con người phải đến độ tuổi nào mới thật sự hiểu được tình yêu? Mới đáng được chị tin tưởng? Hai tám? Ba tám? Hay tám tám tuổi mới hiểu được chữ yêu?”

“Chị lớn tuổi hơn em thì giỏi lắm sao? Chị lớn hơn em nên thật lòng thật dạ hơn em sao?”

Viễn mắt Nam Nhã phiến hồng, nhìn cậu.

“Chị luôn miệng nói em còn nhỏ, không biết tình yêu, ngủ một giấc là sẽ tốt hơn, lớn lên sẽ quên hết. Biết bao lần em đều không thể tìm được lời nào phản bác lại, bởi vì em vẫn chưa thành niên. Con mẹ nó, em thật hi vọng mình có thể già ngay tức khắc, ngay lập tức chứng minh cho chị thấy. ”Nam Nhã, em xem, anh đã già rồi, anh vẫn còn yêu em đấy. Con mẹ nó, già thành cái bộ dạng này rồi anh vẫn còn yêu em đấy!”

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống mặt Nam Nhã, cô run rẩy theo gió núi: “Chu Lạc...”

Cô đang định nói gì đó thì...

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, ông bà Chu và mấy cô chú nhà Chu Lạc kéo đến, không ai nói một lời liền xông tới lôi Chu Lạc: “Về nhà!”

Nam Nhã lập tức ôm lấy Uyển Loan, Uyển Loan khóc rống lên: “Cậu Chu Lạc!”

“Đừng!” Chu Lạc kinh hồn sợ hãi, nhào tới ôm lấy cô và con bé: “Chị hãy tin ở em, từng câu từng chữ em nói với chị đều là sự thật, chị muốn em phải chứng minh thế nào đây?” Đám người lớn kia lại xông lên kéo cậu, cậu vẫn ôm chặt Nam Nhã: “Chị muốn em phải chứng minh như thế nào? Em moi tìm ra cho chị xem nhé? Nếu em moi trái tim này ra khiến chị tin tưởng em sẽ làm ngay!”

Một đám người rối rít cuống cuồng thế nhưng không ai giữ nổi cậu thiếu niên. Trần Quân lo lắng khóc nức lên: “Lạc, bỏ đi, cậu đừng như vậy mà.”

Nhưng cậu cũng chẳng làm gì được, rõ ràng cậu đã vạch định tương lai tươi sáng cho mình rồi, nhưng hôm nay vẫn bị lôi xuống vũng bùn nhơ nhuốc này; rõ ràng muốn dẫn cô cùng đi trên con đường tốt đẹp mà cậu ra sức vẽ lên, đã ước hẹn rồi nhưng cô lại đổi ý, không muốn cùng đi.

“Rốt cuộc chị có yêu em không? Nam Nhã!” Cậu gần như tan vỡ, gào khóc: “Chị mau nói đi, chị có yêu em không?”

Nước mắt Nam Nhã rơi như mưa.

“Còn chưa chịu thôi sao? Mau kéo nó về!” Lâm Quế Hương hét lên, đột nhiên bà nắm lấy vai Nam Nhã, thì thầm bên tai cô: “Cô còn muốn xem nó ”chứng minh” sao? Cô muốn hại chết nó đấy à?” Nói xong bà đẩy mạnh cô một cái, nhưng Chu Lạc vẫn ôm chặt Nam Nhã không buông.

Uyển Loan đứng giữa một đám người xô đẩy, khóc không ngừng: “Mẹ! Cậu!”

Lâm Quế Hương lại quát: “Lôi Chu Lạc về!”

Cuối cùng mọi người cũng tách được Nam Nhã ra khỏi lòng Chu Lạc. Chu Lạc sợ hãi nắm lấy cánh tay Nam Nhã, mặc cho bọn họ cầu xé thế nào cũng không chịu buông tay. Cậu cắn hận trừng mắt nhìn cô, nước mắt lăn lăn, bị phẫn nói: “Chị sẽ hối hận, chị nhất định sẽ hối hận! Chị cho là bỏ đi đến nơi không ai biết thì chị sẽ sống tốt sao? Sẽ không! Chị sẽ không còn tin tưởng vào bất kỳ người đàn ông nào chị gặp nữa, bởi vì chị vĩnh viễn không thể nói cho họ biết quá khứ của chị, nói cho bọn họ biết tất cả những chuyện đã xảy ra ở đây! Trên đời này, chỉ có em, chỉ có em yêu thương tất cả những gì thuộc về bản thân chị. Chỉ có em biết những thứ chị có, những gì chị cần, mặt xấu mặt tốt của chị. Chỉ có em mới yêu chị! Yêu tất cả mọi thứ của chị!”

Mặt cô tắm trong nước mắt.

“Chị đừng như vậy, Nam Nhã, chị không phải người thích chọn con đường dễ đi, chị nên đi trên con đường gập ghềnh chông gai, và em chính là con đường khó khăn mà chị phải đi, vì sao lại không chọn em chứ? Vì sao!” Mặt cậu dữ tợn và đầy nước mắt, vừa la hét vừa khóc. Cậu hận cô, gần như là nguyên rủa: “Em chính là con đường đó, là con đường cả đời chị không thể quên! Nam Nhã! Những tháng ngày chị còn sống sẽ không thời khắc nào không nghĩ đến, nếu như chị lựa chọn em, quang cảnh khi đi bên cạnh em sẽ thế nào? Chị sẽ hối hận cả đời!”

Nhưng dù cậu có đau lòng, có hận thù cũng vô dụng, dùng hết sức lực cả đời cũng vô ích, tay cậu dần rời khỏi tay cô.

Cậu liều mạng xông lên bắt lại, rốt cuộc cũng không bắt được vạt áo cô, chỉ còn đầu ngón tay run run cùng gió núi. Sợ hãi, hoảng hốt, tuyệt vọng. Cậu trợn to mắt nhìn cô bước lên xe, ngồi xuống.

Lâm Quế Hương xông tới hét với bác tài: “Mau chạy xe đi!”

Cậu dùng hết sức cũng không ngăn được cô, tiếng khóc của Uyển Loan bị cửa xe ngăn lại. Mà cậu thậm chí còn không kịp liếc mắt nhìn mặt cô lấy một cái.

“Nam Nhã! Nam Nhã! Nam Nhã!” Cậu hoảng sợ tột độ, gần như khóc lóc thảm thương và cầu khẩn giúp đỡ: “Mẹ, mẹ mau bảo cô ấy đừng đi đi! Mẹ, con van mẹ! Con sẽ chết mất, nếu không có cô ấy con sẽ chết, mẹ...”

“Nam Nhã!”

Nhưng chiếc xe kia không dừng lại.

Lúc ấy, chiếc xe khách chạy băng băng trên đường cái, càng lúc càng xa, cuối cùng khuất bóng. Và cả đời cậu không thể nào quên được nỗi đau đớn trong trái tim mình tại thời khắc ấy.

Cậu bị vứt bỏ, bị phản bội, bị lừa dối, bị phụ lòng. Khi đó, tất cả mọi thứ đối với cậu đều không quan trọng nữa, bao gồm cả lá thư trúng tuyển, tất cả đều không phải thứ cô muốn.

Tất cả mọi thứ cậu làm, cô đều không cần.

Khi cậu ngã xuống, cậu nhìn bầu trời thật cao trên ngọn núi, cảm thấy mọi thứ đều tan thành mây khói, cuộc đời sống bấy nhiêu là quá đủ rồi, có thể chết đi được rồi.

Cậu phải sống tiếp những ngày tháng dài đằng đẵng sau này như thế nào đây?

Khi đó, lời cậu nói là thật, mỗi một câu một chữ đều được thốt ra từ trái tim và đáy lòng, cậu thực cho rằng mình sẽ chết, cậu sẽ chết trong đau khổ.

Thế nhưng cậu không có.

Rất lâu sau, khi đã đối mặt với bi thương cùng cực, con người luôn cảm thấy mình có thể chết trong đau đớn, không còn sức để sống tiếp nữa. Nhưng cuộc sống vẫn giống như mặt trời mọc đằng đông mỗi buổi sớm mai, chúng ta vẫn phải sống tiếp từng ngày, mọi khổ đau đều như sương khói, chúng ta phải chịu đựng nó, chờ vết thương khép lại, khi đối diện với những hồi ức tốt đẹp và sự tê dại của hiện thực tàn nhẫn, chúng ta đang già đi mỗi ngày.

Là vi phạm lời thề sao? Là đã quên cô sao?

Không phải, là cuộc đời luôn có những thứ mà chúng ta có đem toàn bộ sức lực cũng không thể nắm giữ được, cho dù bạn có đánh đổi bằng cả sinh mệnh cũng vô dụng. Vậy còn có thể làm sao được nữa? Sau những lần cam chịu và vô phương cứu vãn như thế, mọi thứ cũng dần trôi qua theo thời gian.

Là nó không để lại chút vết tích nào sao?

Không phải, chúng ta sẽ không chết, nhưng rất nhiều thứ đã chết, chúng ta được mai táng trong năm tháng, chúng ta không nắm bắt được chúng, cũng không đụng chạm được chúng. Thế nhưng một khi chúng bị đào bới lên, thì sẽ hóa thành nỗi đau nhức buốt tâm can trong cơn mộng mị vào vô số đêm khuya vắng lặng.

Khi đau đớn qua đi, con người cũng sẽ thay đổi.

Từ đó về sau, cậu sẽ không còn yêu ai như vậy nữa, cũng sẽ không leo cây treo cửa sổ vì cô, uống rượu vì cô, khóc vì cô, ghen ghét vì cô, sẽ không muốn giết ai đó vì cô, sẽ không thay đổi mình vì cô, cố gắng trở nên trưởng thành hơn chững chạc hơn, trở thành chàng trai tốt vì cô, cũng không chạy băng băng trong đêm giao thừa để tìm gặp cô, để cùng đếm ngược kim đồng hồ về mốc số 0. Bởi vì, cậu sẽ không còn gặp lại thời khắc thiên niên giao thoa, cũng không thể chờ đợi được nữa.

Có lẽ nói chính xác hơn là, trái tim, đã không còn trẻ nữa rồi.

Đến tận bây giờ, không phải thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương. Mà, sẽ khiến trái tim trở nên già cỗi, đây mới là sự tàn nhẫn nhất của thời gian.

——HOÀN CHÍNH VĂN——

45. Chương 44: Phiên Ngoại

Chu Lạc từng cho rằng mình sẽ chết, khi cậu dõi mắt nhìn theo chiếc xe chở Nam Nhã đi xa, trái tim cậu tan nát, cậu ngã xuống, thấy núi non vẫn phủ một màu xanh biếc và bầu trời vẫn cao vời vợi.

Lúc tỉnh lại còn ngửi được mùi thuốc khử trùng, cậu biết mình đang ở trong bệnh viện, cậu mở mắt ra hi vọng có thể nhìn thấy Nam Nhã, dù chỉ là vẻ mặt tuyệt tình của cô cũng được.

Nhưng không có.

Rất nhiều người vây quanh giường bệnh, nhưng không có Nam Nhã.

Sau tám năm, cô chưa từng xuất hiện trước mặt cậu lần nào, cứ như cô chưa từng tồn tại trên cõi đời này vậy. Cửa tiệm sườn xám trong thị trấn Thanh Thủy cũng biến mất. Mặt bằng cửa tiệm đó nhanh chóng được một chủ cửa hàng văn phòng phẩm sang lại và thay thế.

Ông bà Chu nhờ vả họ hàng, tài xế và Trần Quân dừng để lộ chuyện Chu Lạc và Nam Nhã ra ngoài, bọn họ không thể xóa bỏ Nam Nhã đi nên rất sợ Chu Lạc bị nghi ngờ tạo chứng cứ giả.

Không ai nhẫn tâm tiếp tục làm tổn thương cậu thiếu niên ấy. Bí mật này đã được chôn vùi. Sau khi Nam Nhã biến mất, trên trấn lại nổi lên tin đồn, nói cô bỏ nhà đi theo tay đại gia nào đó, nhưng tin đồn chỉ được vài tháng thì chẳng ai còn buồn nhắc đến nữa.

Chu Lạc không quay về thị trấn Thanh Thủy, cậu không thể chịu đựng được cảm giác cô độc trong phần mộ của chính mình. Hình như cậu là một người ngoại tộc, sống trên mảnh đất thân quen, khắp nơi đều là hình bóng của cô, nhưng không còn ai nhớ đến cô, không một ai.

Chỉ có cậu. Vẫn còn canh chừng cái thị trấn nhỏ không chút đổi thay bị niêm phong tận sâu trong trí nhớ.

Cảnh còn người mất, đây là sự tàn nhẫn đến mức nào?

Tất cả mọi thứ năm đó vẫn còn, chỉ có cô là không.

Nhiều năm như vậy, cậu vẫn phòng không chiếc bóng. Cô có bao nhiêu tuyệt tình, mới một chút tin tức cũng không cho cậu biết? Cậu nhớ cô đến phát điên lên, nhớ đến mức thù hận, trong trái tim cô có lẽ cậu không hề quan trọng chút nào nên mới một đi không trở lại.

Cậu suy nghĩ rất nhiều, cứ sao cô phải đi. Cậu đã đưa ra rất nhiều lí do, phải chăng vì cậu đã vạch trần sự thật khiến cô mất đi cảm giác an toàn, hay vì Lâm Quế Hương chỉ trích khiến cô cảm thấy hổ thẹn?

Hoặc có lẽ cô không tin cậu vẫn còn yêu cô tha thiết, cô cho rằng cậu chỉ thích cô như những gì người lớn hay nói, đó là rung động nhất thời, chỉ là ảo giác mà thôi, cho nên cô mới bỏ trốn khỏi cậu, cô chỉ đang khảo nghiệm cậu mà thôi.

Nhưng cậu đã chứng minh rồi, chứng minh suốt tám năm qua, nhưng cô không một lần quay về nghiệm thu thành quả.

Cô đã quên cậu rồi sao?

Làm sao có thể như vậy chứ.

Cô đã đưa ra đề bài học, nhưng lại không quay về chấm điểm cho cậu, nhưng cậu vẫn chăm chỉ giải bài, vẫn ngồi ở phòng thi chờ cô trở về đấy.

Những ngày tháng không có cô, một mình cậu đã xây dựng cuộc sống tốt đẹp cho cô như những gì cậu từng hứa. Không ngày nào đêm nào cậu không chăm chỉ học tập, cố gắng rèn luyện bản thân, vừa vào đại học liền đến công ty các bậc tiền bối đi trước thực tập, năm thứ ba đại học đã tự đảm đương chức vụ, tất cả bài vở và công việc đều dốc hết sức.

Cậu lấy tốc độ nhanh nhất để biến mình từ một chàng thiếu niên thành một người đàn ông.

Tám năm, những thành tựu cậu đạt được, người khác có lẽ mất mười tám năm cũng chưa chắc đã với tới được. Cậu nghĩ, cậu bây giờ không phải là 25 tuổi. Cậu chắc đã 35 tuổi rồi. Sự từng trải và thành công của tuổi 35, tiền tài và thành thực của tuổi 35, trầm mặc và đau thương của tuổi 35.

Còn lý trí và bình tĩnh của tuổi 35. Trưởng thành, cậu đã hiểu rõ, khi đó cậu còn quá trẻ, quá non nớt, quá kích động mù quáng, ước vọng quá đơn giản. Quả thực không phải người đáng để dựa vào. Cậu chỉ có mỗi một trái tim đầy nhiệt huyết. Khi đó, nếu tiếp tục, có lẽ chỉ dẫn đến đầu rơi máu chảy.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, cậu chẳng phải cậu thiếu niên bột bột năm đó, thế nhưng sao cô vẫn không trở lại tìm cậu?

Sợ cậu làm cô thất vọng sao? Ngay cả hồi ức cũng tan vỡ sao?

Nhưng cậu không có.

Cậu không có nói dối, người khác sống một năm, cậu sống ba năm. Cậu đều làm xong rồi.

Nhưng cô vẫn không quay về nghiệm thu.

Nhiều đêm thống khổ, cậu thường nhìn trần nhà, tự mình lẩm nhẩm bài thờ cô đã đọc cùng cậu lúc trước: “Chuyện phiến não”.

Chuyện phiến não nhất không phải muốn đọc một quyển tiểu thuyết trinh thám chưa được dịch sang tiếng mẹ đẻ, không phải không được uống ly bia khi trời oi bức, cũng không phải ly cà phê ở nhà bạn không thơm ngon, mà là...

Không chết ở mùa hè, tất cả vẫn còn tươi đẹp sáng sủa, cái xẻng xúc đất cũng ung dung.

Vì sao lại phiến não nhất, bởi vì tất cả những điều kia là việc của con người, chỉ có điều này là ý trời.

Cho dù chúng ta làm hết phận sự của con người, cũng không thể cứu vãn được ý trời.

...

Ngày hôm sau, Chu Lạc đi dạo một vòng quanh trấn, bà con lối xóm vẫn còn nhận ra cậu, nhưng đối với những đứa bé thì cậu quá xa lạ, thấy cậu đi đến, ba mẹ chúng lại đến trước mặt cậu cản dận cản chận chỉ học tập giống như chú này, nhìn vẻ mặt sợ sệt và tủi thân của mấy đứa nhỏ, Chu Lạc thấy xấu hổ.

Đi ngang qua cửa tiệm sườn xám của Nam Nhã, nó lại đổi thành một tiệm bán quần áo. Cho dù đã qua tám năm, quần áo bán trong tiệm này vẫn không đẹp bằng quần áo Nam Nhã bán năm đó.

Cô ấy biết rõ thế nào là đẹp.

Chu Lạc đi vào trong ngõ nhỏ, mới được vài bước lại ngập ngừng, một giây trước muốn vào xem, một giây sau lại không dám. Cậu đi đến nhà Nam Nhã trong nỗi thấp thỏm và do dự như thế.

Căn nhà vẫn như xưa, cây phượng vĩ vẫn mọc ở đó. Cây đã già thêm tám tuổi, chắc cây lại thêm rậm rạp xum xuê, những cành hoa bị gió lung lay đung đưa xào xạc dưới nắng, cậu đưa mắt nhìn lên song cửa sổ trên lầu hai.

Đã qua tám năm, tám năm phát triển như vũ bão của xã hội, nào là điện thoại di động, máy vi tính, máy bay, tàu điện ngầm, nhà cao tầng,... Và cậu cũng tận mắt chứng kiến những tòa cao ốc đua nhau mọc lên như nấm ở Bắc Kinh.

Nhưng về tới đây, cậu như bị kéo ngược về quá khứ chỉ trong nháy mắt, cậu về thời gian kéo ngược về tám năm trước.

Cậu chôn chân đứng ở đó rất lâu. Cuối cùng cũng không biết mình có thể làm gì, chỉ có thể xoay người rời đi.

Về đến nhà, Lâm Quế Hương nói cho cậu biết Trần Quân gọi điện thoại đến tìm, hẹn cậu ra ngoài gặp mặt.

Bước ra từ trong cửa hàng bách hóa và tiệm băng đĩa của Lâm Quế Hương, mặt bằng được trùng tu thành siêu thị lớn, bên trong có mười mấy người nhân viên, hiện có vài người đang làm việc, bà dường như không cần đụng tay vào thứ gì cả.

Một lát sau, Trần Quân lại gọi đến, bảo Chu Lạc đến quán café cậu ta chơi.

Chu Lạc đẩy cửa bước vào, hầu bàn chạy lại hỏi đi cùng mấy người, ngay lúc đó giọng Trần Quân truyền đến: “Bạn tôi đây.”

Bốn mắt nhìn nhau, thấy khuôn mặt cả hai đều đã thay đổi quá nhiều, lại bật cười, cứ như quay lại ngày xưa.

Ta không tham dự vào những ngày tháng biến đổi này, nhưng ta vẫn còn nhớ như in những tháng ngày chưa đổi thay trong quá khứ.

Quán café được trang trí rất tình tứ, đoán chừng là đi đầu phong trào hàng quán ở trấn Thanh Thủy. Hiện tại không phải giờ cao điểm, quán vắng, không có khách, Trần Quân dẫn Chu Lạc đi vào trong.:“Hửm? Cái thằng này, lại cao hơn rồi đúng không? Cao hơn so với lần trước tớ đến Bắc Kinh thăm cậu.”

Chu Lạc nói:“Tớ vốn cao hơn cậu mà.”

Trần Quân nói:“Vớ vẩn, chỉ đẹp trai hơn tớ thôi. Haizzz, cái công ty to tướng cậu mở ấy, làm ăn thế nào?”

Chu Lạc đáp:“Cũng được.”

Trần Quân cười thúc cậu một cái, nói:“Lại khiêm tốn, người nào không biết mấy năm qua internet phát triển như vũ bão chứ, lên đó tra một cái là ra ngay.”

Chu Lạc nói:“Dạo này chuẩn bị mở thêm chi nhánh mới, là công ty thương mại.”

Trần Quân oa một tiếng, giơ ngón cái ra khen ngợi.

Chu Lạc nói:“Cậu có hứng thì đến đó xem thử.”

Trần Quân cười:“Hiện tại tớ không có ý định đi đâu, ba mẹ tớ mất một rồi, nếu tớ đi xa như vậy, bọn họ không chịu nổi.”

Chu Lạc gật đầu coi như đã hiểu.

Ngồi xuống, Chu Lạc hỏi:“Còn cậu, làm ăn thế nào rồi?”

Trần Quân cười:“Tốt, tớ đang định tuyển thêm vài đầu bếp.”

Chu Lạc liếc mắt nhìn thực đơn, rượu, sinh tố, món Trung, món Tây, cái gì cũng có:“Gian xảo thật, cafe quá ít.”

Trần Quân cười haha:“Mánh khéo mà, tiệm của tớ chính là nhà hàng hạng sang ngụy trang thành quán cafe. Ở đây có món cơm kho cá dân dã ngon lắm, thử nhé?”

Chu Lạc nói:“Được, à mà con trai cậu đâu?”

Trần Quân nói:“Đang ở nhà tập bò.”

Chu Lạc lại hỏi:“Mẹ nó làm gì?”

Trần Quân nói:“Cũng mở tiệm, chính là cái cửa tiệm sườn xám lúc trước ấy.”

Chu Lạc sững sờ một chút, mặt hơi biến sắc.

Trần Quân làm sao không nhận ra sự thay đổi của cậu, nhất thời không lên tiếng nữa.

Chu Lạc lấy bao thuốc lá và cái bật lửa ra, rút một điếu thuốc ngậm trong miệng, cúi đầu châm lửa, giương mắt nhìn cậu bạn:“Cậu hút không?”

Trần Quân cười rộ lên:“Không kiêng kị gì cả.”

Chu Lạc hít một thật sâu, đem bao thuốc lá và bật lửa ném qua cho Trần Quân, cậu ta cũng châm một điếu.

Trần Quân nói:“Lúc gọi điện thoại tìm cậu, mẹ cậu bảo tớ đánh tiếng hỏi thử xem cậu có gặp được cô nào vừa ý hay chưa? Chuyện kết hôn cũng nên tính rồi.”

Chu Lạc đáp:“Không có.”

Trần Quân đã đoán trước được câu trả lời này rồi, do dự một lúc hỏi:“Còn nhớ Nam Nhã?”

Chu Lạc nhếch môi, hừ một tiếng, lại cười.

Trần Quân thở dài:“Cậu đấy, đúng là đồ một sách, đọc nhiều đến hỏng đầu rồi à? Sao lại chung tình như vậy chứ?”

Chu Lạc không hỏi gì, chỉ lắc đầu.

Không phải cậu si tình, là cậu không có lựa chọn khác. Thế giới này quá xa lạ, có rất nhiều thứ mà ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy không thể hiểu nổi. Thứ duy nhất cậu thấy quen thuộc chính là cậu thiếu niên năm đó đào mã thầy, xếp quạt gió và đọc thơ cho cô nghe.

Cậu yêu người thiếu niên đó, cậu muốn cậu thiếu niên đó trở về.

Có rất nhiều bản ngã trong một con người, nhưng chỉ có bản ngã đó là thứ cậu yêu suốt đời. Nhưng “cậu ấy” đã bị lạc mất rồi, đã bị đánh mất, như vậy đáng thương biết bao.

Trần Quân hỏi: “Cậu vẫn tìm cô ấy?”

Chu Lạc nói: “Đã hỏi thăm tất cả bạn bè rồi.”

Trần Quân nói: “Tên cô ấy rất đặc biệt, dễ tìm mà.”

Chu Lạc nói: “Cô ấy trốn tớ.”

Trần Quân trầm mặc một hồi, nói: “Còn trách mẹ cậu sao?”

Chu Lạc không nói gì, một hồi sau mới lắc đầu.

Trần Quân thở dài một hơi: “Haizzz, ai cũng vậy cả, cứ cố chấp tưởng nhớ đến thứ mình không có được.”

Chu Lạc lại lắc đầu: “Không phải, tớ và cô ấy...”

Cậu không nói hết, Trần Quân ngậy ra một lúc, mới trợn to hai mắt: “Chết tiệt, Lạc! Tiểu tử nhà cậu đúng là không nhìn ra mà. Cậu so với Dương Tiểu Xuyên đỉnh hơn nhiều. Khi đó mới trung học, nó chỉ cùng bạn học làm, mà cậu... cậu lại dám ngủ với người phụ nữ đẹp nhất trấn Thanh Thủy! Cậu quá dũng mãnh!”

Chu Lạc nói: “Tớ tình nguyện từ những ngày đầu tiên đã không quen biết cô ấy.”

Trần Quân nói: “Thật hả?”

Chu Lạc nói: “Đùa thôi.”

Trần Quân nói: “Xì...”

Chu Lạc nở nụ cười.

Trần Quân lại nói: “Tốt như vậy thật sao?”

Chu Lạc hỏi: “Cái gì cơ?”

Trần Quân nói: “Nam Nhã, cô ấy tốt như vậy thật sao? Đáng để cậu nhớ mãi không quên như thế?”

Chu Lạc nhả một ngụm khói trắng, suy tư nửa khắc: “Kỳ thực cũng không có tốt như vậy. Người tốt như cô ấy, thậm chí, tốt hơn cả cô ấy, cũng có rất nhiều.”

Trần Quân bất bình: “Đã biết vậy, tại sao còn...”

Chu Lạc nói nốt nửa câu bỏ dở: “Nhưng tớ chỉ cần mình cô ấy thôi.”

Cậu nhàn nhạt nói, đặt điều thuốc lên gạt tàn, gẩy gẩy tàn thuốc xuống.

Trần Quân nhất thời im lặng, có chút khó chịu: “Lạc, quên đi. Đừng là con trâu chỉ biết đứng một cọc, nếu cậu cứ khư khư nghĩ đến cô ấy, chỉ chặt đứt con đường khác của bản thân mà thôi. Hãy cho mình một cơ hội, thử hẹn hò cùng các cô gái khác thử xem, có lẽ sẽ tìm được người tốt đẹp hơn.”

Chu Lạc lắc đầu: “Cậu không hiểu. Rất vô vị, nếu là người khác thì không có ý nghĩa gì cả.”

Không có cô thì mọi thứ đều vô vị.

Không có sự nham hiểm của cô, không có sự hung ác của cô, không có tâm cơ của cô, không có lãnh khốc của cô, không có vẻ thần bí của cô, không có lòng thiện lương của cô, không có sự ôn nhu của cô, không có sự thuần khiết của cô, không có sự sáng suốt của cô.

Cậu chính là người hiểu rõ cô nhất, xứng với cô nhất. Nhưng cô lại bỏ qua, người con gái này... có phải là ngu ngốc lắm không?

Cậu rít hơi thuốc cuối cùng, vút đầu thuốc vào trong gạt tàn, di mạnh xuống.

...

Chu Lạc ở thị trấn Thanh Thủy chơi vài ngày, những gì có thể hỏi đều hỏi thăm hết rồi, vẫn không có tin tức của Nam Nhã, một chút cũng không.

Chu Lạc còn phải làm việc, vì vậy, cậu quay trở về Bắc Kinh.

...

Lại đến ngày cuối cùng trong năm, Chu Lạc vẫn cắm đầu vào công việc giống như mọi khi, chỉ có bận rộn mới giúp cậu quên đi cái tết đang đến gần.

Nhưng đến lúc tan ca, thư kí trẻ tuổi lại gõ cửa phòng làm việc của cậu, cười nói: “Sếp, sắp đến giao thừa rồi, vẫn chưa nghỉ sao? Cùng chúng tôi đi đón năm mới nhé?”

Chu Lạc nói: “Mọi người đi chơi đi, tôi còn có việc.”

Một cậu thanh niên khác lò đầu vào phòng cười: “Sếp lại tăng ca, chúng em sao dám lười nhác.”

Chu Lạc nói: “Nếu thấy ngại thì tất cả ở lại tăng ca nhé?”

Mọi người biết cậu đang nói đùa nên cùng phối hợp lắc đầu than vãn.

Một cô gái trong đó lại nói: “Ai bảo sếp tăng ca? Sếp hôm nay có hẹn, định đánh lễ đấy.”

Chu Lạc nói: “Không có ai hẹn hò với tôi cả.”

“Vậy em hẹn nhé?”

“Còn cả em!”

“Em nữa...”

Chu Lạc mặc kệ bọn họ đùa giỡn.

Trêu chọc nhau, đám người trẻ tuổi kia vui vẻ kéo nhau tan ca.

“Chúc sếp năm mới vui vẻ, sang năm lại kiếm thật nhiều tiền cho chúng em nhé!”

Cả lũ lại chìm vào yên tĩnh.

Nụ cười trên mặt Chu Lạc nhạt đi, xoay ghế sang nhìn khung cảnh trung tâm CBD phồn hoa ngoài cửa sổ, nhất thời cũng không biết bản thân muốn làm gì.

Ngồi thật lâu, điện thoại vang lên, là cậu bạn Đào Hâm cùng phòng thời đại học: “Chu Lạc, cậu mau đến đây cho tớ.”

Chu Lạc chẳng hiểu đầu đuôi: “Làm sao vậy?”

“Đừng giả bộ không biết nữa! Lần trước đã nói sẽ giới thiệu một cô em trẻ đẹp cho cậu rồi mà. Tớ đã dẫn cô ấy đến rồi, cậu mau ra đây!”

Chu Lạc sững sốt, hình như tháng trước Đào Hâm đã nhắc đến chuyện này, lúc đó cậu đang rất bận, thuận miệng đồng ý mà thôi, cứ tưởng cậu ta nói đùa, không ngờ...

Cuộc hẹn này, là xem mắt ư?

Chu Lạc cúi đầu, đưa tay xoa trán: “Tớ quên mất, hay là cậu mời cô ấy ăn một bữa giúp tớ, tiền cơm để tớ trả.”

“Cậu không đến?”

“Phải tăng ca.”

“Ai bắt cậu tăng ca giờ này?” Đào Hâm nói: “Cậu không đến là tớ dẫn cô ấy đến nhà cậu đây.”

Chu Lạc: “...”

Lượng xe cộ trong ngày lễ chật kín.

Chu Lạc đến muộn, lúc ngồi xuống thì lên tiếng xin lỗi, nói cậu bạn họp đột xuất nhưng đối phương lại không để ý, uống công cậu cố gắng dùng dằng về hơi hợt để ứng phó với cô ta, cô bé kia vừa nhìn thấy cậu, gương mặt hơi ửng đỏ, trong mắt cũng ngập ý cười, có thể nhìn thấy cô ấy rất hài lòng khi thấy Chu Lạc, thậm chí là ngạc nhiên.

Đào Hâm giới thiệu hai người với nhau, cô gái tên Giản Nghi, rất xinh xắn, lại học cùng chuyên ngành với Chu Lạc, vừa tốt nghiệp không lâu.

Giản Nghi nói:“Hồi còn đi học, em có nghe các anh chị trong trường nhắc đến anh, có điều, khi em vào học thì anh đã tốt nghiệp rồi, nên chưa có cơ hội gặp mặt.”

Đào Hâm nói:“Lúc cậu ấy còn là sinh viên cũng có rất nhiều cô gái theo đuổi, nhưng chưa từng đồng ý với ai, lúc nào cũng chỉ lo cho sự nghiệp.”

Giản Nghi vô cùng kinh ngạc, ánh mắt sáng lấp lánh:“Anh chưa từng yêu ai? Không thể nào?”

Chu Lạc cười cười, nói:“Đương nhiên, đã từng.”

Lần này đến lượt Đào Hâm kinh ngạc:“Lúc nào? Sao tớ không biết?”

Chu Lạc nói:“Hồi cấp ba, cậu đương nhiên không biết rồi.”

“À, thảo nào.” Đào Hâm không thêm để ý.

Giản Nghi cũng không tự chủ gạt đầu, lại nói đùa:“Yêu sớm vậy sao, rất có dũng khí.”

Chu Lạc chỉ nhếch môi cười.

Đúng là cậu phải có thật nhiều dũng khí khi yêu Nam Nhã, một chút kích động đầu đời của thiếu niên có tính là gì? Sau này lớn lên cậu mới hiểu rõ.

Bữa trưa trôi qua trong không khí lúng túng, Đào Hâm và Giản Nghi nắm quyền chủ động của cuộc trò chuyện, tuy rằng Chu Lạc có hỏi tất đáp, lịch sự đến cực điểm nhưng vẫn cảm giác được, cậu tuy không lạnh nhạt nhưng cũng không nhiệt tình.

Sau khi ăn xong, Chu Lạc đi rửa tay, Đào Hâm cũng đi theo:“Cậu thấy cô ấy thế nào?”

Chu Lạc nói:“Trước mắt tớ nghĩ cậu nên tuyển dụng cô ấy vào làm việc.”

Đào Hâm trợn to mắt:“Ưu tú như vậy mà vẫn không lọt được vào mắt xanh của cậu sao?”

Chu Lạc nói:“Bốn năm đại học của chúng ta có bấy cô nữ sinh rồi phải không?”

“Cứ đùa hoài.” Đào Hâm cười ra tiếng:“Giản Nghi thật sự không tệ, đáng người đẹp, tính tình tốt, năng lực làm việc khá, rất xứng đôi với cậu. Nếu cậu không vội thì trước mắt cứ để cô ấy đến làm chỗ cậu, chung đụng lâu này, nảy sinh tình cảm nơi công sở cũng tốt...”

Còn chưa nói hết, Chu Lạc đã đóng vòi nước lại:“Đi thôi.”

Đào Hâm hỏi:“Lát nữa tớ ra sau, cậu dẫn cô ấy đi chơi một chút, hôm nay là ngày cuối năm, đừng lãng phí thời gian.”

Chu Lạc nói:“Tớ còn có công việc, không đi được.”

“Đừng kiêu cơ, đêm nay giao thừa rồi, còn có việc gì nữa? Tớ...” Đào Hâm còn muốn nói nữa, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Chu Lạc, chứng tỏ cậu thật sự không muốn đi.

Cậu ta hiểu tính khí của Chu Lạc nên cũng không nói gì nữa, chỉ hỏi:“Không đi thật à?”

Chu Lạc gạt đầu.

Đào Hâm bất đắc dĩ thở dài:“Tớ không hiểu được cậu đang nghĩ gì nữa? Định xuất gia làm hòa thượng hả?”

Chu Lạc cười:“Có lẽ thế.”

Ba người đi ra khỏi nhà hàng, Chu Lạc lên tiếng tạm biệt Giản Nghi cùng Đào Hâm.

Giản Nghi hỏi: “Anh không đi đón giao thừa sao?”

Chu Lạc nói: “Có việc, hai người chơi vui vẻ.”

Giản Nghi cũng không tiện hỏi nhiều, lại đùa nói: “Anh Chu Lạc, công ty của anh đang tuyển dụng đúng không? Em muốn thử sức được chứ?”

Chu Lạc nói: “Trên website có đăng thông báo, nếu em cảm thấy hứng thú, hoan nghênh gửi lý lịch sơ lược.”

Lời nói này có vẻ rất nhiệt tình, lại không để cho đi lối tắt.

Giản Nghi cười khéo léo: “Em sẽ nộp.”

Chu Lạc không nán lại lâu, vội vã ra về.

Ngồi trên xe, Chu Lạc kéo cà vạt và cổ áo sơ mi ra.

Thật mệt mỏi.

...

Vào những ngày tết các năm trước, ông bà Chu đều đến Bắc Kinh, lần này Chu Lạc trở về thị trấn Thanh Thủy đón năm mới.

Bầu không khí năm mới trên trấn đầm ấm hơn nhiều so với các thành phố lớn, mang đậm hương vị làng quê, làm vui lòng những kẻ tha hương.

Khi con người hoài niệm lại trở nên dễ khoan dung.

Mối quan hệ giữa Chu Lạc và ba mẹ đã hòa hoãn hơn nhiều, Lâm Quế Hương trân trọng khoảng thời gian trùng phùng bên con trai, cũng rất ít khi lên tiếng thúc giục chuyện yêu đương của cậu. Thầm nghĩ, con trai mới 25, 26 tuổi, vẫn còn rất trẻ.

Ngày tháng còn dài, một ngày nào đó cậu cũng sẽ nghĩ thông và chấp nhận chuyện trong quá khứ.

Nhưng mà từng ngày một cứ thế trôi qua, cậu vẫn giam mình trong bộ dạng ấy, chỉ có sự nghiệp là không ngừng phát triển, ngoài ra những thứ khác vẫn vậy.

Chu Lạc về thị trấn Thanh Thủy rất nhiều lần, lần nào cũng đi khắp nơi hỏi thăm, một mực tìm kiếm Nam Nhã. Tuy rằng Lâm Quế Hương rất đau đầu nhưng vẫn mặc kệ cậu.

Đến tháng năm, Chu Lạc lại trở về trấn, vẫn không tin tức như mọi khi.

Đến hôm ra sân bay rời khỏi thị trấn, bất ngờ cậu gặp được Lâm Phương Lộ cũng ở đây.

Chu Lạc đang vội vã nên không chú ý, Lâm Phương Lộ chủ động đến bắt chuyện: “Chu Lạc?”

Chu Lạc khách khí cười: “Cảnh sát Lâm, anh đang đi...”

Lâm Phương Lộ nói: “Nghỉ phép về nhà. Tôi đã không còn công tác ở thị trấn Thanh Thủy lâu rồi, hiện đã đổi đến tỉnh khác. Còn cậu? Về thăm nhà?”

Chu Lạc đáp: “Ừ.”

Lâm Phương Lộ nói: “Đã nhiều năm rồi cậu không quay về.”

“Đúng vậy.” Chu Lạc nói, trong đầu lại đột nhiên nhớ ra, cậu trở về trấn nhiều lần nhưng chưa từng gặp qua Lâm Phương Lộ. Cậu hơi sững sờ, nói: “Tôi về quê nhiều lần, lần nào cũng vì tìm một người.”

Lâm Phương Lộ tựa hồ cũng khá bất ngờ: “Cậu vẫn tìm cô ấy sao?”

Nghe anh nói như vậy, Chu Lạc nhận ra có điều không đúng: “Anh nói Nam Nhã sao? Làm sao anh biết?”

Lâm Phương Lộ thở dài, nói: “Nam Nhã, cô ấy tự thú.”

Chu Lạc kinh ngạc: “Anh vừa nói gì?”

Lâm Phương Lộ nói: “Khi cô ấy ra tự thú có yêu cầu vài điều, phía bên đó cũng xét tình huống thực tế và đưa ra quyết định xử lý đặc biệt, cũng không dẫn cô ấy quay về đây. Lúc đó người trên trấn cũng không biết chuyện cảnh sát chúng tôi đang xử lý vụ án của cô ấy.”

Chu Lạc kinh hãi: “Chuyện xảy ra lúc nào? Cô ấy...”

Lâm Phương Lộ nói: “Đã xét xử rồi, được hưởng án treo.”

Chu Lạc hoảng sợ, nhất thời ngây ngẩn, không biết phải làm gì.

Lâm Phương Lộ nói: “Chuyện đã xảy ra khoảng sáu bảy năm trước, bản án treo được cân nhắc xem xét từ các góc độ và tình huống. Thời gian thi hành án đã hết được mấy năm rồi.”

Chu Lạc hỏi: “Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Lâm Phương Lộ chần chừ một giây: “Ở cùng một nơi với cậu.”

Chu Lạc thật không thể ngờ được, người cậu tìm kiếm bấy lâu nay, lại đang sống ở cùng một thành phố với cậu.

...

Khi máy bay đáp xuống, trái tim của Chu Lạc đập rộn lên như không phải của cậu nữa.

Cậu nhớ lại những lời Lâm Phương Lộ nói: “Khi đó, tôi thường đến tìm cô ấy, sợ cô ấy một mình nuôi con sẽ vất vả. Tôi có chút tâm tư, cũng biết rõ tính cách của cô ấy, thế nhưng vẫn muốn thử một chút. Tôi cho rằng cô ấy đã cắt đứt liên lạc với cậu thì sẽ lựa chọn người đàn ông khác làm nơi nương tựa, chẳng hạn như tôi. Về sau suy xét kỹ mới nhận ra, cô ấy không cần. Từ lúc cô ấy bước ra tự thú, tôi nên thấy rõ, cô ấy lựa chọn con đường này là vì cậu. Nếu như chẳng phải nghĩ đến tương lai hoặc là muốn chọn một con đường sạch sẽ ngay thẳng để gặp cậu, thì sao cô ấy lại làm điều này chứ? Nếu cô ấy chọn bất cứ người đàn ông nào trên cõi đời này thì không cần phải làm đến mức như vậy. Vì cậu, cô ấy phải ra nhận tội. Cũng vì cậu, cô ấy mới tin tưởng và kính nể pháp luật. Chu Lạc, từ tám năm trước, là cậu đã thay đổi cô ấy. Có lẽ nên nói, là cô ấy yêu cậu, cho nên nguyện thay đổi chính mình.”

Cô ấy từng tuyệt vọng với cái thị trấn nhỏ ấy, nhưng bởi vì yêu cậu nên tìm về cho mình chút ấm áp và tình người.

Cuối cùng cô ấy chọn con đường khó đi, nhưng lại là con đường đúng đắn.

Đây là Nam Nhã.

...

Chu Lạc đi đến ngõ phố ấy, cậu tìm được một bãi đỗ xe ở gần đó, quay sang nhìn bản thân mình qua chiếc gương.

Cậu hít sâu một hơi, bước xuống xe đi ra ngoài.

Qua cầu vượt, nhìn tòa nhà cao tầng ở đối diện, cậu không tìm thấy kí hiệu mà Lâm Phương Lộ đã nói đến.

Bước xuống cầu vượt, một đám học sinh tiểu học vội vã chạy đến trạm xe bus, cô bé chạy sát bên cậu có gương mặt rất quen thuộc.

Trái tim Chu Lạc như bị siết chặt, bỗng lập tức nhớ ra, giọng nói nghẹn ngào như không còn là của mình: “Uyển Loan!”

Cô bé chừng hơn 10 tuổi kia chợt dừng lại, quay đầu nhìn cậu, mái tóc dài cột đuôi ngựa bay phất phơ trong gió.

Chu Lạc mở to mắt, ngực phập phồng. Cậu quá kinh ngạc, ngay cả chớp mắt cũng không dám, cứ thế nhìn thẳng vào khuôn mặt non nớt của cô bé. Cô bé vẫn không khác gì hồi nhỏ.

Cô bé cũng kinh ngạc nhìn cậu, kéo quai cặp sách, chớp chớp mắt, nghiêng đầu dò hỏi: “Cậu Chu Lạc?”

Đúng là cô bé rồi, Chu Lạc hỏi: “Con còn nhớ cậu sao?”

Uyển Loan khẽ lắc đầu: “Không nhớ rõ lắm, nhưng con biết cậu mà.”

Chu Lạc đang cố phỏng đoán ý tứ trong lời nói của cô bé thì phía trạm xe có tiếng gọi vọng sang: “Mau lên, xe đến rồi.”

Uyển Loan quay đầu lại liếc mắt nhìn, vội vàng nói: “Con phải đi học rồi.” Cô bé chỉ ngón tay về phía cậu nói: “Ồ phía sau cậu, bên cạnh khu chợ có một toà nhà ba tầng. Cậu Chu Lạc, tạm biệt.”

Chu Lạc đứng ngây tại chỗ nhìn xe bus lướt qua, Uyển Loan cũng đám bạn chen chúc lên xe, xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh, cô bé vui vẻ vẫy tay với cậu.

undefined

Cậu cũng đưa tay chào cô bé, nở nụ cười.

...

Vòng qua một tòa nhà cao tầng, Chu Lạc liền thấy chỗ Nam Nhã đang ở.

Tòa nhà ba tầng nằm đơn độc bên ngôi chợ hiện đại, vuông vức như một chiếc hộp, phía bên góc phải mặt tiền là biển hiệu “Nhã Nhã” màu đỏ.

Một bức tranh minh họa rất to được trải từ trên mái nhà xuống dưới, trên bức tranh là bóng lưng cô gái mặc sườn xám xinh đẹp, hoa văn cổ điển. Chớp mắt trước vẫn còn là một cô gái, chớp mắt sau lại đẹp như tiên nữ giáng trần.

“Trang phục xuân hạ Nhã Nhã.”

Hai bên còn có mấy dòng chữ nhỏ: “Sự thanh tĩnh, dịu dàng, tinh khiết không nhiễm chút bụi trần nào của anh, con đường phía trước dù khó đi, nhưng chính anh đã phác họa lên quang cảnh đẹp nhất thế gian này cho em.”

Chu Lạc run rẩy hồi lâu.

Cậu vào nhà, đi ngang qua phòng trưng bày sáng loáng và tủ quần áo ngập tràn màu sắc, lòng cậu càng hồi hộp căng thẳng.

Khi qua tủ treo các loại quần áo thì nghe thấy có mấy người đang nói chuyện: “Nhưng tôi muốn chính tay bà chủ Nam may bộ này, bộ váy cưới kiểu Tây và lễ phục kiểu Trung đều chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu mỗi bộ sườn xám.”

“Hay là cô qua bên này xem một chút...”

“Tôi đã xem rồi, rất đẹp, chỉ cần bỏ tiền ra là mua được. Nhưng cả đời chỉ kết hôn một lần, tôi muốn mặc một bộ thật đặc biệt, đẹp nhất, giá bao nhiêu cũng được.”

“Nhưng bà chủ Nam hiện giờ rất bận, cửa hàng chúng tôi còn rất nhiều thợ lành nghề khác, tay nghề của họ đều...”

“Tôi không muốn họ may, tôi muốn bà chủ Nam may, những bộ y phục kiểu tây của tôi đều do nhà thiết kế nổi tiếng Italia làm, sườn xám cũng không thể kém được.”

“Lịch đã xếp kín đến năm sau rồi, những vị khách đã đặt trước, thật khó cho chúng tôi.”

Vị khách kia không được vừa ý, quay sang trách móc vị hôn phu: “Đã nói với anh đừng tới, anh lại không tin, tại anh cả đấy.”

Vị hôn phu cũng nói xen vào: “Không thể làm gấp được sao?”

“Nếu làm gấp tất nhiên chất lượng không tốt, anh muốn một bộ ý phục như vậy sao?”

Vị khách kia chịu thua, nhưng vẫn buồn bực, chán chường nói: “Hay thôi không kết hôn nữa cho đỡ mệt.”

Vị hôn phu vội vã đỡ dành.

“Cô ơi, nếu cô thích sườn xám do bà chủ Nam làm, thì cửa hàng chúng tôi còn rất nhiều thợ may lành nghề khác, tất cả đều do đích thân bà chủ Nam đứng ra chỉ dạy, đảm bảo làm đúng yêu cầu của cô, còn có bà chủ Nam đứng ra hướng dẫn nữa. Hôm nay họ đều có mặt ở đây, cô có muốn gặp mặt thử không, biết đâu sẽ vừa lòng?”

“Vây cũng được, tôi sẽ đi xem.”

Chu Lạc đứng im ở đấy nhìn họ, trái tim đang nhảy rộn lên, tâm trạng mất khống chế.

Một nhân viên đi tới, mỉm cười: “Anh ơi, anh cần gì?”

Chu Lạc nói: “Tôi cần gặp Nam Nhã.”

Đôi phương sững sờ nói: “Anh có hẹn trước chứ?”

Chu Lạc nói: “Không có.”

Đôi phương cười xin lỗi: “Thật ngại quá, bà chủ chúng tôi bận rộn nhiều việc, nếu không có hẹn trước...”

Chu Lạc nói: “Tôi là ba của Uyển Loan.”

...

Chu Lạc đứng ở bên ngoài cánh cửa gỗ râm nắng, nghe tiếng đập thành thịch của con tim mình, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mà cậu lại bất lực ngăn cản. Vừa muốn đưa tay đẩy cửa vào, thì đột nhiên cửa bị mở từ trong ra, Chu Lạc giật mình nhìn mấy người ngoại quốc bước ra.

Chu Lạc thoáng nhìn vào trong căn phòng làm việc sáng sủa sạch sẽ, treo vài bộ sườn xám và vài con ma-no-canh, hơi giống cửa tiệm sườn xám năm đó.

Cửa nhanh chóng được khép lại.

Chu Lạc hít sâu một hơi, đẩy cửa vào. Ánh nắng xuyên qua cửa kính rọi vào trong, cậu nhìn thấy cô, tóc búi cao, mặc sườn xám, đang nghiêng người chỉnh vải trên ma-no-canh.

Chu Lạc đóng cửa lại, đứng đó nhìn cô làm việc, xúc động mãnh liệt vừa dâng trào trong lòng bỗng lắng xuống, trái tim trong thoáng chốc lại ngủ yên, dường như sau bao nhiêu năm phiêu bạt, cuối cùng đã cập bến.

Nam Nhã nghe thấy tiếng mở cửa nói: “Cứ để lên bàn nhé, vừa rồi ai đến tìm tôi vậy?”

Chu Lạc không lên tiếng, ngấm nhìn cô.

Nam Nhã đành phải quay đầu lại, vừa nhìn thấy cậu, đôi mắt cô mở to, tay vẫn còn đặt trên chiếc sườn xám, chứng tỏ rất bất ngờ, giống như năm đó cô tỉnh lại, mở cửa sổ ra, thấy cậu nằm trên chạc cây phượng vậy.

Và cũng giống như năm đó, cô chậm rãi thu tay về, nở nụ cười dịu dàng: “Chu Lạc, đã đến rồi ư?”

Nỗi giằng co trong ánh mắt ấy là tưởng niệm, là tình ngộ, là khoan thai, là không muốn xa rời.

Chu Lạc chậm rãi bước lại, từng bước một đi về phía cô, cô vẫn đứng im ở đó chờ cậu.

Cô chờ cậu đi tới trước mặt cô, cô không cự tuyệt cậu đến, cũng không có đẩy thân ảnh nhuốm đầy vẻ phong trần mệt mỏi của cậu ra, cô ngược nhìn cậu, nhẹ nhàng, dịu dàng mỉm cười với cậu.

Cảm kích như vậy, yêu sâu đậm như vậy.

Mắt Chu Lạc đỏ lên, rưng rưng, cũng mỉm cười, nói: “Nhã Nhã, em xem, anh đã trưởng thành, vẫn không quên em.”

Tám năm thoáng trôi qua như mộng, cuối cùng cậu cũng đuổi kịp cô.

“Nhã Nhã, em xem, anh đã già rồi, vẫn còn yêu em say đắm. May quá, em vẫn còn trẻ, nhưng anh đã già rồi, già thật rồi.” Cậu cúi đầu, trán蹭 nhẹ lên trán cô, sờ gò má cô, nhẹ giọng hỏi: “Em thấy được chứ?”

Nam Nhã khẽ run, nói không nên lời. Cuối cùng cũng tìm được giọng nói, hỏi: “Chu Lạc, anh uống trà không?”

Vẫn như năm đó.

“Ừm.” Cậu rưng rưng cười.

Cô xoay người dẫn cậu đi đến bên cạnh bàn gỗ, Chu Lạc ngồi xuống, thấy chiếc bình nhỏ bên góc bàn có cắm một chiếc chong chóng giấy đã ngả màu.

Nam Nhã đi nấu nước.

Chu Lạc nói: “Đã lâu chưa đọc thơ cho em nghe, hôm nay anh đọc một bài nhé?”

Nam Nhã nói: “Của nhà thơ nào?”

Chu Lạc nói: “Hải Tử.”

Cô nở nụ cười.

Nước sôi, Nam Nhã dọn bình trà sang, rửa trà, pha trà, ngâm trà, chậm chậm đi đến, như nước chảy mây trôi.

Cô pha trà, cậu đọc thơ.

”Kể từ ngày mai, tôi sẽ là người hạnh phúc nhất;

Cho ngựa ăn, đón củi và ngao du khắp chốn.

Kể từ ngày mai, chỉ cần bận tâm đến những món ăn ngon và rau xanh;

Tôi có một ngôi nhà hướng ra biển lớn, xuân ấm hoa nở.

Kể từ ngày mai, tôi viết thư gửi cho mỗi người thân yêu;

Để họ biết được niềm hạnh phúc của tôi.

Tôi sẽ đem tất cả những điều tia chớp hạnh phúc nói với tôi;

Nói lại cho mọi người cùng biết.

Đặt những cái tên ấm áp cho mỗi con sông, mỗi ngọn núi;

Và tôi cũng chúc phúc cho người bạn xa lạ ấy.

Ước mong bạn có một tương lai sáng lạn;

Ước mong bạn mãi mãi vui vẻ bên người yêu thương;

Ước mong bạn tìm được hạnh phúc trên thế gian này;

Còn tôi chỉ ước hướng về biển lớn, xuân ấm hoa nở.”

Cậu đọc xong lại đưa giấy viết thơ cho cô.

Cô lấy ra một chiếc chìa khóa, mở ngăn kéo nhỏ ra, trong đó chứa đầy những mẩu giấy viết thơ năm ấy, cô đặt tờ giấy vào trong, sau đó đóng lại.

Tất cả tựa như trở về năm ấy.

Buổi trưa hè ấy, ánh nắng rực rỡ.

Em im lặng nhìn anh cười.

Vì thế, anh đã đợi tròn một thế kỉ.

——HẾT——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-nam-phong>